

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pelc_Jan-A_bude_hur.pdb

PDB Name: Pelc_Jan-A_bude_hur
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

... a bude hůř

Jan Pelc

Nedoporučujeme ke čtení těm, kteří předpokládají, že život ostatních vypadá jen jako jejich vlastní, že druzí jednají, myslí a mluví jako oni sami, a není-li tomu tak, odmítají to brát na vědomí, místo aby je to pobídlo se hlouběji touto skutečností zabývat.

VĚNOVÁNO PANU P.T.

v tuto chvíli jistě aspoň
někteří pánové seriózní, počestní a usedlí
(za každého režimu a roční
a denní doby) se zvedli od svých zaručeně
spolehlivých aut, manželek a televizorů,
aby burácivým hlasem tragédů vynesli obžalobu proti
cynismu a amorálnosti nejmladší generace
VÁCLAV HRABĚ

Děti rodičů

Olin dostal strašnou chuť na retko. Nespokojeně zavrtěl zadkem na zadní sedačce drábiše a pokusil se vyhlídnout přes hustou mlhu ven. Jeho pohyb vytočil lotříka k novým litaniím.

"Tu školu sis vybral sám, taks tam moh taky vydržet. Nebyla tak těžká a nakonec v prváku jsi byl v horní polovičce třídy. Uběhnou tři měsíce a ty seš samá pětka. A ještě ty vlasy, rifle a drzost. Co si myslíš, že ses? Pán si představoval, že si nechá narůst dlouhý vlasy, vezme si roztrhaný kalhoty a svět si sedne na zadek? Až přijedeme domů, tak ti ty kalhoty hodím do kamen a půjdeme spolu k holiči. Nechám tě ostříhat, jako jsem já." Spokojeně si prohrábl svého ježečka, který by vyhovoval i vojenským potřebám.

To víš, jen přes moji mrtvolu, ušklíbl se v duchu Olin. Chuť na cigaretu se vrátila. Zapálit si tak před fotrem, to by byl rachot. To by bylo čistě na infarkt.

Konečně se mlha protrhala a auto sjelo do Zátce. Ještě kousek a doma už nějak veme kliku, aby si moh dát na zahradě retko.

"Už jsem mluvil s Penclem, s ředitelem našeho podnikového učiliště. Vezme tě rovnou do třetíáku, abys neztratil zbytečně rok. Ale s podmínkou, že to všechno doženeš. A to si piš, že to doženeš. Z učiliště domů a tam budeš pokračovat. Až do osmnácti máme na tebe právo a do osmnácti budeš poslouchat, ať se ti to líbí nebo ne. Pak si můžeš jít, kam chceš, nikdo tě držet nebude. Ale ten rok a půl bude tvrdá vojna. Měl jsi šanci vystudovat, něčím se stát. Když ale nechceš, tak se o to musíme postarat my."

Přede dvěma roky jsme jeli přesně touhle cestou, ale v opačném směru, poprvé do Bolky. Trabant nespokojeně řval pod nákladem dvou kufrů, které mně matka vnutila s sebou. Byl jsem nejšťastnější kluk pod sluncem. Intr a domů jezdit jen jednou za měsíc. To bude havaj. Konec těm denním kázáním, co smím a co nemůžu, věčnému dovolování, kdy a do kolika můžu ven. Konec. Je mi patnáct pryč, tak co se ještě do mě serou. Teď už je všechno jenom moje věc.

Jenže intr mně dal za pár dní novou řádku a moje sny o svobodě nakopal do prdele. Výcházky jen na přiděl, podle prospěchu a bodování čistoty pokojů. Ještě tak ušly soboty a neděle, kdy v intru skoro nikdo nebyl a dalo se chodit ven, do kolika člověk chtěl. Zpátky se lezlo okýnkem na hajzlu ošetřovny. Ale kam jít, když v tom obludným městě jsem

nikoho neznal a pivo mi tehdy ještě nikde nenalili?

Celej prvak jsem se snažil si namluvit, že to bude lepší. Ale po prázdninách, z kterých jsem musel měsíc strávit na povinný praxi na strašném zapráskaném statku, mně všechno vzalo chuť. Druhák jsem prolezl jediné pomocí častých a vydatných fotříkových návštěv. Z intru se stalo peklo. Vesničtí synci, s nimiž jsem bydlel, se už viděli na postu mechanizátorů, techniků v družstvech, kterým vládnou jejich fotříci. Jediná zábava byly praxe, jezdili jsme na ně po třech ze třídy vždycky na týden. Vycházelo to tak jednou za měsíc a půl. Sice jsme házeli hnůj za kravínem, ale večer se dalo jít do hospody, anebo si koupit flašku burčáku a nadrat se. Jezdil bych furt. Ale nešlo to.

Ke konci roku jsem se seznámil s Honzou a začala ta vytoužená havaj. Chodil o ročák vejš. Před rokem ho vylili ze stejný školy v Budějicích, ale vlivný tatínek na ministerstvu zařídil naši školu. Kašlal na všechno. Díky tatínkovi a učitelům posraným po prověrkách po osmašedesátým měl o maturitu postaráno, i kdyby to mělo být na Slováci, jak říkal.

Konečně začaly ty vysněný hospody, a na ty jsme měli jednoduchou fintu: Honza jako šťastný majitel osmnácti let si dal pivo, já limonádu a pili jsme napůl z jednoho korbela. Poprvé jsem se ožral tak, že jsem nedošel na intr a spadl v parku na hubu. Byla z toho první důtka, zvednutý prst s výhrůžkou vylítí z intru. Pak další a další opice, ale už v mezích možností. Sbalili jsme dvě pinglice, teda spíš Honza je sbalil. Ta moje byla starší o dvacet let. Škola se vybarvila dorůžova a prospěch mi k překvapení mýmu, a hlavně učitelů, stoupnul. Fotřík si mnul ruce a vysvětloval si to svýma pedagogickýma návštěvama, při kterých mi hrozil, že mě přerazí, když neprolezu.

Na sobotu a neděli jsme s Honzou vyráželi na disky a koncerty v okolí. Slyšel jsem poprvé hrát Plasty a nechal si růst háro, nosil orvaný džíny a věřil, že k těm lidem, co se mnou dřepí v lavicích, nepatřím a patřit nebudu.

Na jedny disce v Josefově Dole jsme sbalili dvě Polky a potom kapelu. Ředitel a fotřík za oknem kožního flusali na sklo tuny nadávek.

"Jste hanba školy!" řval ten vůl, a mně se chtělo smát.

Tenhle průser smrděl už těžce vylitím, ale v den, kdy kvůli nám měla zasedat školní rada, se před školou objevila nablejskaná šestsettrojka. Livrejovanej šofér otevřel dveře, z nich vylez napucovanej panák - Honzův fotr. Chvilí strávil v ředitelně a zase odfrčel. O kapele už jsme na škole neslyšeli ani slovo.

Druhák jsem prolez a ve třetáku se přišel rozloučit Honza. Opravdu jel maturitu udělat na Slovač. Vyjeveně jsem se ho ptal, jestli umí psát slovensky, aby moh dělat písemky. Vysmál se mi:

"Až přijde maturita, hodím se marod a napíše to za mě asi ředitel nebo jinej přiblíblej poskok. Nejhorší je, že budu muset ještě na vysokou, ale snad tam bude prdel."

Honza odjel a intr se ponořil do posraný šedi. Nuda a zase nuda. Synci z gruntů kroutili nade mnou hlavou a považovali mě za podivný zvíře, který ve třetáku na mechárně nepozná krávu od bejka. Petr, můj spolubydlicí, si rval vlasy:

"Ty seš blbej, o zemědělství toho ví víc moje pětiletá ségra než ty za tři roky. Ale tvoje chyba, víš, jaká je to krása, když takhle v pět ráno, když se začne rozednívat, vylezeš z baráku a ponoříš se do ozimů vonících rosou?" Měl vždycky přitom zaražený oči. Psal básně. Sral mě jako všichni ostatní, stejně jako moje budoucnost u krav.

Vymyslel jsem si plán. Přestanu se učit, nechám se vyhodit a půjdu do Prahy na metro. Těch osm hodin vždycky nějak přeflákám a pak vyrazím do hospůdek na Malý Straně, na koncertík do Nerudovky, o kterých tolik básnil Honza, večer pak s buchtou, která bude mít kozy jako vozy, do vinárničky, kde budeme umlsávat slany mandle a znuďeně poslouchat sračky populární hudby. Byly to krásný představy. Vydržel jsem s nima ležet na posteli celý dny.

První část se podařila, jsem vylítej. Metro a Praha jsou zatím v nedohlednu.

"Šel bych dělat na metro," odhodlal jsem se konečně. V drábiši, rodinném jmění, zmlkl hrůzou i motor. Fotřík reflexem zastavil pár cent'áků od osamělý hrušky.

"Cos to říkal?" zeptal se do vyděšeného ticha. "Já ti dám Prahu! Měl jsi možnost, když se ti doma nelíbí, bydlet na internátě, ale teď to vezmu do rukou já, rok a půl," utěšoval se. "Rok a půl budeš mít vojnu, žes to neviděl. Do smrti na to nezapomeneš. To si piš. A vyčítej to jen sobě!"

Mlha zase zhoustla. Bylo vidět sotva čumák auta. Před námi se objevilo rozplizlý červený světlo.

"Co tady dělají koleje?" zeptal se fotřík mlčící matky v roli navigátora.

"Nevím, možná že jedeme špatně."

"Špatně? Jak to, že špatně? Přece koukáš na cestu a na cedule, ne?"

U okýnka se zastavila postava ve světle zelené uniformě:

"Tuda nět. Tuda nět."

"Překládej!" zařval na mě fotřík vyděšeně.

"Říká, že tady není cesta, že je tady vojenskej prostor. Doupov."

Za vojáčkem se objevil důstojník. Ten už se s náma tolik nesral, vytáh fotříka ven, vzal mu doklady a dlouze nadával.

Konečně po půlhodině nám dovolili zmizet. Náladička v autě by se dala krájet.

"Tak tohle se ti povedlo, to teda jo. Jestli napíšou do práce něco špatného, tak nedostanu ten flek mistra. Nedostanu!" mlátil fotřík svou zrůdně velkou tlapou do volantu. "A všechno kvůli tobě!"

Zbylých třicet kilometrů jsem byl zavalen tunami výhrůžek, ke kterým se připojila i matka, aby vyklouzla ze špatný navigace.

Konečně jsme zastavili před barákem.

"Běž si vybalit věci a potom spát." Hodiny nad našimi hlavami ukazují sedm.

"Nazdar, bráško," zdraví mě v mým pokoji nohatý okatý stvoření, Hanka, jinak moje ségra.

"Tenhle pokoj máme od teďka společnej. Tak to přikázala hlava rodiny. Spát budeme nahoře každej ve svém pokoji, naši budou usínat dole," káže se šaškovskou pózou. Ještě že je tady. Jediný člen rodiny, ke kterému něco cejtím.

"Proč ta reorganizace, to nevíš, co?"

"Ale jasně že vím, poslouchala jsem včera za dveřma," říká s přehledem. "Aby měli jasno, kdy chodíš spát. A pak taky kvůli tomu, že v přízemí se dá kdykoliv otevřít okno a odejít třeba o půlnoci." Zmlkne a otevírá nějaký sešit.

"Hanko, běž na chvíli do kuchyně."

"Jistě, tati," říká pokorně a jedním okem na mě mrkne.

"Tak tady se budete s Hankou učit, spát budeš v naší bejvalý ložnici. Teď mi dej ještě tu spořitelni knížku, kterou máš od babičky. V osmnácti ji dostaneš, jestli tvý úspory nepoužiju na tvoji výchovu. Budeš potřebovat slušný oblečení. Ty hadry, co máš na sobě, mi zítra dáš."

Dávám mu spořitelni knížku, na kterou jsem tolik spoléhal. Těch pět táců by bylo do začátku dobřejch. Takhle mi zbejvá stovák, o kterým díkybohu neví.

"Fajn," bere si Bočanovu zelenou knížku. "A teď se uč. Hlavně matiku a geometrii, a taky ruštinu, budeš to potřebovat."

Sedím nad sešity, který zakrývají Bravo s obrázkem spousty háratejch otrhanejch lidí s kopretinami v rukou. Pod ním je napsáno: Děti květin - hippies.

Ráno mě fotřík budí v pět a já s ním capu do tý posraný fabriky, kde bych měl makat, a nadávám Petrovi a jeho na hlavu padlejmu básníkovi o ozimech nacpaných ranní mlhou. Až do osmi musím čučet na dílně, kde sedí desítky starejch udřenejch ženskejch u podivnejch strojů a cpou do nich kroužky. Jeden, druhé, třetí. Deset tisíc za směnu. Šílený. Jeden, druhé, deset tisíc za osm hodin za patnáct set korun. Den co den, sto sedumdesát hodin za měsíc.

Fotřík se kolem nich důležitě prochází v čistejch montérkách s papírama v ruce. Chce mi ukázat, jak pěkný je bejt pánem. Konečně stojím před novým řídou.

"Ano, soudruhu řediteli, jistě, nedostatky, které bude mít v praxi, dožene doma, na to dohlédnu sám. Jak jistě víte, dlouho jsem dělal zámečníka, tak to s ním proberu. Ano, jistě, jistě." Div se nepláží po zemi.

Říďa mě vede do třídy. Jakýsi učitel mě představuje a z lavic syká několik kámošů - spíš známejch - z devítky. Usazuje mě do první lavice.

"Máme matematiku. Kde jste byli vy?"

"U kvadratických rovnic. V geometrii druhé rok deskriptiva," říkám mu na půl huby, a k sobě: tady nezůstaneš dýl, než bude nezbytně nutný.

"Tak to si napíšeme malou písenu, my jsme u dělení a násobení větších čísel." Třída si nasraně povzdechne.

Důvodem jsem já, tedy můj fotr, ale jak jim to vysvětlit. Příklady vymlátím na logáru za pět minut a padám ze třídy. Oddechnu si.

Před třídou si zapaluju cigo. Vedlejší dveře se pohnou a vysouká se buchta s velkým obrazem, na kterým je průřez soustruhem.

"Ahoj! Tady nekuř, když tě chytanou, strhnou ti deset procent z platu. Chodí se hulit na hajzl."

Dohuluju na hajzlu a o přestávce se nechávám oťukávat třídou. Druhá hodina je zase matika. Blbeček v brejlích přináší už opravený písenu.

"Oline, máte to za pět," říká s potěšením. "Já chtěl výsledky na čtyři desetinná místa, a vy už na třetím máte chyby."

Pěním: "Jasně že mám chybu, na logaritmičím pravítku se už pro normální potřebu tisíciny zaokrouhloujou, jak asi nevíte."

Usměje se: "Ano, vím, ale já chtěl čtyři desetiny, a tak máte za pět. Jinak třída dopadla dobře. Budete mít co dohánět," říká furt s tím úsměvem buzeranta.

"Nemusíte dohánět vy?" ženu to hned nafest. "Pokud vím, až do prověrek byl na vašem místě profesor matiky a vy na dílně frézař," využívám znalosti z jedné přestávky u cigára na hajzlu.

"To si zodpovíte!" řve jak tur a táhne mě znovu k řediteli. Fotřík to nějak srovnal, tak dřepím další hodiny ve třídě. Ale jedno vím: že na něj před bránou ve tři, jak chtěl, čekat nebudu.

Škola končí a my řasujeme spoustu úkolů na příště. Od zítřka začíná praxe a škola je jen jednou za týden. Fabrika houká tři hodiny, padla a fotřík se žene za bránu zbytečně. Sedím v nejhorší putyce, kterou tohle město má. Jmenuje se U Boučků a čepuje tady jednorukej pingl zvaný Packa.

"Limonádu," objednávám si. Když mi ji dotlačí, říkám si o pivo.

"Tobě není osmáct, vid'?"

Zavrtím hlavou.

"Já ti ho dám a budu to psát jako limošku, ale když přijdou fízlové, strč to od sebe a tvrd', že piješ limošku."

Ucucávám pívko a je mi fajn. Tady mě snad fotřík nevyšťourá. Asi za půl hodinky se hospoda plní. Chtěl bych bejt neviditelnej. Chlapi, co se sem narvali, jsou povětšinou pokérováný, zasraný modří až po hubu.

"Co čumíš?" říká mi jeden, co má na levý tváři vykérovanýho pavouka. "Ty seš novejš? Pojď sem a povídej." Má příjemnej hlas a já vrtím ocasem, abych se moh někomu vykecat. Pokérováný řvou smíchy.

"Ty seš ale vůl," huláká jeden odnaproti. "Tak proč se na to nevysereš a nevemeš kliku?"

Nestačím mu odpovědět. Ve dveřích stojí fotřík.

"A domů!" zařve na celou hospodu.

Pavouček vedle mě se postaví do svých dvou metrů:

"Tak pomalu, mladěj!"

Fotříkovi sklapne.

"Kluk půjde domů, až se mu bude chtít. A ty vypadni a nezaclánej. A kdybys chtěl volat fízly, tak piješ limošku a já bych ti to potom vysvětlil. Vypadni!" zařve a fotřík, fialovej vzteky, mizí.

Celá parta pokérovanejch modráků z toho má děsnou prdel. Já ne a rum, kterej někdo objednal, mi hořkne na patře. Za

záclonou se prochází fotčíkův ksicht. Je mi jasný, jak to dopadne. Vymlouvám se a posraně pádím za ním. Začíná po dobrým. Vysvětluje, prosí, ukazuje, jak skončím, jak to myslí se mnou dobře, a že jsem blbec. Čekal jsem to podstatně horší, s fackama. Že by měl strach z těch modráků?

Doma si zouvám boty a neprozřetelně se obracím zády. Dostávám zezadu přes celou hubu. Obrovský plácačky do mě tlučou jak do koberce před vánocema.

"Ty hajzle," hází mě přes chodbu až do kuchyně. "Poštvat na mě kriminálníky, to by se ti hodilo. Ale ty budeš doma a poslouchat." Další facka mě posadila do kolen. "Pánovi se to nelíbí. Tak zavedeme ještě horší režim a uvidíme."

Rozmáchl se a já spíš podvědomě sebral ze stolu nůž na chleba:

"Prašť si a máš to v břiše." Ustoupil o krok a odhadoval, jestli to myslím vážně.

"Oline," řekne ode dveří Hanka. Otáčím hlavu a dostávám háka. Ležím na zemi a řvu bolestí. Fotčík na mně klečí a bije. Rány se slily v jednu nekonečnou bolest a v rozhodnutí, že při nejbližší příležitosti do něj tu kudlu vrazím hodně hluboko. Kriminál se dá přežít, říkal mi ten s tím pavoukem.

Konečně nás Hanka roztrhává a fotčík si rovná záda. Těžce vstávám a jsem samá krev. Fotčík se natočil a já to беру na jeho vyžrané pupek. Hekne, ale k zemi nejde. Dostávám další sérii ran, tentokrát už pěstí. Řvu bolestí a hrůzou, že mě zabije. Nebráním se už. Konečně je šlus a já čekám za dveřma, ještě plnej krve, na Hanku. Otvírá dveře a dostává facáka. Odlítla až do chodby, ale nezařvala na fotra, jen se zašklebila. Dobře jí tak, neměla zařvat a já bych to fotrovi do břicha zabodl. Rád.

Druhý den mě táhne zase v pět do práce. Nastupuju týdenní praxi. Ten den přečkám a ve tři zase vezmu roha, říkám si, ale vím, že kecám. Víím, že ve mně něco zlomil a že před ním seru strachem. Jdu do své první práce a jsem samej moncl. Jakýsi strejda v rádiovce mě přivádí na dílnu.

"To je nový učedník. Jardo, dostal jsi ho ty. Tak se na něj mrkni a pak skočte na ten fazoňák, ženský už čekají, blbne tam spojka."

Jarda, mladěj kluk, mi nabízí packu:

"U mě se nepřetrhneš, ale vyžaduju precizní prácičku. Kdes byl na praxi před námi?"

"Nikde, jediná praxe bylo kydání hnoje v Chotěšově."

Protočí panenky.

"No vážně," uklidňuju ho. "Před pár dny mě vylili z průmký."

"Tys nikdy nedělal zámečnickinu?" ptá se vyjeveně. "Takže ti ty moncly už včera nadělal nějaký parták, kdyžs mu někde přiskřip prsty, ne?"

"Ne, to bylo kvůli holce," machruju.

Jarda už neposlouchá. "Hele, parták!" řve na celou dílnu. "On nemá o ničem ani páru, já ho nechci. Už ho vidím na lisech, jak mi stříhá pazoury."

Připadám si jako novodobej otrok na trhu a stydím se jak poblitá panna. Parták si volá Jardu k sobě a něco mu dlouze vysvětluje. Nakonec se Jarda vrací, ale nadšený není.

"Tak já tě беру, Čoude. Když tě k ničemu nepustím, tak to snad přežiju. A ty by ses za to mohl přimluvit u fotčíka. Už dva roky čekám na osmičku a furt na mě serou."

Je mi jasný, že mu nepíchnu, i kdybych chtěl. Až do svačiny mě tahá Jarda po dílně a ukazuje jak lachtana v cirkuse. Všichni kroutí hlavou a přejou mu upřímnou soustrast. Pak mě posílá do bufiku pro sváču, což je na hodinu. Fronta až před halu. Řval bych hladý. Fotčík mi sebral všechny zbylé prachy ze včerejška a na sváču nemyslel. Kupuju posledních pět koleček šunkáče a řada za mnou vztekle zavrčí. Jarda naopak hučí nadšením.

"Čoude, koukám, že si budeme rozumět. Šunkáč jsem naposledy sehnal před měsícem, to je žrádlo. Já tě taky potěším. Ten fazoňák už je v kupě. Máme padla, jestli se zase něco neposere."

Do dílny vpadla mladá buchta:

"Ty seš Olin? Tady ti táta posílá svačinu." Strká mi umaštěnej balíček. Ruce se mi kroutěj do kapes.

"Nechci, nemám hlad. Vraťte mu to, prosím vás." Buchta pokrčí rameny a odhání Jardu, který jí jde po prdeli.

"No tak, Soničko, bejvala jsi povolnější, když si makala u nás. Nahoře tě pěkně zkazili."

"Jak se to veme," říká už ve dveřích a hází mi dlouhej, mnohoslibnej úsměv.

"Čoude, žasnu," říká Jarda už zavřenejm dveřím. "Je to šikovná holka. Začínala u fazoňáků a už se prokurvila až nahoru. Ale ten úsměv - máš šanci, Čoude. Jo, má to někdo štěstí, narodit se správnému fotrovi."

Po svače vyndává Jarda z ponku kříž na rali volant.

"Hele, Čoude, potřeboval bych to vyleštit. Tady máš jemnej smirk a pěkně pomalu to vem tady vocad'. Chce to dostat se i na ty nejhlubší kazy. Fabrika nám krachuje a nikde nemůžu sehnat kvalitní antikoro. Já du mezitím udělat ještě něco na halu." Leštím jak blázen, bezvýsledně. Je to zasraná věc. Dílna se naplnila chlapy. Mají ze mě prdel.

Zkouším je neposlouchat. Konečně siréna. Ještě musím zamést dílnu, a pak do šaten. Stydím se mezi lidma zsranejma od oleje. Jsem čistej, jako když jsem ráno dorazil. Ve frontě se člověk nezajebe.

Na bráně už čeká fotčík, kterýho všichni uctivě zdravěj. Jdeme mlčky celou cestu jak dva berani. Doma fasuju oběd a pak mě žene do dílny. Z tašky vytahuje hrubě autogenem vypálenou kostku železa a upíná mi ji do svěráku.

"Z tohoto vypiluješ kostku pětkrát pět na setinky. Pak ji zaškrábeš, vysvětlím ti jak, a doprostředka vyvrtáš díru, kterou vystružíš na kalibr. Tady máš pilníky. Tenhle velkej se jmenuje macek, tohle je trojúhelníkovéj, plochej, tady je sada jehlovejch. Úhelník je v ponku. Dej bacha na úhly, chci to mít přesně devadesát."

Macek hladí plochu z první strany a zbejvaj mu dva centimetry, který musí dokola uhladit. Galeje. Piluju a představuju si, jak vypilovávám dlouhej zabiják, kterým ho nakrmím.

Přichází za mnou ségra a nese mi balík spartiček.

"Promiň ten včerejšek, ale přece jenom je to fotr a já měla strach, že ho zabiješ."

Hladím ji po vlasech a uvažuju, kam si půjdu zahulit. Přesně v osm přichází fotr přeměřit první hranu. Moc se mu nelíbí, levá hrana je o dvě desetiny hozená. Pak večere. Nabručená matka, který jsem zkazil rodinnou pohodu, mi hází do talíře dva užmoulaný karbanátky. V půl mi je odnesen talíř a mám se až do desíti věnovat učení. Budu vyzkoušen. Dělička neboli dělicí přístroj se skládá z těchto částí... Pod sešity se objeví znova Bravo a děti s kopretinami v ruce na mě posměšně mávají. Počkejte, až dorazí první vejplata, přijdu mezi vás, slibuju jim.

Další dny se točej na kolotoči. V práci mi Jarda uvěřil, že mu neuvedu prsty, a bere mě i na složitější opravy. Řvu hrůzou, ono se mi to docela líbí. Brána, fotr, dílna a odporná kostka. Večer sešity. Jediná světlá výjimka mimo Jardu jsou Hančiny spartičky, který mi kupuje ze svého kapesného, a děti květin, který brzo, už zítra, navštívím.

Ráno se vzbouzím dřív než fotr a musím se držet postranic postele, abych neřval radostí. Bude vejplata!!! S Jardou děláme kameny na automatu, jednu z prvních prací, který jsem schopen dělat sám. Čumím sám na sebe, na svoje ruce, který přesně, bez zbytečného pohybu vyměňují bronzový šlajsny. Jarda žasne.

"Bude vejplata, vole," říkám mu v nadšení. Cukne to s ním. Až dotedka jsem mu vykal.

"No dobře, Čoude, budeme si tykat, ale proč tak šíliš, když ti fotr stejně všechny prachy sbalí. Promiň, ale Sonička kvákala. A ty denně vracený svačiny taky mluví za sebe."

Slovo Sonička mi voní. Dneska v osm s ní mám rande.

"Hele, Jardo, dá se dostat z fabriky, abych nemusel přes bránu?"

"Vole, nejradši bych se na tebe vysral. Tu osmičku bych chtěl, a fotr se pravidelně informuje a volá mi, ale nejsem zas tak starej a mezi náma, tvůj fotr je pěkná kariéra, v šedesátém osmým tady jménem dělnictva vítal Smrkovskýho a co dneska? Seru na něj, ale neber to doslova, ta osmička by bodla. Vem to kolem kotelny, tam je střižené plot a dá se přejít."

Na vejplatu je děsná fronta, ale dočkávám se. Osm stováků hřeje v kapse. Plot u kotelny je fakt prostřihlej. Prolízám a sajú svobodu. Přes pole a paneláky běžím k Boučkům. Tam budu do osmi nejbezpečnější, fotr bude mít strach vlízt mezi ty lidi. Pavouček mě vítá řevem:

"Sedni si, mladej. Tak jak jsi minule dopad? A proč jsi od té doby nepřišel? Víš, já mám rád lidi, který se uměj postavit na zadní. Život je sračka, mladej. Jak se jmenuješ? Já jsem Josef."

"Olin," koktám nesměle.

"Tohle jsou Kachny," představuje dál dvě k nerozeznání si podobný dvojčata, "Letadlo z Adaně, Bobin," a dalších pár jmen. Všechna stačím zapomenout dřív, než mi dojdou.

"A jak to, že tě fotr ještě neostříhal?" ptá se Josef.

"Nevím, od té rvačky už o tom nemluvil, asi mu došlo, že vlasy je jediná věc, za kterou bych se s ním rval až do konce. Klidně bych holiči přerazil ruku," kasám se.

"Vole, na vlasy se vyser, ty nejsou podstatný, stejně ti je v base ostříhají. Člověk. aby byl silnej, nesmí mít nic hmotnýho, na čem by visel. Když něco takovýho máš, seš zranitelnej, děláš ústupky. Když máš jen sám sebe, svoje touhy, nezlomí tě žádněj fíz, žádná basa, žádněj fotr, to si zapíš za plachty. A pak heslo dvě: bude huř. Vždycky si to řekni, až ti bude nejbližej."

"Pičo, ty ses dneska nákej moudřej, nezdá se ti?" ozve se jedno z dvojčat.

Josef se usměje a sune mi tykadlo. Oči nábožně vzhlížejí k Josefovi. To je chlap, kterýho jsem potřeboval potkat už před sto lety, když jsem se narodil.

"Packo, ještě dvě," mává Josef rukou, na který je vyetovaná rukavice s prsteny, jak to nosí biskupové ve filmech.

"Valí se Tonda Hašiš!" huláká jedna z nerozeznatelných Kachen.

Otáčím hlavu a ve dveřích stojí kluk, kterej svým úsměvem odhaluje užaslýmu publiku sadu neuvěřitelně prožraných zubů. Je ve špinavý roztrhaný košili s velkýma kvěťama, džínsy jsou záplatovaný leukoplasty.

"Nazdar, čuráci," sundává z ramene kytaru a sedá si k nám. Další tři čtyři lidi, co přišli s ním, nevnímám. Vpíjím se do něj. Tak tohle je můj ideál, tohle by měl jednou být můj život. Haš si labužnický kopne první tykadlo na ex a zapíjí ho velkým rumem. Pak tahá kytaru na klín. A já poprvé slyším:

"Sotva jsem se narodil, na bludnej kořen šláp, do školy moc nechodil, přesto je ze mě chlap. Hou, hou, máma do mě řezala, táta na mě řval."

Chce se mi řvát taky a chytám až zase poslední sloku:

"Sedím si na pavlači, mám pivo, to mi stačí, a připadá mi k pláči, že žeru žrádlo psům: Moh jsem být dávno ženatěj, blbej, tlustěj, baňatej, s nějakou trajdou copatou a za její lásku platit celou vejplatou."

Jak to říkal Josef? Bude huř. Vstávám a vlastně nerad platím z vejplaty, z prvních prachů, který jsem si vymakal, svoje pivka a Hašovi toho největšího ruma, kterýho Packa má. Pak jdu na náměstí a v samošce, co už zavírá, kupuju flašku ruskýho šampaňskýho a láhev slovenskýho džinu. Zvoním u dveří Soniččiny garsonky a strašně se těším. Mám životní cíl: krást žrádlo psům a mít krásnou Soničku, kterou jistě přemluví, aby šla krást se mnou. Jediný minus na paletě dnešního dne je mejh sedmáct let. Chtěl bych být starej, strašně starej, mít aspoň třicet. Sonička otvírá a s přenádherným úsměvem, kterej rámuje červený minišatičky, mě táhne dovnitř. Stůl je zastavěnej bandou flašek, oříšků a svíčkou.

"Zuj se," dává mi ránu pod pás. Strašně mi totiž smrdí nohy. Sedám si daleko od ní a ty proklatý chůdy si cpu pod prdel. Po třech skleničkách se svět barví dorůžova. Tančím se Soničkou a pak ji pokládám na váleudu. Je vláčná a voní po levanduli. Trhám z ní kalhotky a zle do ní vrážím, ne naschvál, jsem strašně narvanej. Vykřikne a já cítím teplo, který mě malátně zaplavuje.

"Ještě, pojď hloubš, ještě," šeptá mi do ucha. Jsem ochotnej se kvůli ní roztrhat, uštvat k smrti.

Ležíme na posteli, kouříme tvrdý spartičky a pijeme k tomu moje šampaňský přímo z láhve.

"Oline, miluješ mě?" Objímám ji, tisknu se jak rozmazlená kočka. Jemně mě odstrčí.

"Já tebe taky, víš, ale to, jak vyvádíš, se mi vůbec nelíbí. Tvůj táta je výborný chlap, vážně, věř tomu. On to s tebou myslí dobře a chce, aby ses měl v životě fajn. A ty na to kašleš. Moc mi o tom v práci vypráví. Je z toho smutnej, že si nerozumíte, že jste se minuli: Oline," chytá mě za ruku a příjemný teplo se vrací. "Oline, zkus ho pochopit, každý člověk musí v něčem ustoupit, aby něco získal. Mám takový plán, poslouchej. Chci tě, miluju tě, ale když budeš takhle vyvádět, tak to skončí. Já nechci milovat chlapa, který utíká do hospod jako dneska ty, já chci milovat spolehlivýho, pracovitýho chlapa. Chápeš mě? A ty takový chlap můžeš být. Budeš," tiskne mi ruku. "Když budeš takhle pokračovat, otec dostane strach a pošle tě do polepšovny a už se nevidíme. Já nedovedu čekat. Ztratíme se navzájem. Přece by šlo domluvit se s otcem, pomoz' jemu a on pomůže tobě. Je to hodnej chlap. Oline, udělej to kvůli mně. Jdi za ním a řekni mu, že už budeš sekat latinu, že se budeš učit, dělat, pomáhat doma, a věř tomu, že on ti dovolí jednou za tejdén jít na večerní představení do kina a místo něho přijdeš ke mně a já se budu strašně těšit, celej tejdén vzpomínat." Ubíjí mě dalšími přívaly slov. Miluju ji, strašně ji miluju. Ano, udělám, řeknu, omluvím, naučím. A budeme spolu, za rok už pak furt, a na venkovní svět se vyserem. Spolu.

"Olinku," strhává mě na sebe a velká řeka mě objímá, tahá do proudu, odnáší do země sexu, do země zapomnění. "Ještě, ještě, hloubš, pojď, ne, neutíkej mi."

Do svíčekovýho pokoje zavoní další náklad spartiček.

"Olinku, myslel jsi to vážně, co jsi mi před chvílí slíbil?"

Tisknu se k ní a prosím hubu, aby nevyslovila tu profláklou větu:

"Jasně, pro tebe všechno."

"Tak jdi domů a začni dneska, Olinku, prosím tě."

Chce se mi brečet, když se soukám do trenek. Ale udělám to, za velkou lásku se musí trpět. Trpět až na dno a tam se teprve ponoříme do vln té jediný a pravý lásky. Vybavují se mi všechny ty slavný větičky a po zádech mně běhají překrásný jiskřičky mrazu. Ještě dlouho ji tisknu ve dveřích a tenhle pocit prožívám s opojnou touhou až domů.

Fotřík dřepí jako každodenně u televize a nevěnuje mi pozornost. Matka něco zabručí o jídle v troubě. Žvejkám studený špagety a sním... V pokoji dám Hance hubana a sedám si nad sešity. Bravo s ošklivejma špinavejma lidma spadlo na zem. Položil jsem na něj bosou nohu a cejtil, jak studí. Hanka si poklepala na čelo a prohlásila něco o úplně blbým bráchovi. Pohladil jsem jí za to ruku. Co ta kravka může vědět o lásce.

Dny se slily v týdny, týdny v měsíc. Proboha, byl to měsíc? Tohle byl měsíc? Natíráme s fotříkem plot, každé klečí z jedny strany, v ruce štětku jak zneuznaný malíři, oko za okem postupujeme k nedohlednému konci.

"Stejně to bylo tím, že Spartičce chyběl Migas, to bys čuměl, jak by s nima zametla," rozčiluje se Rembrandt na druhý straně plotu.

"Ba ne, Petráň je pan fotbalista, proti němu neměli šanci ani s Migasem," oponuju a myslím na Soniččino tělo, na drzý, vyjevený kozičky pod mojí rukou. Dneska jdu zase do kina. Kina jménem láska. Bleskově Žvejkám večeri. Fotřík obhlídne hodinky.

"Tak už jdi. A co to vlastně dávaj?"

"Funěse," plácnu od boku.

"Tak to je fajn, zejtra půjdu taky."

Matka pokrčí rameny. Do kina zásadně nechodí.

Sonička už čeká s úsměvem a nahá.

Práce se změnila v přenáděrnou věc objevování a nacházení. Převodovky a spojky mi připomínají lidský hlavy a já se měním v geniálního chirurga, jehož ruce jim vracejí zdraví. Nádhernej pocit. Pocit silnej jako láska, jako Sonička. Žiju! Odpoledne už nemusím na fotříka čekat. Máme tolik rozdělaný práce na baráku, že každá minuta je nad zlato. Existuje nepsaný pravidlo, že kdo přijde domů první, rozředí barvu, vypláchne štětce a začne.

Dneska to budu já. Fotřík má nějakou schůzi. Budu holt muset zmáknout kus sám. Před brankou narážím na Josefa, Kachny a Haše. Táhnou z hospody Na nádraží do hospody k Boučkům.

"Hele, Volin," nechává si záležet na tom "V" Josef. "Tak už ses před fotříkem posral, už papáš kašičku?"

"Ale hovno," machruju a mřzí mě, že jeho kecičky slyší i Haš. Furt mě něčím přitahuje. Začíná mě studit bosá noha. Jdu s nima, aby si nemysleli, že jsem posranec a baba. Koneckonců když jednou přijdu o hodinku pozdějc, nic se nestane.

A před Hašem si nezádám.

Sajeme tykadlo a já si uvědomuju tu strašně podmanivou sílu hospody. Je děsná. Člověk, kterej si sedne, má chuť zůstat už nafurt. Ale láska k Soničce je silnější.

"Fakt," říkám si polohlasem na hajzlu. "Ještě jedno, poslední, a půjdu, stejně už tady dřepím dvě zbytečný hodiny."

Další pivo mi dělá maličkej, ale roztomilej mrak na mozkou.

"Tak povídej," nakloní se nade mne poletovaná Josefova tvář.

Uvolnil péro a já mu bleju svoji lásku na zlatej talíř důvěry. Vyprávím mu o každým Soniččině pohybu řas, obočí, vzdychu, slovu. O každý vteřině, která byla prožitá až na dno. O všem. Slova nestačí, pomáhám si rukama, nohama, celým tělem, a přece spousta chvil zůstává nesdělitelná. Cítím, jak mě chápe, jak závidí. Je to geniální člověk. Skončil jsem a Josef zařval smíchy. Cítil jsem něco jako meč při harakiri v břiše.

"Ty vole, ty Voline, ty kundo z ryby. Vždyť oni si s tebou hrajou, ta holka kdysi chodila k Boučkům každéj den a přeříz ji každéj, kdo si o to řek. Pak se rozhodla vydělat si prachy jinak a šla do fabriky. Přes kundu se dostala až k tvému fotrovi."

"Ty svině, ty kriminálníku zasranej, ona je úplně jinej člověk. My se vezmeme, hned jak mi bude osmáct, už jsme si byli vybírat nábytek. Ty si ji pleteš. Vole, slyšíš, pleteš!"

Hospoda zmlkla a do ticha promluvil Haš:

"Josef, to fakt není vona. Já ji znám, tohle je slušná a pěkná holka."

Josef pokrčil rameny a já měl chuť dát Hašovi hubana. Platím, prchám a zaříkám se, že už sem nikdy nepáchnu. Příští dny se peru sám se sebou. Josefova slova mě přece jen nahlodala. Ne, řvu do svých pochyb, to nemůže být pravda, vždyť to Haš sám říkal, ne, ne. Nespím, mlátím sebou jak můra pod žárovkou. V práci málem ujiždím Jardovi prsty na fazonácích. Ne, to není pravda. Na každého chlapa čumím se šířavou žárlivostí. Svět se změnil na postel plnou střepů.

Fotřík zmizel na další schůzi. Sbalil jsem si kapesní zrcátko a strojek na vlasy. V garáži jsem opřel zrcátko o ponk a strojkem zajel do vlasů. Poslední věc, která Soničce vadila. Poslední věc, které jsem se dodneška nedovedl zřít. Pomalu jsem zajižděl mezi dlouhý prameny a silně je zkracoval. Něco se ve mně bouřilo, ale touha dát Soničce všechno to potlačovala. Pozejtří mi bude sedmáct a už dneska jí nabídnu, že se zasnoubíme a přesně od pozejtří za rok se vezmeme. Dneska. Poprvé poruším pevný dny pozvání. O to to bude větší překvapím. Větší radost. Zásnuby, prstýnek, krátké vlasy. Láska.

Konečně mám jakous takous fazonku. Není to sice nejhezčí, ale Sonička to dodělá. Vybíhám z garáže, řvu na sebe bundu a proklínám pomalé nohy. Dneska je pro mě nejkrásnější den mého života. V květinářství kupuji u velkou kytku za týdně kapesný. Ať to má grády. Před Soniččiným domem se zarazím a těžce vydechuji. Přeci žádat o zásnuby nemůžu klasicky, teda projít dveřma. Naše láska přece taky není obyčejná, ale úžasná.

Pomalou se soukám po hromosvodu do druhého patra. Pode mnou se vytvořil hlouček lidí. Myslí si, podle řečí, že jsem zapomněl klíč.

Konečně parapet okna. Nohy se mi klepou jak po pátém pivě. Volnou rukou jsem se za něj chytil a druhou s kytkou se opatrně zapřel. Povytáhl jsem se. Měl jsem vymyšlený přesný plán. Hodím dovnitř kytku, spustím se, zbytek skočím, bleskově vyběhnu nahoru a zazvoním: "Madame Soničko, můžu vás požádat o zasnoubení? Miluju vás." A ona se tomu začne smát svou přenášedelnou pusou bez šatiček.

Přítáhl jsem se poslední milimetry a rozmáchl ruku s kytkou. Z pokojíku mě líbly vysoko zdvižené Soniččiny nohy, fotříkova tvář v rozkoši a hlavně jeho holá, chlupatá, nahatá prdel.

"Pojd' hloubš, pojd', neutíkej mi."

Dopad jsem na záda na trávník. Několik lidí vykřiklo. Schody jsem bral po pěti. Tělo necejtíl - nebylo. Zvoním jako šílenec a bolest, podivná, krutá, zkrvená bolest nepovoluje. Dlouho je v bytě ticho a já běhám po chodbičce jako medvěd v kleci. Konečně se dveře otevírají a na mě se zubějí Soniččiny oči.

"Ahoj, Oline, měl jsi přece přijít až pozejtří."

Odstrkuji ji a vbíhám do pokoje, ve kterém trůní na my válemdě fotřík s nedbale ušmoulanou kravatou.

"Nazdar, co tady děláš?"

"Ty svině...", nemůžu popadnout dech.

"Oline, co blázníš, otec sem přišel dodělat nějaké papíry z podniku, které už jsme nestihli."

"Já to viděl." Do očí se mi rvou slzy. Přesně vždycky, když je tam nechci. "Já koukal oknem."

Všichni tři se nahneme k oknu a čumíme na zelenou trávník, na kterém leží kytice rudých růží.

"Vy kurvy," dodává mi to odvahu. Fotříkova pěst mě posouvá přes celej pokoj. Na jazyku cítím krev. "Kurvy, kurvy!"

"Táhni!" řve fotr.

Zvedám zbytečný tělo a vláčím ho po městě. Konečně Boučkovi. Házím rozbitou hubu vedle Josefa. Prohlídne si mě, pokýve hlavou a mizí. Piju rum jako vodu. Ostatní na mě mluví a Haš hraje.

"Na tvých střevech oběsím tvou mámu, sežere ji velká černá myš a z tvých očí udělám si pomazánku - rozumíš."

ROZUMÍŠ!!!! Rozumím ti, Haši! Rozumím! Josef se vrací a kůži na levý ruce má strženou.

"Už je to dobrý, neboj. Dej si ještě ruma." Obklopila mě tma.

Probouzím se na nějakým gauči v neznámé místnosti. Z protější bílé stěny se na mě usměje fotrův chlupatý zadek.

Skloním hlavu z postele a bleju. Je v tom trochu úlevy. Ale jen trochu.

"Vole, až ti to pude, skoč na záchod," ozve se z vedlejší místnosti. Stud blejt před někým je silnější než žaludek. Cpu si to z huby zpátky do břicha. Šavle pode mnou odporně páchne rumem. Ve vedlejší místnosti se mi představuje neznámý obličej:

"Ahoj, já jsem Špinavej Petr. Dej si loka, bude ti líp." Ořesu se nad lahví zteplalého piva.

"Ach jo, s tebou bude ještě práce. Vole, lokni si, uvidíš, jak ti to prospěje." Sedám si vedle něj na manželskou postel a dávám si loka. Opravdu chutná. Se zvrácenou hlavou, s hrdlem v hrdle si prohlížím pokoj. Takovej bordel jsem ještě neviděl. Po zemi se válí nesčíslně bot a zasraný holinky, kanystry od nafty, tisíce vajglů, flašek, zátek od piva, pucvole. Kromě postele a skříně v rohu tu není nic.

"Tak už je ti líp?" Kejvu hlavou. Prdel se objevila na stropě. V poslední chvíli otevírám dekl hajzlu. Petr už na mě čeká s další flaškou:

"Neboj se, to přejde. Všechno přejde." "Hovno přejde, nic nepřejde, já ji miloval, chápeš, mi-lo-val," slabikuju.

Usměje se. "Viš, co takovejch kurev je a co jich ještě potkáš?" Ohnal jsem se pěstí. Petr uhnul a otevřenou dlaní mě pleskl přes ksicht.

"Pomalou, mladej. Dej si ještě cigáro a napij se. Něco ti povím. Když mně bylo osmnáct, oženil jsem se. Bydleli jsme ve strašný díře nahoře v horách. Jezdil jsem tam u statků s hovnocucem. Jednou, když byla příšerná průtrž mračen, na moji starou přišlo rodění. Nikam jsem se nemoh dovolat a bylo to furt horší. Řvala bolestí. Naložil jsem ji do hovnocucu a jel. Nebylo vidět na krok. Ze začátku jsem jel krokem, ale ona ječela víc a víc, tak jsem přidával. V jedny zatáčce jsem se dotknul brzdy, chytil smyk a letěl ze stráně do lesa. Probral jsem se a kolem byl naprostej klid. Auto leželo na boku. Vylezl jsem a zešílel. Moje stará ležela pod tím autem. Přesně jí leželo na tom břichu. Moc si toho nepamatuju, jen to, že jsem vypustil cisternu hoven a dvě hodiny hrabal holýma rukama skálu. Pak mě našli. Přijeli fízlové a jeden mi řekl, ať neblbnu, že to nemá cenu, že takhle krásně mrtvou už dlouho neviděl. Dal jsem mu pěstí. Zbili mě a pak mi dali

dejchnout. Měl jsem dvě piva a dostal i s tou ránou tři roky. Ze začátku jsem myslel, že to nepřežiju. Dvakrát jsem se vřel, ale vždycky mě stačili odříznout. Tak to pomalu přešlo, no, a dneska ti o tom už můžu i vyprávět."

Otočil jsem se. Petr sál tykadlo s popelavě bílou držkou. Je mi líp, prdel na zdi není už tak zřetelná. Petr vstal z postele a soukal se do starejch zsranejch montérek:

"Nečum. Uklid' vedle tu šavli, sebereme flašky, střelíme je a půjdeme k Packovi na jedno. Stejně už těch deset minut, co otevřel, čumí z okna, kde jsem."

V hospodě jsou kromě Packy ještě dva dědkové, který se tlačí u kamen. Dostáváme pivo a každé si nad ním dřepíme. Mlčíme. Připadá mi to jako svatyně buddhistů při rozjímání. Hlavu mám jak škopek. Po dalším pivu prdel ještě víc zesvětlela. Bude hůř, říkal Josef.

Před polednem doráží Haš s malým klukem.

"Ahoj! To je Kuře," ukazuje na něj. "Packo, pivko. To je hrozný, tady je to horší než u kapitalistů!" rozkřikuje se. "Pro našince není práce a podporu nikde nedaj, kurvy, fuj," odflusne si.

"A kdes tu práci hledal?" ptá se ho Packa.

"No nikde, ale kdybych ji hledal, stejně bych ji nenašel. A vůbec, víš ty, co je to práce? Sračka na zotročení lidstva. Člověk se nenarodil, aby makal, člověk se narodil proto, aby žil. A copak já můžu žít s prací? Jsem snad vůl? Stačí, že volů je už nějaká miliarda. Od toho já dávám ruce pryč. Musí se přece najít člověk, kterej by nás spasil. Když prozatím žádnéj není, spasím se sám." Haš se zhluboka napil piva.

"Ty vole, představ si, že by nikdo nemakal. To bys neměl ani to pivo a..."

"Já vím, chtěl's říct, že bys mi ho ani nedones, ale na to já seru, můžu si čepovat sám, když ti to vadí. Ale k hlavnímu problému. Když miliarda zhovadila, tak nemá právo mě nutit, abych makal. Když chtěj, ať si drou, mně nepřekázej, ale ať se na mě vyserou a nehrozěj nákou příživou. Ty jejich posraný zákony je jenom závist, že nejsem takovej vůl jako oni. Já chci žít, ožírat se, ale nikdy makat. Ne, ne, to bych se musel stydět před svojí mámou, že mě rodila nadarmo. Automaty na práci si můžou vymyslet, ale rodit jen kvůli tomu... Dej mi ještě jedno, dělnická třída."

Packa točí tykadlo a brumlá si něco o volech. Do hospody přichází rozesmátej Josef s nějakým klukem.

"Nekecej, vole, Špína! Už tě pustili? To je snad sen, Špíno!" vrhá se Haš mladšovi kolem krku.

"Tak co, už je líp?" ptá se Josef.

"O moc."

"No, žáno, ráno mi dali hadry a řekli, že můžu jít. Moc jsem se nebránil, ty tři roky past'áku by mohly stačit, žáno. Packo, dej pivko osmnáctiletému chlapovi," mele ten podivnej člověk Špína. Představuju si, že by mě strčili na tři roky do past'áku. Zahynul bych. Podíval jsem se na Petrovu tvář. Hovno bych zahynul, přišel bych a strašně bych se ožral. Jako Špína. Už chrápe na stole. Já si taky ducnu, je pomalu večer.

Probouzím se do strašného řevu. Špína stojí na stole a dělá striptýz. Hadry lítaj mezi lidi a Haš mu k tomu hraje sprostou barovou melodii. Objeví se Špínova prdel a já jdu zase blejt. Je chlupatá. Ve dveřích slyším ještě Špínův řev:

"A takhle na vás seru, soudruzi."

"Na zdi visí tuberácký chrchel, ještě se tam teplý obrací," řvu s Hašem do světa. Dneska se mi změnil svět a já se vydal na správnou cestu. Na těžkou cestu za smyslem života ve světě bez kreténů, bez práce, bez lásky.

Špína se samozřejmě taky nastěhoval k Petrovi, bydlí tam i Haš a Kuře. Stáváme se kvartýrem snů. Mám štěstí, zůstává mi kanape. Zbytek se tlačí k Petrovi do manželský postele nebo na zem. Bordelu podstatně přibýlo, ale vzhledem k tomu, že tam přebýváme jenom v noci, to nikomu nevadí. Horší je, že vyplí vodu, protože naposledy Petr platil někdy před rokem. Vyschlej hajzl nepředstavitelně páchne. Kurva svět.

Už tři dny ukusuju z krajíce nového života. Ty tři dny nejím, protože není co. Dluh u Packy pomalu roste. Sedíme na postelích a hrůzou ani nemluvíme. Petr se šel podívat do práce, jestli tam nemá nějakej starej nedoplatek. Jestli nic nepřinese, jsme mázlí. Kuře navrhuje, že lepší, než zůstat střízliví, bude praštit někoho do hlavy a vzít mu prkenici. To se mi moc nezamlouvá. Jít sedět takhle brzo! Kurva svět.

Na schodech zadupe Petr. Všichni nadskočíme.

"Nic mi nedali," říká s protáhlým ksichtem. Padám zpátky na gauč a Haš si rve vlasy:

"Ty kurvy, ty svině, oni nás snad nechaj zahynout."

"No, nechaj, a v rozpuku mládí," přizvukuje Petr a z kapsy tahá tři zmuchlaný stovky. Jsme jak uragán. Za strašného řevu ho nosíme na zádech po cimře a pak po schodech, po ulici, až k Packovi. Zachránce! Osvoboditel! Petr z toho takovou radost nemá. Musel jim slíbit, že zase začne makat.

"Aspoň čtrnáct dní to budu muset vydržet!"

Kolem třetí se ve výčepu objevuje Jarda.

"Čoude," ale moc mu to přes pysk nejde. "Potřeboval bych s tebou mluvit." Jedna z Kachen se zvedá, aby mu zvalcovala ksicht. Držím ho zpátky a jdu pokecat.

"Viš, Čoude, jde o to, že parták slíbil, že když zejtra dojdeš do rachoty, nebude ti psát zetky. Jinak to bude muset hlásit na podnik a do školy. Jestli ti můžu radit, přijď, nemusí to bejt žádná slast nechat se zavřít."

"A co fotr, voxiduje?"

"Jo, ptá se každéj den, jestli ses v práci, ale jinak nic. Viš, byla to chyba s tou Soničkou. Měl jsem ti říct, co je zač, ale já myslel, že si chceš přenout a to je všechno. Je to normální kurva a ohnul ji, kdo mohl."

"To už je za náma," přerušuju ho. "Dáš si pivko?"

"Ne, já mám moc háklivou starou, ta by šilela." Nakonec si ale přece jen jedno dává.

"Je to v prdeli, Čoude, je mi skoro čtyřicet a všechno mě sere. Když máš rodinu, stojí to za hovno. Viš, kdy já byl naposled v hospodě? Ani se neptej. Život je sračka, která nemá obdoby. Ráno vstaneš, jdeš do práce, strhanej dojdeš domů, zazubíš se na starou, vynadáš dětem, zalehneš do postele, ve středu hupsneš na tu ženskou vedle sebe, ale jen z

nudy, protože už dopředu znáš každej její vzdech a heknutí, a usneš dřív, než se vrátí z koupelny. A ráno znova. Den co den, tejdén co tejdén, rok co rok, a pak ti je čtyřicet a ty se bojíš obrátit, abys hrůzou neskočil z okna. Ještě dvě! A tak na to sereš, necháváš se buzerovat od starý, v práci i ve frontě na banány, kam tě vyštvala. Sračka, Čoude. Ještě dvě!" Další a další, jak roky v životě. Jardovi svítí oči a hází zamilovaný pohledy na buchtu, která dorazila. Dneska bych nechtěl bejt u něho doma, ani náhodou. Asi udělá jednodenní palácovou revoluci, starý rozbije hubu, a zejtra už bude shánět v květinářství tu největší kytku, kterou mají, a platit ji bude z pracně ulitejch fondů. No paráda.

Buchta si přisedla k Jardovi v předtuše prachů, a má recht. Potřebuje léčit a žádný doktor není zadarmo.

Vracím se ke klukům, abych nezacláněl, ale ona za chvíli přijde za náma.

"Posral se, holoubek, a pelášil domů. Přej máš zejtra dorazit do práce. To byl nějaký vůl, ne?" Krčím rameny a leju do sebe další korbel.

Konečně dorazil Josef, kterej se tři dny neukázal. Vede si mlad'ounkou buchtičku. Je kudrnatá jak beran, zajímalo by mě, jestli má taky kudrnatou kundu. Hezká představa, a pak že je ten svět na hovno.

"Nataša," představuje ji a sedá si vedle mě. "Tak jak to jde?"

Vypravuju mu o Jardovi.

"Mám nebo nemám?"

"Ale jo, jdi makat. Ale já bych tě potřeboval už zejtra. Je ten Jarda spolehlivej?"

"Já myslím, že jo," odhaduju.

"Pojď do kumbálu."

Sedáme si na sudy a Josef máčí v püllitru vody Rud'asa.

"Chodíte taky na kalici pece?"

"Jo, to taky, zrovna já s Jardou."

"To je fajn. Já ti spálím ruku a ty to zejtra nahlásíš jako pracovní úraz a Jarda ti bude svědčit. Neboj, to nebude bolet," směje se mýmu protáhlému ksichtu. "Ani to neucejtíš. Hlavně zejtra si musíš dát pozor, aby si toho nikdo nevším dřív, než bude třeba."

Namočí mi hřbet ruky a pomalu tře mokrým Rud'asem. "Ta Nataša utekla z past'áku, jinak je z Prahy. Je jí patnáct a pojede s náma. Bude veget a nebudeme to muset shánět někde jinde."

"A kam vlastně pojedeme?" říkám do slabýho pálení.

"To se dovíš až zejtra, ale neboj, bude to fajn, a hlavně prachy." Pálení na hřbetě ruky trochu zesílilo. "Teď zatni zuby, musíme to udělat trochu hloubš." Nebylo to tak strašný. Jsem majitelem překrásný spáleniny a piju rum. Jdu spát k Josefovi na ubytovnu. Leháme si na zem a Natašu necháváme na posteli. Není nálada. Dala by mi?

Ráno mě budí Josef. Na spáleninu leje trochu roztoku soli, kterej bolí, a znova tře mokrým Rud'asem.

"A teď plav a dej bacha, ať si toho nikdo nevšimne dřív, ať je z toho pracovní úraz, platěj to líp."

Daří se mi propašovat ruku až na dílnu. Jarda má opičí oči, ale celkem se usmívá. Kolik asi vysolil za tu kytku? Partička starejch chlapů z automatů se baví na téma, jak to mládí roste pro šibenici. Kam dorostli oni, blbečkové?

Konečně přichází parťák a rozděluje práci. Fasujeme s Jardou dvě spojky a revizní prohlídku kalímy. Mám štěstí. Parťák si mě tahá do svý kukaně na kobereček. Nutím se ho neposlouchat, abych v zápalu řeči nezamával spálenou rukou. V hlavě mi zůstávají jen útržky: flákač, nevďěčník, budeme hlásit na učiliště, poslední šance. Beru Jardovu basu a metu to na kalímu.

"Počkej, Čoude, tu až nakonec!" Ale dobíhá mě až u peci.

Vysvětluju, o co jde. Chvilí se kroutí, ale pak mávne rezignovaně rukou:

"Čoude, já se z tebe poseru. Stará se chtěla včera rozvíst, dneska ty. Běžte všichni do prdele. Ukaž, to muselo přeci bolet?"

Vysvětluju mu princip a postup.

"Kurva, Čoude, serem na to. Která roura to byla?"

Vybírám si tu nejrozpálenější a Jarda ukazuje na malej ventilek pod ní:

"To je proplachování. Zkoušel jsi, jestli funguje, a dotknul ses jí, jo?"

Pak všechno běží jak na divadle. Házím si do ksichtu škleb a Jarda mě táhne k doktorovi. Všechno klapě. Už za hodinu pádím z fabriky do civilu s novou bandáží na pazouře, s protokolem o pracovním úrazu v kapse. V hospodě Na nádraží už čeká Josef s Natašou.

S chutí saju tykadlo. Jsem v pülce, když přibíhá Jarda:

"Čoude, ty vole, ty mě zničíš úplně. Tvůj fotr běhá po dílně a děsně se vyptává, jestli užs to neměl dřív, než jsi došel do práce. Chtěl, abych to popřel, jako tvůj úraz, že přej to je stoprocentně udělaný naschvál, abys nemusel makat."

Josef mu nabízí místo, ale Jarda šílí. "Utekl jsem dírou, za chvíli musím zpátky." Nakonec ho bere Josef k pultu na tykadlo.

"Taky máš rodiče takový svině? Někdy mě napadá, proč nás teda rodili, když je tolik sereme. Nikdo se neprosil," řeší to Nataša. "Mě šoupli do past'áku ve čtrnácti, když jsem vlítla do jinače a zapomněla s kým. Blbci. A přitom se matka kurví s kdekým a nikam ji nestrčej!"

Vrací se Josef bez Jardy:

"Musíme vypadnout, fotr tě jistě začne hledat a já nemám náladu znova mu válcovat tlamu." Každýmu strká jeden celej do Varů.

"Co tam Josef?"

Krčí rameny: "Uvidíme."

Ve Varech sajeme prvního karla už na nádraží. Pingl se chvíli cuká, ale pak bez keců nalejvá. Přej mi není osmnáct.

Vůl. Je mi aspoň sto deset. Pak pokračujeme do nezbytný Kotvy, kde má Josef desítky kámošů. Tady se mě už nikdo na

mých milión let neptá. Josef se někde fláká a já s Natašou kácíme jedno po druhým. Začínám na ni mít děsnou chuť. Co by tomu řekl Josef, kdybych ji přefíkal? Konečně se Josef vrací: "Hele, je tady jeden chlapík, kterej fotí pornoseriály pro Západ a platí jak vztekalej. Potřebovali bysme balík na večer.

Vím o tajný herně, kde se dá vyhrát, ale musí bejt základ.

Nenafotili byste to s ním? Já nemůžu, mě by poznali podle kérování."

Mně je to celkem jedno, ale Nataša se štafjuje. Josef mě posílá k vedlejšímu stolu. Sedí tam somráci jako my:

"Ahoj, já jsem Marabu. Tebe jsem tady ještě neviděl. Zastav se někdy, bude prdel. Pojedeme na veget, bydlet je kde, nezapomeň."

Josef mě už tahá zpátky:

"Nataša to bere, já jdu pro Petra." Mizí a Nataša si prstem čmárá v mokrejch proužcích od püllitrů. Josef si přivádí svého Pét'u. Je to starej, oplzlej, hrbatej maník, kterej navíc šilhá.

"Ahoj! Tak půjdem?" Vede nás za roh do celkem přepychovýho bytu. Zatáh rolety a různějma žárovkama nasvítí váleudu.

"Hele, bude to seriál. Klasickéj seriál." Když mluví, tak do okruhu jednoho metru litaj sliny. "Ty přijdeš na návštěvu," ukazuje Nataše, "ty pustíš magič a začneš ji nalejvat. Pak budete tancovat, rozepneš jí džíny, pak ji povalíš a začnete souložit. Zepředu, zezadu, z boku a tak. No, to bude všechno."

Začátek jde dobře. Šklebíme se na sebe, tancujem, svlíkám ji. Opravdu jsem dostal chuť. Začínáme zepředu, ale než stačíme změnit pozici, jsem hotovej.

"Ty seš vůl, tos měl vydržet celý focení, a ne jen chvilku."

Krčím rameny a Nataše se chce brečet. "Počkejte, dám vám prášek. Je to sice pro bejky, ale vy to snesete."

Polykáme pilule a za chvíli se na sebe vrháme jak správný nadřenci. Klacek mám jak ze železa. To je paráda. Bereme to ze všech světovějch stran a Nataša řve rozkoší. Když jsem na boku, dostávám pecku do hlavy. Kreatura, strašná, oplzlá postava stojí dva kroky od nás a honí si péro. Je mi jasný, že v tom foťáku není film.

Osprhovali jsme se a s pětikilem běžíme za Josefem.

Cpeme do sebe narychlo večeri a pak jdeme všichni tři na druhéj konec města.

"Hele, Oline, budeš sedět za mnou. O nic jinýho nejde, než aby sis pamatoval, po který kartě jde eso. Když bude mět přijít, ťukneš do mě. Hraje se voko. Já si budu pamatovat zbytek a ty, Natašo, krále. Ty jsou důležitý. Když budu mít, nebo radši tak: když do jednoho z vás ťuknu, tak ten si přisadí na mě. Jedno kdy, třeba i na sedmu. Jasný? A nečumte na sebe jak nadřžený blbci. Jasný?"

V přepychovým bytě už je asi deset lidí. Asi tak půl na půl ženský a chlapi. Pijeme pár sklenek do hovoru o ničem. Všichni už jsou narvaní zasednout. Nakonec si pět chlapů i s Josefem sedá za stůl. První runda. List je pajka. V banku tisícovka jako základ. Vyhrál maník, kterej vypadá na dobře fungujícího kuchaře. Prohráváme kilo a v dalších hrách ještě dvě. Josef tahá devítku a po ní kluka, mělo by jít to eso. Kopu do něj. Byl poslední u rozdávání, první na fajruntu. Jde o bank. Eso je doma. Bankéř otáčí dvě sedmy, zahazuje je a tahá desítku a devítku. Bereme a já si utírám pot z čela. Josef bere bank a Nataša mi jede po noze.

"Sed'," chytá mě Josef za ruku. "Kurva, sed', nebo tě vykleštím."

Zkouším si zapamatovat karty, ale je to makačka. Bank vylezl pomalu na deset tisíc a list stoupá z pajsy na kilo. Půjde do tuhýho. Řezníkovi se potí zátylek a jeho paní řeznice vypadá na brzkej infarkt. Chlapík po Josefově levici, s tenkým knírkem a ksichtem podvodníka z americkéjch filmů, si sliní rty. Novej list, nový karty. Na Josefovi je i přes modrej ksicht vidět, jak mu úlevou povolily svaly.

Hází na stůl nověj balíček ještě v celofánu. Všichni kontrolujou balení. Jsou spokojený. Josef trhá celofán a na stůl padá, jako list na podzim, kontrolní lístek. Hra se rozjela a vytočila. Jdu do kolen, stovky se sypou až k nám na klín. Josef je za bankem naprostej suverén. Mám strach, aby si frajírek neulíz kus pysku. Znovu se olíznul a ťukl do stolu, o půl banku. Josef ho pečlivě spočítal. Třináct tisíc. Frajer prskl na stůl šest a půl a Josef přistrčil půlku. Přihodil mu list a sobě taky. Cuklo to ve mně. Jak moh vědět, že už frajer nepotřebuje? Zná karty. To je nesmysl, od novejch uplynulo moc málo času. Americkéj podvodník otočil královský oko a stáhnul půlčana. Josef si oddechl. Já taky, ale musí hrát nějakou levotu, jinak to není možný. Bank se nám znova plní a Josefa už nezajímá, co si pamatujem. Jede najisto. Další kolo jde řezník na pět hadrů, ale prosírá.

"Malá domů," hlásí Josef. Tolik prachů snad nevydělám za život. Nepřišla. Frajírek to tluče o bank. Josef počítá bank a loktem přitom posunul vršek karet. Chci mu to říct a libuju si, že myšlenky jsou rychlejší než slova. Pustil prachy, jednou rukou vzal pakl a vrchní karty zajely dospod. Byla to snad setina vteřiny. Všichni to sežrali. Jede se o dvanáct táců.

Americkéj si musí ještě tác půjčit. Pak horní list podkládá pod první a povytahuje. Cukne to s ním. Čekal královský.

Chce ještě list. Josef mu ho sune a usmívá se na mě. Frajer zahodil karty a vyskočil ze židle jako na péro.

"Ty karty jsou cinklý, naval prachy." Ostatní se stahujou zpátky, jsou to přece jen slušný lidi.

"Kecáš. Viděl jsi stejně jako všichni, že byly úplně nový. Koupil jsem je dneska." Frajer má stěnovou barvu.

"Vrať prachy." Z kapsy vytáh solidní nůž. "Kurva, naval ty prachy, modrá opice, nebo tě nakrmím."

Josef mě lehce klepl po zadku. S podivnou intuicí jsem se nadzvedl. Josef čapl mou židli a naběhl s ní proti kudle. Pravačkou se trefil na bradu, frajírek přelít pokoj, dopad na záda a Josef mu dupnul koženým podpatkem do sevřený pěsti s nožem. Zařval. Špička druhéj boty ho uspala. Josef mu sebral z ruky čůro a zasedl zpátky za stůl. "Tak malá domů, ne?"

Řezník zakroutil hlavou: "To je dobrý, už nehraju."

I ostatní, který celou dobu jen přicmrndávali, se balej.

Josef si cpe chomáče stovek do kapes, co vypadne, berem my s Natašou. Padáme ve chvíli, kdy se frajírek těžce sbírá.

Na rozloučenou sundám ze stolu ještě dvě flašky vodky, který byly pro čumily.

Před barákem nás Josef táhne do parčíku. Za chvíli po nás se vypotácí náš kamarád, nacpe se do budky a někam zoufale volá. Piju vodu a tulím se k Nataše.

"A kam teď?" ptá se celkem rozumně Nataša.

"Znám tady jednu babu, která pronajímá patro vily i s chlastem za pět kil, s kurvou je to za tisíc. Berem, ne?" Jdeme za Josefem do luxusní čtvrti nad kolonádou.

"A vezmeme to i s kurvou, ne? Ať se nám Nataša moc neutáhá." Nataša protáhla ksicht.

"Tak tady to je. Na tu kurvičku nám baba vytáhne katalog a můžu si vybrat."

Ze tmy se vylouplo pět stínů.

"Tak rychle! Naval prachy a můžeš padat, když máte tak dobrou náladu." Někdo rozsvítil baterku. Svině svět. Jednou nahoře, ale častěji dole..

"Kurva, to je Josef," ozvalo se ze skupinky. "Tak to plat'te třeba tisíc, já jdu od toho. Promiň, Josef." Největší gorila ze skupinky se protáhla kolem nás a zmizela v průchodu.

"Tak čtyři. Jdem na to, pánové," říká Josef a vytahuje z kapsy prstýnky. "Ale varuju, neznám bráchu." Do druhý ruky si rovná pásek se širokou sponou, "Tak jdeme na to, ať nezdržujem."

Skupinka se nerozhodně roztoupila. Takovýho bouráka nečekali. A já jsem strašně pyšnej, že Josef je kámoš, i když nás třeba skatujou. Do strachu, kterej mě prostoupil, si říkám: takovej jednou musíš bejt, takovej a žádněj jinej. Kecám, nemám na to. Fotfíkův pásek, později facky a pěsti mě zlomily. Doved bych vůbec někoho praštit jaksepatří? Nikdy. Posranec, posranec, hecuju se do nálady. Ruka na flašce se nepříjemně potí. Dokážu ji vůbec udržet? Prašť, prašť.

Postoupil jsem o krok, oči vyřeštěný, flašku v ruce. Ustoupili o krok. Opíjím se tím.

"Tak kurva, sráči, jdeme, už mě serete. Pojďte, ať ty vaše zkurvený ksichty poznaj, kdo je Josef z Valdic."

Najednou stojíme před dveřma sami. Kroky na ulici utichly už před chvílí. Oplzlá baba nás vítá:

"To jsem ráda, pane Josef, že nebyl skandál, nepotřebuju to, jsem už stará ženská. Budete pít martini jako vždycky?"

"Ne, šampaňský, a pořádný!" Baba se uklání až k zemi.

"A slečny si budete přát?"

"Natašo, jdi nahoru!" Jen nerada leze do schodů.

"Tak který?" otevírá babizna album. Josef mi velkoduše dává přednost. Vybírám si buclatou blončku s modrýma očima. Baba si odkašle:

"Víte, naše zákaznice jsou slušně dámy a tato má teď doma manžela, račte se podívat dál."

Vybírám si sympatickou černovlásku. Babice znovu zakašlala, ale nic neřekla. Josef si vybral typickou mamínu od plotny. Stařena vyšpulila bezzubý dásně:

"Jistě, pánové, do hodiny jsou tady. Na jak dlouho je tady chcete?"

"Uvidíme, asi dva dny."

Rozvalujeme se v kožených klubovkách u flašky studenýho šampaňskýho a posloucháme Natašiny nadávky z koupelny: "Svině, svině, kurvy si musíte pozvat. Nedám vám, i kdybych si ji měla zašít."

"Josef, fakt byly ty karty cinklý?"

Usměje se: "No jasně. Celej ten čas, co ste byli vydělávat prachy, jsem si brousil prsty o cihlu. Ty karty mi připravil jeden kámoš, cígoš. V levým rohu nahoře jsou nepatrně škrábly, eso jednou, desítka dvakrát a tak dál, ale jen nepatrně. Jen těžko to jde dokázat. Jak nemáš odřenou kůži na polštářcích, hovno poznáš. Pak se dá hrát."

Konečně dorážej objednaný kámošky. Je načase. Za takovej balík, co jsme za ně vyplázli, bych přiletěl. Vypadaj sice o něco hůř než na fotkách, ty Josefovy bych moh dělat syna, ale pod příkrovem šampaně se to ztratí. Aspoň doufám. Lejeme do sebe ty bublinky, flašku za tři sta, a holky-matky si odložily pro velký horko. Přichází Nataša. Jen na sklenku, jak už ve dveřích hlásí, ale moje černovláška se k ní vine, líbá ji, obdivuje, pomalu svlíká ten zbytečnej župan a pak se s ní miluje. S vyřeštěnýma očima zírám na dvě ženský obklopený mrakem lásky, štěstí a prožívám každěj vzdech, každěj pohyb, každěj polibek, rozjetý stehna. Saju to do sebe a cejtím, jak mě to přerůstá, jak mě to uchvacuje do obrovský dlaně a táhne oknem ven, daleko za tenhle posranej svět plnej fotrů. Saju a propadám se do krásna, proti kterému jsem bezmocnej. Rozbíhám se a narážím hlavou do zdi, znova a znova, až mi krev přeteče přes obočí a holky mě přijmou mezi sebe. Dlouhými polibky a skleničkami šampaně mě omyjou a vysajou moje já až do morku kostí. Utekl nějaký čas? Seru vám na něj. A taky na ten váš krásnej svět, pozdní máj, Lenin máják, Lenin zvon, a já přecám, dívejte, znejte, kunda a ocas, pozdějc, jak mi předpovídá Josef, basa. Basa, a já ji beru! A vy se jděte oběsit, i to lano půjdu uplíst. Motor, spojka, převodovka, unášecí hlava, čelisti, lano, vy tady, já ve Valdicích. Běž do prdele, živote, já už skončil, navěky, s tebou. Sex a alkohol. Sex a děti, které tečou mně a Nataše po nohou, nebudte mě, nebo si vpálím kuli do hlavy, upletu provaz. Motor, spojka, převodovka... Ještě láhev.

Probouzím se a v hlavě mi duní deset pekel. Chytil mě kašel. Melu sebou po gauči a zkouším marně chytit dech. Plíce hodily stávkou.

"No tak," zvedá mě Josef. "Předkloň se, snad to bude lepší." Kašel konečně trochu povoluje.

"Moje hlava, moje hlava," ozve se zpod deky vedle mě a vylejzá Nataša. Na nahým těle má obtisklý varhánky od prostěradla. Převaluju ji na sebe. Chci se milovat. Josef nás rozhazuje:

"Padáme. Když zůstaneme ještě chvíli, tak si napočítá další den, a to je zbytečný, ne?"

Nejsem o tom tak přesvědčenej, ale oblíkám se. Nataša má přitom smutný oči.

"Tak teď skočíme do Budvarky," rozkazuje Josef. "Mám nějaký kšefty, počkejte tam na mě. Kolik vám zbylo prachů? Potřebuju jich co nejvíc." Tahám z kapsy dvě stovky. Nataša asi stejně.

"Hm, to moc není, ale půjde to."

"A Josef, jak to uděláme s účtem, nemám ani vindru."

"Vole," rozčiluje se Josef. "Když jsem řekl, že počkáte, až přijdu, tak počkáte, až přijdu. Jasný?"

Kývám hlavou a stydím se, že jsem Josefovi nevěřil. Josef je kámoš a nikdy by mě nenechal ve štychu. Sedáme si. Zkouším na pinglovi vyloudit pivo. Sere na mě. Cucáme koka-kolu a žaludek si hraje na rozcvičku. Přidávám ke kole držkovku, a je o něco líp.

"Oline, když nás chytnou, napišeš mi?" Přisvědčuju. Říkám jí, že nás nemůžou lapnout, tady nás hledat nebudou, že je to moc slušná knajpa a tak. Nataša se usmívá a kroutí hlavou:

"Ne, Oline, seš hodnej, ale na tohle já mám čuch. Slib mi, že mi budeš psát, prosím tě. Možná že se ti to bude zdát blbý, ale já tě mám ráda, víš. Mám, a moc." Hladí mě po ruce. "Moc tě mám ráda, Olinku, víš. Slib mi ty dopisy, prosím tě."

"No jasně, že ti budu psát." Bojím se říct slovo rád. "Každý den dopis," plácám.

"Kdybys věděl, jak se tam bojím," už jí zase tečou slzy. "Jako útěkářku mě ostříhají dohola a holky mi rozbijou hubu, protože se kvůli mně zpřísní režim. Bude to peklo, tak prosím tě, piš, ať mám alespoň chvíličky pěkný nad tvými dopisy, Olinku." Hladím ji do vlasů a líbám na mokrou tvář a dochází mi, že za ty dny jsem ji vlastně ani jednou nepolíbil. Jsou věci, na který člověk nemá čas. Našpulila bradu:

"Nedělej to, nebo budu rvát ještě víc. Víš, kdy já jsem naposledy dostala upřímnou pusy? Takovou hezkou a něžnou jako teď od tebe? Jako malá holka, když mi byly tři nebo čtyři, od starší ségry, a už tehdy jsem strašně řvala. To je můj nejhezčí zážitek z dětství."

Přišel Josef: "Oline, potřebuju, abys šel na chvíli se mnou ven něco zařídít. Ty, Natašo, ještě chvíli počkej, a pak vypadneme všichni tři."

Kousek od Budvarky chytáme autobus do Rybář. Celou cestu si opakuju a znova poslouchám Natašina slova, který mi řekla už do zad ve dveřích:

"Oline, prosím tě, piš." Prostě holka, která sejčkuje. Těším se, až se vrátíme, a já ji před putykou olíbám jako cucavej bonbón. Miluju ji. Miluju, miluju. Josef se nasoukal do telefonní budky a slyším, jak někam hlásí:

"V Budvarce sedí holka, která utekla z pasťáku. Třetí stůl zleva od dveří." Sluchátko klaplo. Nemůžu se nadechnout. Svět se kácí, padá pod obrovským karate udání.

"Josefe, ty svině!" Vší silou jsem ho napálil pěstí. Propadl sklem dveří. Druhý ráno uhnul a mně projela ruka bočním sklem. Chytl mě pod krkem a přitlačil na malou zídku u budky.

"Ty vole zsranej, to chtěla vona sama. Už neměla sílu dál utíkat. V noci nespala hrůzou, co bude, až ji chytí.

Zamilovala se do tebe a měla hrůzu z každé další minuty, že zrovna v tu chvíli, kdy ti to řekne, ji seberou. Nemohla už dál, chápeš? Nemohla."

"Lžeš, ty lžeš, potřeboval ses jí zbavit a teď mi plácáš pohádky. Kecáš, svině, a tvý kecičky o valdický cti si strč do prdele. Kdybych ti překážel já, udáš mě!"

"Táhni, ty zmetku," odstrčil mě. "A varuju tě, Valdice si neber do huby."

Běžím městem jak o život. Musím to stihnout, policajti jsou líný, chvíli jim to potrvá. Vezmu Natašu, odjedeme do Chebu a snad se nám podaří projít na Západ. Tam budeme spolu žít a milovat se. Začnu třeba i makat. Pro ni všechno. Před Budvarkou je vymeteno. "Kam šla ta holka, co tady seděla?" ptám se pingla.

"Běž radši pryč, sebrali ji fizlové." Svět je prašivěj a hnusnej.

Celou cestu vlakem z Varů do Klostrdlé žmoulám v ruce roztrženou krabičku od cigár, na který je droboučným písmem vyrytá adresa. Napišu, neboj, napišu. Před stanicí ji pouštím do větru. Mízl pod koly. Jako život, jako můj dopis. Ještě celej ubřečeněj lezu do nádražní putyky.

"Á, Olin!" vítá mě Špína. "Ty teda máš cit. U Boučků je sanitární den, a proto na protest pijem tuhle břechku." Pingl mi sune tykadlo.

"Já na něj nemám," obracím se ke stolu.

"To je jedno, pij, já to cálnu," slibuje jedna z Kachen.

"Hledají tě už dva dny fizlové, u Boučků byli aspoň třikrát. Bacha na to," varuje mě Kuře, ale ostatní tomu nevěnujou pozornost, je to příliš běžná záležitost. K pivu si pro jistotu dávám limošku.

"Dobrý den, kontrola občanských průkazů."

Tahám červenou psí knížku a vím, že je čas, abych jel a platil.

"Vy jste Olin?"

Souhlasím.

"Tak půjdete s námi," říká mladej fizl, snad jen o pár let starší než já. Špína balí ze stolu cigára a cpe mi je do kapsy.

"Nákej zkušenej," kvituje to fizl.

"To víte, žáno, život naučí a poučí."

Na fizlárně mě strkaj do dveří s cedulkou náčelníka. Všechno je bílý, neosobní, sterilní.

"Tak ty jsi Olin? Já se jmenuju Petrůň. Víš, nemám rád v rájónu nové přírůstky. A takové jako ty už teprve ne. Víš ty vůbec, kam ses dostal?" Vytahuje ze stolu nějaké spisy. "Kachny dohromady odsedíno sedm let. U Josefa to znáš.

Špína za kriminální delikty tři roky dětského domova nebo pasťáku, jak tomu říkáte. Kuře rok, špinavej Petr - mám pokračovat? Hašíš pět let. Kupec osm. Ovalda pět. Tohle tě čeká, jestli se na ně nevykašleš. Má to cenu, týden si užívat, roky sedět? To si asi myslíš, že ti je sedmnáct a převrátíš svět. Houby převrátíš, svět převrátí tebe. Jdeš s klackem na mamuta. To si uvědom. Tvůj otec tě může kdykoliv zašlápnout - a poslat do opatrování. Co vlastně chceš? Já bych byl šťastnej, kdyby mi bejval otec mohl dát facku, když jsem byl mladej, ale on nemohl, poslali ho do plynu v Osvětími. Byl komunista. A ty, který žiješ v blahobytu s rozežranou držkou, si vyskakuješ. Neser mě!" zařval. "Ještě jednou o tobě uslyším, a zmaluju ti prdel, že se tejden neposadíš a stěžovat si potom můžeš, kde chceš. Plav domů, omluv se rodičům a v podniku sekej latinu. Jednou mi přijdeš ještě poděkovat. Když budeš mít problémy, zastav se kdykoliv u mě. Tady máš moje číslo domů, když tady nebudu. Běž a styď se, vždyť už máš bejt chlap. Víš co, já stejně

končím, tak tě hodím domů autem, mám to při cestě."

"A proč jste mě vlastně hledali, když jsem přece nemocnej?" ptám se úplně zbytečně.

"Tvůj otec podal pátračku."

Cestou domů se snažím vybavit si Natašinu adresu. Marně. Fotřík má kamennou tvář, když mě přebírá jak balík na nádraží.

"Ano, jistě, děkuji, děkuji." Zaklaply dveře a já byl připraven vrátit i tu sebemenší facu. Ale fotřík nic neriskoval.

Jediný člen rodiny, který se mnou mluví, je Hanka. Sice šeptem a na fofr, ale přece:

"Oline, já s tebou nesmím mluvit. Ale seš fantastickéj bráška. Až mi bude osmáct, uteču taky. Uteču za tebou, jo?"

Tady máš spartičky."

Jdu si zakouřit před barák. Z okna se vykloní fotřík: "Tady se nekouří, plav zpátky."

Odplivnu si tím směrem, zapaluju druhou a myslím na Natašu. Ani neslyším jeho kroky. První rána mě položí do záhonu kopretin. Další rány a kopance už moc necejtím. Sedím v pokoji s hlavou zvrácenou dozadu. Fotra zabít. Dokončit kruh. Kruh smrti a narození. Jen se kasám. Stejně až zastavím krev, nebudu mít odvahu jít a vrazit mu nůž mezi žebra. Mám tak akorát na to zabít ho ve svých představách.

Konečně se krev zastavila a já lezu do vany, kterou jsem si nechal od Hanky napustit. Lezu do teplý, čistý vody a onanoval bych. Ale péro beznadějně plave po hladině. Natašo, chci tě. Dveře bouchly a v koupelně stojí fotřík. Z pračky bere džinsy a háže na ni nějaký šilený tesily.

"A ode dneška slušně, je ti to jasný."

Vyskakuju za ním, ale nahota, stud mě tlačí zpátky do vany.

"Zabiju tě, ty svině!" zmužu se jen na výkřik do zavřenejch dveří. Bleskově se suším ručníkem, ale přesto příliš pomalu.

Slyším bouchnutí kamen a představuj u si džinsy, které jsem si koupil za tři našetřené stováky a pět angličáků ze sbírky, jak hoří mezi uhlím. Jen v trenkách běžím za fotrem, ale ten už přivírá a drží dvířka kamen.

"A budeš chodit slušně oblečený," usměje se.

Dělám, že procházím do našeho pokoje, a když mím jeho ucho, napaluju ho do něj. Jen hekne. Další pecka mu káruje ksicht. Heká, snaží se trefit, ale já jsem nahoře. Znovu a znovu ho kέρuju za Natašu, za sebe, za Hanku, za posranej život. Levá, pravá, levá. Matka mi dala jednu zezadu sběračkou a já teď zase lížu dlaždičkovou podlahu, na kterou jsem jako poslušnej syn vozil desítky koleček betonu.

Další dny jsou hotová hrůza. Musím ležet jako nemocnej, učit se, odpovídat na otázky z technologie a v duchu řvát touhou po Nataše. Dny se vlečou a já konečně můžu stáhnout obvaz a vyrazit do práce. Jarda se drží za hlavu a šeptá base, svému vercajku, v hrůze:

"Už je tady zas!"

Dny se slily v jeden nekončící pruh sračky. Děsí mě představa, že bych jí měl jít celej život. Přemejšlím o sebevraždě, kudy chodím. Už nemám ani sílu vzít roha, poprat se, nechat si rozbít držku. Jedině dát si mašli, kopnout do židle a vypadnout nafurt. Chodím a přemejšlím, onanuju se tou představou, ale jako ve všem, je to asi všechno, co svedu. Kurva svět, mlátím kolem sebe klíči a Jarda se pro jistotu zdekoval. Pozvolna se náš vztah změnil: z učedníka v pána. Seru na práci, na učňák. Seru na všechno a na všechny. Sere mě jít do šatny a navlíci si tesil, který mi fotr laskavě zaplatil z mojí knížky. Přijít domů, sednout si do kouta a čumět doblba, přemýšlet o smrti, která jak na potvoru nechce přijít. "Ne, a dost!" řvu na starou babičku brigádnici, která ve jménu krásnýho stáří stojí u fazonáku a cpe do něj za osm hodin deset tisíc kroužků. Babiče se takhle nelíbím, nevypadám na to, že bych jí dal dneska tu spojku do kupy. Norma nečeká, prostoj se moc neplatí.

"Pane zámečník," v maličký, vrásčitý, sponami ubitý ručičce svírá zmačkanou desetikorunu. "Nešlo by to udělat ještě dneska?"

Odstrkávám jí ruku s pětkou a lezu hluboko do vlastní kůže. Peru se s tou obludou, která smrdí vyjetým olejem a emulzí, do který se na odpolední chčije, aby se ušetřil čas. Cpu jí do držky novou spojku, kterou nechce, vzpírá se jak jankovítej kuň a já se nedivím, dělat deset tisíc pohybů furt dokola stejně není žádná slast, ani pro tu mašinu. Jen lidem, jak je vidět, to celkem svědčí.

Konečně je spojka v břiše a babička na plný kule honí normu. Děkuje až za chodu mašiny:

Kroužek - "děkuju" - kroužek - "mladej" - kroužek - "pane" - kroužek. "Ušetřil" - kroužek - "jste" - kroužek - "mi" - kroužek - "čas" - kroužek. Máte pravdu, paní, čas se musí využívat. Zamkl jsem Jardovi basu s vercajkem a v montérkách, zsranej od oleje, vyšlápnul k vrátnici.

Přes město k Boučkům je čtvrt hodiny. Šílená štreka. Ale stojí za to. Přechod z pekla do ráje za takovej pakatel se hned tak někomu nepodaří. V ráji sedí Haš na stole, drnká nějakou ospalou melodii, pod zadkem má paklík karet. Špinavěj Petr s Kuřetem chrápou a Špína vykládá do prázdna své rozumy. U stolu pod pipou starému Řezáčovi skapává slina. Sedám si vedle Špíny a nechávám si přinést korběl.

"Tys makal?" drží si Špína nos, jako by si vedle něho sedl posranej.

"No, makal, ale už nebudu, neboj. Nikdy!" A povídám mu o svém světě, jak se nad ním otřásám hnusem. Špína se chytá za hlavu, za ruce, za nohy, mlátí se pěstí do čela. Skončil jsem a on odhodil masku dobráka:

"Ty vole, jestli takhle myslíš, jestli tohle prožíváš, vyser se na všechny a na všechno a klidně si jdi do toho past'áku sednout, klidně jdi do basy, per se jak d'ábel, ale neponižuj se, nikdy, slyšíš, ty čuráku? Ty ses normální urvaná baba, která neví, co chce. Která neví, jak dál, jak si srovnat svědomí s těma debilama, a přitom si to nerozházet ani na jedný straně. Běž do prdele, vlastně do toho past'áku, ať máš jasno. Seš normální hajzl z lepší rodiny a sereš se tam, kam nepatříš. Něco tam a něco tady, to by se ti líbilo, žejo. Ale uvědom si, že žádná střední cesta není a že ji nevymyslíš. Strašně dlouho jsem v past'áku zkoumal, proč mají jiný děti rodiče, a já ne. Tvoje starosti jsem měl v deseti. Dneska mám jasno. Šoupli mě tam, protože zavřeli matku a fotr byl neznámej. Od mých pěti let nám vychovatelé říkali, že jsme

kriminálníci, a tak to беру. Budou mě zavírat, dobře, to je daný, ale já si ty dny venku budu žít. Krásně a plně. Místo dovolený basu. A to je krásný, ne, když si uvědomíš, že se pohybuješ ve světě čuráků, co si za celý život neukradli ani den. Vždycky žili tak, jak se má. Proti nim i s tou basou budu král. Žít a přežít platilo v době kamenný, dneska platí žít a užít. Basa není konec života, ale jen nutný zlo za krásný dny třeba tady v hospodě. Není to krása? Když nechci, nepohnu ani palcem u nohy. Čas a spěch neexistují. Jsem jen já, kolem kterého se to točí. Chápeš? Packo, ještě dvě. A tři rumy, jeden pro Haše." Pauza. "Dneska jsi udělal první krok, vysral ses na mě. Jestli vydržíš ještě dva tři další, neposereš se před fotrem, budeš náš. Svobodnej. Pij, vole, ať máš sílu. Bude hůř." Obracím do sebe rumíka a s ním celý minulý život. Není a nikdy nebyl.

Kolem třetí se špeluňka pěkně plní. Na každé otevření dveří bych nejraději vyskočil a připravil se na průser, ale před Špínou hraju machra. Jaký dveře? Jakej svět?

Místo fotra leze k nám Josef. Dělá, že ho nevidím. Už toho snad bylo dost.

"Ahoj, Oline! Nedělej nasranýho, ona to fakt chtěla a nevěděla, jak dál. V tom měla pravdu, to ty teprve poznáš."

Proč se dneska všichni rozhodli nacpat mě do basy. Bojím se jí, strašně se jí bojím. Já tam nechci, nejradši bych řval. Ale pohled na šedivý, prázdný chodníky za oknem mi zacpává hubu. Až na věky, amen.

Budí mě Špinavej Petr: "Oline, Oline, vstávej."

Těžce otevírám oči a hlava šíleně bolí. To jsem to včera zase přepísk. Dejte mně všichni pokoj. Ale Špina se nevzdává.

"Oline, jseš schopnej mě vnímat?" Klepu tím bolehlavem.

"Tak poslouchej: je nás tady na baráku pět, někdy šest. Nikdo z nás si nepřeje setkávat se zbytečně s fízla a tebe tady budou určitě hledat. Když zůstaneš, brzo se to provalí. Chápeš, co tím chci říct?"

"Jo." Cejtím se strašně ukřivděnej, i když Petřův strach chápu. Vyhánění z ráje. Budu se muset postavit na vlastní nohy, ale kde, v tyhle odrátovaný, fízly prolezlý kleci?

"Víš, Oline, není to nafurt. Samozřejmě u mě můžeš bydlet jako kdokoliv jinej, ale až si věci kolem tebe lehnou. Zatím je to načechráný a pro fízly moc zajímavý. Až budeš normální, fotr na tebe nebude mít právo, pak přijď. Fakt. Strašně se na to ožereme a ty dostaneš zpátky svoje kanape. I kdyby na něm spal sám ministr vnitra."

Chci se nacpat do montérek, abych zabil čas a vysvětlování, že ho chápu, že je férovej. Petr přináší starý, ale celkem zachovalý džínsy, triko, dřevák polokecky a invazák:

"Na, to si vem taky, zbylo to tady po jednom kámošovi, kterej to pět let nebude zas tak moc potřebovat. V montérkách bys v sobotu a v neděli vypadal blbě. Vem si je s sebou tady do camradla, přes tejden se hoděj."

Ještě mi zbejvá projít pokojem kolem manželských postelí a říct klukům čau. Sbohem, ráji. Dělalí, že spí. Jen Špina se zvedne na lokti:

"Oline, nevěř ničemu a nikomu, jen sobě. A brzy čau." Zní to jako fráze, ale pro mě ne. Mám kámoše.

Čím víc lidí, tím větší naděje, že najdu ty dobrý a zmizím v davu, říkám si celou cestu ve vlaku, kterej míří do Prahy. Na každou uniformu reaguju útekem na hajzl. Díky bohu, průvodčí na to dneska serou.

Vlak mě vyprskl na Středu. Kolem mě prchají desítky a stovky lidí za něčím, někam, jen já nemusím nikam, mám jenom svůj čas. Nekonečnej. Do doby, než mě lapnou. Krásný perspektivy. Máničky se scházejí na Kampě a pak v Nerudovce - přežvykují starou informaci. Ale jak se tam dostat? Naposledy jsem byl v Praze jako pionýr v Národním, a pak ještě několikrát s posranou rodinkou v zoo. "Prosím tě, jak se dostanu na Kampu?" ptám se vychovaně první zrzavý máničky, která se mi dostane pod ruku.

"Vodkad?" sjede mě pohledem.

"Tak různě, znáš to, od Chomutova."

"Á, Severák, tak pojď, máme stejný směr." Lezeme do tramvaje. Mlátí s náma na výhybkách, ale dav, narvaný uvnitř, se drží kožených uší a povětšinou louská Večerní Prahu. Paráda, tak takhle si představuju, nevím proč, Londýn. Kolem krásný starý baráky, kolony aut a lidí, obchodů, vchodů a východů, a oni na to serou a čtou si oblbovačku.

Pře-sedáme a zase nás to někam unáší. Konečně vysedáme. Procházíme bránou, která se podobá adaňský, a jdeme přes Karlův most. Oddechl jsem si. Ten znám, nejsem zas tak ztracený. Zrzavej vedle mě mi cpe do hlavy spoustu moudra. Jsem tak vyděšený ze zástupů s foťáky, že chytám jen kousky:

"První otevírá hospoda Váha na Smíchově, v pět. Poslední putyky zavírají ve dvanáct. Nejlepší je Karel. Tam většinou chodím. To mezi tím se dá přežít. Přijď tam, když nebudeš mít co na práci."

Krčím rameny: "Já totiž nevím, nemám prachy."

Zrzavec zakrouží hlavou. "Vy ze severu jste nějaký praštěný, kdykoliv někoho potkám, nemá prachy. Vy jste krávy.

Tady máš pajska. Když to tam bude stát za hovno, přijď ke Sluncům. To je jednoduchý, tamtou ulicí nahoru, pak už to najdeš. Kampu máš tady," ukazuje na schody do hlubin. "Jmenuju se Míša!" volá za mnou.

V putyce je narváno. V zadním sále spousta mániček. Poskočilo mi srdíčko, ale nikdo si mě nevšímá. Sedám si do kouta a pingl bez problému sune tykadlo. Za chvíli si připadám jak v jiným světě. Dlouhý vlasy na stole si plácají přes pysky umění a strašně se u toho hádají. Kolem stolu lítají anglický a český jména, který jsem v životě neslyšel. Po každým jménu se půlka stolu důležitě ironicky usměje, druhá vážně pokýve hlavou. Holka vedle mě, na kterou už delší dobu házím zamilovaný pohledy, se postaví a začne řvát:

"Kecáte, Bondy to říká jinak a správně: uveřejňovat práce je největším a jediným štěstím autora." Cituje další a další názory toho podivného boha Bondyho. Kdo to je, chtěl bych se jí zeptat, tak se mi líbí, ale cítím, že bych vypadal jako blbec. Kráska dál a dál leje do dubový desky stolu Bondyho moudrosti a já začínám chápat, že mluví o tom, jestli je dobrý bejt tištěný a za jakou cenu. Ale to jen tuším, možná bych lip rozuměl německy nebo čínsky. Rozhlížím se po přisedících a hledám toho, kdo nejvíce klepe hlavou, to by moh bejt ten Bondy. Snad tamhle ten blondák. Ale ne, ten už je tak s'atej, že nemůže kejt. Kdyby ta buchta vedle mě nebyla tak krásná a nesrala na mě, celý by se mi to zdálo jako z jiného světa. Nikdy jsem tím nežil, mým životním problémem bylo utýct od rodičů, pak jestli se mám zabít nebo ne,

kdy mě zavřou... a tady v Praze tyhle kecý.

"A co Dostojevskij?" házím na stůl své chabý literární znalosti. Nad stolem se přezně bouře cizích slov. Ty krávo, zní mi tam jediné česky. Vedle u stolu zašustí karty.

"Dáme si vočko." Otáčím se k tomu stolu, zní mi to přijatelněji.

"Mladej, dáš si s náma?" všimá si mě jeden z partičky. Tomuhle rozumím a trošku umím. Přesedávám si k nim.

"List kačka." Dostávám první list a zkoumám citlivě jeho okraje. Na horním levém rohu cítím jednu skoro neznatelnou rýhu. Díky, Josef. Je to eso. Další kluše devítka. Mám o pětku víc a fičím na hajzl nabrousit si prsty. Odřená bříška bolí, ale dá se hrát. Potřeboval bych bank. Jdu o něj, i když na to nemám. Ale v ruce je šanta a bankéř nechce vyplatit hned. Eso. Obracím to a pakuju bank. Mají smůlu, šanta nebyla označená. Nepočítali, že budeme hrát v pěti. Dávám ji dospod a nehtem do ní nenápadně dělám rejhu.

"Malá domů," hlásím za půl hodiny nacvaknutému banku a byl bych rád, kdyby to mohl vidět můj učitel Josef. Malá přišla hned napoprvé. Cpu si do vrecka pět stováků. Kosa bourá o šutr. Teď jak zmizet, nevypadají na to, že by mě jen tak pustili. Do poslední chvíle kopíruju Josefa a jeho nekonečné zkazky v hospodě.

Počkal jsem si, až proběhne pingl, zařval jsem za ním: "Pět rumů!" Samozřejmě na mě hodil bobek. Naklusal jsem za ním a v tom fofru neminul dveře, který vedly ven. Schody jsem bral po čtyřech. Hospoda z dálky vypadá jako neškodnej baráček.

K těm Sluncům není těžký trefit, furt se jde do kopce. Je tam taky narváno. Ale zrzavej Míša mi dělá na lavici místo. Vracím mu pajsku.

"Kurva, někdy lituju, že nejsem Severák. Kde vy si ty prachy tisknete, to mi pověz."

Nepovím. Sever je holt předurčený k delšímu a radostnějšímu životu, Praho. Pivko tady mají dobrý, ale ty kecý, ty kecý! Míša se ke mně naklonil:

"Čum, vole, to je Magor, šéf Plastiků!" Na jezka na kraťoučko ostříhaný kluk si k nám přisedá.

"Ahoj, Magore! Čau, Magore! Magore, čau!" zní celou hospodou a Míša mi dává novou informaci:

"Teď přišel z basy." Krčím rameny. U nás přichází někdo z basy co den a nikdo se nediví. A vlastně diví: ty už ses tu zase?

"Nojo, ale on seděl za svobodnou kulturu. Za druhou kulturu," poučuje.

Aha! Hmm! Josef, Špína, Kachny vždycky seděli jenom za sebe, za svůj svět. Plasty bych si poslechl.

Magor si sedá na lavici a nalejvá nám do hlavy spoustu moudřejích věcí, ale já nevnímám.

Pingl nás kasíruje a Míša mě vleče do geniální putyky, jak tvrdí. Holt začátečník, ještě nepochopil, že každá putyka je geniální. Pak mě táhne dlouhou ulicí někam na kopec. Všude jen baráky bez lidí, bez světél.

"Tak tady je náš barák, tady přespíme. A nesmíš moc křičet, aby nás neslyšeli fizlové," upozorňuje mě v baráku pod Petřínem, kterej nemá střechu, jen pár zdí a zachovalej sklep. Krásnej domov.

"Dáš si se mnou?" Míša vytahuje z kapsy malou flaštičku čikuli. "Dej, zima bude hezčí." Namáčí si kapesník a tiskne k frkole. Trhám si manžetu z trika a napodobuju ho. První vdech je odpornej, smrdí po acetonu. Po druhým mi lezou nehty. Po třetím je mi to u prdele a další už nevnímám. Předě mnou se objevuje přenáděrná krajina barev, který už nikdy neuvidím. Kráčím jí a je mi tak lehko a dobře, že to nejde popsat. Procházím jí, i když mi andělé říkaj: sedni si a sed', jsi u nás v ráji. Ale já je neposlouchám a jdu dál až na okraj, kde je vidět peklo, hrůza a můj fotr, kterej vstává do práce, protože je právě pět a musí se jít. I ostatní lidi vstávaj, zvedaj se a jdou a čertici si mnou ruce, říkaj: To je dušíček, to je přírůstků, to je radosti. A pak se odněkud z nebe na mě sypou boží kroužky a lidi, aniž přerušili práci, říkaj: "To" - krou - žek - "bude" - kroužek - "dneska" - kroužek - "pěkný" - kroužek - "den".

"Vstávej, vole, musíme vypadnout dřív, než začnou ty čuráci chodit do práce." Invazák schovávám do camradla a natahuju si montérskou blůzu. Snad to bude k něčemu dobrý. Proplítáme se tou pouští betonu, který se říká Praha. No těbůh. Tady bydlet, to by bylo na mašli. Míša mě táhne do malýho parčíku a dává si čikulika pro zahrátí, pro život.

"Sehnat tak perník, to by bylo žrádlo. Ale kde na něj vzít a nekrást."

"Mám prachů jak želez, když budeš chtít, tak si vem." A sunu Míšovi kilo. Očička mu zazáří.

"Fajn. Tak tě za to nejdřív odvedu k Váze a pak si skočím." Je to lokál pro našince. Venku je ještě šero, ale tady narváno. Co osobička, to překrásnej zjev pro seriál hororů. Dávám si miskú držkovky.

Strašně se mi líbí v hospodě po ránu. Všichni jsou sjetí po těžké noci. Nikdo nemá sílu ani náladu se o něčem dohadovat. Dřepí nad svým oroseným, čumí do prázdna, mozek je vypnutej. Krásný. Vrchol lidskýho rozjímání. A za tímhle lezou lidi až do himalájských klášterů! Volové, nevědí, že stačí v půl šestý dojít na Váhu.

Míša vypadá a na tácku po něm zbyla adresa U stálého zdraví, kde bude kolem oběda. Otáčím si tácek v ruce kolem dokola a musím se smát sám sobě. Když Míša poprvé řekl perník, myslel jsem, že zapadne do nejbližší pekárny a koupí si kilo pardubickýho.

Je osm. Teď si určitě fotřík odběhl ze své supernároční práce na fízlarnu, aby jim vysvětlil, jak se mu nepodařil syn.

Nataša dožrala snídani, anebo už možná i uklidila celu v domově narušený mládeže. A chudák Hanka zasedla do lavice, aby zblbl ještě víc. Špína pomohl Packovi zvednout mříže a teď sedí nad prvním tykadlem a myslí na mě, anebo na to, jak se vyhnout fízlům. Fízlům! Přivola jsem je zřejmě svýma myšlenkami: dva stojí u vchodu a třetí předčítá občanky. Má v tom praxi, dokonce to vypadá, že umí číst. Hned u dveří balí dva kluky, který smrděj galérkou. Prdelka mi stíhá desítku drát strachy. Ale mám kliku. Většinu ornamentovanejch znají a na nás pracující serou.

Zaklaply dveře a hospoda, o dva štamgasty lehčí, žije zase svým životem. Připomíná mi to pohádky s ilustracema od Lady. Do města přiletí drak, sežere dvě panny, který mu město podstrčí, a zase odlítne. Město si oddechne a jde to zapít, protože je zase rok havaj. Dávám si proto ještě jedno a fernetu na žaludek. Sonička sedí zpocenému fotrovi na stole a ukazuje perfektní nožky z minisukně. Svině. Ale Sonička je život.

"Ještě jedno?"

"Jasně." Pingl se usměje a na oplátku mi řekne, že sparty nemaj. Startky škrábou v krku, ale dají se přežít. Konečně jedenáct. Hospoda dostala grády a já padám. Škoda, ale není to poslední den. Aspoň doufám. U stálýho zdraví je taky krásně. Po Míšovi ani stopa, ale ujali se mě lidi u stolu. Sedím, čumím, shluk keců mě oblévá jak balvan v potoce. Usnul jsem na stole. Zdálo se mi o drakovi.

"Vstávej, Oline, vstávej!" mlátí se mnou Miša. "Promiň, zdržel jsem se. Bylo to geniální. Máš ještě šušně? Klepáče, prachy," překládá mi do češtiny. "Na večer jsme pozvaný, ale chce to mít nějaký chechtáky, vole." Dává si limošku a já dopijím zteplalý pivko. Večer není díkybohu daleko. Tak asi na tři tykadla. A ty ještě snesu.

Ve starým, zašlým, zasmrádlým činžáku lezeme až ke střeše. Puch každým patrem sílí. Spálený zelí. Obdivuju lidi, který tady musí přebíjet.

Miša konečně tluče do jedněch oprýskanejch dveří.

"Kdo to je?" ozve se za chvíli.

"Miša."

Vcházíme do bytu, kde mimo celkem slušnou aparaturu není nic. Místnost je tak malá, že lidi lezou přes sebe jak neohrabaný červi.

"To je dost," komentuje náš příchod nejstarší chlapík. Koukám, co budeme pít, ale v okruhu deseti mil nevidím žádnou flašku, jen odporně střizlivý lidi. Staroch pustil nějakou monotónní indickou hudbu. Tři takty furt dokola. Dyn, dyn, dyn. Dyn, dyn, dyn. Osazenstvo se uklidnilo a já mám čas si prohlídnout ženský. Jsou tu čtyři. Dvě předem škrťám. Jsou to strašný zrůdy už od pohledu. Třetí byla průměr, ale ta poslední je moc krásná, jen abych na to měl. Brejlím na trojku, hypnoticky ji přemlouvám, aby se otočila. Škubne hubenými ramínky do rytmu a hází na mě bobek. Dyn, dyn, dyn. Pomalu mě to začíná oblbovat. Když to tak půjde dál, dostaneme se do nálady v půl pátý ráno u Váhy. Pokrok i v těch Čechách vládne.

Propadl jsem tomu. Vyčistilo mi to mozek. Ani jsem si nevšiml, že se mezi lidma objevily injekční stříkačky.

"Podrž mi to," otočila se konečně ke mně ta středně hezká. Utáhl jsem jí škrtdlo kolem hubenýho rozpíchanýho nadloktí. Žíly naběhly a ona si tam vrazila jehlu. Tiše sykla a narvala tam obsah. Někdo nám podal dalšího nabíjaka.

"Teď já tobě. Pomůžu ti." "Buďte s námi, jsme s vámi," zamachroval jsem a vyhrnul rukáv.

Ani to moc nebolelo. Chvilí necítím nic. Pak mě mohutná vlna zvedne ze země, vymačká jak citrón a já pozoruju, jak zbytky, ubohý zbytky mýho těla padaj na zem mezi lidi, ti chodí, baví se, pracujou, prcaj a já se tomu z vejšky směju. A zase se dívám, napjatě, jak ta knížka, ten posranej život toho chudáčka dopadne. Nepatřím k tomu. Nechtěl bych už do smrti smrtoucí k tomu patřit. Ale řeknu vám, je dobrý vysvlíci se z kůže a koukat se na sebe svrchu. Celej můj život až dodneška byl jen jedna velká křeč. Poserství a přetvářka. Budu žít jinak, se stříkačkou v ruce a s nadhledem, jakej svět neviděl.

Dopadl jsem na zem. Kolem mě byli lidi, který nezpívali. "Chci pít. Máš něco?" říkám tomu ksichtu, kterému ležím na klíně.

"Dobře, ale nechceš se předtím milovat?" Otáčím se a na zadku cítím desítky škodolibých očí. Víte hovno, co se dá udělat pro chlast.

Chtěl jsem slízt po prvním čísle, ale buchta si přidržela můj kostnatej zadek a řekla:

"Miláčku, pojď ještě jednou."

Chyt bych se za hlavu, kdybych neměl ruce pod její prdeli. Jsem hovno miláček. Musel jsem si zase představit Natašu s tou paničkou.

"Kde máš ten chlast?"

Usmála se: "Tady," a nová injekce mi zajela pod kůži. Miláčku. Řval bych, dívaje se na svoje tělo seshora. Není nic směšnějšího než nahatej chlap.

Je den nebo noc? Čtyřicet nebo šedesát hodin? Velká nebo malá? Uříznout hlavu a zašít krk. Bude líp.

"Pocem," říkám té prašivce. "To černý, to je kunda?"

"Jo. Ale nemyšl se, teď ses zrovna strefil do podpaží."

"Oline," vyrušil mě Miša. "Tady není žádný sexuální kroužek, tady jde o indickou filozofii."

Buchta se po slovech indická filozofie převrátila na krovky a natáhla si kalhotky.

Začal jsem řvát smíchy: "Ty Praho a Pražáci zasraní, běžte do prdele!"

"Vypadni," povzbudil mě stařec-hostitel. Narval jsem na sebe hadry a slezl bez úrazu ze schodů. Udělal jsem dva tři kroky a v poslední chvíli zahlédl čumák modrého embéčka, kterej se rozprsknul o moje tělo.

Jsem v místnosti, v absolutní tmě. Musíš najít okenice nebo dveře, říkám si. Hmatám po stěnách a špičkama opatrně šmejdím před sebou. Jeden roh, druhej roh, třetí. Jsem u šestýho, a po okenicích ani památka. Od osmýho rohu začaly být stěny vlhký. Čím víc jsem tím směrem postupoval, tím víc byly slizký. Za dalším rohem jsem ve tmě nahnátl tvář. Nic jinýho to nemohlo být: nos, tváře, oči, pusa. Byla úplně studená a vlhká jako ty zdi. Zařval jsem hrůzou a zkusil ustoupit. Ruka nahnátl další tváře za mnou, který tam před chvílí nebyly. Odskočil jsem do směru, kde jsem tušil střed místnosti. Narazil jsem na další stěnu. Zase tváře. Rozběhl jsem se s nataženou rukou a tváře, kdykoliv se jich ruka dotkla, kousaly. Přibíjvalo jich. Cítil jsem, že jsou i na zemi. Při každým dotyku nepříjemně praskaly nosní přepážky. Už jsem neběžel, ale letěl. Tváře ve zdi a na zemi nepřičetně řvaly. Jejich zuby mi servaly rukávy a nohavice.

Vtom se přede mnou rozzářilo obrovský oslňující světlo, který mi ukázalo dveře. Proběhl jsem jimi a ucítil strašnou úlevu v každíčkém kousíčku těla.

"Sestro, zkuste to ještě jednou."

Ztěžka jsem otevřel oči. Přede mnou se mihnul jak ve zrychleným filmu překrásnej, bíle orámovanej obličej. Ten blik víček mě odstřelil do tmy.

"No tak, vzbudte se." Drobný facky mi bubnovaly na tvář. Bránil jsem se otevřít oči, aby mě to zase někam nekoplo.

Facky byly intenzivnější.

"No tak, proberte se."

Risknul jsem to. Nade mnou se sklánělo pár doktorů a sester.

"No tak. Jak se cejtíš?" zeptal se ten nejstarší.

"Děsně," zachraptělo to ve mně.

"Teď už se to bude lepší. Vypadalo to s tebou dost blbě, ale budeš zase fit. Jen musíš mít trpělivost."

"Co se vlastně stalo? Kde to jsem?"

"Ty seš dobrej, vběhneš přímo pod auto, a pak se ptáš, kde jsi. Ležíš na Bulovce a máš toho v sobě dost přeházenýho a polámanýho. Tadyhle doktor Franěk tě z toho vytáhl."

Zavřel jsem oči a připadal si jako po maratónu. Probudilo mě močení. Pokoj tlumeně svítil a postele vedle mě byly prázdný. Kde tady můžou mít hajzly? Otočil jsem hlavu a čuměl na hadici, která mi lezla z ruky do nějaký flašky. Zkusil jsem se pohnout, ale tělo nefungovalo. Prostě nebylo. Šlo jen trochu pohnout hlavou, a to ještě bídne. Došla mi celá ta hrůza. Jsem mrzák. Přerazilo mi to páteř, teď až do konce života budu ležet a žít jen očima a ušima, bez těla. Padesát nebo kolik ještě let bez pohybu, na posteli, jen v monologích se svým stupidním mozkem.

Ne, to mi nemůžou udělat, to nesmějí udělat. Musí mi přece dát nějakou injekci, abych zkapal. To nemůžou, to je nejstrašnější mučení na světě. Padesát let ležet bez pohybu a čekat na smrt. Minutu za minutou, hodinu za hodinou, rok za rokem. Ne, musím si vyrvat z ruky tu hadici. Jistě tím prochází něco důležitýho, co mě drží nad vodou. Zavřel jsem oči a sbíral všechnu sílu na vyrvání toho blázince. Budeš mrtvej, nebudeš, říkalo něco ve mně. Cítil jsem, že na mě jde bulení. Sedmnáct a zkapat. Ani jsem se nedožil tý vysněný osmnáctky, kdy bych se mohl vysrat na fotra a veřejně chlastat. Kurva, kurva svět.

Zatnul jsem zuby a všechno soustředil na levou ruku. Ta se mi ani nehla, ale tělem prostřelovaly děsný bolesti. Se slzama v očích jsem znova zabral. Zpod deky vyjel neforemnej balík v sádře. Balík v místech, kde jsem měl kdysi ruku. Ležel mi na břiše, ale já jeho tlak vůbec necítil. Odspodu budu asi ochrnutej. Musíš, musíš. Konečně, za nesnesitelných bolestí, jsem se dostal ke kusu hadice, kterej se válel na dece. Věděl jsem, že prožívám chvíle, kdy si člověk hraje s kohoutkem plynu, s velkým uzlem na řemeni, se spouští bouchačky, s žiletkou v ruce. Měl jsem strašnej odstup, jako bych se koukal shora na zbytek tý trosky svého já. Injekce, perník. Tam už jsem to viděl. Ukázalo mi to budoucnost lip než všechny křišťálový koule dohromady. Ukázalo mi to smrt a já místo hrůzy prcal. Je konec. Čeká mě chodba s živejma lidma zabudovanejma do zdi. Teď už nepoběžím, budu taky zazděnej a budu kousat každýho, kdo se pokusí utíkat ven. A děsně vztekla, to si můžete bejt jistý.

Za strašnejch bolestí jsem prsty ovinul kolem hadičky. Tak sbohem, Oline. Rozbrečel jsem se. Vší silou jsem trhnul a na chvíli bolestí omdlel.

Probudilo mě teplo v pravý dlani a ruce. Ztěžka jsem tam natočil hlavu. Na dece byl obrovskej koláč krve. Pomalu rostl. Hadice mě nezabila, tak aspoň vykvrácím. Narovnal jsem hlavu a zkoušel myslet na pěkný chvíle z těch, který jsem už prožil. Moc jich asi nebylo, protože jsem si na žádnou nemohl vzpomenout. Bude hůř. Josefovo heslo mě rozesmálo. Kecal jsi, kecal, kamaráde. Už nebude, nebude. Hystericky jsem se smál. Byl jsem prima malátnej a bolest v těle pomalu ustupovala. Upadal jsem do podivnýho stavu: odděloval jsem se. Bylo mi při tom šílený vedro.

Zaskřípaly dveře a cupot jistě pěkných nohou se zastavil u mě.

"Doktore! Doktore!" Každá slabika se mi záryvala do mozku.

Vlekl jsem se dlouhou prašnou cestou. Všechno kolem bylo asi sluncem spálený, nikde ani hlásek. Oblaka se válela pod kovově modrým nebem. Každěj krok byl pro mě děsnou dřinou. Za zatáčkou se přede mnou objevila shrbená záda. Došel jsem je. Záda se otočila a usmála se na mě stará vrásčitá tvář:

"Takovej mladej, a už taky?"

"Co taky? Kam to vlastně jdeme?" Krátkej chrchlavej srních toho moc nevysvětlil:

"Ty nevíš? Přece do chodby nekonečna, do tmy, do mozaiky vlhkých, plesnivých stěn."

Otřásl jsem se: "Tam už jsem byl, tam nechci."

"Žádnej nechce, ale každěj musí. Nojo," pokejvaly si vrásky. "Musí."

"Ale já ne!" řval jsem. "Nepůjdu, nikdy!" Zkusil jsem se otočit a jít zpátky, ale tělo mě neposlouchalo. Jen trochu zpomalilo. Dědek se usmál:

"Proč zpomaluješ? O trochu se zdržíš, k čemu to je? Záleží snad na minutě nebo kroku? Hovno záleží. Tam tě čekají milióny let. Nekonečno. Furt."

"Já ale nechci!" teď už jsem řval hrůzou. "Pozdě, kamaráde, pozdě," smál se dědek a sjetou packou mi ukázal mohutný kovaný dveře, který se s děsným skřípotem otevíraly.

"Sestro, sedněte si k němu a hlídejte ho. Kdyby se probudil, tak mě zavolejte. Měl by z toho bejt venku," slyšel jsem hlas z dálky.

Cesta se rozplynula a dědek zmizel. I s vraty nebo za vraty. Probudilo mě slunce. Otočil jsem hlavu. Ze židle se zvedla sestra;

"Jak je vám?"

"Ujde to. Sestro, prosím vás, neleží tady někde takovej strašně vrásčítej a starej děda?" Zakroutila udiveně hlavou:

"Ležel vedle vás na pokoji děda Váleček, ale dneska v noci umřel. Jak jste ho mohl vidět?" Protáhl jsem hubu do nevim.

"Pane doktore, už se probudil," řekla sestra do umělohmotnýho ucha nade mnou. Ucho zachraptělo a odvětilo: "Dobře, přijdu hned."

Sestra si oddechla. Zřejmě jsem ji s tím dědkem vyděsil. Za chvíli přišel ten mladej doktor, kterýho mi ukazovali, že mě zachránil. Poslal sestru pryč a sedl si na kraj postele. "Proč jsi to udělal?" vypálil od boku.

"Nechci do konce života ležet chromej v posteli," zamachroval jsem, i když jsem věděl, že i chromost v posteli je zlatá

oproti tý chodbě.

"Měl ses napřed zeptat. Páteř máš neporušenou a za měsíc už budeš chodit o berlich. Ses slušně polámanej, ale nic to celkem není. Seš mladěj a dobře se hojíš. Nejraději bych tě vzal a provezl oddělením vážných případů. Tam bys teprve viděl, co to znamená ležet chromý až do konce života." Cítil jsem se jako kuře, který šhubaj zaživa.

"Ale chtěl bych ti říct něco jinýho. Když tě přivezli, bral jsem ti krev. Byl jsi plný drog, nějakýho svinstva vyráběnýho doma. Chtěl jsem to ohlásit, ale měl jsi dva vpichy. Jsi zřejmě začátečník. Jinak bys vypadal trochu jinak. To znám. Rozhodl jsem se, že ten nález stornuju. Myslím, žeš to udělal z blbosti a nemá cenu tě za to trestat léčením, nebo se k tomu vrátíš a pak už ti nic nepomůže. Je to čistě tvoje věc, ale jestli ti smím radit, nech toho, je to mor."

Měl jsem chuť naslibovat mu všechno, ty proklatý vrata byly tak blízko. Ale nepochopitelná frajeřina mi zase jednou zacpala hubu. V duchu jsem zuřil, ale pyskem nešlo hnout.

Doktor pokrčil rameny: "Taky by s tebou chtěli mluvit od věbé a jedou sem tvoji rodiče. Ty policajty můžu vyhodit, ale nemá to cenu, přijdou zase. Mám ti je sem pustit?"

Zakýval jsem hlavou pro změnu já. Za chvíli vpluly do pokoje dvě postavičky. Jedna v mundúru, druhá v civilu. Sedly si na židli a začaly: proč jste odešel z domova, proč jste jel do Prahy, proč nechodíte do práce, proč? Pro slepičí kvoč. Páni konečně vypadli. Předávají můj případ naší rodný visce. Už se těším. Zase frajeřim.

Za chvíli vlezla do pokoje fotrova naducaná držka a matka.

"Ahoj, Oline," láme matka ticho. "Jak je ti? Nebolí tě nic?"

Poslouchám matčiny plky a docházím k přesvědčení, že ti policajti byli vlastně příjemnější. Fotřík celou dobu mlčí, a až na odchodu si kecne:

"Vidíš, já ti to vždycky říkal, že je lepší se snažit něčím být než chlastat. Osud tě potrestal. Doufám, žeš dostal rozum. Pokusím se to v učilišti zařídit, aby tě nevyhodili. Bude ti těžký. Budeš jim muset slíbit, že to doženeš. Ale je to naposledy, co se za tebe přimlouvám. To si pamatuj."

"Běž do prdele," vychutnávám tu větu a s potěšením se dívám na fotrovy zatnutý pěsti, který vztekem a touhou praštit zbělely. Rochňám se v tom přepychu, že mě nemůže praštit. Matka ho chytla za ruku a vytáhla z pokoje.

Dny v nemocnici na posteli jsou jen o málo míň nudnější než ty pracovní ve fabrice. Dokonce včera jsem měl i malinkej svátek. Doktor - můj dobrodinec - mi pomohl vyhulit půl spartičky. Držel mi ji u huby a já se miloval s obláčkem kouře, kterej jsem polykal, vypouštěl, nasával nosem. Bylo to pomalu stejně hezký jako láska. Když jsem ho taktně upozornil, že ke spartičce by se slušel hlt piva, zpražil mě:

"Já myslel, že chceš spáchat sebevraždu, že ten svět už pro tebe za nic nestojí, a ty pivo. To sebevrah nedělá. Donesl bych ti, ale to bych tě urazil. Ty přece myslíš jen na smrt." Něj radši bych ho taky poslal do prdele.

V půlce mi ukradl cígo, na stolek mi narovnal zástup knížek a naučil mě brát si je sádrouvou packou a držet na břše. Když odešel, prohlédl jsem si tituly. Samej Dostojevskej. Kurva, ještě sem mi nasere Rusáky. Jako by jich nebylo už dost. Na samém spodku si až za chvíli všimnu jinýho názvu: Gončarov-Oblomov. Co je to za nesmysl, jak dva lidi můžou psát jednu knížku? Vytáhl jsem si ji a položil na břicho, tedy na krunýř:

"...V ulici Gorochové, v jednom z oněch domů, jejichž obyvatel by stačilo na celé okresní město, ležel ráno ve svém bytě v posteli Ilja Iljič Oblomov..."

Přišla sestra a lžící mi do krku nacpala polívku bez chuti a neslanou, nemastnou kaši. Jako huse.

Oblomov dál ležel ve své posteli a řval na Zachara.

Za chvíli bude svítat a sestra mě postě přišla přemlouvat, abych konečně spal.

Mezi Oblomovem a Olgou se tak ustálil tak utajený, pro jiné nepostižitelný poměr.

Stal jsem se částí příběhu. Procházím se Oblomovovým bytem, sedám si s ním k jídlu, mluvím s ním a všude kolem nás páchne obrovská a nekonečná tvář Ruska. Je to krásnější než všechny filmy, který jsem kdy viděl. Budu Oblomov. Už nepotřebuju literární předlohu.

Dny se válejí jako černošský blues. Pomalu a vláčně. Už jsem přečetl Oblomova a kus Zločinu a trestu, což je strašná sračka. Kdyby byl Dostojevský Gončarov, nikdy by nemohl takovou píčovinu napsat. Kroutím hlavou sám nad sebou, kde se ve mně takový nápady berou. Kdyby byl Olin Dostojevský...

Přežil jsem taky dvě návštěvy našich. Ale už jsem byl hodnej, dokonce jsem si od fotra nechal vysvětlit, jak to válí Spartička. Taky bídne, prohrála s Duklou.

Sundali mi z pravý ruky sádru a zítra pojedou sanitkou do chomutovský nemocnice. Doktor má noční a skoro celou ji prosedí u mě. Je z něj fajn kámoš. Až bude nejhůř, mám přijet. Vysvětluju mu, že nejhůř nebude nikdy, protože vždycky může bejt ještě hůř.

Cpou mě do sanitky jako neforemnej balík. Doktor mi věnuje Oblomova.

V chomutovský nemocnici, kam normálně patřím, to stojí za hovno. Šeď a hnus. Špína a bordel. Provinční nemocnice praská ve švech a všichni jsou perfektně nasraný. Ty méně šťastný se povalujou na chodbách a čumí na drkotavý vozečky, který mizí na operačním sále, odkud se vracej ne vždy plný. Radost. Ležím na pokoji dlouhodobejch případů, kde nikdo z nás nemůže chodit. Personál to ví, a tak na nás s přehledem kašle. Každou chvíli se někdo z nás pochčije nebo posere, protože sestry nemaj čas dovalit mísu nebo bažanta.

Zrovna před chvílí se pochcal můj soused. Docela sympatickej kluk. Říkáme mu Šachta. Před půl rokem ho to zavalilo. Zůstane už mrzákem, ale stejně o ničem jiným nedokáže kecat než o tý svý šachtě. Dovede mě s tím vypěnit do nepříčetnosti. Jak se člověk může stát takovým volem a obdivovat práci, která ho zmrzačila, to teda nevím.

Znova jsme všichni zmáčkli zvonky, aby konečně nějaká sestra přišla a převlíkla mu postel, když už nepřišla včas s bažantem. Přilítla na nás staniční sestra. Ženská, spíš tedy tvor ženskýho rodu, před kterým prchali i doktoři.

"Vy dobytku! To jste si nemohl zazvonit? To jste takový prase i doma?" Šachta pění, ale proti týhle kreatuře si netroufá. Štajgra prej sprdnout uměl.

Z vedlejší postele se ozve lotr po levici:

"Holt ženský po třicítce by se měly střílet. Některý už dřív."

Dvě stě kilo sádla se nadechne, až čepeček poskočí, a začne řvát. Má velice slušnej soubor nadávek. Klidně by si mohla sednout k Boučkům a zahanbovat otrlý kriminálníky. Ferda po levici, kterej už půl roku tvrdí, že umírá, se jí tlemí do ksichtu.

"Hippokrate, Hippokrate," přidává se z protějšího rohu pan profesor, tedy poslední dobou elektrárenskej dělník.

Konečně kreatura převleče Šachtu a odtáhne.

"To bychom neměli tak nechat," hučí do nás umírající Ferda. "Když venku všichni drží hubu, my bychom nemuseli."

"Nám už o nic nejde."

Šachta se kousne do pysku. "Pojďte," navrhuje válečnej štváč. "Pochčijeme se nebo posereme, záleží na chuti, ale všichni!"

Mně se to moc líbí. Nejdéle se brání profesor, starej estét, ale nakonec se taky přidává. Během půlhodiny jsme konečně všichni přiznali barvu. Většina z nás volila menší zlo a jen se pochcala. Ferda jako vůdce odboje se pochcal i posral.

Nemají to lehký lidi, co jdou příkladem. "Robspjér," řekne profesor. Za další půl hodiny zvonění přitáhla zase staniční.

"My jsme na přebalení," hlásí jí hrdě Robspjér z Chomutova.

"Co my, to znamená všichni?"

"Ano," uklidňuju ji.

"To znamená, že jste to udělali schválně, vy prasata. Tak si v tom ležte." Ďábelsky se zasměje a praští dvěma.

Nejvíce úpí vůdce. Naše chcanky pomalu uschnou, u hovna to není tak rychlý ani příjemný. Profesor nám až do večera vypráví o prohraných revolucích. Mluví jak kniha a nic, ani naše debilní otázky, ho nemůžou zaskočit. Snad jen ta moje těsně před večerí:

"Jak to, že ještě neprohrála ruská revoluce?" Profesor krčí rameny, buď neví, nebo se bojí. Asi oboje.

Po večerí nás druhá služba převlíká. Vůdce přišel na nový nápad, posereme se a pochčijeme těsně před vizitou. Ta je zítra. Ale všichni si to musíme šetřit až těsně před ní, nebo nás ta babice zase vyhnátne. Zabijíme tím večer, nejhorší dobu ve špitále. Žrádlo, vizity, injekce, to všechno je za náma, teď už nezbyvá nic jinýho, než se těšit na nový den, kterej je zoufale daleko. S večerem nechodí tma, ale nuda, skoro smrt, který lidi říkají spánek. Bojím se jí. Už zase. Nesmím usnout. Poslední dobou se mi ve snu opět objevujou dveře a chodba. Bojím se půlnoci, kdy začne Ferda umírat. Jako každý den. Začne vzdychat, za nějakou dobu chroptět, a pak křičet, že ještě nechce umřít. Pak přijde sestra a píchne mu injekci. Je klid a za oknem smrt.

Ráno je narození. Všichni jsme samá sranda. Sestry roznesly bažanty a my se držíme zuby, nehty, abychom jich nepoužili. Za revoluci se musí potit krev, tvrdí nám profesor. Vizita je ve vedlejším pokoji. Staniční nás ještě jednou rychle proběhla a zkontrolovala. Jen co za ní zaklaply dveře, Šachta zatnul zuby a spustil. Strašně přitom smrdí. Profesor je slušnější. Jen se usměje a zvedne viktorku. Trvá mi to o trochu dýl, ale když vizita otevírá dveře, cítím, jak hovno vyklouzlo mezi nohy. Je teplý a příjemně hřeje. Hovno vítězství.

Vizita řadí půl hodiny. Staniční přede všemi přísahá zlepšenou péči.

Odpoledne jsou návštěvy a já bych řval vztekem. Kdo přijde do špitálu, ten přitáhne kompot místo flašky rumu nebo porno časopisu. Já fasuju kompot, s octem v podobě otce a matky. Ještě že jezdí i ségra, se kterou se dá mluvit. Po každý návštěvě ji zplnomocňuju, aby za mnou poslala Špínu. Ale hodný fotr ji nikdy k Boučkům nepustí.

Až jednou se to Hance podařilo. O příští návštěvě se v nemocničním tichu nesl Špinův řev:

"Nazdar, píčo! Cos vyváděl? To je tedy zášivka se tady válet, to ti povím. Jak se to dělá?" Fotřík protáhne ksicht a táhne rodinku do bezpečí. Špína má spoustu novinek. "Zavřeli Kuplíře a jednu z Kachen za zetky. Vrátil se Píčus, toho neznáš. Celkem slušný pako. Má vytočenou čtrnáctku. Naposledy osmičku v kuse. Je úplný pako a za chvíli jde zase dřepět. Jinak to není možný. Už mi chtěl jednou uříznout hlavu. Ale jinak to jde. Špinavej Petr ti drží postel v den tvejh narozenin. To už máš za pár, ne?"

Vypadl, ale zůstala po něm trocha venku. Trocha života. Divnej pocit. Taky dvě piva a krabička startovacích. Zlatý to člověk.

Večer, když vypadly sestry, jsem flašku narazil a nechal kolovat. Za ní šla startovačka. Nejtěžší bylo dostat se k profesorovi. Nakonec jsem to vyřešil koštětem, který mi leželo u ruky, a láhev pomalu postrkoval. Už po první flašce jsme se lízli. Prášky a dlouhá absence udělaly svoje. Doktor přednášel o francouzský kultuře, Šachta o novým kombajnu, Ferda o ženskéjch a já o léčebnejch účincích piva. Po dlouhý době jsem spal bez strachu z noci.

Ráno nás vzbudili na injekce. Jen s Ferdou nemohli hnout.

Asi vyspává opici u svehj ženskéjch, myslel jsem si. Staniční se nasrala a zatřepala s ním. Hlava se mu zvrátila a na mě zíraly dvě skleněný vytřeštěný oči.

"Je mrtvej," řekla staniční jako nic a já začal nepříčetně řvát. Představil jsem si Ferdu, jak mu zazdívají ksicht do zdi. Po vánocích, který byly delší než nekonečno a horší než vypíchnutý oči, mi sundali sádru z jedny nohy a krunýř ze žeber. Přestěhovali mě na pokoj středně těžkejch a doktor slíbil, že mě budou učit chodit o berlich. Poprvé to byla bída. Dva kroky mě zdrbly tak, že jsem po nich prospal dvacet hodin.

Uplynul další měsíc a já se můžu trochu courat. Je to radost, strčit si paklík marušek do kapsy a odbelhat se na hajzl za dýmem. Nejčastěji tam nacházím starýho dědka, kterej, jak tvrdí, je tu coby pokusnej králík na doživotí. Má nějakou nemoc, která ještě přej nebyla popsána. Doktoři se o něho perou. Stejně tak i nemocnice a oddělení. Ale děda na ně sere. Ze všeho si dělá prdel a je pánem nemocnice. Jsme kámoši a já se s ním dělím o Špinovo pivo nebo rum, když je. Jednou se mě jakoby nic zeptal: "Doplazíš se do márnice?"

"Co?"

"No do márnice. Chodím tam hrát s klukama prši." Doplazil jsem se a ta námaha stála za to. V malým omláceným

kamlíku seděli tři chlapíci. Dva starší dobře obtlouští a jeden mladší, hubenej a tichej.

"No fajn, dědku, že jdete dva, prší ve čtyřech je to nejlepší, co může bejt." Míchám karty a jeden z nich mě testuje:

"Znáš to o tom, jak dva doktoři dělaj pitvu? Otevrou takovýho starýho, už od ryb okousanýho utopence, ten první se nad ním skloní, rozpáře žaludek a pohladí si břicho. Měl šunknfleky. Z kapsy vytáhne lžici a všechny sežere. Ten druhý se na něj dívá, a když dožere, tak mu řekne: Kolego, měl jste tam vlas. První doktor si dá prst do krku a vybleje to. Ten druhý vytáhne svoji lžici a řekne: "Děkuji, kolego, že jste mi to ohřál." Půlkou huby se směju, abych nevypadal jako vůl, a druhou držím dnešní šunknfleky, aby nevyběhly mezi nás.

"Vyšší dává," říkám už celou hubou se zrovna spolklým obědem v břiše. Mažeme to o desetník a dědkové se rozjeli. Ze skříňky vytáhli flaštičku rumu a ke kartám jedou příběhy z márnice. Jsou neskutečný.

"A nejhorší jsou autohavárky. To je sračka, když ti přivezou v dece kusy dvou nebo třech lidí a ty to musíš skládat. Franto, pamatuješ minule, jak jsme dali tomu chlapovi nohu tý ženský ještě s kusem kundy?" řve smíchy. "Pták ležel vedle kundy a nemohl do ní. Ježíš, to byla prdel."

Jsem pěkně stříkalej a lituju, že nejsem malíř.

Večeři chytám na poslední chvíli. Ale moc chuti do ní nemám. Není o co stát, je ohřátá. Asi v ní byl vlas.

Ještě že sestřičky na tomhle oddělení jsou prima buchty. Většinou sedím u nich skoro do rána a pomáhám jim z fáce stříhat tampóny. A neděle, mimo návštěvy, jsme s nima furt. Dědek je jejich šampión a maskot. Vůbec, už se tu dá žít. A docela dobře. Až na ty středy a neděle, kdy přichází fotr. Díky Špínovi ty středy už skoro pustil. Na frontě je klid. Co bude, až mě pustí?

"Mladej, tak dělej, jdeme na prší. Babka mi nechala nějaký prachy, tak bude rum." Mám já čas na něco myslet?

Mrtvolňáci poslali toho hubenýho pro rum. Sotva za ním zaklaply dveře, naklonil se jeden z nich ke mně: "On je blázen a prcá mrtvolý." Zakroutil jsem hlavou. Už jsem tu jejich latinu znal a šunknfleky strávil. "Nevěříš? Tak počkej, až nějaká čerstvá ženská dojde, já tě zavolám." "Sedma, bereš dvě." "No vážně, jednou mrdal i mladýho kluka, nějakýho sebevraha." "Eso, stojíš." "Ses blbej, že nevěříš. Tuhle práci nemůže dělat nikdo jinej než notorik nebo blázen, a on nepije. Co teda je?" "Člověk," bourám tu logiku. "No vidíš, já ti hned říkal, že je to blázen." "Žaludy." "Kule." A kurva, jsem v tom. Dvaceták v prdeli.

Hubeňour dotáhl flašku a sedl si do svýho kouta.

"Eso."

Nalámanej, jak zákon káže, se sunu na pokoj. Dá to hroznou fušku dávat pozor na berle, aby se nerozjely. Už jsem se jednou slušně strkal ze schodů. Vedle našeho pokoje je jeden jen pro jednu osobu, říká se mu protekčňák. Dveře jsou pootevřené a z postele se usmívá ucházející holka. "Ahoj, pojď si se mnou pokecat, ležím tu sama jak kůl v plotě." Vlezl jsem k ní a venku za dveřma zapomněl hlavu.

Byla o deset let starší; dcerka předsedy ONV, a ležela tu po autohavárii s přeraženými stehenníma kostma a dalšíma komplikacema. Otevřel jsem okno a nechal ji vyhulit půlku krabičky. Hulila jak komín. Domluvili jsme se na noc a místo stříhání tampónů jsem kecal a kecal skoro až do rána. Sestry si časem zvykly a nechávaly nás. Nejvíce byl nasranej dědek a mrtvolňáci, že nechodím pravidelně na karty a neodvádím naturálie ze Špínových dárků. Jsem chrt a má potřeba rumu je značná.

Jednou mě dědek vytáhl nekřesťanský po ránu z postele. Bylo teprve deset hodin. "Dělej, volali kluci, že v noci přivezli nějakou mladou holku. Sebevrah." Vzpomněl jsem si na kecy o šoustání a pádil za dědkem.

Mrtvolňáci míchali karty a významně pokukovali po vychrtlíkovi. Ten po prvním kole, který jsme odehráli, ani neví jak, vytáhl ze skříňky koště a něco zabručel mezi kníry, což mělo znamenat: jdu zamíst. Dědkové mě sbalili a makali jsme do prvního patra, kde byly velký zabílený okna, ale v každém byla vydrápaná dírka, kterou se dalo dívat do sálu.

Hubeňour stáhnul jedno prostěradlo. Na kamenným podstavci ležela pěkná nahatá holka. Stáhnul si ji tak, aby nohy přechuhovaly. Pracně je roztáhl a spustil si kalhoty.

"Ten jí dá," říjel ten vedle mě.

Hubeňour zajel a začal hekat. Buchtě na stole to už tolik nešlo. Hubeňour se udělal, ale vystříkl jí na břicho. Nechtěl zřejmě děti a měl recht. Co by s nima dělal v tomhle zbordelizovaném světě. Nakonec to není ani tak strašný.

Představoval jsem si od soulože ještě živýho s neživým víc. Jde mu to od ruky. Převalil si ji na břicho. Dědek zasvěceně tvrdí, že ji teď pere do prdele, ale nedá se to na tu dálku tak přesně určit. Jediný, co mě na tom děsí, je to, že při každém přiřazení jí hlava bezvládně poskočí. Při třetím kole je mi už z toho blbě. Došlo mi, že ta holka musí bejt studená. Byl jsem dědkům vděčněj, že jsme se vrátili ke kartám.

"Eso, stojíš." Pil jsem rum jako vodu. Žaludek to vyžadoval, mozek prosil.

Sotva jsem se stačil vrátit na návštěvy. Byla to makačka, berle byly pěkně ožralý. Dopadl jsem na postel a už lezl fotr.

"Je z tebe citit rum," začal už pět kroků od postele.

"Závidíš?" Jsem přesvědčeněj, že sem chodí jenom proto, aby mě nasral. Dá se to sice přežít, ale dneska je to moc.

Zachraňuje mě Špína. Jak ho lotřík zmerčí, jde. Špíno, můj spasiteli a zachránce. Láhev myslivce příjemně hřeje na stolku. Když chodby utichly, dotáhl jsem myslivce na Nadin pokoj. Hrál nás oba, a dobře.

Je jaro. Přišel jsem i o druhou sádku a zůstala mi noha, která nechtěla srůst. Zítra ráno mě propouštějí. Ve stolku mám tři flašky rumu. Jednu načneme ráno v márnici, druhou po večeři tajně se sestrami a třetí s Naďou.

Dědci to neberou lehkou.

"Budeš nám tu chybět, mladej. Ale tak už to chodí. Kdybys náhodou hledal práci, přijď k nám, bude tady fajn."

Láhev pomalu vysychá. Byla jak plivnutí do moře. Přinesl jsem zbylý dvě a dědkové dělali přes čas. V noci, ale to si nejsem jistej, jsem viděl sestry, Naďu a dědky, jak mě nesou na postel.

Všílený kocovině jsem vyfasoval hadry, spoustu papírů a sanitka mě tlačila domů. Dědek nafurt brečel - nebo to ještě

patřilo k nočnímu snu? Zarazil jsem bílého taxíka před Boučkovým.

"Ale tady přece nebydlíš!"

"Ba jo." Vylezl jsem z auta a zapřel se pořádně do berlí na tu štreku pěti kroků. Nekonečnejch. Cestička k domovu známě se vine, hezká je, milejší, než všechny jiné.

Všechno je tak, jak jsem si to za ty přestrasně dlouhý měsíce vysnil. Partička v rohu mastí voko. Zbytek dřepí u Hašova stolu a hádá se o hovno. Taky co je v tomhle státě zajímavější než pravidelné srání?

"Olínku, ty kluku špatná, nastup. Packo, jedno protekční tykadlo s mírou pro Olina." Dělalí mi místo do uličky, abych si mohl natáhnout ještě chromý nohy. Pivko je opravdu protekční - jak křen. Když bůh dá, tak ho budu - kolik že jsem si to naplánoval? - jo, ještě padesát let pít. Slastná vyhlídka, směju se svý snaze vyhnat si kapačku. Vlastně ten život i v tomhle srabu není tak špatnej. Vůbec ne.

"Packo, ještě jedno."

Špína mi do meditování líčí novinky. Moc jich není.

Zavřeli Kuplíře, Bertu, Láďu. Taky Kachna si kejhá sama. Ale jen osm metrů, než se jí druhá vrátí.

"Vrátil se Píčus, jak jsem ti říkal. Za chvíli se objeví. Moc si ho nevšíměj. Je to pako a k tomu silně agresivní." Jen to Špína dořekl, pako je tady. Pokérovanej, jak se sluší na starýho valdickýho barda.

"Packo, naval bahno, nemám prachy," uvedl se. "Dej si ty haksny někam, než ti je přerazím," vlídně mně domlouvá a vyhazuje Kuře ze židle. Všichni dělají, že ho nevidí, jen prdelolezec Ada hází řeč. Blbec. Píčus je už úplně mimo. Ve Valdících mu silnější bráskové vtloukli do hlavy, že je od nich a že to musí dát venku náležitě znát. Je nesnesitelný. Představuju si chudáka, kterej omylem soudu skápně do valdický trojky.

"Packo, ty čuráku, naval ještě jedno, než tě praštím a ulítneš jak vrtulník." Děsně se svýmu fůrku zasměje.

"Ty, vlasatej," kejve hejkající na mě. "Naval klepky, bouch bych si."

"Žádný nemám," říkám co nejtíšeji. "Nekecej a naval. Anebo koukej sehnat, a ať ti to netrvá moc dlouho, nerad čekám," mlátí pěstí do stolu.

"Nebud' hustej," ozve se mi za zády Josefův hlas. Píčus zmlkne. Josef mu zkazil výstup.

"A jestli ještě jednou uvidím, že se sereš do Olina nebo Špíny, tak ti srovnám faldy. Ty prsířský fůrky si nech do jiný společnosti a hospody. Nemám rád, když čimelík skáče. Opravdu ne."

Josef hází na stůl půl kila: "Zaplat' to moje a zbytek propij," říká mi. "Budu muset plavat. Dej si pozor na Píčuse, zbytečně ho neprovokuj. Až budeš fit, něco podnikneme." Ke stolu přisedla nějaká neznámá kočka. Nic moc, ale je to ženská.

"Kdo to je?" ptám se na půl huby, aby mě neslyšela.

"Milena," informuje mě místní drbna, Špína. "Starej se na ni vysral, tak začala chlastat, až došla k nám. Je dobrá. Dá každému, kdo si řekne." Rozesměje se. "Znáš to, na kolik skupin se dělí ženský?"

"Nevím," kroutím hlavou.

"Na čtyři: na manželky, ty dají jen manželovi. Milenky, který dají manželovi a milencovi, kurvy, který dají každému, a kurvy zasraný, který dají každému, kdo si řekne, prostě všem, jen mně ne. Dobrý, ne?" dusí se smíchy.

Píčus se přiválil s rumíkem v pazourách a sjíždí mě ne zrovna moc pěkně.

"Vole, vyser se na to, nebo tě přerve jak hada," našeptává mi Špína. Ale u stolu se nám zablejská, jenže ne na časy. Milena si vybrala ze dvou zel to větší. Mě. Píčus sílí.

Hospoda se pomalu vyklidila. Milena mi položila nohu na moji zmračenou haksnu a pomalu ji tiskne. Je to její jedinej možnej pohyb, jinak je skleněná. Zvedli jsme se. S hrůzou zjišťuju, že berle se neožraly, a sladit ožralej krok se střízlivejma berlema je makačka. Svět se mi smršknul jako při každý opici do dvou rozměrů. Je to hezký jak z obrázků.

"Odprejskni," dejhne mi směsice rumu a piva do ksichtu. "Říkám ti naposledy: odprejskni, já jsem ji zabral první. Vypal a nesar mě, nebo ti šlápnu na krk, sajrajte."

Hned za dvěma se rozprskne Píčusova pěst v můj obličej. Berle takovou sviňárnu nečekaly a rozešly se. Dopadl jsem na zem a jak ve zpomaleným filmu čuměl na botu, která zmizela v můj břichu. A další a další. Bylo jich nejmíň sto. V nohách to bolelo, jako kdyby mi je rvali koňma z těla. Držka se změnila v teple sladkej pramen. Instinktivně jsem hmátl po botě. Píčus se rozplácl vedle mě na dlažky. Nahmátl jsem berlí a napálil ho do koulí. Těžce jsem se zvedl zády o zeď a otloukal mu tu svou čtvrtou nohu o hřbet. Řval jako před chvílí já. Měl jsem chuť ho zabít.

Rána, která mně přišla z boku na bradu, mě přikovala ke zdi. Kachna mě chytl za triko a řval mi do ksichtu:

"Ty hajzle, ještě jednou se ho dotkni a já ti ty párátko přerazím. Co si myslíš, že seš, parchante? Co vůbec mezi nás lezeš? Táhní si k tatínkovi a nesar se mezi lidi. Táhní, ty smrade! Ať už tě tady nikdy nepotkám! Ses normálně sajrajt a budeš tu házet vlny. Kolik jsi seděl, že si vyskakuješ? No kolik, píčo? Běž do prdele a po cestě si pamatuj, že máš stěnu. Zeď."

Hledám si druhou nohu a ploužím se pryč kolem Špinavýho Petra, Kuřete, Ády, Jardy. Špína zmizel, ale bylo by to stejný. Serou na mě, protože jsem nesesedl. Ale jsem pako, abych se kvůli tomu, že s nima chci sedět u stolu, nechal zavřít? Vysnil jsem si, že tohle jsou lidi, se kterýma stojí za to žít. Že jsou to lidi, který serou na prachy, na zaměstnání, byt, auto. To všechno je pravda, ale oni serou taky na mě, protože jsem nesesedl. Nejsem jejich, protože neznám světlo filtrovaný mříží.

Rozpadl se mi svět. Praha mě nechce, protože mám radši mrdání než indický mudrce. K Boučkům nesmím, protože jsem nesesedl. Kam tedy? Kam? Mám se stát občánkem s dochvilnou účastí na schůzích uličního výboru, s legitkou Svazarmu, SSM, SCSP v kapse? Mám volit voly, protože se na mě u Boučků vysrali? Podvědomě se dotýkám ruky, kde byl kdysi šlaufek. Kam, co, jak a hlavně proč? Proč žít? Rodíme se v tomhle posraným státě z posraných lidí proto, abysme dřív, než se naučíme chodit, byli taky posraný. Dědičná sračka. Kde se bere v lidech odvaha přivádět děti do tohohle bordelu? Jaký sobectví. Samozřejmě, pomáhá pocít, že v tom nejsme sami.

Nechce se mi ani dejchat a berle pomalu ukrajujou z pustýho chodníku. Je pustej a prázdněj jako já. Poslední cesta, poslední naděje zklamala. Zůstal jsem sám. Sám s holejma rukama proti mase, proti vládě, proti státu, se zbabělostí udělat šlus vlastnímu životu. Ještě mi není osmnáct a zítra oslavím stovku. Každěj, kdo umře, je šťastnej, odbyde si poslední povinnost spálení a Klub přátel žehu si zapíše další plus do plánů shořelých. A pak už má klid, už k tomu nepatří. Už mu nejde nic poručit.

Kousl jsem si do mříže a vyhodili mě z ráje. Život se na mě usmál a ukázal mi tenhle od mlhy elektráren mokrej chodník. Chodník, na kterým je dům, ve kterým bydlí chlap a ženská, co mě udělali, chodník, na kterým stojí fabrika a nová výstavba, ve který mi chystají klec. Chodník, kterej pak zahejbá ostře doprava a končí hřbitovní uličkou. Perspektiva, ne? Čuráci. Ale kam jít? Kolem chodníku jsou jen bezedný nekonečný propasti, ve kterejch mě nechťejí. Neseděl jsi, vole.

Klíč tiše klapne. Náš dům, náš hrad je na tom jako vždycky. Matka v kuchyni, fotřík u televize, Hanka v pokoji. Jak jinak? I za sto let to bude stejný.

"Ahoj, Oline. To tě pustili tak pozdě večer?" ptá se matka nesmyslně jako vždycky.

"Oline, Olinku," žene se ségra bez masky, se kterou žije matka.

"Oline, vítám tě," mele si kreatura fotr. Jsem doma, budeme jásat.

"Máš jistě hlad, udělám ti vajíčka." Scénu opouští matka. "Dáš si k nim pivo." Padám naznak a scénu opouští fotr.

"Mám pro tebe sparty v tvrdým," odkluše ségra. Sám v kuchyni s koulí osudu na noze.

Chodím na děsně debilní rehabilitace a fotr mi obětavě nosí úkoly z učňáku domů. Kdykoliv zavřu oči, zjeví se mi prázdněj, rosou popílkou umytej chodník.

Dneska je mi osmnáct a měl bych řvát štěstím. Je nad čím: nohy pomalu sílí, před sebou mám rovnici o jedný neznámý, dostal jsem dort. Představte si, že na něm bylo osmnáct svíček. Divný, ne? Vedle něj ležely fusekle, košile, kterou na sebe nevezmu, kdyby mě měli zabít, a pár knížek. Radujme se, halelujá. Ale jak žít, pro koho, za co, pro co? mi jaksi zapoměli říct. Za porod zdravýho dítěte se platí tři tisíce korun. Nebo jen dva? I ty jsou dobrý. Roztáhni nohy, bude magič. Osmnáct. Můžu si sbalit pingl a jít. Kam? Od mříže ke mříži. Jsem plnoletej. Můžu volit a konečně i sedět v pořádný base. A taky pít pivo. Ale s kým? Hlavně že se máme rádi. A bude hůř.

Ségra mi koupila flanděru rumu, kterej tajně upijím, a připadám si děsně dospělej. A jsem, ne? Je mi osmnáct. Těšil jsem se na to celej život, a nakonec sedím sám v pokoji, pouštím si Sabaty a je mi na umření. Celý těšení se zvrhlo. Budu moct pít, budu moct jít, hurá! Ale proč? Rum pomalu stoupá do hlavy.

"Mám ještě skočit pro flašku? Zbylo mi z kapesnýho za tenhle rok," ptá se má inteligentní sestra a geniální rodiče se chystají preventivně do kina. Tuší, že umřu.

Stačilo by opřít se do berlí a dobelhat se k hospodě. Přisát se k půllitru, ožrat se a snít. Třeba to bude jednou lepší a krásnější. Vole. Nebud' optimista. Osmnáct, jsem plnoletej. Slovo, při kterým mi lezou nehty zaživa. Debilita. Prostě pár debilních mozků se sejde a řekne si: tak, tehdy a tehdy je člověk plnoletej, a tím to hasne. Jakým právem, s jakou obludnou jistotou si to řeknou? Let-it-bí.

A hraje píáno. Běžte do prdele. Je mi osmnáct a mám právo vám to říct. Pam pam pam. Let-it-bí. Čuráci. Let-it-bí. Miluješ mě? Jsem krásnej, jedinej a jedinečnej rum.

Ano, ano, jistě, miluju a nemůžu bez tebe žít! Je mi osmnáct!

Žiju ve vlčí mlze. Venku si frajeří jaro paletou kýčovitých barev a já netečně, ještě v zimě, se vleču o francouzský berlí do učňáku. Chodím do školy jen ve středu, do práce nesmím. Ale i to má brzo přijít, jak prikazuje fotříkův a ředitelův plán. Mám přej všechno dohnat do zkoušek. Za měsíc. Srandisti. Ale vlastně mají recht. Všechny tyhle učňáky stojí za hovno. Co vtlokaj klukům tři roky do hlavy, zapomenou přesně v ten den, kdy vypadnou s listem v kapse. Je to jen velká tříroční fraška. Než se stáhne opona za posledním dějstvím, nastoupí přemoudrý překádrovaný mužové, který zhodnotí vědomosti, který sami nemají. Naším zkušebním komisařem bude technickej náměstek, velice fundovanej pán, kterej ještě před pár roky dělal šéfa stranický buňky v balírně. Opravdu machr přes zámečnickinu. Ale co na tom, dětma nezatopíš.

Všechno mě zajímá jak velký triko. Nechávám sebou vorat. Boučkům se vyhýbám velkým obloukem a doma, když noha nebolí, piluju do úmrť svůj majstrštyk. Bude to ráčna. Moje radost. Dvacet čtyři drážek zaručuje její plynulej chod. Klap, klap, klap. Otvor na čtyřiadvacítku matici má tři setiny toleranci. Nevím to jistě, ale fotr to tvrdí. Už mi dvě zahodil do velkého koše. Ty měly tři desetiny.

"To máš jak v lidským životě. Zmetky svýho jednání musíš zahazovat a jednat přesně a čestně," říká mi ten moudrej muž.

Taky se za mnou dvakrát přivilil Špína a vysvětloval mi, že Kachna to tak nemyslel, abych přišel. Proč, to mi ale nevysvětlil. Přestal jsem chlastat a našel si novej sport: piju rum. Mám pod postelí flanděrku, ze který upijím, poslouchám ubřečenýho Lennona a čtu k tomu Dostojevskýho. Smutek velký ruský duše. Když nezabere, měním ho za svýho miláčka Oblomova. Pomalu se dostávám do jeho dimenzí. Je to krásný. Teda bejt Oblomov.

Majstrštyk je hotovej, jemně naolejovanej, vyblejskaněj jak psí kule. Hlava hází jen desítku. Byla vzata na milost. Jako já. Mám se prej vykoupat a zítra se dostavit s kusem poprvé před komisi. Visí mi to tak hluboko u prdele, že se fakt kvůli tomu i koupu.

Zachare, zatáhni okenice. Pane, ale chtěl jste vstávat. To už je dávno, Zachare, zatáhni ty okenice.

Po večeri mě fotr leje do hlavy poslední instrukce. Je jich strašná banda, takže si nepamatuju ani jednu. Připomíná kauče, kterej připravuje boxera na rozbití huby. Na konci geniálních rad si promne bradu. Dělá to vždycky, když má na srdci něco mimořádnýho.

"Víš, Oline, jde o zkoušky, o celý tvůj budoucí život. Čím líp je uděláš, tím větší máš šanci dostat se na lepší místo. Samozřejmě za víc peněz. A v komisi, jak víš, sedí samí staří pánové, kterým by se nemusely líbit tvoje kalhoty, no ty džín-sy," leze z něj to slovo. "Měl by sis vzít nějaký slušný, třeba ty modrý, no ty, jak ti matka koupila. Jde jen o jeden den. Stejně od zítřka budete chodit v montérkách. Tak co. Pro jeden den bys to mohl vydržet. Jde o tebe. Uvidíš, že to pomůže. Ono by to chtělo aspoň trochu i ty vlasy," zarazil se, jako by vytušil, že je to poslední věc, za kterou se ještě můžu nasrat.

"No tak dobrý, máma ti je vyžehlí. A zlom vaz a zavolej mi, jak jsi dopad," dodává žoviálně.

Dopad, dopad, to teda jo, to jsem dopad, nadávám v sedm ráno v pozici fakíra na jedny noze a druhou ne a ne narvat do tý ohavnosti. Nakonec se naseru a házím kalhoty pod stůl. Buď v džínsech, nebo nic. Jaký mají ty posraný kalhoty vliv na můj znalosti?

Ale fotr mi v pět ráno, když valil do práce, utřel nudli. Džínsy ze skříně zmizely. Řvu jak šílený a běžím za ségrou.

Zrovna se souká do svezích nových vánočních džínů.

"Dej mi je!" Povalil jsem ji na postel a stáhnul je z ní. Má na krajičku a z bílých kalhotek jí po stranách stehy lezou ven černý chlupy. Škoda že je ségra.

Vytahuju to nejorvanější triko a červenou čelenku, kterou mi kdysi ta s černými chloupky uháčkovala.

Na učňáku budím zděšení už u dveří. Všichni se nemůžou dočkat, až dojdou na řadu. Zapálil jsem si retko, abych se uklidnil. Nerad bývám středem něčeho, jako je pozornost. Konečně se ozvalo moje jméno. Strkám někomu do ruky nedokouřenou cigaretu a kráčím do třídy.

V tý největší učebně s vyklizenými stoly zasedají moudří mužové. Tři zbylé stolky mají potažené rudým sukrem a před sebou mimo spoustu zbytečných papírů důležité láhev minerálky. Vrchní balíč přečte znova mé nacionále a zvedne hlavu. Spadne mu sanice a ředitel párkrát nervózně polkne.

"Vy se odvažujete takhle předstoupit před zkušební komisi?"

"To se nestydíš dělat svému tátovi ostudu? Seš hanba celého učiliště. Jdi se ostříhat, převlíct a pak přijď. Ale koukej si pospíšet, jsme tu do dvanácti." Znovu se zabořil do papírů.

Říd'a mi naznačil rukou, abych vypad. Ten pohyb mě trochu probral. Ranní napětí a nasranost se vrátily.

"Ty jsi tady ještě?" provokuje ředitel. Přihrál mi tak na smeč.

"Jo, jsem. Za prvé nevím, odkdy si mi dva tykáme, za druhé nevím, proč mě vyhazujete. Pokud vím, není v učebním řádu ani slovo o tom, jak se mám před komisí dostavit. Tudíž mě nemáte právo vyhodit. Rád bych byl instruován, kde si na vás můžu stěžovat."

Vylítl dva metry nad židli.

"Co si to dovoluješ!" řve jako kůň.

"Já jsem řekl, že si netykáme!" přerčívám ho.

Na to ředitel:

"Oline, běž se nechat přistříhnout a pak přijď." Hraje to do autu.

"Podle kterého nařízení, pane řediteli? Dokud mi to neřeknete, nemíním nikam chodit."

Říd'a pokrčil rameny: "Naposledy ti říkám: běž se ostříhat, teď už se s tebou nebudu bavit."

Vytočil mě tím tykáním: "Tak hele, já na tebe seru, nenechám se buzerovat nějakým frajerem z balírny. Seru na vaše posraný zkoušky!" řvu a cítím, jak mi sliny lítají od huby. "Strčte si je do prdele!" Házím před ně na stůl ten posranej klíč.

"Tak dobře, škrtám tě ze zkoušek. Ono se tak moc nestane a náš podnik potřebuje i pomocné dělníky. Pokud vím, každý učeň podepisuje smlouvu na tři roky, a ty si tu odpracuješ, to buď jistě."

Rozesmál jsem se jak vůl: "Ale já žádnou smlouvu nepodepsal."

Brečím smíchy, jak jsem s ním vyběhl. Haličovi naskakují skvrny jako při infarktu. Doufám, že ho trefí. Co nejdřív.

"Jak to, soudruhu řediteli?"

"No, on přišel na učiliště pozdě, pak byl nemocen a tu smlouvu nepodepsal."

"To si vyřídíme, soudruhu řediteli. A tu smlouvu podepíšeš, nebo zaplatíš závodní škodu." Začal jsem se znova smát.

"A to sis přečetl v balících knihách, nebo sis to vymyslel sám? Čau!"

Práskl jsem dveřma. Kluci se kolem mě nahrnuli: "Tak jak?"

"Dobrý, mám to za sebou, prospěch výtečný."

"Neblbni," ozval se někdo. "Jak to, že to máš za sebou, když zkoušky končí až v pátek?"

"To víš, protekce."

Na vrátnici jsem dal vrátný svou vlezenku. Chvilí kroutila hlavou, ale pak si ji vzala. Stiskla bzučák a dveře na svobodu se otevřely.

"Oline, Oline," vyběhla z kukaně ta druhá. "Máš telefon, volá otec." Beru si do zpocených rukou černou mušli a poslouchám už zbytečně kecy o omluvě, o novém zkoušce. Pokládám sluchátko nažhavený kecama a nechávám si znovu otevřít dveře na ulici. Je prázdná. Když se na ni dívám od fabriky, tak už vede jen k tomu hřbitovu. Taky kam jinam, vole.

Doma si do camradla ségry balím pár triček, dvoje fusekle a kartáček na zuby. To bude stačit. Na hřbitově toho víc nemůžu potřebovat. Zpod skříně jsem si vytáhl stovku ulitou pro horší chvíle.

Klaply vrátka. Přes záclonu jsem zahlídl rozběhlého fotra. Počkal jsem si, až zapadl za roh, otevřel okno a vyskočil ven. Nemoh jsem běžet dost rychle, fotík mě zmerčil ještě před koncem ulice.

"Oline, vrať se!" Má zlý hlas. Moc zlý. Nemíním se prát, nestojí to za to. Za rohem jsem se dal do běhu. Moc to nejde. Dělá, co se dá. Proběhl jsem kolem kina a fotík už supí za mnou. Kurva, to je průser. Zrychlil jsem a v noze to zoufale píchá. Vzdálenost ale zůstává stejná. Taky mu to s tím pupkem moc nejde.

Vběh jsem do nádraží, kde se právě rozjížděl vlak. Vydal jsem ze sebe všechno a naskočil na stupátko. Fotrovy pazoury šáhly do prázdna. Usmál jsem se za něj. Byl to od něj výkon. Až ve vagónu jsem si uvědomil, že je to vlak na Vary. Tím lip. Tam mě ještě nevyhodili. I když tam zase žijou dobráci, u kterých mám vroubek za karty s Josefem. Snad je nepotkám.

Průvodčí jsem prožil na hajzlu a za chvilku vystoupil v lázních. Moc to tady neznám, a tak zkouším zase Kotvu. Snad tam bude Marabu a pomůže mi. Marabu se ukázal lepší, než jsem si myslel. Zátah mě ke stolu a nalejvá mi hlavu pivem a krásnou budoucností:

"Je fajn, žeš přijel. Teď to tady jede. V Ostrově jsou čaje a hrajou na nich Koule. V Nejdku je zejtra ples mladejch.

Hrajou Včka a Mahagon. Oni nás tam moc nechtěj, ale já tam mám šváru fízlem, tak je to v pohodě. Ještě dvě."

Do hospody vpluli fízlové. Trhlo to se mnou, ale pak jsem se rozesmál. Vole, co jančíš, vždyť je ti osmáct. Krásnejch osmáct. Fízl mi prolístoval občanku. "Kde pracujete?" zeptal se s neomylnou jistotou. Vytáh jsem z kapsy potvrzení, že jsem učeň. Je necelej rok starý, to se mu líbí. Klapě podpatkama a mizí.

"Kde děláš, vole?" ptám se Marabua, protože mi moc nepřipadá jako pracující.

"Čum, vole," ukazuje mi razítko rozteklý přes celou stránku: Zaměstnanec ONV Karlovy Vary.

"Kde to jde splášit? To je paráda."

"Normálka. Jsem trhač lístků, uklízeč, prodavač pamlsků v divadle. Mám to dělat ještě s jedním dědkem, ale dohodli jsme se, že to bude dělat jenom on a já se s ním nebudu dělit o spropitný, který je třikrát vyšší než náš plat. Dobrý, ne? Nejsem já dobrotisko?"

"A prachy se dají sehnat kde?" ptám se na druhou nejdůležitější věc.

"No, když je nejhůř, chodím přes noc vykládat vagóny. Hodí to i dvě stovky za noc. Nebo zametat. Za to je pajska. Maluju jako fušku byty, spravuju hajzly a tak. Na to časem přijdeš. Ale dá se z toho celkem slušně žít. Zrovna dneska jdu na vagóny, aby na ples byly love. Jestli chceš, můžeš jít se mnou." V jedenáct sedíme ve starý prkenný boudě na nákladním nádraží a čekáme na vagóny. Je nás pět. Ti tři ostatní normálně makaj a tohle je přivýdělek. Budou tady skoro do rána, a pak rovnou na šichtu.

"Dobrý, ne," pochvaluje si Marabu. "Když si to spočítáš, tak v makačce mají dobrý dva hadry a tady skoro taky. A stejně jim to nestačí."

"Jo, mladej, až budeš mít rodinu a budeš chtít slušně žít, taky poznáš, že to nestačí. Pak si to povíme," doplňuje ho statnej padesátník.

Přitáhli vagón a my z něj odnášíme pytle cementu. Jsem trochu lízlej a noha po tý honičce bolí. Jsem zvědavej, jak to vydržím. Ten zkurvenej vagón je bezednej. Pytel co pytel padesát kilo. Sračka.

"Hoď si ho víc na krk, bude se ti lip nosit," radí chlápek. Přehazuju ho, ale furt má těch zasranejch padesát kilo.

Konečně je vagón prázdný. Praštil jsem sebou mezi studený pražce. Kurva svět.

"Vstávej, mladej, za chvíli je tady další," pomáhá mi psychicky kolega. .

Další vagóny už moc nevnímám. Soustřeďuju se jen na píchání v haksně. Přes bolest se dá zapomenout na váhu.

Konečně svítá a my vyklízíme poslední těhotný břicho prkenný krávy. Ajznboňák nám strká dvě kila.

"Pojd', mám na to lék. Časem si zvykneš, uvidíš," říká Marabu a táhne mě do bufíku. Ten je ještě beznadějně prázdný a páchne dezinfekcí.

"Maruško, dvě držkový pěkně odspoda, dvě pívka a tři rumy. A neříkej mi, že rum ráno nesmíš." Stokilová Maruška se usměje. Zřejmě nic takovýho nechtěla říct.

Držkový jsou tedy fakt protekční, lžíce by v nich mohla stát. Překrásně voní. Mám chuť poklopit hlavu a sedřenej krk na stůl a v tý vůni majoránky spát a spát.

"Nechrápej, chlape, budeš přijatej do klubu U Marušky," Hrouda sádla - šéf klubu - si přisedla a já měl chuť se mrknout pod stůl, jestli sedí jenom na jedný židli. Ale asi by to bylo technicky nemožný.

"Tak vstup do žaluda mého a neproved' tam nic zlého," zvedá Marabu sklenku. Kop jsem ho tam, abych to měl za sebou. Pachut' mě trhá napůl. To je teda nářez. Maruška způsobně odstaví prázdnou sklenku a mile se na mě usměje:

"Teď ještě pus, vstoupil jsi do našeho klubu." Nakláním se přes stůl a nořím hlavu do obrovský, rumem vonící aligátorský tlamičky. Jde na mě z toho rumu blití a snažím se vyškubnout, abych jí nenabil do papuly. Ale baculatý ručičky mě pevně přidržují.

Konečně se můžu nadechnout. Maruška si urovnala křídýlka zástěry a znova se mile usmála: "Jezte, chlapi."

Marabu vysypal do každýho talíře polovinu pepřenky. "Ranní polívka ti musí urvat bachor, jinak stojí za hovno," okomentoval si to. Zdlatat talíř byl stejnej výkon jako složit vagón. Na jednu polívku jsem spotřeboval tři pívka.

"Viš, ona Maruška je hodná holka. Její vadou je, že to má děsně ráda, ale nemá na kom se radovat. No prostě jednou za čas se obětují a pomůžu jí. Doufám, že nebudeš sketa a helfneš taky." Dívám se na ten objekt a i po třech pivech se mi zdá taková pomoc stejně neskutečná jako výstup na Mont Blanc.

"A to se přitom i svlíká?" ptám se fascinovaně.

"Kdyby jen svlíká. Udělá ti striptýz, když budeš chtít."

"Ne, fakt?" Maruška v mých očích roste do ještě děsivějších rozměrů.

"Vole, a tys už ho viděl?"

Marabu se mi začne smát. Připomíná toho moudrýho ptáka, po kterým se jmenuje.

"A dělá to dobře?"

"Vole, ty seš tak zvědavej, že bych ti měl říct: tak ji běž přefíknout do kuchyně. Ale seru na tebe, vždyť by se ti ani nepostavil. Maruško, ještě jedno! A jdeme spát, večer je ples mládeže, a to znamená náš."

"Ale ty se to musí dělat jen zezadu, ne? Nekecej, že bys zepředu na ni dosáh. Takovýho ptáka nemůže mít ani Špína, vole," provokuju. Nechei se vzdát takovýho tématu.

"Ale hovno, vole, jak by ses chtěl dostat přes tu prdel? Lehne si na stůl, a pak to jde. Jen se nesmíš leknot, že tě to zavalí. Dopij a jdeme chrápat." Jen nerad do sebe liju poslední pivko. Ta představa mě uhranula.

Marabu má garsonku. Teda tak tomu říká. Jinak je to jeden pokoj s postelí a kohoutkem studený vody, ale ve středu města. Dřív to patřilo služkám.

"Dobrý, ne? Stojí jen dvě stovky. Patří k my funkci výborovýho zaměstnance. Ustelu ti." Rozkládá velký starý roztrhaný křeslo, který pamatuje lepší časy.

"Tomu se mezi kámoši říká Beňovo lože." Ukazuje na rozloženou sedačku. "Beňa u mě vždycky chrápal, když psal svý Monstrum. Znáš to? To je geniální. Zejtra ti o tom řeknu." Padám do Beňova lože - do ráje. Zdá se mi, jak jdu velikou širokou pustou ulicí, plnou hadrů a jinejch lidskejch zbytečností. Je mi divný, že ulice jsou prázdný. Nikde se neukáže ani ten přiblížený fízl. Vtom se z okna přepychový vily vyvalí pěkný obličejík.

"Oline, pojď ke mně, jsi přeci v klubu." Podívám se na levý předloktí, na kterým mám vytetováno: Klub nesmrtelných mužů - Maruška.

"No tak, Oline!" Stoupám po schodech, přitahován nějakou d'ábelskou silou. Dveře jsou otevřené a Maruška tancuje v rytmu Páté - Osudové. Vysvlikla si triko a do místnosti zazářily stovky kil bůčku první jakosti.

"Pojď, Olinku, pojď!" Podprsenka dopadla na zem a připomíná pustej, opuštěnej dvoustan. "Pojď," a metry látky mi padaj na hlavu. Roztahuju ruce a cítím zase tu divnou magickou sílu, která mě k ní přitahuje. Objímám ji a chci položit na postel.

"Ne, takhle ne, takhle to nepůjde," říká a padá na postel sama. Dopadl jsem na ni. "Olinku," hrabe se mi ve vlasech, "pojď." Přirazil jsem a sádlo, dobrý škvařený sádlo se rozprsklo po stěnách. Začalo stoupat. Zkoušel jsem plavat, ale pohyby unavovaly. Postavil jsem se na špičky a doufal, že dřív prasknou okenní tabulky, než se zadusím. Chtěl jsem strašně žít. Řval jsem a chtěl rozbít to okno, ale sádlo mi nedovolovalo se hnout.

"Maruško!" řval jsem nepřítelně. Ale z břicha se dál a dál valily záplavy sádla. Už mi dosahovalo až k nosu a pro každý nadechnutí jsem si musel povyskočit. Potřetí jsem nedoskočil. Sádlo mi nateklo do nosu. Začal jsem se dusit a mlátit kolem sebe rukama v poslední agónii.

"Vstávej, je čas jít na pivko. Za chvíli pojede vlak." Podíval jsem se zalepenýma očima na hodinky. Dvě. Tomu říká m život: dřít jako vůl a ještě se nevyspat. Pytle s cementem mi leží za krkem. Jak jsme včera pracovali, tak dneska žijem. Morituri té salutant, Husák.

Na nádraží je narváno. Takovejch mániček jsem pohromadě ještě neviděl. Marabu zná skoro všechny. Já jen Špínu, kterej na mě řve z rohu: "Oline, ty pičo, jedeš s náma?" "Ne, ty jedeš s náma," kasám se. "Hele, tamhle jsou Pražáci," ukazuje mi Marabu mé odvěké nepřátele. "Pražáci jsou čuráci," cituju jeho oblíbenej výrok. Špina mi sune židli: "Pičo, tys to s těma zkouškama tedy vymňouk. Tvůj drahej fotr hlídkuje před Boučkovejma snad dvacet hodin denně. Má prej lhůtu dotáhnout tě k nim do konce tejdne. Samozřejmě volepenýho. A jak říkala tuhle tvoje ségra, tak je rozhodnutej to udělat, plnoletost neplnoletost. Prej doma prohlásil, že když ses blbej, tak má na tebe právo pořád. Dobrý, ne? Někdy přemejšlim, jestli není lepší, jako u mě, žít v děcáku. Stojí to sice za hovno, ale máš jistotu, že v osmnácti tě kopnou do prdele a nikdo se o tebe nestará. Jo, jo," pokejve si hlavou. "Ale jinak neber Kachnu vážně. Klidně k Boučkům chod'. Mluvil jsem s ním. Máš se přej na to vysrat, byl vožralej a všechno ho nějak sralo, brácha v krimu a tak. Vůbec prej to tak nemyslel. Takže klidně přijed'. A Pičuse mrdej do krku. U něj to máš dobrý. Prsí se do tý doby, než mu zmaluješ ksicht. Když to neuděláš, cejtí, že má právo tě srát. Od tý doby, cos ho přejel, má těžký časy. Už mu aspoň čtyři lidi zvalchovali ksicht. Takže teď chodí srát na nádraží mezi dědky, ty se ho ještě boješ."

Dopili jsme pivko a u pinglice si zajednali další. Mám z těch zpráv radost. To, že nesmím k Boučkům, mě strašně sralo. Člověk má bejt někde doma, i když se toulá po Varech.

"Hele, to je snad sen, Bejbina. Bejbi! Bejbi!" Malá hezká holka, se záplavou dlouhejch vlasů až na prdel, se odlepila od dveří. "Neřvi, Špino, nejsi na buzerplace." Přisunula si další židli k našemu stolu. "To je Olin a to Bejbi. Známe se z děcáku. Ještě z toho nejprťavějšího." Místo podání ruky mi dá Bejbina hubana na čelo. "Ahoj! Seš pěkný kluk." Čumím jak vůl. Mám ji na to říct, že je pěkná holka nebo co? Ale už mi nevěnuje pozornost a mle se Špinou. Kurva, tu tak sbalit, to by bylo žrádlo.

"A kde se tady bereš?" "Normálka. Vyučili mě sklářkou a šoupli mě do Mózru. A jako sociální případ jsem dostala i celkem solidní garsonku. Akorát mě sere, že mně do ní čas od času leze nějaká odporná ženská, která si říká sociální pracovnice, a cintá si rozumy, že nádobí se musí mejt a koberec luxovat. Dali mi totiž i prachy na základní vybavení, který mi ta bába pak koupila. Z děcáku k sociálním pracovnícím. Žijem si to, Špino. A jak ty?"

"No, znáš to, já nejsem krásná holka, tak se na mě každej vyprdne. Ale mezi náma, nemůžu si stěžovat. Nedělám, tak co víc si přát." "Hm. A ty, Oline?" "Náš Olinek, to je kos. Teď momentálně utíká před papínkem a je v péči Marabua," vysvětluje za mě jako vždy Špina. "U Marabua to musí bejt děsný, ne? Víš co, nakvartýruj se ke mně. Dovedeš si představit tu krásu, až ta bába zase přikvačí a najde takovouhle potvoru v posteli?" Ta potvora se mnou škubne, ale jinak se mi představa postele zdá lákavá. Ale jen zdá. Ono se toho v hospodě namele! Hospoda už máničkama praská ve švech.

"To je paráda," libuje si Bejbina. "Mám nápad." Z kabelky vytáhne plastikovou krabičku se spoustou koleček malovací barvy na oči. "První Špina." A už mu natírá levou půlku ksichtu nazeleno. Na pravou mu rtěnkou přimalovala slzu. Já fasuju modrou hubu a hnědej nos. Za chvíli se hospoda podobá scéně z fantastickýho filmu. Zelený, modrý, hnědý, zlatý, stříbrný huby přísátý ke stěnám püllitrů. Normální cestáři se vytratili.

"Za pět minut jede vlak. Jdeme!" řve někdo. Sotva jsme se vyvalili z hospody, staví před nádražím auták fízlu.

"A kurva." Špina mě chytí za ruku, druhou vzal Bejbinu a perem to na perón. Dva ajznbůňáci s páskama na rukávech už jen marně šahají do prázdna. Proběhli jsme perónem a schovali se za ještěrkou plnou kufrů. Štěrbinou pozoruj u nádraží,

který se vaří. Fízlové s pomocníky naháněj mánicky, kde se dá, ale přijelo jich málo. Několik jich chytí, další zatím utečou.

Jak odchrčel amplián, zastavil u nástupiště vlak ze západního Německa. Turisté chtiví laciných lázní vpadli s naducanými kuframa mezi nás a fízly. Jeden z nich zoufale fotí, ale hned má za prdeli fízla, kterej mu rve foťák z ruky. Němců je strašná spousta. Další foťáky pracují. Fízlové se stahují. Jeden v civilu něco zoufale hlásí do vysílačky. "Na druhé koleji je připraven k odjezdu vlak do Nejdku," vytrhuje mě z pozorování ukecaná roura. Proběhli jsme rychlíkem a ze zadu vlezli do vlaku. Je v něm i přes fízly pěkná síla našich. Všichni mají hroznou radost z těch Němců a dlouhých ksichtů fízlů. Flašky jabčáku kolují vagonama na znamení vítězství. Nestává se často, že by člověk viděl couvající fízly. A v tyhle zemi už vůbec ne.

S flanděrkou v ruce se k nám přilepil Marabu: "Dejte si, děti, tohle je specialitka. Půl jabčáku, půl francovky. Paráda a má to grády. Pak si musíme umejt ksichty. Sice ono se nám moc stát nemůže, můj šváro dělá v Nejdku fízla, tak to máme dobrý. Ale zbytečně provokovat nesmíme. To nemá cenu." Celej vagon si rve nasucho z ksichtů barvy. Žádná slast. Ale od Bejbiny, která mi pomáhá, se mi to docela líbí. Poslední stanici před Nejdkem na nás z protějšího vlaku řvou: "Nejezděte tam, nádraží je plný fízlů! Čekaj na tenhle vlak." "To jsou kurvy. Tam turisti nejezděj na dovolenou, tak nás zvalchujou," komentuje to Špína. "Mám nápad, mám nápad," vlejvá nám Marabu do hlavy jak Roháč husitům před Lipanama. "Asi kilák před Nejdkem je posraná trať a vlak tam jede skoro krokem. Vyskočíme a dojdeme to pěšky, ne? Paráda." Husí lidi zase zvedají hlavy. Nikoho ani nenapadne se vracet. Hra je rozehraná. Nejkrásnější na tom je, že každé jí hraje a v podvědomí ví, že prohraje. Funguje to skoro jako sportka. Vlak opravdu skoro staví. Vyskakujem a Marabu informuje lidi, kde je sál. Pak navrhuje, abychom se rozešli, budeme pro fízly těžší kořist. Já, Špína, Bejbi a Marabu jdeme spolu. Marabu ví o hospodě, která je skoro venku z města. Tam by nás nemuseli vyšťourat. Do začátku je ještě fůra času.

Pijeme pivo a rum. Je třeba udělat si kúru a nabrat zásoby. Na plesech mladejch se nečepeje. Naše krásná, zdravá a radostná mládež nepotřebuje alkohol. Čekají ji zářný zítřky. Bejbina chlastá jako chlap. Líbí se mi čím dál víc. Jen vědět, jestli to myslela s tím bydlením vážně.

Zvedáme se. Mám nejistej krok. Ten rum mi dal pohulit. Hned v první ulici města musíme brát kliku. Hlídkuje tam fízl. Město je v obležení. Válka. Lidi si za naškrobeněma záclonama pouštěj novej díl Dietlovejch kravin. Dneska to bude obzvlášť napínavý: on si ji chce vzít a ona nechce. Až teprve třetí ulice je prázdná. Probíháme ji ve tmě těsně u zdi. Náměstí obcházíme parčíkem. Jen asi sto metrů od nás stojí tři fízlačský antony a majitelé do nich rvou stádo mánicků. Mám chuť vzít klacek a mlátit do oken, vytahovat lidi z pelechů a ukazovat jim tu idylku. Vysrat se na ně, stejně by mě udali. Kulturák je beznadějně obklíčenej.

"To jsou svině, to není pravda," kroutí Špína hlavou. "Takhle řadí, a to jde jen o muziku. Představte si, jak by řádili, kdybysme se rozhodli udělat třeba demonstraci na ochranu toulavejch psů. To už by snad zavolali armádu a tanky. Kdepak, nikdy nebudu makat. Ani kdyby mě roztrhli vejpu." "A proč nebudeš makat?" ptá se Bejbi s našpulenou pusinkou. "Protože bych jako dělnická třída musel i vládnout a s tím já nechci nic mít. Ani ze srandy. Čtrnáctimilionová vláda na to musí stačit sama, ne?"

"Sérem na to," říká praprapravnu Roháče. "Půjdem až na druhou půlku. To bude taky dobrý. Skočím tamhle do hospody. Znáš tam vrchního a koupím flašku rumu. Vytáhnem ji, fízlové se mezi tím unavěj a my vejdem."

Flanděra koluje a příjemně hřeje. Už jsem pěkně nadraněj, ale to všichni, fízlů podstatně ubylo. Před vchodem zůstali jen tři a pomocník. Antony odjely. Marabu si do čapího krku nalil poslední kapky.

"Tak, a teď půjdem. Vidíte tamhle to okno? To je hajzl. Já tam vlezu, prozkoumám to a zamávám na vás. Ale bude to v pohodě, uvidíte. Varšti odjeli a zůstali tady jen místní. A mezi nimi je šváro. Pohoda." Marabu proběhl parčíkem a vyšvihl se do okna. Za chvíli se v okně objevil a zamával na nás.

"Tak dělejte, už vaří. To je paráda. Slyšíte? Stouni."

Přes hajzl nás hlídá po uších černý páni.

"Tak, Špíno, hop!" Špína si poskočil a chytil se rámu. Marabu mu pomáhá. Vtom se Špína zapřel a snažil se skočit zpátky.

"Pušť, vole, fízl." Za Marabuem se objevil stín s pendrekem v ruce.

"Ježíš, šváro, ah... Jaúú, šváro, jaúúú!" Špína dopadl na krovky a začal se šíleně smát:

"Je to pohoda, máme tady šváru!" vykřikuje do vzlyků smíchu.

"Bacha, fízlové," řekla už pozdě Bejbina. Zelený pazoury mě chytly ze zadu za ruce a dostal jsem strašnou pecku peškem. Kulturák se začal houpat jak na moři. Jsem v limbu. Jen jako ze strašný dálky cejtím ruce, který mi pomáhaj jít.

"Tak další tři. Tenhle je ožralej jako zákon káže," mluvě někde na divadle.

"Není ožralej. Dostal pendrekem a možná má otřes mozku," Bejbina je pěkně nasraná. Policajti začnou řvát. Trochu mě tím probírají.

"Chci do nemocnice na vyšetření. Praštil mě ze zadu a já nic neudělal." Mluvení dá hroznou fušku. Už se zase houpu.

"Slečnu odveďte do auta. Je podnapilá. Patří na záchytnou stanici. A vás bezdůvodně praštili," keje hlavou civil.

"Pojďte se projít, ať se proberete, a po cestě mi to řeknete." Valím bulvy. Nějakej dobrák i u policajtů.

"Praštil mě ze zadu pendrekem, já nic..." nedořekl jsem. Sotva jsme zašli za roh, napálil mě na solar. Další pěst se mi rozprskla o stažený ksicht. Jdu k zemi. Kope do mě a furt tím milým hlasem mi vysvětluje:

"Kdyby tě zabil, navrhnou ho na vyznamenání, hajzle. Zabit tě moh a ty musíš držet hubu. Co si to dovoluješ, stěžovat si na věbé, co?" Začal jsem řvát a dobrák přestal. Zvedl mě ze země.

"Tak co, bil tě někdo?"

"Ne," říkám hubou plnou krve.

"Tak fajn, jdeme. Tak se mi to líbí."

Přítáhl mě znovu k autu: "Hodíte je na záchytku, jsou jak zákon káže. Těhle dokonce upadl, vid", rejpnul do přeražených zad.

V autě sice nesmíme mluvit, ale Bejbi mi stačí pošeptat:

"Až tam přijedeme, nech se vyšetřit a já i Špina budeme svědčit." Nejradši bych jí řekl, že to nestojí za tu novou nakládačku. Ale líbí se mi a co můžu hezký holce odmítnout? Přijímá nás mladá doktorka:

"To vedete ještě nějaké lidi k nám? Vždyť už budeme plní. To je služba. Strašný. Tak pojedte."

"Já, já bych chtěl zdravotní prohlídku. Policajti mě zbili," koktám.

"Já to viděla," přidává se hned Bejbina. Fizlovi naskákaly rudý fleky v ksichtě: "Okamžitě je odvedte. Jsou ožralí a těhle upadl. My nikoho nemlátime."

Doktorka stojí nerozhodně mezi náma: "Ale soudruhu, na prohlídku má nárok. Patří k naší službě. Musím vyplnit protokol."

"Je tady doktor Horák? Zavolejte mi ho!" Doktorka protáhla ksicht a někam zavolala. Během chvilky se přihnal mohutnej tlustej chlap v bílým plášti.

"Nazdar, Josef. Nějaký problém? Jano, odvedte tu slečnu. A taky toho mladýho." Zůstal jsem sám a nejradši bych se zahrabal tři metry pod zem. "Tak co, bil tě někdo?" vzal mě doktor kolem ramen. "Ne," řekl jsem nešťastně. Odvedl mě do velký vykachlikovaný místnosti, uložil na dlaždičkovou postel a píchł injekci. Za chvíli jsem spal.

Probudila mě šílená bolest v hlavě. Ohmatal jsem si ten střepe a na temeni našel bouli jako holubí vejce. Paráda. Ta tvrdá muzika umí divy. Za chvíli pro mě přišla doktorka, vrátila mi hadry a sepsala kus papíru. Podepsal jsem, vrátil ho a mezi prsty mi zůstala zelená složenka na tři sta dvacet kaček i s odvozem.

"Drahej hotel."

"To víte, za přepych se platí," usmála se a vyšoupla mě za dveře. Skočil jsem na autobus a nechal se zavést na Jaro.

Včera pro všechny případy jsme si tam dali spicha.

Nedělní ranní město bylo vylištěné. Čtrnáct miliónů vládnoucích vyspávalo Dietla. Po včerejšku to vypadá, že si ho přece jenom veme, ale kdo ví. Už aby zase byla sobota a další díl. Hlava praštěná pendrekem furt ještě bolí. V Jaru pingl teprve sundával židle.

"To je hrozný, že nechrápeš, když nemusíš v neděli dělat," nadává mi.

Jak mu mám vysvětlit, že na záchytce se špatně spí? Pomáhám mu se židlemi a on mi za to dává první pivo, který páchne kvasnicema a trubkama už na sto honů. Leju si ho do hlavy, i když žaludek je jinýho názoru.

"Vole, ty seš dobrej. Já tomu říkám pivo silnejch povah. Jen málo lidí ho po ránu vydrží. Dáš si polču? Mám zbytek od včerejška." Lámu si do utopenejch nudlí housku a je mi smutno. Pekelný smutno. Bejt ráno sám v hospodě je smrtelný. To je čas na básničky - nebo na kulku do lebedy. Měkký teplý ruce mi zakryly oči.

"Bejbi, nejhezčí pacinky v celejch Varech."

"Kam na takový lichotky chodíš? Jsi sto let za opicemi, staříku. Dneska se holky balí takhle: dej ty pazoury pryč a sedni si, slepice. Chceš tykadlo nebo ruma? Ale začaluješ si ho, nemám chechtáky, kravko. Pak si hejbnem hrbem, ne? Je to zdravý, vole. Dobrý, ne? Nauč se to, jinak zůstaneš na ocet, nádivo. Ferdo! Jedno od pípy a něco do břicha!"

"Á, Bejbina," zašklebil se pingl.

"A jak jsi dopad včera? Potom jsi už prohlídku nechtěl, vid'?"

"No, nechtěl. Bylo to blbý. Byli dva a já neměl svědky," snažím se z toho vykecat.

"Jo, jasně. Každý na ně nadává, ale když jde do tuhýho, když je potřeba za sebou stát, tak se řekne, že to nejde. Takhle nás budou mlátit ještě za sto let. Oni jsou si jistý, že se nikdo nikdy neozve, a tak si mlátí. Ale vem si, kdyby se každé bránil, zavřou deset lidí za lživý obvinění, pak sto, ale nemůžou zavírat furt donekonečna. Oni mají nekonečnou moc, ale jen nad hrstkou nebránících se lidí. Nad náma, nad stádem, který je furt na útěku. Slabší kusy, který se chytanou, zavíraj. Všichni jednou budeme slabší, protože nás uštvo. Tak je přece jen lepší se zastavit, vystrčit rohy a trkat. Dostanou tě taky, ale už ne jako uštvaný zvíře, ale jako člověka, kterej trká. Je mi z toho furt a permanentně na blití, jaký jsme volové," jede a já se modlím, aby se konečně dostavil Ferda s polívkou, to ji snad zastaví.

"Ty nejsi zase tak o moc mladší než já. Představ si, že s tímhle budeš muset žít ještě nějakých, když to dobře půjde, šedesát let. Sračka, ne? Zestárneš, a pak už budeš zaručeně jen nadávat, na starý kolena se špatně něco dělá. Budeš nadávat a nebudeš mít na to právo. Kdo se nepere, ať nic nemá. Tečka. Hotovo."

Kdybych byl kurva, zeptám se jí, jak bojovala ona. Ale moc se mi líbí. Když se rozčiluje, tak ještě víc.

"Proč se nezeptáš, jak bojuju já?" čte mi myšlenky. "Chceš si přečíst moje posudky z děcáku? Nasrat, nebudu se vytahovat, ale mám toho za sebou fůru a doufám, že i před sebou."

Konečně přišla polívka. Bejbi dlabe a zase má ten překrásnej holčičí ksicht. Asi jsem se zabouch. Dojedla a způsobně si utřela ubrouskem hubu.

"Ale radši se na to vyserem, vid'. Tedy na tuhle debatu, třeba nejsi tak posranej, jak si myslím. Třebas to myslel včera dobře a snažil ses, co já vím. Dáme tam stěnu. Kde je Špina? Marabu, Jelen a další asi rovnou ze záchytky mazali domů. Krávy. Jako kdyby jednou záchytkou končil den, a ještě k tomu neděle. Víš co? Půjdem ke mně, dáme si vanu, a pak si upečeme kuře, který suším v lednici. Sežereme ho a až do zavíračky budeme chodit se džbánem pro pivo a k tomu si pustíme strašně nahlas Sabaty. Prostě si uděláme prima neděli ve dvou, když nikdo jinej v okolí není, jo?"

Byteček kuřete vůbec není špatný. Kuchyňka, koupelna a pokoj. Co víc si člověk vlastně může přát. Bahňáme se ve vaně uprostřed kupic vonící pěny a mě napadá, že třeba bůh nevyhnal Adama a Evu z ráje, ale z vany. Odkud by se jinak vzaly mořské panny? Kecám. Co taky s mořskou pannou? Chci se ještě milovat. Eva mi sedá do klína. Hejbeme zadkama a pěny přibíejvá. Život je krásnej, vážení.

Kuře je v troubě a já klušu se džbánkem pro pivo. Matně si vzpomínám, že když mluvila o pivu, říkala my, a ne ty budeš chodit. Měl bych se postavit, budu tu přece ještě šedesát let.

"Miluješ se rád?"

"Strašně," odhazuju ještě nedokousaný stehno a souložím s ní zezadu na stole mezi zbytky kostry nebohýho kuřete.

"Oline, ty mě máš rád, vid'? Ale to nedělej, já nejsem obyčejná holka. Nechci se na nikoho vázat, budu vždycky svobodná. Budu spát, s kým mě to právě napadne. Budu si vždycky dělat, co chci. Když mě chceš milovat, tak tohle všechno musíš brát. Chceš?"

"Jo," šeptám nesměle.

"Neceáš? Ses si jistej?"

"Jo," opakuju stejně blbě.

"Tak fajn. Já teď půjdu do hospody a sbalím tam chlapa, s kterým se před tebou budu milovat, a ty nám budeš chodit pro pivo, jo?"

"Ne."

"No vidíš. Vyser se na mě, já fakt takováhle jsem."

Zašklebil jsem se jak debil. Ta holka vyloženě provokuje a já bych ji chtěl mít rád.

"To ne, Oline, já kecám. Pojd' sem," ukazuje si prstem mezi nohy, doprostřed kudrnatých chlupů. "Sem, přesně sem!" Probudili jsme se do tmy. Nemám to rád a hlavně ne v cizím bytě. Připadám si jak v kobce.

"Kolik je hodin?" ozvala se Bejbi. Rozsvítil jsem a našel hodinky.

"Budou tři."

"No to je strašný. Dej mi cigáro. Tři hodiny a my nemáme co pít.. Co uděláš, můj pane, abych si mohla svlažit hrdlo?" ptá se jakoby ze srandy, ale přitom to myslí smrtelně vážně. Hlavou mi proběhlo tisíc nápadů, všechny stejně pitomý.

"Půjdu zazvonit za souseda, jestli náhodou něco nemá," používám ten nejmiň blběj.

"Vole," brečí smíchy. "Můj soused dělá u peci a chodí domů udřenej jak pes. Když ho vzbudíš ve tři ráno kvůli chlastu, zlomí ti vaz. Ty seš ale vůl. Kam se chodí pro pivo? Přece do krámu nebo do hospody. Tak půjdem do hospody, která je blíž."

"Výkrást?" koktám ztuhle.

"Ne, půjčit si."

Před hospodou mě zarazila:

"Tak jak jsme se dohodli: kdyby někdo šel, hvízdni a neposer se." Zmizela ve dvoře. Za pár minut do ticha zacinkaly láhve. Trhlo to se mnou, ale čtvrt' spokojeně chrápala dál. Bejbina vyšla a zamávala na mě narvanou taškou.

"Paráda, jdem to ztrestat."

"Prosím tě... jaks tam vlezla!"

"Kus sklepa mají pod dvorem a na větrání mříž s velkými oky. Stačí pustit smyčku a tahat, ale na to přijdeš, až budeš drobet starší. To ale, jak tě sleduju, asi nebude tak hned."

V tašce je deset lahviček. Chutnají skvěle. Bejbi je prostě geniální. Ale jak ji dokopat k tomu, aby mě fakt chtěla?

Z nový, dokrmený opice se probouzíme až k večeru. Hlava mi duní a bojím se podívat na prsty, který mi musej vibrovat jak stoletému dědkovi. Marně si zkouším vzpomenout, kolikátý den opice se dneska koná.

"Někam vyrazíme, ne? I když v pondělí to tu za moc nestojí. Všichni budou na vegetu, něco přej mělo bejt v Chodově u Bimba. Anebo že bys mě měl před tím ještě trochu rád," nadořekla. Položil jsem ji čistým stylem.

"Olinku, dej si bacha, jo? Víš, že nic nebe..." nedoposlouchal jsem.

V Budvarce je narváno. Skoro každej tady Bejbinu zná a mě to sere. Nejradši bych s ní někam zalezl, kde by nás nikdo známej nemoh vyškrábnout. Ale to snad ani nejde.

Sedli jsme si ke stolu Marabua. Dalších pět lidí neznám. Ani o to moc nestojím.

"Nazdar, Oline, ty pako. To byl nášup, co?" vítá nás Marabu a já teprve teď rozeznávám nádhernýho monokla pod levým okem.

"Čistá práce, ne?" ukazuje si na něj. "A od vlastního šváry. To je tedy paráda, to ti řeknu. Je to kurva jako každej jinej policajt. Nedá se svítit. A to si ještě představ, že ta svině mě po tý nakládačce nechala odlifrovat na záchytku. Dlužím tři sta dvacet kaček." "Já taky a Bejbi podobně."

"Ty kretění," rve si vlasy. "Víš, co to obnáší vagónů?" Otočil jsem se na Bejbi, abych jí zvěstoval tu hrůzu, ale ta už mě nevnímá. Hučí něco do blondáka na druhý straně stolu.

"Bejbi."

"No počkej, hned," Vzala si židli a přesunula se k němu. Chutná to stejně jako kopanec do koulí. Kecy Marabua mě míjej. Nejradši bych skočil z mostu. Proč já kurva musím mít furt takovou smůlu s ženskejma, to snad není možný. Jedna chrápe s fotrem. Druhá se nechá sbalit do děcáku. A tak dál. Ta poslední mi skočí po blondákoví, dřív než se stačím otočit. Odhaduju ho, jestli na něj mám. Je vyšší a udělanější, ale možná by šel sejmout. Až půjde na hazl, jdu za ním, hecuju se.

"Koukám, Oline, že ty už budeš do konce života permanentně smutnej nebo nasranej. Co ti zase je?" Otáčím se a čumím na rozesmátýho Josefa.

"Bejbina?" ukáže na ni hlavou.

Protáhnu ksicht.

"Prosím tě, pojd' si na chvíli sednout vedle. Z těch tvech lásek se jednou fakt pomínu."

Zabrali jsme malej stůl u dveří.

"Tak jak?" usmál se znova.

"No na hovno, vidíš to sám. Ale kde ty se tu bereš?"

"Normálka. Každý člověk se musí želbohu nějak žít. Ale stálo to za to. Mám nejmiň na měsíc pokoj. Dal jsem se do

party s tím Budulínkem, co nás naháněl minule. Docela nám to jde."

"S tím?" ptám se vyjeveně.

"No a proč ne? Lepší než si rozbíjet držky. Na to taky časem přijdeš."

"Tak spust', " vyzývá mě a já mu povídám: nádraží, Nejdek, fizlové, záchytky, noc a den s Bejbínou.

"No, a než jsi přišel, tak jsem přemejšlel, jestli na toho blondáka vůbec mám. Ale skatovat ho musím, ne?"

Josef dopil pivo na ex: "Hovno musíš. Proč? Vždyť maj oba recht. A jestli se ti to nelíbí, najdi si nějakou krávu, zalez si s ní do paneláku, makej a nepřemejšlej o tom, koho z dobřejších lidí zmlátit. Jsi úplnej vůl. Tak se s ním vyspí. No a co. Má asi ráda změnu. Upadne jí přitom noha nebo vypadaj vlasy? Co tě vlastně sere? Chceš si ji přivázat za nohu k posteli a dávat jí nočník? Nejlíp uděláš, když se teď sebereš a pojedíš se mnou nahlídnout k Boučkům. Pak bysme mohli vyrazit do Prahy. Jsem samý prachy. Když o tebe bude stát, ozve se sama, neboj. Když ne, tak se hovno děje. Zakopneš o jinou a svět jde dál. Řekni jí čau a jdeme, za chvíli nám jede vlak. A předtím mi dej složenku za záchytku, zamáznou to. Jsou na to dost hákliví."

"Tak čau, Marabu. Čau, Bejbi," leze mi přes pysky.

"Tak čau," vstává Bejbi a jde mi dát hubana. "A kde tě najdu, až se mi bude stejskat?"

"U Boučků," říkám co nejtvrději, ale vyzní to blbě. Josef má recht s tím odjezdem. Tady bych se musel zcvoknout. U Boučků je šrumec jako normálně. Všichni se na mě celkem přátelsky culej. Dokonce i Pičus. Návrat ztraceného syna. Kachna mi objednáva rumajzla a Haš pivo. Špinavěj Petr upozorňuje nějakýho kluka, kterýho neznám, že musí vypadnout z gauče v kuchyni. Hned mi je líp. Paráda. Objednal jsem si u Packy gulášek. Je umění ho nasoukat do stávkujícího bachoru.

"Oline, hledal tě tu několikrát fotr. Jsi rád? A vůbec nevypadal jako kamarád. Chudák, asi sem za tebou musí mít prošlapanou cestičku."

Už před chvílí jsem přestal Špínu poslouchat, ale slovo fotr mě tahá od Bejbiny nazpátek. Co ještě může chtít? Jsem plnoletý, tak ať si trhne.

Za oknem se mihla fotrova bejčí postava.

"To je dobrý," chytl mě Josef za ruku. "Když tě bude tahat ven, stoupni si k oknu. Kdyby něco, naběhnu a bude klid."

Fotr na mě zamával ode dveří. Napil jsem se a pomalu si zapálil retko. Bylo přímo fyzickým potěšením nechat toho chlapa, kterej mě tolik let bezstarostně buzeroval, čekat. Když jsem vypad ven, měl už na krku velký vztekly krvavý skvrny.

"Dávám ti poslední možnost vrátit se a dodělat zkoušky. Teď už samozřejmě pěkně oblečený a ostříhaný. Nebud' hloupej, to chceš skončit v hospodě jako poslední ožrala? To nechceš v životě něčeho dosáhnout?" Skvrny trochu zmizely. Dával jsem bacha, abychom stáli v zorném úhlu okna.

"Jestlis přišel jenom kvůli tomuhle, tak ti můžu říct, že nechci. Ani náhodou. Běž do prdele."

Nakročil, že mi ji ubalí, ale pak si zřejmě uvědomil, kde je, a párkrát polknul naprázdno.

"Počítali jsme i s tímhle. Poradil jsem se totiž se soudruhem Petráněm. Zítra zavolám na vojenskou správu a informuji je o tobě. Ony tě ty frajeřinky a chlast na vojně přejdou. Soudruh Petráně se tě přijde přeptat, kde děláš. Neměj strach, že v osmnácti něco končí. Houby s octem. Udělám, co budu moci. Mně ostudu dělat nebudeš, to si pamatuj. Oni tě na vojně naučí, neboj." Přímě září nad svým geniálním plánem. Na vojnu jsem úplně zapomněl.

V putyce se na mě všichni vrhli:

"Tak co chtěl? Co říkal? Nejmní pětkrát jsme se chystali vyběhnout a srovnat mu ksicht."

V kostce jim líčím svého drahého rodiče.

"Kurva, vojna," chytá se Špína za hlavu. "To musí bejt snad horší než basa. To je svině."

Hospoda se mnou okamžitě prožívá tu hrůzu. Spíš beže mě. Každý je zakousleý do púllitru, oči přivřený, a představuje si sám sebe v zeleným pokaděným mundúru.

"Jak to máš po tom úrazu? Nešlo by z toho něco vyrazit?" ptá se můj dobrej džin Josef.

"Kurva, to je nápad. Budu to hrát na tu nohu." Objednávám Josefovi stakana rumu. Vynikající nápad. K odvodu se nechám odvézt na vozejku jako Švejka.

Všechn ten chlast za poslední dny se mi slejvá v hlavě. Už jsem se byl nejmní třikrát vyblejt, ale moc to nepomáhá.

Postavičky za stolem se rozplývají do trojjediný. Odněkud se vynořila Milena a sedá si vedle mě. Příjemně voní.

Nakloním se k ní, abych jí dal hubana, ale zhoupnu se i s židlí na zem. Stačí zavřít oči a spát.

"Běžte do prdele," říkám rukám bez těl a hlav, který mě zvedaj.

"No tak, Olinku," hladí mě proti srsti Milena. "Dej si kafe a bude ti fajn."

Piju černou kávu a řvu s Hašovou kytarou. "Sotva jsem se narodil, na bludnej kořen šláp, do školy moc nechodil, přesto je ze mě chlap..."

"To je moje hymna!" zařval jsem a sklátil se zpátky na zem. "Máma mě řezala, táta do mě tlouk!" řvu z podlahy, ale nějak mi chybí kytara. Zvedám zakouřenou hlavu a v rovnajícím se obraze vidím rozpitou zelenou brigádýrku.

"Váš občanský průkaz!"

Rozesmál mě až k slzám.

"Srandáku," řekl jsem a spokojeně usnul. Po kolonádě přede mnou šla Bejbina se svým blondákem. Po pár krocích se vždycky zastavili a dlouze líbali. Rozběhl jsem se za nima. Rozbiju mu hubu, rozbiju mu hubu. V plným běhu jsem skočil na záda blondáčkovi. Nedopadl jsem. Jeho tělo se změnilo v masožravou kytku. Okamžitě mě začala objímat svýma dlouhýma nenažranýma chapadlama. Každý dotek dužnatýho listu mi vypaloval do kůže monogram. Šíleně to bolelo. Řval jsem jako blázen. Ale kolonáda, pustá a prázdná, mě neposlouchala. Konečně se mi podařilo vymotat. Pár kroků ode mě stála Bejbina s pevně zavřenýma očima a blondáček ji pomalu svlíkal. Zabiju ho. Udělal jsem dva kroky a chystal se ho napálit zezadu. Změnil se v kytku, permoníček zaklepal na lebku a skvrny propálený na kůži opět

zabolely. Je to svině. Ruka se nepohnula. Musím, musím, Bejbina už stála nahá a blondáček si rozepínal poklopec. Svině. Znovu jsem se nápráh a zakřičel na ně. Nevníмали mě. Vrazil do ní. Bejbina mírně pootevřela hubinu a dechala. Udělej to, udělej to, nutil jsem se. Ale bolest skvrn byla větší než nenávisť. Otočil jsem se a pomalu odcházel pryč. "Vstávejte. Vstávejte."

Otevřel jsem zalepený baterky. Ležel jsem na bílém kachlikovém stole, přivázaný za ruce a nohy. Mladá holka v bílém mě znova popleskla: "Už vnímáte? Slyšíte mě?"

"Jo. Kde to jsem?"

Nechápavě se na mě podívala a začala mě odvažovat. "No přece na záchytné stanici v Chomutově."

Dostávám zpátky svoje poblitý hadry, známou složenku - i když tentokrát levnější - a papírek, na kterém je drobným rukopisem vytetováno:

"Dostavte se zítra v devět ráno na okrsek VB v Klostrdlé. Náčelník."

"Mladý muži, jestli se to bude ještě jednou opakovat, budeme vás muset navrhnout spolu s občanským výborem na protialkoholické léčení. Pamatujte si to," vyprovází mě starý doktor milými slovy.

Je šest. Mám to akorát na jedno pivo, držkovku na nádraží a makat na fízlárnu.

Na nádraží sedí pár ajznboňáků. Pár podivnejch existencí. Modrýho kluka v rohu znám přes Josefa. Je dobrý po záchytce snítat ve dvou. Necháám se od starýho praktika informovat o tom, co mě čeká. Léčení nevidí špatně:

"Průser jsou blížky, kámo. To jsou prášky, který do tebe narvou, a pak ti klidně dají fířana. Bleješ po něm i žaludek. Hrozná sviňárna. Ale jinak to nejde."

Budoucnost mi vesele mává. Vojna, protialkoholna, pohovor s fízly, Bejbina s blondákem a tak dál. Není nad to bejt mladej.

Na okrsku mě přijímá Petrán. Fotr teda zamakal.

"No vidíš to, Oline. Jak je to dlouho, co jsme se viděli naposledy, a už jsi tu zas, neděláš to dobře, chlapče. Máš lidi, kteří se k nám nepodívají za celý život. Ještě k tomu se ani nedoučíš. To ti opravdu tolik záleželo na těch vlasech? Když budu chtít, tak tě teď ostříhám, ani necekneš. Nechceš si to rozmyslet?"

"Kvůli tomu jste si mě zavolał?"

"Tak dobře. Když nechceš po dobrým, vezmeme to úředně. Kde pracujete?"

Okamžitě jsem se zpotil, i když jsem s tím počítal.

"No... No, já... já..."

"Co ty?"

"Hledám," vyhrkl jsem s ulehčením.

"Nějak dlouho, ne? Koukni, na to je paragraf 203, příživnictví. Každé áčko navíc je u soudu dobré. Požádám tvůj bývalý podnik o vyúčtování. Jediná tvoje šance je sehnat si práci pokud možno ještě dnes. Jasný? A teď běž. Jestli ti smím radit, tak ne do té hospody. Občanský výbor by se totiž mohl zabývat tvými opileckými výstupy a poslat tě na léčení." Vyjít z fízlárny na čerstvej vzduch je příjemnější než dobrá soulož. U Boučků sedí samozřejmě Špina, Haš, Pičus, Milena a Čerpadlo, kterýho znám podle vidění. I tady dřepí v montérkách a s takovejma lidma není nejlepš se kamarádit.

"Oline, ty seš holt korunovanej vůl. Tebe to na tý záchytce snad musí bavit nebo co. Zpívat si na zemi před Petránem si nedovolí prsič z Valdic, a ty to bereš jako normálku. Jak si dopad?"

"Zase blbě. Musím začít někde makat, jinak mi hodí na krk dvěšťetrojku. Vypadal na to, že to myslí vážně."

"Tak pojď makat k nám," nabízí se Čerpadlo. "U nás to není tak blbý a od půlky srpna budem někoho potřebovat do party."

"O co jde?"

"O nic. Děláme pro Korek na nádraží: vykládáme vagóny, balíme zásilky. Tak vždycky jednou za měsíc je tejden fofr. Jinak není do čeho píchnout, tak se sedí a maští karty, nebo se jde do hospody jako dneska já. Když budeš šikovnej, ukecaš s nima do nástupu neplacenou dovolenou a máš havaj, vole."

"A ty bys tam se mnou nešel?"

Pokrčí nejistě rameny.

"Packo, dej Čerpadlovi jednoho velkýho ruma."

Vychutnal si ho.

"Ještě jednoho."

"No tak já tam s tebou skočím. Lojzu na osobním dobře znám, nějak to zmáknem."

Odpoledne už mám štempla v občance a měsíc a pár dní neplacenýho volna, než se uvolní můj zamilovanej flek. Ale co s tím volnem? Josef zmizel jako vždycky někam za děvčkama, když půjdu k Boučkům, je riziko, že se objeví Petráš a zeptá se mě, jestli ještě chlastám. Svět se mi ůží. Taký někde musím sehnat prachy na záchytku a ty dvě stovky, co dlužím Čerpadlovi. Vytáhl je z kapsy, aby byl Lojza na osobním povolnější.

Dopil jsem tykadlo a vymotal se kouřem z nádražní hospody na perón. Vlak do Varů zvolna přijížděl. Dobrej nápad, pojeďu tam. Vykradu všechny hospody v okolí, zbiju blondáky a přeřiznu Bejbinu.

Ve Varech jsem ze svejch plánů trochu slevil. V kapse mám s bídou pětku. Maruška, zasnivil mi v hlavě spásný maják. V bufiku u Marušky bylo vymetené.

"Ahoj, Maruško. Jedno od pípy."

"Ahoj," žene se ke mně. "K tomu držkajdu, ne?"

Už mě ta držková sere, i když nemá proč. Měli bychom si z ní udělat národní jídlo. Stejně nám furt někdo dává na držku,

tak proč ne. Ale ta národní by měla mít lepší chuť, protože vyvařený držky budou naše.

Žvejkám si svoji vyvařenou hubu v červený vodě a přeměřím, jak Maruše šetrně sdělí, že by kilo bodlo. Můžu ji říct, že ho chci do zejtra.

"Maruško, víš, jsem v bryndě."

"Kolik?" skočila mi do řeči.

"Já nevím, kilo by bodlo. Večer půjdu na vagóny a vrátím ti ho zejtra."

"Nevrátiš, protože toho chlapíka, kterej dělal šéfa vykladačům, dneska ráno sebrali. Udělal si z toho prima kšeft. Vy jste makali za dva, ne-li za tři, on vám dal o stovku víc, ale podle normy si zapsal další čtyři lidi načerno. I po tý stovce vám mu to házelo slušný prachy. Někdo to musel prásknout, protože šli najisto. Asi budou hledat i Marabua kvůli svědčení. Když ho potkáš, řekni mu to. S těma prachama by to možná šlo. Půjčím ti, ale nejdřív musím spočítat, kolik mám v kešeni."

Na dveře pověsila cedulku "Přijdu hned" a odtáhla mě dozadu do malý kuchyňky.

"Deset, dvacet, třicet," pomalu začala před sebou rovnat hromádky drobných. "Fuj, tady je horko," rozepla si horní knoflíček blůzky a mně došlo, že tyhle prachy budou těžce vydělaný, víc než ty z vagónů.

"Tobě není horko?" zeptala se nevinně. Sundal jsem si svetr. Pustila rádio a slastně se protáhla.

"Ráda tancuju." Vstala a začala se vlnit do hudby nějaký debilní Neckářovy písničky. Jen tak samovolně jí spadla blůzka na zem a přede mnou se objevil ráj gurmánů. Tolik bůčku pohromadě hned tak někdo neviděl. Vzpomněl jsem si na svůj sen a měl jsem co dělat, abych se nezačal smát. Odhodila sukni a stáhla kalhotky. Písnička skončila a Maruška si sedla na stůl.

"Olinku, pojď ke mně," natáhla ruce a převalila se na stůl, kterej povážlivě zapraskal. Nadechl jsem se a sebral z řady další pytel cementu.

Konečně Maruška začala křičet a já se jí rozprskl mezi stehna.

"Olinku, Olinku, to bylo krásný. Olinku, pojď, ještě jednou, pojď," a ručičky mě znova stahovaly.

Zapřel jsem se o nohy stolu: "Ne, Maruško, já tak brzo po tom zase nemůžu. Počkej ještě chvíli. Fakt, ještě chvíli."

Maruška se zvedla, na zádech nalepený drobky a vajgla, kterej vypadl z popelníku.

Hrdě jsem si vykračoval městem. Kilo a půl mile hrálo v kapse. Holt zlatý český ručičky se ve světě neztratěj.

V Kotvě nikdo známej neseděl. Táhl jsem se až k Budvaru, ale tam taky prázdný. Zbývá Jaro a Odra. Snad tam. Slušně vydělaný prachy a neplacený volno se musí propít. Snad tam bude Bejbina a pochopí to.

Celou sestavu jsem našel v Odře. Kdybych radši nenašel! Bejbina je už zřejmě trochu stříhla a trůní na klíně nějaký černovlasý máničky. Blondák se rozvaluje u stolu.

"Jé, Olinek," seskočila a žene se ke mně. "Dneska je prima den. V práci se nedělalo, jen chlastalo, přijedou Pražáci a teď i Olin. Paráda."

Ty čuráci se natahují všude, říkám si v duchu. Ale mám trochu úspěch. Bejbina slezla z klína té vlasatý obludy a sedla si neutrálně vedle Marabua. Na oplátku jsem si štrejch smaženýho sejra a slibuju si, že zůstanu střízlivěj.

Za chvíli se k našemu stolu nahrnuly další náplavy lidí. Domlouvá se Macháč a koncert Fektů. Bere mě to. Bude to paráda, zase někam vyrazit. Jen Marabu se tváří skepticky. Asi tam nemá šváru u fízlů.

V jedenáct nás pingl s ulehčením vyhazuje. Celá banda táhne k Marabuovi a k Cikánovi. Já se nesměle ploužím za Bejbinou, která si s sebou táhne svého ožralýho krasavce. V parku jí upadne.

"Vstávej, pojď," tahá ho, ale on už neví o světě. Holka se usměje a lehce do něj kopne.

"Je tuhej, Bejbino. Volilas špatně."

Bejbina pokrčí rameny. "Co nadělaš, Oline, prosím tě, pojď a netáhni se za náma jako smrad."

Strávil jsem s Bejbinou překrásný dva dny. Sami. Dneska to bude horší. Jedeme na Fekty a tam bude spousta zbytečných kluků. Před nádražím nás dobíhá Marabu s blondákem.

"Hele, děti, Prezident zjistil, že někde v nějaký prdeli u Plzně hraje kapela mladejch kluků. Je to jejich druhý vystoupení, to první prej byla paráda. Pojedte s námi. Tohle bude správněj odvaz. Celá ta banda, která se chystala na Loučky, tam jede taky."

"Jedem, ne?" rozhoduje Bejbina.

Blondátej Prezident se na mě zašklebí: "A nebud' nasranej, s Bejbinou jsme jen kámoši." Je mnohem sympatičtější, než se zdál.

"Hele, kdo jedete do Dolovan, pojedte sem!" svolává nás vysekej udělanej kluk s mařenou až do pasu.

"To je Jelen," představuje Bejbina.

"Hele, lidi, jede nás tam síla, tak by to chtělo udělat nějak v pohodě, ať nás už před tím nevyčenechaj fizlové. Rozdělíme se na tři party. Jedna pojedje do Plzně autobusem a dál taky. Druhý dvě vlakem a v Plzni se rozpojej. Jedny pojednou do Brodce a dojdou to pěšky přes les. Ty druhý vlakem až přímo tam. A některý holky by mohly stopem, ty každej veme." Všichni to berou bez keců. Bejbina mi vnutila kilo ze svý hubený vejplaty a maže s Ivanou na stopa. Mě Marabu posadil do přímýho vlaku.

"Máme přece jenom svý léta a nemůžeme se ploužit lesy ne?" komentuje to a tahá mě na lahváče. Cesta bude dlouhá. Bez chlastu nekonečná.

Dolovany jsou prdel na konci světa. Deset baráků a hospoda se sálem. Zatím je sál zavřenej a výčep praská ve švech. Pár místních dědků si jen s největším vypětím sil drží stůl a při tom boji vesele drbou dnešní mládež. Mají recht. My musíme stát a drbeme ty nevychovence taky. Kdyby byli co k čemu, pustěj nás sednout. V rohu na nás mává Bejbina s Ivanou, kolem nich dřepí Špína a Čerpadlo. Jak se sem ti dva čuráci mohli dostat, to ví jen bůh. Hlavně Čerpadlo. Nikdy

s náma moc nepáčil, spíš chlastal a lovil na svůj dylanovskej ksichtík ženský.

Konečně otevřeli sál a dav se nahnul dovnitř. Díky Špínově drzosti a loktům Marabua jsme vyšašili stůl u pípy.

Dostali jsme taky prvních pět piv.

"Jsou tady od Plastiků! Jsou tu Plastici!" rozneslo se po sále. Měl jsem chuť zajet pod stůl. Co když, nedej bůh, se objeví Magor a zeptá se mě, jestli jsem ještě takovej vůl. Člověk nemá nikde klid. S hrůzou jsem projížděl sál.

"Nazdar, Magore," řekl mi přes rameno Marabu a já opravdu zajel pod stůl pro sirky, který jsem tam schválně hodil.

Magor odpaloval a kluk s mikrofonem nám vysvětlil: "Na dnešním plese, ano, plese, teprve před dvěma dny jsme dostali povolení na plesovou zábavu, vám budeme hrát společně s další začínající kapelou."

Je silně nervózní. Už k němu asi taky dorazilo, že jsou tady Plastici. Čumí k jejich stolu stejně jako celej stál. Je to směšný. Sto lidí čumí na plejboje všech plejbojů Mejlu, jak v pohodě vychutnává točený.

Zazněl první ostrý akord a hudba naplnila sál. Vyhnala všechno zbytečný, fotry, vojny, záchytky, Petráně z my hlavy.

Je všude. Dá se pít z prázdného půllitru, ze země uprostřed

sálu, i na hajzlu k nám doléhá. Je nádherně upřímná, a proto oslovující. Žádná profesionální sračka.

První lidi vytáhla ze židlí a mlátí s nima po parketu. Pod jediným bodovým reflektorem se zmítá moře vlasů. Mlátil bych hlavou o stůl z pocitu, že ji můžu slyšet, že ji můžu pít. Už mi nechybí ani Bejbina, která odtáhla s nějakýma známýma k jinýmu stolu. Jsme jedno tělo, ty a já, říká kniha hudby. Dokonce vzala i Čerpadla, kterej jinak mimo ženský a chlast nic neuznává.

"Nebud' smutnej," zařval jsem na Prezidenta.

"Sere mě to. Dneska se mi líbí, ale furt musím myslet na to, že je slyšíme třeba naposledy. Zítřka je zakázou a nikdo ani neškytne, jen bude vzpomínat a hledat další kapely, kterejm to zatkhnou stejně brzy. Proč nemáme těm kurvám říct dost, neserte se do nás? Jakým právem nám mají předpisovat, co máme a nemáme poslouchat? Zakázou to, Oline. A my se ani nezeptáme, proč. Prostě na takovýhle věci není zvykem se ptát. A to je na tom to nejstrašnější, že už se ani neumíme zeptat proč. Je mi na blití. Je to boj na výdrž. Oni jasně musí zvítězit. Jejich výdrž je stranická a strana vydrží. My máme jen lidskou a ta se vždycky musí posrat. Už tím, že se upijeme," zamrkal na mě ožralým okem.

"Ještě jedno," kejnul na pingla. "Tebe nikdy nenapadlo, že každou kapelu, kterou slyšíme, zahrabáváme už naši návštěvou do hrobu? Kurva, jednou bysme se měli dohodnout, třeba těch sto lidí, který tady dneska jsou, a jít na Václavák a tam se do jednoho otrávit nějakým dryjákem. Nebo se zapálit. Naskákat z Hradčan do příkopu. Já vím, že by se hovno stalo, ale my bysme mohli mít pocit, že jsme mimo držení huby aspoň jednou něco udělali."

Přeběh mi mráz po zádech.

"Ruma!" řvu místo esóes. "Ruma!"

Pingl mi flák cejchovanou skleničku na stůl.

"Prezidente, to přece nemůžeš myslet vážně? To přece pomůže jenom jim. Zbaví se bezpracně lidí, který je serou. A my bysme měli po všem."

"Po čem všem? Co ještě čekáš? Už tě čekají jen sračky a občas chvilkový štěstíčka, který vlastně nestojí za nic."

Ponořil jsem sosák do rumu, kterej nosí štěstíčko na nic. O pár stolů dál se ocucává Bejbina s nějakým Pražákem. Rum a velkej a hned. Sebevražda. Rum. Bejbina. Kytary. Kunda. Chlast. Kriminál. Vojna. Rum. Sebevražda.

Druhá kapela není už zdaleka tak dobrá. Lidi se rozprskli do skupin a kecaj. Prezident je bílej vzteky stejně jako já.

Bejbina zmizela s nějakým háratým frajerem. Mám chuť vyběhnout do tmy, vytáhnout ji za pačesy, rozbít jí držku a pak jít na Václavák, polykat jedy, aby ten svět viděl, v jakých sračkách žiju. Ale pivo s rumem mě drže na prdeli. Díky jim. Miláckové moji. Lásko. Chce se mi tak strašně spát.

"Ty píčo, vidíš támhle ty dvě slepice? Paráda, ne? Jdeme na ně," tahá mě Čerpadlo zpátky mezi svrab a neštovice.

"Vyser se na ně, jsou to nějaký místní selky, podívej se na to," držím se stolu.

"No to je právě to žrádlo, žádný zajetý vegetačky s kundou jak vjezd do pískovny. To aby si ho člověk omotal ručníkem. Tady to je čerstvý masíčko. Možná panny a řezničina, kamaráde, to je moje," mne si ta dylanovská zrůda ručičky.

"Hromadná sebevražda, to je to správný řešení," napil se smutně nevyslyšenej Prezident. Nakopnutá kytara těsně u těla smutně zařvala.

"Oline, nebud' piča a pojď si s nima píchnout, jsou přece jenom dvě." Zakroutil jsem hlavou. "Tak dobře, když pudeš, mažem ty dvě stovky, co mi visíš. Bereš? Nejde o nic jinýho, než abys zakecal tu delší, ta se mi tak moc nelíbí."

Ta dvě kila se mnou trhla. Lepší než Maruška.

"Tak jo. Ty prachy seděj, jo? A když nebudeš chtít, tak se můžu klidně stáhnout."

"No jasně," oči mu září jak šilenci. Holky nás přivítaly s protáhlými ksichty, jako už hezkou řádku kluků před náma.

Čerpadlo rozehrál svůj program:

"Ahoj! Víte, my vás nechceme otravovat, ale jsme studenti sociologické fakulty a děláme rozbor těchto lidí. Proto jsme si nechali narůst i vlasy, abychom zapadli do jejich přirozeného prostředí. Už máme o nich spousty materiálů, ale zajímalo by nás taky, jak je vidíte vy, lidi z úplně jiné společenské vrstvy. Mohli bychom vám položit pár otázek?"

Holky se začervenaly. Čerpadlová vizáž a kecy slaví úspěch jako vždycky.

"Víte, abyste si nemyslely, že nemluvíme pravdu, tak náš výzkum vede doktor Jasný z Karlovy univerzity. Je to světoznámá kapacita, jak se můžete dočíst v našem sociologickém časopise. My jsme jeho asistenti." Čumím jak vejř. Tak takhle se balí holky. Je na nich vidět, že zájem asistentů z filozofické fakulty jim dělá dobře.

"Naše první otázka: kolik je vám let?"

"Patnáct pryč," špitnou nesměle.

Čerpadlár šikovně pokládá otázky, objednáva griotky, tančí. Zkousím ho aspoň trochu napodobit, ale nemám ten vrozený šmrnc.

"Proč váš kolega furt mlčí?" zeptala se ta dlouhá, která na mě zbyla.

"Víte, on moc nemluví, ale je to nejnadanější student naší fakulty. Mlčí a poslouchá, a pak píše převratné práce. A nevykejte nám, není to nutný. Já jsem Míla a tohle je Olin." Holky dělají pukrlata.

"Marta."

"Růžena."

Na tykání si dáváme novou griotku a tanec. Holky jsou už jasné. Vyšli jsme dodělat anketu na čerstvěj vzduch. Do teplý, příjemný noci, ve který tady někde souloží Bejbina. Co bych si neštrejch i já? Stejně je to kurva.

"Můžeme si jít chvíli sednout na Soukupovy seníky. Je tam pěkně a není to daleko." Po cestě si musím otevřít prvního lahváče ze stáda, který jsme si vzali na cestu. Ve tmě k seníkům jsme se samozřejmě ztratili. Marta mě usadila do mechu.

"Nemusíme snad až tam, tady je taky pěkně, ne? Stejně ti závidím. V tvých letech být asistentem, žít v Praze, mít život před sebou. Uspěšnej a zajímavěj život. Vyšla jsem devítku, budu pár let doma, pak si mě veme nějakěj buran, budu mít děti a pro starýho budu chodit do hospody..." Nevím, co na takovu pravdu říct, a tak ji radši dusím polibkami. Nechala se položit do mechu. Pomohla mi svlíct kalhotky.

"Dej, prosím tě, pozor. Strašně se bojím, víš. Já ještě nikoho neměla." Trochu jsem jí nadzvedl nohy a přirazil. Kožený pesek se smekl a narazil plnou silou do mechu. Tedy kdyby jen do mechu. Do šišky. Držel jsem se za péro a řval jak tur.

"Moc tě to bolí, moc?" její lítost mě sere ještě víc. Znovu jsem se navalil a vzal to pěkně po kosti. Svět se otevřel.

Začíná nový život. S řevem přišel mezi nás. Cesta je volná, soudruhu kapitáne, hlásí zkrvavělej rozvědčík. Utírám si hrdinu do kapesníku, kterej má barvu zapadajícího slunce.

"Miluješ mě?" zeptala se. Rychle jsem otevřel nového lahváče a nalil si ho do hlavy. "Jistě, ano, fakt."

"Já tě mám strašně ráda, víš. Ježíš, to už je tolik hodin? To je strašný, táta nás přerazí." "Jak to, nás?" ptám se pro jistotu.

"No mě a ségru. My jsme totiž ségry, i když každá z jinýho manželství. Olinku, prosím tě, pojď se mnou. On mě strašně zbije. Pojď."

Jsem už dost pěkně vyhulenej a co se může asistentovi stát?

Fotr čekal už ve vratech. Marta vysvětluje anketu rychleji, než stačí přiletět facka.

"Karlovy univerzity? Asistent? Pojďte dál, pane asistente." Marta udělala zásadní chybu. Prošla první. Obrovskěj krvavej flek na bílý sukni by musel praštit i většího vola, než je tenhle sedlák.

"Já ti dám asistenta, já ti dám univerzitu!"

První facka mě odsunula až k plotu. Na druhou jsem nečekal. Přeskočil jsem plot a prchal do vesnice. Sedlák nebyl taky asi žádněj geroj a jedna facka mu stačila. Další dá až dcerám. Na návsi v plným běhu jsem vrazil do Bejbiny. Odstrčil jsem ji a vplul do sálu. Lámala se zrovna půlnoc. Většina lidí lítala po parketě. Posadil jsem se vedle Marabua. "Oline, já nikdy nepochopím lidi, který tancujou. Víš, o kolik času se okradou? Místo toho, aby chlastali? Tanec je neskutečně blbá ztráta energie, na to jsem přišel při tomhle pivu. Teď si představ, že při každým desátým pivu přijdu na něco geniálního. Z toho se posere i Ajnštajn. Napišu mu o tom."

Napadá mě, že by byla škoda vysvětlovat mu, že je mrtvej. Taky proč. Stačí, že Marabu žije a je geniální.

"Hromadná sebevražda," zamumlal Prezident ze spánku.

"Mám tě pozdravovat," ozval se za mnou Čerpadlo. "Že na ni máš počkat zejtra ráno za kravínem. Paráda, ne?"

"A co bys říkal takhle hromadný sebevražď, Čerpadlo?"

"Vrchní, rumá pro Olina, on se zbláznil. Vole, ale stejně to bylo žrádlo, ta moje byla panna. A jak ty?"

Ukazuju u mu opuchlou držku.

"No jo, dobře ti tak, vole. Pro vesnici platí zásada oprcat a utýct. Ty vole, vidíš tamhle to? To je kus!" Celej nadšenej ukazuje na udělanou buchtu, která si sedla za pípu. "Dem na to, to bude žrádlo, ty pičo."

Bejbina je stejně svině. Dobře, já si hejbnu taky hrbem, jak to jde, ale ona o tom neví. Tak proč to dělá tak, že přitom ze mě stahuje kůži? Je to normální svině. Sbohem, Vary, už se tam neobjevím.

"Špino, pocem," tahám ho z kola na židli. "Že je svině, vid', Špindíro, vid'."

"Nedělej haura, Oline, dej si pivo a sed' na prdeli. Nemachruj, nemáš na to." Zase zmizel v kole.

Přisun piva zeslábl. Ztratila se výčepní a Čerpadlo.

Propadám se. Tluče to se mnou ze strany na stranu, odněkud proudí zima a drncání. Nekonečný.

"Oline, vstávej, jsme v Klostrdlé. Slyšíš? Dělej."

Vypotácel jsem se z vlaku.

Nastěhoval jsem se k Špinavýmu Petrovi a pomalu se upijím. Občas položím na lopatky Milenu, ale většinou sám sebe. Petrůň a fotr jsou na dovolený, tak se to dá. Bejbi je svině. Je to makačka rozeznat, jestli je ráno nebo večer. Nebýt Josefa, kterej mi sem tam sune prachy, měl bych u Packy pěkně hluboko zatnutou sekeru. Přišla bída na kozáky. Kluci z baráku se živí krádežema králíků. Noc co noc přibýde v našem kvartýru pár novejš. Většinu stačíme sežrat sami, zbytek střílíme Cikánům. Kluci jsou pěkně nasraný, že nechodím krást s nima, ale mají smůlu. Tak pozdě v noci už nemůžu zpravidla chodit. Bejbina je svině.

Sbalil jsem Milenu a odtáhl ji na barák. Divím se, že se se mnou ještě tahá. Většinou ji stačím jen svlíct a pak usnu.

Na velký káče jsem přidal hloubku a hodil ji k malýmu náplavku u potopený vrby. Chvilí ležela na boku, a pak - když malej prošpikovanej okoun zabral na hloubku - zhoupla se něžně jako slečna v bocích a postavila se. U tý vrby sice nebylo moc šancí, ale něčím mě provokovala. Ještě tady nikdo nevytáh ani čudlu, ale podle mě tu musela bejt parádní štika. Aspoň jak poleno.

Starej Padoubek, kterej seděl kousek nade mnou, zařičel a vytáhl na bič slušnýho cejna. Taky dobrý, ale tady musí bejt

štika jako bejk. Cejtím to v kostech, že ji dneska dostanu.

Na vrbu si sedl ledňáček a směšně natočil hlavičku. Máš? máš? pípнул nesměle.

"Další, to bude mít paňmáma radost. Mladej, vykašli se na tu vrbu a pojď sem, přitáhli cejni. Tam chytíš tak akorát tak botu nebo mrtvolu," rozesmál se svému vtipu a zasunul překrásnýho placatce do vezírku. "Jo, mladej, pěkně na víně s bobkovým listem, to bude žrádlo."

Otočil jsem se od něj, Káča mi zmizela pod vrbou. Chvilí jsem počkal, a když se vlasec začal odvíjet, tvrdě jsem přisekl. Prut se prohnul.

"Dědku, dědku, podběrák! Je tam štika jak poleno!" Vlasec zajel na proud a já musel povolovat. Dědek doběhl celej zpocenej, i těch pár metrů mu dělalo problémy.

"Povol jí ještě. Až se obrátí, přitahuj. Dělej, teď, povol, napni." Prožívá to víc než já. Suhejma rukama bezmocně máchá do vzduchu.

Konečně jsem dostal štika z proudu a tlak povolil. Dala se pomalu navíjet.

"Jen pomalu, jen pomalu. Dávej bacha, štika dělá poslední loping těsně u břehu."

Teď už jsem ji měl znova u vrby. Váha to byla neskutečná. Kdyby se na týhle řece objevovali sumci, mám tam nejmenš padesátikilovýho.

Trochu jsem přitáhl a nadzvedl prut. Těsně před náma se na hladině objevila nahá mrtvola holky. Můj trojáček měla zaseknutej v prsu, kterej se pomalu trhal. Okoun ležel mezi prsy jako přívěsek pro štěstí. Dědek upadl i s podběrákem na záda a těžce šeptal:

"Mladej, mladej..."

Přitáhl jsem holku na mělčinu, položil prut a chtěl ji vytáhnout. Chytl jsem ji za ruce a zabral. Sklonil jsem se nad ní a zkoušel ji vytáhnout háček z prsu. Jak jsem se sehnul, vyklouzl jí z břicha tlustej našranej úhoř. Vzpřimil se a já začal prchat. Ale z břehu vyběhly krysy, skákaly mi až do ksichtu. Odhazoval jsem je a cejtil pod nohama křupání lebek. Zakopl jsem a slizký tělo na mě dopadlo.

"Oline, pusť! Oline, kurva, pusť! Podívej," ukázala mi Milena modřiny, "seš jako blázen." Přitlačil jsem si ji k sobě.

"Mám děsný sny," chytl jsem ji kolem pasu.

Stojím před Boučkovejma a čekám na Packův modrej žigulík jako na smilování boží. Ale kolem zatím jen spěchají napuchlý a nevyspalý ksichty do práce.

Konečně se žigul objevil. Mříž padá ze dveří, bleskově sundávám židle a meju stoly. Packa zasyčel pípou párkrát naprázdno jak orchestr na zkoušce a pak přiložil püllitr.

Premiéra začala. Než se stačili dovalit kluci, mám už solidně v lebeně. Jsou nějaký rozmazaný, frajírkové. Haš vzal kytaru a začal hrát. Podíval jsem se na něj. Z levýho oka mu vylízal malej úhoř a po stole mezi püllitry běhaly krysy. Zařval jsem a hospoda ztichla:

"Krysy! Vidíte je? Krysy! Haši, pozor! Úhoř, krysy, lezou po vás! Zab je, Špíno! Kuře, neber ty cíga, je v nich stočenej had! Bacha, úhoři! Zabíjejte je, šlapte po nich, jsou jedovatý!" Lidi se nehejbaj a krysy skákaj ze stolů na nás.

Převrhl jsem stůl. Něco mě zezadu chytlo a povalilo na zem. Cítil jsem, jak se topím. Úhoři!

Probudil jsem se v křoví hraběcího parku. Pomalu se stmívalo. V hubě jsem měl jak v senkrovně. Pivo. Řekl jsem to zaklínadlo a v držece se mi vynořila ta spásná chuť. Pivo. Vstal jsem a celou cestu k Boučkům se modlil, abych nepotkal nějakýho dobráka s džbánekem. Zabil bych ho kvůli loku.

"Jé, Olin," zavyl Packa zděšeně.

"Dej mi pivo, dělej," cejtil jsem, jak si drtím zuby o zuby. "Naval tykadlo," zařal jsem pěsti a byl ochotnej zmlátit celej svět.

"Oline," ozvalo se za mnou.

"Bejbi, kde se tady bereš?"

Pokřčila rameny: "Poď si sednout."

U stolu trůnil Špína, Josef, Ivana, Čerpadlo, Kuře a Haš. Upadl jsem na židli. Po stole přeběhla první krysa.

"Bejbi," přitulil jsem se a krysa zmizela. "Bejbiku."

"Mám tě ráda, Oline, pojď na barák."

Dopadli jsme na barák a já do Bejbiny.

Probudil jsem se a po baráku běhali už jen králíci. Kurva, takovejhle záchrab je neomluvitelnej. Ty kurvy chlastaj a kamaráda nevzbuděj. Pivo. Narval jsem se do džín a makal k Boučkům. Ještě že to není daleko. Má někdo vůbec ponětí, co to znamená zůstat bez piva? I velbloud na poušti bez vody zajde. Život je poušť a já umírám. Packo, pivo, dělej.

Olinku, Bejbi, Olinku.

Zase jsem zaspal. Ty kurvy se snad nikdy nenaučí budit mě včas. Před barákem mě chytá Josef.

"Oline, pojď, jedem."

"Kam? Proč?"

"Do Chomutova, je na to doba, do nemocnice."

"Ty krávo, co bych tam dělal?"

"Neřvi a pojď. Máš kapelu a potřebuješ trochu oddych. A neboj, oni tě za týden pustí."

"Jak to víš? To přece není možný."

"Ba jo, má ji Bejbina už od Dolovan. Tam ji chytla od Jelena. Tak jsem ji pozval, aby sis šel na ten tejden lehnout a odpočinul si od chlastu, víš?"

"Nikam nepudu, ani s kapelou, seru na to. I na tebe, Josef. Ty se dycky objevíš jak smrad a potom, když začne ta normální, denní sračka, zmizíš. Mlel jsi o Praze, a kde je? Jdu k Boučkům a seru ti do huby."

Uzemnil mě krátkou přízemní ranou.

"A dost keců. Jedem na kožní a už nemel, nebo mě nasereš."

Přijímá mě mladá doktorka. Do příra mi strčila drátěný očko a pak na ně čuměla mikroskopem. Dala ho pod kahan.

"Je to kapavka. Musíte u nás týden zůstat. Řekněte mi, s kým jste měl styk za poslední týden?"

"Jana, Mirka, Petra, Marcela, Dana, Jindra a víc si nepamatuju," opakuju Josefovou formuli. "Příjmení neznám, byly to holky, který jsem potkal náhodou."

Ještě se chvíli marně ptá. Bejbina ve varský nemocnici to musí mít taky. Na pokoji, kam mě odvedla, leží už držky Špíny a Čerpadla. Mají to prý od Čuriny, ale věřte jim, Bejbina je svině.

Den co den dostáváme injekce, který nám vyženou teploty až ke čtyřicítce, ale i s tím svinstvem v krvi se dokážu dovalit do márnice a vyšájit flašku rumu. Svět není tak posranej, jak se zdá.

"Tak, pánové, otočit na zadek a sundat pyžama." Nasraně se dívám na sestru, která díky svému vzhledu nikdy kapelu nechytí. Je to holt nemoc králů a nás hezounů, co vám mám povídat. Čerpadlo je celej nervózní. Nemůže uvěřit, že zůstaly jen takovýhle obludy na občerstvení.

"Ani jedna pěkná," běduje na posteli. To přece nemůžeme nechat jen tak. V noci ho spouštíme na oddělení ženských, kde ho vítají slastnými výkřiky. Až pozdějc došlo jemu i mně, že jsou to holky se stejnou chorobou jako my.

Třetí den už z nás nemocnice sílí. Přibyli další tři od nás a pod náma zalehla Milena. Letí to rychlejc než chřipka. Za dva dny deset lidí, a to hlavní vlna nic netušících lítá ještě venku. Kdepak kapela, to je novodobý mor. Drbeme ji celý dny. Žádněj netrvá věčně. V pátek ráno jsme vyfásli hadry a kopli nás do prdele. Nejhorší na tom je, že teď budeme muset měsíc co měsíc chodit na kontroly a nechlastat. Doktor dokonce vyhrožoval paragrafem.

Vedro, vedro, vedro. Pere to do nás a vzduch smíchanej s kouřem tří místních elektráren je už k nedejchání. Obloha by měla bejt modrá, ale díky rozvinutý socialistický společnosti je na nebi jen velkej žlutej mrak. Naši energetici plní plán na sto deset procent, hlásá první stránka Průboje, kterej leží dvakrát přehnutej na pípě vedle srovnanýho skla. Starej Řezáč se podíval oknem Boučků na ten podivnej mrak:

"Do prdele, Oline, jestli do třech dnů neskrápně, tak z toho pojdu. To by mě teda zajímalo, o kolik se tady v tom zasraným kraji krátí věk," nadechl se a chytil ho záchvat kašle. Měl to jako vždycky na deset minut.

"Viš, že kdysi po válce tohle byl nejzdravější kraj v republice?" Znova se těžce nadechl, ale kašel udržel. "Kurvy, chtějí mě zabít. Packo, ještě jedno! Dřív, než mě zabijou, tak se radši uchlastám. Dobrej fór, to s nima vyběhnu, viď, Oline," plácá mě kostnatou rukou do zpocených zad. Dávám si pro jistotu taky ještě jedno. Vždyť už to dechám dobrejch osmáct let.

Ke studenýmu tělu pana piva jsem přitiskl tvář. Je to příjemný pohlázení, lepší než od ženský. Už se tři tejdny od nemocnice flákáme doma a nudou brečíme. Jo, piva je dost, ale vedro vyřizuje i sebedražší opici. Občas se někdo nabídne a odveze nás na koupák. Ale to je snad ještě horší. Desítky, stovky nahatejch těl na spálený louce u trochy vody. Děs. Pivo v kelímku pod míru a ještě teplý. Kdepak, léto bych zakázal.

Do Varů se nevrátím. Za to mi nestojí. Kráva jedna.

Žlutej mrak se posunul k obzoru. Za chvíli přijde tma a bude to tu vypadat jak v normálních krajích. Jen kdo to má dejchat.

"Ještě jedno?"

Vedro je i v noci nesnesitelný. I hvězdy jsou rozmazaný. Popílek se nehnul. Dobře nám tak. Proč z toho bordelu neutečeme? Ale do Varů nepojedu.

"Tak, pojď, Oline, už je čas. Ještě sjedeme Packu a jdeme." Sjíždíme poslední vajgly od stolů majetnějších a za králíka dostáváme deset lahvačů. Strkám ten dárek za dveře a od Petra беру pytel. Dneska budem muset až na druhéj konec města. V zahradní čtvrti jsou už krádeže králíků moc profláklý a zoufalí zahrádkáři spí ve svejch boudách.

"Oline, Oline, králík tě nemine," zpíval Haš.

U řeky na začátku zahrádkářský kolonie nás Špinavěj Petr zarazil:

"Teď každej projde jednu alej a sejdem se na křižovatce na konci. Hlavně bacha na rozsvícený okna, u branek, kde jsou králíkárný, zkoušejte spodní branky, jestli nemaj psa a tak."

Procházím svou alejí a v duchu se modlím, aby tady nebyla ani jedna králíkárna. Už slovo krádež mě děsí.

Samozřejmě jsem žádnou králíkárnou nenašel. Když člověk nechce, ani králík nedupe. Ale Kuře našel jednu velkou a lehkou.

"Haši, ty budeš dávat bacha na cestu, když něco, tak hvízdneš. Olin půjde s námi, bude držet pytel. Já budu jistit dveře u chaty a Kuře bude vyndávat. Kdyby se něco semlelo, sejdem se v parku u fontány. Jasný?" Mají praxi.

"Ty, Oline, na nic nešáhej. Kuře, nezapomeň rukavice, jo?"

Přes plot nebyl problém se dostat. Třikrát tiše zachřestil a byl klid. U králíkárný nás Petr zarazil:

"Počkejte chvíli, dojdu ke vchodu chaty. Pak to berte. Kuře, dávej bacha, ať nevezmeš malý. Viš, že je nikdo nechce."

Špinavěj Petr zamával od chaty. Kuře otevřel dvířka a začal tahat naše živitele. Každýho potěžkal a pak hodil do pytle. Od sousedů přiběhl k plotu pes. Třikrát čuchnul a začal štěkat.

"Pojď, mažem."

Kuře jen zakroutil hlavou: "Nekecej a drž, budou si myslet, že našel ježka nebo tak."

Pátý králík zmizel v pytli. Ztěžkly mi ruce. Byli to pořádný mackové.

Vtom se okna naší chaty rozsvítila.

"Kuře, makáme, vzbudili se."

"Klid, je tam ještě Petr." Vytáhl dalšího macka a debilní pes nepřestal štěkat. Rozsvítily se další chaty.

"Kuře, kurva, to je o hubu, dělej!"

"Olinku, musíme to vybilít, za co jinak budem zejtra chlastat? Čum, to je kus. Za toho dostáném nejmníh pajsku."

Psa chytal amok. Otevřely se dveře naší chatky a do pruhu světla před ní se dobelhal starý dědek v pyžamu a o berlí.

"Je tu někdo?" Rozsvítil baterku a kužel světla na nás napálil. Zatáhl jsem pytel a makal k plotu.

"Ježíšmarjá, mí králíci, kluci moji!"

Dědek udělal tři rychlejší kroky ke kotcům. Nebezpečně se na berlích zakymácel. Vtom vystoupil ze tmy Špinavý Petr a čistým hákem dědka natankoval. Berle mu spadla na zem a ten zvuk bylo slyšet i přes psa až k řece.

"Makejte," doběhl nás Petr.

"Pomoc! Pomoc! Kradou králíky! Pomoc!" řve děda.

"Kurva, měl jsem ho natankovat víc," lituje v běhu Špinavý Petr. Zastavili jsem se až u fontány.

"Paráda. Haš a Kuře půjdou k letňáku dělat alibi. Pro jistotu. Já s Olinem střelíme králíky. Ukaž. Kurva, to jsou mackové, to bude balík."

Zvoníme u baráku na konci města. Ospalý chlapík jen nerad otvírá.

"Zase králíci? To je hovno kšeft. Už minule jsem ti říkal, aby ses dal na psy. No ukaž to. Do prdele, ty jsou pěkně tlustý. Beru jich pět. Za třicet jednoho, dobrý?"

"Když jsou tak tlustý, tak by mohli stát aspoň pajska," ozval se Špinavý a chlapík se rozesmál.

"Vole, já tě ještě přeplácím. Když se ti to nelíbí, prodej si je jinde. Kdo ti dneska koupí kradený králíky, ha? Dám ti za jednoho dvacet a drž hubu."

"Říkals třicet."

"To bylo předtím, než jsi začal bejt drzej, na to pomalu, mladej. Dej pět a tady máš kilo. Jestli se ti to nelíbí, tak plav."

Vyfáslil jsme kiláka a se zbylými čtyřmi makáme, k cikánům.

"Ty, Petře, nezdá se ti blbý, nahulit ji takovému starému dědkovi kvůli kilu?"

"Oline, ty seš a zůstaneš píča. Musíš to brát z druhé strany. Co když to byl bývalej fízl nebo bachař? Tady mu nedám pěstí, nechám se chytit a jeho kámoši v base mě skatujou. Kdepak, mladej, vždycky platí: nejdřív prašť, a pak se ptej. Když děláš opak, sedíš."

Cigoši ještě nespějí. Táhnou nás do baráku a nabízejí pětku za kus. Petr z nich nakonec vyrazí patnáct, ale je z toho pěkně zpocenený. Tihle belgičáci mají aspoň pět kilo jeden.

Starý cikán po dobrém kšeftu naráží flašku rumu a já se propadám. Zaslouženě. Kradou, pomoc, kluci moji!

Probudil jsem se do prázdného baráku. Vedle postele ležela cedule: "Králík je na pekáči. Jsme u Boučků."

Otevřel jsem druhý oko a dohrabal se k pekáči. Mršina vypadala vábně. Urval jsem si poslední sousto a z trupu vylítlo hejno much. Hlad byl silnější než já. Na chodbě u posledního kohoutku, ze kterého ještě tekla voda, jsem ho čistě vymyl a při oblíkání snědl.

U Boučků se už paří. Píču mlátí do Hašovy kajtry a vyřvává nějaký úplně debilní modrácký texty. Ostatní netečně čumí do půllitrů, ve kterých pomalu klesá hladina. Když narazí na dno, sklo se doplní a děj se opakuje. U Boučků vymysleli perpetuum mobile.

Starý Řezáč dochrchlal a obrátil se na mě:

"Oline, vidíš to?" ukázal na žlutý mrak od včerejška. "Ani se nehnul a na déšť to nevypadá. Mám už jen dnešek a zejtek. Hrozná představa."

"Kecy, dědku, vy nás všechny přežijete. Ten popel vás zevnitř pěkně konzervuje."

"Jo, pěkný hovno, Oline, ten zabíjí. Kurva, ať zaprší! Chtěl bych ještě jednoho Silvestra, a pak můžu jít. Aspoň chvíli kdyžby skráplo." Znova se rozkašlal.

Když jsme dorazili ze špitálu, každý se bál chlastat. Doktor hrozil, že to pozná. Seděli jsme kolem stolu, před sebou láhev limošky. Hledal se maník, kterej se napije první. Rozčís to nakonec Špína.

"Pánové, já nevím, jak vy, ale to si radši odsedím ty parouše toho doktora, než tuhle břečku. Packo, pivo." Zůstal jsem poslední nad olepenou limoškou. Ale fakt to nešlo. Ty doktoři mají debilní nápady. Budem sedět. Snad to nebude tak mastný.

Do pajzlu vplula nová vlna horka zároveň s Milenou. Od nemocnice jsme ji postrádali. Kuře dokonce tvrdil, že se dala na slušnou cestu. Fuj.

"Drahouskové, tak si představte, že od toho dne, co nás pustili, jsem seděla doma, na klíně jsem měla otevřenou flašku a překonávala strach se napít. Nešlo to. Jako kdybych měla v krku korek. Už jsem byla tak zkurveně střízlivá, že se mi klepaly ruce jako stoletý bábě. Ani žrát jsem nemohla. A ty sny. Jak jsem usnula, už po mně lezly krysy. Děsný. No a včera jsem ji konečně vymaskla. To byla paráda! Krysy zmizely, dostala jsem hlad jak vlk a podívejte se na ruce: ani se nehnou. Kdepak, jak on chtěl, tak nejde žít. Packo, pivo a ruma, jo?"

"Oline," dlouhý záchvat kašle, "jestli neskrápne, jsem hotovej." Začal se zase dusit a sliny poletovaly hospodou.

Packa si zakryl hubu kapesníkem a nadával dědkovi:

"Kurva, dědku, co když máte tuberu. Ta je nakažlivá, běžte do prdele."

Dědka zlomil kašel na stůl. Nikdo si ho už dál nevšímal.

"No jo, Mileno, ty seš dobrá. Sedíš doma s flaškou na klíně a na nás nemyslíš. To si je máme honit sami nebo co?" ozval se ospalý, ale stále nadrženej Špína. Vedro se rozvalilo ve všech koutech a nedalo se dechat.

"Ale hovno, Špíno, já to doženu, jsem narvaná jak pes. Ale v tomhle vedru je těžký hejbat i tou prdelí."

"Tak pojď na schody k vinárně, tam bude chládek."

Milena si zkoumavě změřila Špínu:

"To není tak docela blbý, tak pojď." Zmizeli a my si nadáváme, že jsme si neřekli dřív.

Po obědě přišlo pár dětí se džbánky pro pivo, ale ani z jednoho se nepodařilo vydolovat korunu. To léto fakt stojí za hovno. Dopil jsem další pivo a rozhodl se, že odjedu. Jedno kam, třeba jen tak na vandr, budu se courat, pít lahváče za

sámoškama ve vesnicích. Měl bych asi vzít s sebou Špínu, ale tomu se nebude chtít.

"Všimli jste si, jak dědek usnul? Už spí dvě hodiny a ani nechrchnul," zaliboval si Packa.

Vrátila se Milena s nezmarem Špínou.

"A dost, pánové, už se mi z toho klepou nohy. Máte zed'." Protáhli jsme ksichty.

"No nečumte, měli jste všichni. Snad kdyby dědek chtěl. Co, dědku? Nedělej, že chrápeš," strčila do něj a dědek se svezl ze židle na zem.

"Bože, on je mrtvej! Dělejte něco, on je mrtvej!"

Seběhli jsme se kolem dědka. Byl už jasně tuhej.

"Kurva, to je bordel. Musím volat pohřebáky, fizly a všechnu tuhle sebranku. To si teda dědek vybral dobu." Packa vstal a šel volat.

"Počkej," zařval za ním probuzenej Kachna. "Musíme ho hodit za dveře nebo do parku. Jestli zjistí, že měl nějaký nakažlivý svinstvo, tak to tady zavřou a pár dní to budou dezinfikovat. To já znám, to už se stalo v devětašedesátém v Korku."

Představa zavření Boučků všechny vytočila. Zrodil se štáb na odstranění dědka. Milena vyšla na ulici, našla ji prázdnou, mávla. Dědka jsme čapli, přeběhli s ním do parku a tam ho uložili na lavičku. Tak a tady si můžou dezinfikovat, jak chtějí, třeba ať si ten park zavřou. Nálada v hospodě zhasla. Pili jsme pivo a čuměli na park. Asi za hodinu se ozvala siréna a za chvíli po ní přijel pohřebák.

"Tak čau, dědku," zvedli jsme püllitry a Packa si kopl pumprdlíka.

"Stejně dědek kecal, říkal, že to má do zejtrka." Hospoda se rozesmála. Podíval jsem se na žlutěj mrak. Smál se taky. Kdy asi udusí mě?

Tak ještě tohle pivo a půjdu, říkám si. Ještě tohle a vyfíčím. Ještě jedno a jdu. Mrak vražedňák si už šel hodit šlofika do černý oblohy. Haš mlátí do kejtry a otevřeným oknem vedru do ksichtu zní:

"Slečno, hezkou kundu máš a vona na to vole, vole, proč ji nelizáš a já ji tak rád mám a z tý velký lásky narostly mně vlásy, stal se ze mě chuligán."

"Kurva, vy řádíte." Ve dveřích se objevil Marabu se dvěma podivnejma stvořeníma snad ženskýho pohlaví.

"Tak takhle se snad nejede ani ve Varech. Tam je ted' nuda, že by jeden řval."

Packa jim natočil tykadla a podíval se starostlivě na hodinky:

"Ale za hodinu končíme."

"Hovno, hovno," odpověděla mu hospoda a Packa si dal preventivního rumu.

"To je Zadovka a Předovka," představuje nám Marabu kámošky. "Dobrý holky. Jo, Oline, abych nezapomněl, zejtra ráno má přijet Bejbina. Ta její sociální kráva jí šlape na krk, tak se rozhodla, že se za tebe vdá. Aspoň to tvrdila včera v Budvaru. Ale nemusí bejt nejhůř. Byla pěkně stříklá."

"Je, Olinek se žení, to je paráda. Packo, pivo na Olina, ať to fičí. Ženich dneska cáluje."

Nezmohl jsem se ani na kec. Packa dovalil metr a Špinavej Petr to zamázl z položky králíci. Kluci moji zlatí.

"Oline, ted' mě napadá: co to říkal dědek? Že by se chtěl dožít Silvestra?"

"Jo."

"Tak já mám nápad. Pojdte, oslavíme ho dneska, ať z toho dědek taky něco má. To bude paráda. Děti, je silvestr. Dem na něj. Packo, rum a sedni si s náma. Je Silvestra!"

Packa se chytil za hlavu, ale pak dovalil flašku: "Jste cynický, čuráci, ale pro dědka to udělám. Je teda Silvestra. Každěj půl kila a budeme pít, ale ne tady. Zavřem a půjdeme do sklepa. Dobrý, ne?" řve nadšeněj a už trochu napařenej. Až na tu pajsku se mi to líbí. Pajška, to jsou skoro tři králíci.

Silvestr se nám daří. Do sklepa, kde je příjemnej chládek, jsme natahali židle a stoly. Packa narazil sud ruční pípou, kterou má pro výpadky proudu. Rum nosí po litrovkách. Opravdu přenádhernej silvestr. V katakombách. Haš stojí na stole s kejtrou a dává k lepšímu prastarý spirituály. I namazanej, trošku koženej Packa řve s náma. Milena žárlivě sleduje kozy Předovky a Zadovky, který lezou z triček mezi nás.

"Oline, řekni, že jsou to krávy. Serou se sem a přitom já vás stačila obdělat všechny sama a dobře, ne? No řekni, Oline."

"No jasně, Mileno, byla to paráda," říkám a přitom vejrám na ty zvířátka puštěný z trika.

"Seš taky kráva," řekla mi a na hlavu mi nalila fir'ana rumu.

Špína zajel Předovce do klína. Usmála se jedovatě na Milenu a obejmula Špínu.

Rum mě praštil mezi paroží a já upadl. Chci se odplazit na hajzl, ale je to na kočku. Levou půlku těla mám těžší než pravou a chodím v kruhu. Žlutěj mrak spí.

"Oline, vstávej! Podívejte se na tu krávu, on chrápe ve žlábkú. Vstaň, nebo tě pochčiju." Úzkej proužek žlutý vody, kterej mi dopadá na hlavu, mě probouzí docela. Špína mě pochcal.

"Kurvo," chytám ho za nohu a Špína padá vedle mě.

"Oline, ty pičo, víš, jak budeme smrdět?" směje se tomu a rukou plácá do chcanek. Lítají až na strop.

Ve sklepe je to hotový. Hromada nahatejch lidskejch těl naházenejch vedle sebe jak ve společným hrobu se nehejbe. Strčil jsem hlavu pod vodovod a dlouho se myl. Smrad pomalu vyprchal. Vylezl jsem po schodech a odplácal se k nádraží.

Vary se budily do dalšího zbytečného rána. Kousínek žlutýho mraku čuměl až sem. Ani dneska to nevypadá na dešť. Ale je to jedno, už by byl stejně zbytečnej.

Zabušil jsem na Marušku. Vylezla ve svý motýlkový zástěrce a nedůvěřivě zavětrila.

"Oline, ty smrdíš jako žumpa, to se nedá dechat! Pojd' ke mně, bydlim za rohem, vykouseš se." Jsem tak ožralej, že i takovouhle potupu si nechávám líbit. Upadl jsem do voňavý vany a usnul.

"Oline, vstávej. Koukej, co jsem ti přinesla," říká moje dobrodějka a na mastným papíře se válejí plátky šunky s cibulkou. "Papej, mladěj, papej."

Připadám si jak Jeníček v tý pohádce a čekám, kdy mi řekne, abych ukázal péro, jestli mi už tloustne.

Skoro to tak dopadlo. Válim se po posteli, třetí číslo je za náma a hrouda sádla nevypadá na to, že by byla spokojená.

"Oline, už nemůžeš? Ale Olinku, no tak," hraje si s mým pérem a mohutné kozy mi valchují prohulenej hrudník. Zavřel jsem oči a přemluvil se ještě jednou. Naposledy, naposledy, naposledy, říkám si celou tu nekonečnou dobu.

Konečně mě nechala milostivě oddychnout a nalila mi lahváče.

"Viš, Olinku, je to s tebou krásný. Ale já teď nemám moc prachů, abych ti mohla pomoci, ale něco ti dám."

V Kotvě si dávám pořádněj gábl a študuju, kdo by mi mohl střelit tramskou zbroj. Nikdo na to nevypadá, ale jistě chodili skoro všichni. Nakonec mi pingl střelí uesku se starým spacákem, kdysi ji tady nechal nějakej trempík na vyvážení sekery. Nechce za to ani tak moc. U Bati jsem si přikoupil nový polokecky a vedle ešus.

Jít s pinglem na zádech je nádhernej pocit. Stačí jen sednout do vlaku a jet až na konečnou. Jen tak pro srandu. Pro radost. Koupil jsem si lístek do Plzně a pak mám chuť stočit se na Šumavu, projít ji a dorazit do jižních Čech. Bejvá tam krásně. Naposled jsem byl na velkém vandru po devítce. Měl jsem hotový zkoušky na průmku a fotřík mi dal deset dní volna. Tenkrát to byl zázrak.

Vlezl jsem do vlaku, na síť hodil pingl a vyklonil se z okna. Na vedlejším perónu vylejzali z chomutovského vlaku Marabu, Předovka, Zadovka a Bejbina. Uviděla mě a rozběhla se ke mně. Výpravčí zapískal a já se rozjel. Těsně před kolejema chytl nějakej ajznboňák Bejbinu za ruku. Udělala ksicht a zamávala mi. Pak ukázala na sebe a na mě, zvedla ruce a ukazovala, jak si sundává prstýnek. To viš, to tak.

Zalezl jsem zpátky do kupé a otevřel lahváče. Byl ještě studenej a výbornej.

Do Sušice jsem se doklepal až pozdě v noci. Bylo to tak na jedno točený a buřta ve Fialce, a pak už jsem zalezl do stráně nad městem a schrupnul si.

Ráno bylo nádherný. Stráň plná rosnatky, jediný český masožravky. Zapálil jsem si cigo a vykopal se ze spacáku.

Otevřel jsem posledního lahváče, kterej se přes noc pěkně zarosil. Ke štěstí stačí málo.

Měl jsem v nohách už nejmiň dvacet kiláků. Vracel jsem se trochu do vnitrozemí, abych se vyhnul vojenskému pásmu.

Samozřejmě: nejhezčí kus Šumavy si zabraly zelený hlavy. A nikoho to nesere. Taky co tady vůbec někoho sere?

Nanejvejš tak ještě já, protože mám dlouhý vlasy. Ovšem nejvíc jsem byl vyděšeněj sám ze sebe. Dvacet kiláků v haksnách, a nic moc to se mnou nedělá. Budu razit novou tezi: v osmácti se k smrti neuchlastáš, ať děláš, co děláš.

Zastavil jsem se ve vesnici. Spíš než nohy vypověděl bachor. Už nejmiň pět hodin neměl pivo. Vesnická hospoda byla plná trampů. Přivítalo mě hromovský "Ahoj!". Sedl jsem si mezi ně a byl pozvanej na potlach. Prej je kousek za tímhle kopcem.

Po chvíli jsme se zvedli a za ten kopec šli dvě hodiny.

Na loučce uprostřed hustýho smrkovýho lesa bylo už nejmiň sto lidí. Přípravuje se velkej oheň. Dřou všichni, nikdo se nefláká. Není to zrovna zvykem ve státě dánským.

Konečně máme hotovo. Zejtra postačí podržet březovou kůru ze čtyř stran. Rozhořelo se pár šmíráckejch ohníčků a začalo se vařit, hrát. Desítky starejch tramskejch písní se válely po lesích. Zalezl jsem si na kraj lesa, zahrabal se do spacáku a v břiše mi hrál jednu ze dvou flaštiček rumu. Šerif pořádně osady před chvílí vyhlásil prohibici, ale mě musí omluvit. Svět nebude nikdy dokonalej.

Druhej den hned ráno se rozjely soutěže. Běh do vrchu, hod lasem, střelba prakem, odpoledne věžeňskej trojboj: běh s koulí na noze, chroustání sucharu na čas a bodovanej dopis z vězení. Odvážal jsem se. Vzalo mě to, ve věžeňském dokonce končím druhej. Dlouhovlasá blondýnka se na mě usmála a já začínám věřit na ráj. Večer dostávám placku a žiju až do rána: nic na tom nemění, že tu má bloncka starýho, vůbec nic.

Oheň dohořel, lidi se s mohutným "Ahoj!" rozprskli do kraje a zejtra je pondělí. Najednou je ta loučka to nejsmutnější místo na světě.

"A kam dál, kamaráde?" Zvedl jsem hlavu a čuměl do vrásčité tváře starýho šedivýho trampa.

"Nevím, mám čas. Někam půjdu, ale ještě fakt nevím, kam."

"Hm. Mně říkají Fakír. Pojď se mnou, taky mám čas." Sbalil jsem uesku a vyrazil za ním.

"Máš taky dovolenou?" doběhl jsem ho.

"Jo, už aspoň dvacet let. Ale ne tady. Odešel jsem vocad' v osumačtyřicátým. Za rok jsem byl v Austrálii. Dostal jsem dobrej flek a oženil se s jednou kravkou. Chtěla prachy, a tak jsem dřel na dvě sichty. Prachů jsme měli jak sraček, ale ona si nabalila nějakýho zazobanýho páprdu. Co šlo, to jsem prodal a začal se flákat. Prošel jsem celou Austrálii. Pak jsem odjel do Jižní Ameriky jako kuchař. V Brazílii jsem hledal zlato, v Peru poklady Inků, v Panamě stavěl silnici přes džungli, v Mexiku dělal potápěče, no a pak v osumašedesátým se vrátil. Děsně mě to sem táhlo. Provandroval jsem to i tady, teda doma, kde jsem to vůbec neznal. Pak přišli Ivani a já tu zůstal načerno. Jeden kamarád mi padělal občanku a já se flákám. Ani mě nehledaj. Přijel jsem na návštěvu jako australskej turista a v tom roce tak moc na odjezdy nečuměli. Fuj, to jsem se rozkecal. A co děláš ty?"

Pokrčil jsem rameny: "Vlastně nevím. Ještě jsem nic nedělal, než válcil s fotrem."

"No jo, ale něcos dělat musel. Cos dělal třeba před tejdnem, no prostě naposled?"

"Kurvu."

"A kurva, to musí bejt zajímavá práce. To jsem nikdy nedělal a že už jsem toho namakal. Škoda že už je pozdě, už bych byl na to moc starej. Ale povídej, člověk se rád poučí i na starý kolena."

Kecal jsem a kecal, až jsme došli do vesnice.

"Co bys řek jednomu?" hecuju Fakíra.

"A to víš, že bych si dal. Ale není na něj, a tak se hospodám vyhejbám."

Zapadli jsme ke stolu u okna a já ponořil sosák do pěny. Večer se navalili sedláci a Fakír vytáhl z pinglu foukačku: Co jste Hašiči, co jste dělali? Pomalu dopadla mlha, do který se hospoda ponořila.

"Tak co, jak je?" ptá se Fakír. Sluníčko mi pálí do ksichtu. "Včera jsi dobře popil, to ti teda řeknu. Takhle nechlastali ani chlapi v Panamě a že tam byli chlapi."

Protáhl jsem se do rána jihočeského průplavu.

"Ty, Fakíre, ty tu chceš už zůstat?"

"Ale hovno, ještě tak tejden, čtrnáct dní, a pak přejdu do Německa a vrátím se zase zpátky do Austrálie. Mám tam syny a tak."

"A to tě pustěj?"

"Ty máš tedy po ránu dotazy, to by jeden blil. Hovno pustěj, prostě přejdu hranice. Přírodu mám v malíčku, můžou tam postavit klidně bandu pohraničnicků a stejně jim vezmu roha. Kdepak, na starýho Fakíra nemaj, to teda ne. Pojď, schrastíme si něco k jídlu."

Šáhl jsem do pinglu a vytáhl plechovku lanšmítu.

"To snad ne," zasmál se mi. "Kurva jsi možná dobrá, ale tramp moc ne. Proč žrát konzervy, když kolem je dost dobrýho čerstvýho žrádla? Navrhuj: k snídani rybu na klacku, ta je hned hotová, a večer slepici nebo kuře po cikánsku. Co ty na to?"

"No, nevypadá to nejhůř, ale víš, co stojí ryba? A když ji chceš chytit, to je fuška, to znám."

"Jo, jo, budeš se muset ještě moc učit. Pojď." Sbalil jsem pingl a vyšlápli jsme.

"Večer v hospodě sedláci mluvili o chovném rybníku, tak na něj jdeme. Uvidíš ten fofr." Na hrázi jsme se posadili. Nedohulil jsem cigárko a už u nás byl jeden maník na motorce.

"A to jste vy? Hlídám to tady, lidi nám kradou ryby. Je to hrozná svoloč, místo aby si koupili, jdou krást."

"Franto, ale včera jsi krásně zpíval. To ti teda řeknu." Hlídač na motorce se prohnul jak páv. "A čím to tak krmíte?"

"Nejraději mají granule s kostní moučkou a starej chleba. Koukej." Z kapsy vytáhl starou housku a hodil ji pod hráz. Během chvilky se vynořilo hejno tvrdých okrouhlých tlamiček.

"Mají už nejmiň dvě kila. Na podzim je vylovíme. No, ale já musím ještě k dalším rybníkům a na sádku. Přijdete večer?"

"Nevím," pokrčil Fakír rameny za mě. Sotva motorka zmizela, vytáhl z uesky pytláčku a dlouhým klackem si přitáhl velkéj nacucanej zbytek housky.

"Jdem na to." Udělal si kuličku mezi prsty a hodil ji pod hráz. Ani nestačil narovnat v ruce vlasec a už táhl pěknýho kapříka.

"Bal to a makáme." V lese jsme mu udělali hrobeček z kostí.

Prošli jsme pěkněj flák a kus se svezli stopem. Dostali jsme se do vytouženýho kraje. Malý vesničky se zrcátky rybníčků a křížky božích muk.

"Lidi jsou tady nezkažený a libujou si v setkáních s trampy. Ale než půjdem na pivo, dáme si tu slepici." Už jsem věřil všemu.

"Najdi mi žízalu," přikázal Fakír a znova rozvázal pytláčku. Krásnou červenou napíchl na háček a jako Vinetou se připlížil mezi hejno. Nahodil. Zvědavý a věčně nenažraný nány se na ni vrhly. Chvilí tu nejrychlejší nechal žrát a trhem si ji prisunul. Ani nestačila kvoknout, než ji zatočil hlavou dvakrát kolem těla.

"Měli jsme štěstí. Je to velký, ale letošní kuře. Hrabej tady velkou jámu."

Sám zatím neoškubaný kuře vyvrhnul a oplácal jílem z břehu potoka. Pak jsem udělal velký oheň a rozpálil kameny, klackem je naházal do jámy, dal tam ptáka, zaházal a přikryl hlinou.

"A za hodinku to máme pečený."

"Co budeš dělat v tý Austrálii, kdyžs tam tak dlouho nebyl?"

"Nevím. Nejdřív najdu ty svý kluky, a když se ke mně nebudou znát, vydám se někam na jih k farmářům. Tam vždycky najdu nějakou rachotu, jako střihač nebo pasák a tak."

"Kurva, to musí bejt život," zasníl jsem se.

"Ale hovno. Je to pěkný, ale zas tak moc ne. Tady se zpívaj písničky o kovbojích, o makačce na kolejích a zní to strašně romanticky, ale když do toho vlítneš a makáš, je to stejný jako každá jiná práce. V Peru mi jeden mladej kluk začal zpívat písničku o tom, že uteče do Států, bude tam zametat chodníky a to bude ten krásnej život. A za prdelí měl Andy s pokladem Inků. Ještě jsem fakt neviděl spokojenýho člověka. Dělal jsem na jachtě jednoho supermilionáře. Ten měl syna, kterej na něj sral, tak mu dal milión dolarů, fakt, nekecám, no a ten kluk je daroval nějaký kolonii a žil jako hippie. Za dva roky se vrátil k papírkovi, žil jako bůh a nakonec se zastřelil. Člověk si nevybere. Furt chce něco jinýho. Hele, zkusíme to vyhrabat."

Rozbili jsme speklý jíl a vytáhli ptáka bez peří. Byl strašně dobrej.

"A to si, Fakíre, fakt myslíš, že přejdeš bez problémů?"

"No jasně, neboj. Znáš lesy kolem Sušice jako svý boty. V sedmdesátým jsem už dvakrát cvičně přešel a vždycky bez problémů. On by mohl přejít skoro každej, jen to chce trpělivost. Já každej den ušel jen tři kiláky a všechny potokem. Pak jsem seděl na stromě a čuměl. Trvalo mi to tejden tam a tejden zpátky. Ale jde to. Když má člověk něco na dosah, nesmí spěchat. Tím to jedinej posere. To chce klid, jak říkal Švejk. A když je nejhůř, mám tohle." Z kapsy našitý na rukávu vyčaroval během vteřinky dlouhou úzkou jehlu a zabodl ji do stromu asi deset kroků od nás.

"Bezpečný, tichý a rychlý, kamaráde. Mě nedostanou, to teda ne. Jedině studenýho."

Flákáme se krajem a je nám nádherně. Úžasně. Žereme si jak lordi a já už zas dokážu vydržet den bez chlastu.

Dorazili jsme až pod Jindřichův Hradec. Přespali jsme v nějakém podivném bažinatém lese plným komárů. K večeri byla smaženice, o který se nám nezdálo. Po flašce rumu jsem kajál jak malý dítě. Probudilo mě vedro. Chtěl jsem rozepnout spacák, ale Fakír ležel těsně vedle mě. Odšoupl jsem se, Fakír se převálil a dal mi ruku kolem krku. Vylít jsem ze spacáku jako blesk.

"Tak tohle ne, Fakíre, tak tohle teda ne." Spacák chvíli mlčel a pak z něj vylezl Fakír.

"Oline, promiň, vlezlo to na mě. Já už to neudělám, fakt."

Ráno je Fakír normální, ale já cejtím, že je čas zmizet. Zdlabali jsme slepici od včerejška a dali se na další štreku. Až bude příhodná chvíle, dupnu do bot. Kdepak, moje zlatá stříbrná prdelka musí zůstat panna.

Zastavili jsme se na návsi u malé zelené kašny. Vedro ještě panovalo, bodla i voda.

"Hej, paní, kde je tady hospoda?"

Stará babka se nedůvěřivě zastavila.

"To je až na nádraží, asi kilometr po týhle cestě." Vyšlápli jsme.

V nádražní putyce je přepychovej chládek. Zalezli jsme k prvnímu stolu u pípy. Bágly jsme si složili k nohám, ale já si z něj stačil vyndat prkenici a prachy.

"No tak, Oline, neber si to tak. Jestli chceš, tak pojď se mnou. Převedu tě," šeptá.

"Kde je tady hajzl?" ptám se pingla.

"Projdeš perón a nalevo." Vypadl jsem a na tabuli si našel odjezd v jednu třicet.

"Ještě jedno, pane vrchní!" Hodina se mi pomalu blížila.

"A vrátíš se, Oline?" zavolal za mnou Fakír.

"Co blbneš, vždyť tam mám uesku a tebe." Práskl jsem dveřmi a u ospalý kasy si koupil lístek. Vlak přijel přesně.

Tak a jsme tam, kde jsme byli. Vystupuju v Klostrdlé a mažu do hospody. Je prázdná.

"Všichni jsou v Meklíně na čajích," informuje mě Kachna.

"Pojď, půjdem k Boučkům, ne?"

"No jasně." Doma je doma.

U Boučků na nás nedůvěřivě čumí podivnej pingl.

"Aha, já ti to zapomněl říct," tluče se do hlavy Kachna. "Packa chytl od těch buchet od Marabu kapelu. Ale zejtra už přijde. Kluci za ním byli ve špitále, je prej strašně nasranej. Ale ono ho to přejde. Taky tady byla Bejbina a představ si, že nikomu nedala. No strašný, co se s tou buchtou děje. Svaluje to na kapelu, ale stejně to není normální, ne?"

Pingl nám přisunul dvě tykadla.

"A máte čím platit? Sekyry nevedu."

"Kurva, ses tady druhej den a machruješ. Kde si myslíš, že ses?" Kachna je pěkně vypěněnej.

"Nazdárek, Oline. Tedy čest práci, Oline. Jestli se nemejlím, tak jsi měl u nás nastoupit přede dvěma dny. Můžu ti to psát tak ještě do konce tejdne, ale pak by bylo záhodno, abys naklusal. Budeme mít fofr. Kurva, kde je to pivo?" stará se Čerpadlo. Na nástupce Packy jdou mdloby.

"Co si to dovoluješ?"

"Chceš provětrat? Napálím tě a uletíš jak vrtulník. Dostal ses protekcí k Boučkům, tak se číň."

Za chudákem pinglem stojí Pičus s nějakým klukem. Asi kámoš. Pingl se na patě otočil a zaťal pěsti. Ale hned je rozpustil, Pičusův pokérovanej ksicht opravdu nevybízí ke rvačce.

"Já jsem Jirka," představuje se kluk. "Dneska mě pustili z vojny o pár dní dřív kvůli zdraví. Tak čau."

Přisun nových kýblů šlape jak hodinky. Pingl to vzdal. Stahuju Jirku o informace, jak se dostat z vojny. Nebude to lehký, začátek je u odvodu.

Když jsem se vracel z hajzlu, zahlídl jsem před vchodem parkovat mlíkaře. Rychle jsem vběhl do putyky.

"Bacha, fizlové." Pičus Vymastil oknem jako blesk.

"Kontrola občanských průkazů," ozval se Petrůň. Připravili jsme si červený Maovy knížky.

"Jeden utekl, soudruhu náčelníku, oknem," žaluje záskok a má to spočítaný.

"Tak kdo to byl?" ptá se Petrůň jako na potvoru mě. Držím hubu.

"Byl celej potetovanej," žaluje dál ten blb.

"Á, Pičus, to je škoda. Chtěl jsem se ho zeptat, kde pracuje. A co ty, Oline?"

Strkám mu svoji známku. Nepouštějte svoje psy bez platné známky na ulici, mohli by být utraceni.

"Tak Korek. Opravdu tam pracuješ? Zetky žádný?"

"No, dovolte," ozval se Čerpadlo. "Olin je můj podřízenej a maká jak čert. Nemám s ním žádný problémy. Jestli chcete posudek, tak si řekněte, zejtra ho máte."

"Ale Čerpadlo, co si budeme povídat, známe se, ne?"

Petrůň si sundal brigádyrku a sedl si k nám ke stolu.

"Dejte mi kafe a pivo."

Kandidát držkový se zlomil v pase.

"Je to dneska ale vedro. A ještě mě vy blbci honíte. Mohl bych vás do jednoho sebrat, už proto, že po kapavce chlastáte pivo. Ale co, to by vám dali jen pokutu a na tu stejně nemáte. Ale třeba Pičus by mě zajímal. Proč on nemusí pracovat, když já musím, co? To mě přirozeně našťve a já po něm jdu. A taky ho dostanu. Ale uděláte mi radost, když mu řeknete, aby přitom nebláznil. Takhle dostane i s recidivou roček, když bude vyskakovat, má šanci i na pět, ne-li víc. A to je zbytečný, ne? No tak já zase půjdu. Chovejte se tady slušně, mám noční, nerad bych sem jezdil." Dopil, zatáhl svoje pivko a vypadl.

"Ty zmrde, seš spokojenej?" zařval Jirka, jen co zapadly dveře, na hajzla za pípou.

"To je urážka, za to by moh bejt soud."

"Jo, to by moh, ale jen tvůj poslední. Val pivo a modli se, abys došel domů."

Není dobrý sedět v putyce, kde se hádáte s pinglem. Nakonec jsme se zvedli a šli do Korku. Ten hučák sice stojí za hovno, ale kýbl je bez problémů. Otevřeli jsme dveře. Pozdravil nás ksicht Píčuse a vedle něj jeden ještě modřejší. Ten člověk by mohl z fleku na výstavu tetovaného angažovaného umění. Přes krk má nádhernou oprátku, ale tu má ostatně kdekdo, na levý tváři nahou ženskou, která při každém pohybu huby hejbe kundou, na druhý tváři kata s mečem. Čistý surrealista. Holt za umění se musí trpět.

Zprávu, že Petrůň má noční, přivítal Píčus i Lebo (tak se to páko představilo) s úlevou. Petrůň zrovna moc do noci nevyjíždí. Asi má strach a má recht. Já se Leba i stolu v putyce bojím. Jirka dvakrát otočil rundu a Lebo je s ním nejlepším kámoš. Zabalil jsem to. S tím pakem se nedá chlastat. Koupil jsem si pár lahviček a usnul v parku.

Probudil jsem se akorát. Do haly vedle nádraží nebylo tak daleko, stačil jsem v šest píchnout. Čerpadlář dorazil až v sedm. Čekal jsem nějaký hold, ale Čerpadlo byl bledej jak stěna.

"Oline, balíme to. Víš, co se stalo? Jirka s Lebem se ožrali, a pak táhli chrápat. Na kolejích dal Lebo Jirkovi facku a uspal ho. Vzal mu prkenici a nechal ho ležet. Za chvíli jel nákladák a ušmajs Jirkovi nohu v kotníku."

Vzal jsem násadu od krumpáče a Čerpadlo montpáku, kterou užíval na otvírání beden. Jo, Lebo nemůže holt žít furt.

Prošmejčili jsme lesík za nádražím a les vedle fabriky. Na konci v houští chrápal Píčus. Čerpadlo ho vzbudil podpatkem o ksicht. Zařval a převalil se.

"Kde je Lebo?"

"Kluci, já fakt nevím. Kluci, Oline, já nic nevím, strašně jsem se ožral, fakt. Kluci, nechtě mě, já nic nevím, odešel jsem dřív, nic nevím."

"Tak proč se tak sereš?"

"Já znám Leba, on je vůl. Naposled seděl za vraždu deset let. On je hroznej průserář. Já fakt nic nevím, nemám tušení, kde by mohl bejt, fakt."

Nechali jsme ho a vrátili se na nádraží. Zrovna otevírali.

"Slyšeli jste to? Praštil ho a hodil pod vlak. Byl celej přejetej."

Dal jsem si pivo a polívku a násadu postavil do kouta. Za chvíli přišel Petrůň. Rozhlídl se po hospodě a sedl si k nám.

"Polívku. Tak to vidíš, Oline, tomu říkáš kamarádi. Zavolali nás k člověku, který ležel na kolejích. Už po cestě jsme sebrali Leba, kterého jsme zahlídli před parkem, nezdál se mi. Přiznal se už v autě, dřív, než jsme dojeli. Kdyby Jirku nenašel výhybkář, který šel z práce, tak by vykrvácel. Jste kámoši, že by se jeden z toho poblil. Nebejvám sprostěj, ale běžte do prdele."

Zacvak jsem zuby a Petrůň dosrkal polívku.

"A teď plavte do práce. Co tady vlastně dřepíte, nemáte náhodou takhle pracovat? Odkdy se v sedm ráno pije pivo? Táhněte!"

Vyložili jsme deset beden a byl klid.

"Jdem na jedno!" zavelel parťák Čerpadlo. Mistrům se neodmlouvá.

Chutná hořce. Ani rum nestojí za nic, jako by v něm plavalo chodidlo.

"Je to svině," přisdl si k nám Kuře. "Znám Jirku už dlouho, seděli jsme spolu. Těšil se domů, že prej se na všechno vysere a bude si žít. Chtěl na šachtu a prachy. Ale dřív než se rozkoukal, vzali ho na vojnu. Dva roky, skoro dva roky se s nima pral a ukazoval vředy. O pár dní nebo o kolik to vyhrál. A pak tohle. Svině je to. Osud je kráva. A Lebo ještě větší. Až se objeví Josef, řekneme mu to."

Rozhodl jsem se z tohoto d'ábelského města vypadnout. Jednou a provždy. Dvacet tisíc obyvatel a samá sračka. To radši ty Vary a Bejbinu za ženu.

Vlak přijíždí přesně. Už se ze mě stal machr na odcházení přes hajzl. Ó Vařáky, ó Vařáky, kde jsou my chechtáky?

Karlovarský nádraží znám líp než náš barák. Obloukem jsem se vyhnul bufiku a vyrazil k Odře. Vím, že dělám píčovinu, ale nějak to nejde jinak. Je to stejný, jako když jedete autem moc rychle do zatáčky a víte, že se rozprsknete sousedovi o plot, a přesto tu haksnu z plynu nesundáte.

Otevřel jsem vrata Odry a přímo proti mě se rozsvítil ksicht Bejbiny.

"Ahojka, Olinku, to je dost. Už jsem tě čekala včera. Sedni si." Je to čarodějnice. Všechno ví. "Mám nápad, Oline, vemem se a budem si žít. Co ty na to?"

Prezident vedle Bejbiny se šíleně rozesmál:

"No kejvni, co jinýho ti tak zbejvá!"

Zavřel jsem vrata zvenku a běžel pryč. Do nějaký hospody, kde mě neznají.

Vlét jsem do Moravský vinárny a zaplatil hříšný prachy za vstup. Vypil jsem sklenku moravského trpkého bílýho na ex. Měj se, měj, vínečko bílé..., budu t'a pít, co budu žít, vínečko rudé. Jsem tvoje smrt, Oline. Jsem tvoje, Oline, pojď hloubš, pojď, chci tě. Sundej mi kalhotky, dělej. Vínečko bílé... Je Silvestra, poslední den v roce. Zejtra bude září. Je Silvestra a všichni abstinenti se ožerou.

Probudil jsem se s pocitem, že mám hlavu pod bucharem. Sto malých permoníčeků do ní řezalo stokilovými kladivý.

Zatnul jsem zuby a otevřel oči. Strop Bejbinina bytu na mě zamrkal.

"Bejbi?"

"Ano, drahoušku?" ozval se Prezident od sporáku. "Můžu ti nějak pomoct, zlatičko?"

"Pivo," zachroptěl jsem. Prezident mi dal pod bradu utěrku a do krku nalil tykadlo. Zavřel jsem znova oči a čekal, co to se mnou provede. Nic. Pivečko hnědé, budu t'a pít... "A kurva, Prezidente, kde jsem se tady vyloup?"

"No celkem klasicky. Šli jsme s Bejbinou domů a před Moravskou jsme uviděli dva pingly, jak vynášejí styl ruce nohy nějakou vlasatou obludu. Byl jsi nám povědomej, tak jsme tě podobným stylem dovlekli sem. Žvanil jsi nám do kroku něco o smrti a Silvestru. Děsně zajímavý to bylo, akorát ti nebylo rozumět. Ale to je vedlejší. Jinak Bejbina je v práci a máš na ni počkat." Kurva, práce! Chytl jsem se za hlavu.

"Kolik je hodin?"

"Deset."

Vylít jsem jak blesk, naházal na sebe hadry a makal na nádraží. Když to pojede, tak stihnu aspoň druhé díl směny. I ten se dá počítat.

"Čau a vyříd' Bejbině, že přijedu asi večer."

"Oline, asi takhle. Já ti můžu v práci zašmírovat ledacos, ale když je fofr, tak se maká a ty si to přitáhneš někdy v poledne. Kdybys aspoň řekl předem, že se ožereš, tak se na to můžu připravit, ale kurva takhle?" Čerpadlo řádí jako správnej šéf a neuvědomuje si, že mi duní hlava i tak.

"Nedá se nic dělat, Oline, dneska budeme muset zůstat přes čas a vyložit to, jinak podnik bude platit penále a náměstek se začne zajímat, proč."

Dřeme bedny z vagónů, otevíráme je, menší bedny rovnáme na palety a šoupeme je ještěrkou ke vchodu. Práce pro vrahy.

Konečně je poslední bedna venku. Padl jsem na hubu. Po včerejšku už nemůžu ani dechat.

"Čerpadlo, nech mě tady chrápat, jo?"

"Když chceš, tak si zalez támhle do té dřevitý vaty, taky tam někdy chrápu. Na, zbyly mi dva lahváče, kus konzervy a chleba."

Nažral jsem se, vymlaskl lahváče, rozbitým oknem, který mi Čerpadlo ukázal, jsem vylezl vychcat se a pak se konečně sklátil do vaty. Hřeje jako peřina. Bože, to je požitek!

"Olinku," hebký ruce mi přejely po ksichtě.

"Bejbiku, Bejbi."

"Pst," přikryla mi dlaní hubu. "Já vím, já všechno vím."

Při svlíkání jsem jí urval všechny knoflíky halen. "Bejbi, seš d'ábel."

"Pojď, pojď." Bejbi je podstatně slušnější než já. Urvala mi jedinej knoflík - u poklopce. Po celodenní šichtě utahaný bedny a ještěrka musely poslouchat náš šťastnej řev.

"Dáme si ještě cigáro a jdu do práce." Bejbina protáhla ksicht.

"Oline, a ty by ses fakt nechtěl oženit?" Bejbina si svázala halenu provazem a já si sicrhajckou sepnul džinsy. Sedíme na schodech, držíme zteplalý flašky v rukou a cucáme radost. Sedíme a čekáme ráno. Chvilí zrození.

"Oline, ty by ses fakt na to nechtěl vyprdnout, mít děti a tak?"

"Já nevím. Bejbi. A co z toho? Myslíš si, že je to řešení?"

"Ne," usmála se. "Ale mohla by to bejt sranda." Dopili jsme pivko. Bejbina si sbalila věci a vyrazili jsme na první vlak.

"Tak jak, Oline, co bys říkal říjnu?"

"Co? Jakýmu říjnu?"

"No, na tu svatbu?"

Chytl jsem se za hlavu a utikal z perónu. Bejbinin smích tu zněl ještě deset minut po odjezdu vlaku.

Vyložili jsme další bedny do kouta. Kolem poledne jsme měli padla, čerpadlo si spokojeně prohlídl bojiště a zavelel k hospodě. Bylo už narváno pracanty, jako jsme my. Všichni v montérkách a s ksichty, který vypadaly jako po šestnáctce. Dvě piva jsme spláchli gulášem a la Hungaria. Pohodlně jsem se rozvalil po židli a zapálil retko. Za chvíli přišel Špína a zkazil mi radost ze života kecy o Jirkovi.

"Jediný, co je radostný, je, že bude žít, jenomže jak, volové."

"Ještě jedno!"

Je už pozdě večer a my zas dřepíme u Boučků. Dřepíme, to je ten správný název pro naši činnost. Najednou se obrazy přede mnou vyrovnaly a já je viděl tak ostře jako nikdy. Dvacetiletý ksichty plný vrásek, červený chlastem, zpocený, věčně otevřený huby jak hladový ptáčata, třes rukou, zářná vyhlídka na zítřek... kdy se zas namažeme. A pozejtří? To bude teprve veget, půjdeme k Boučkům a zhulíme se jak psi. A když to klapne, tak přeřízneme i Milenu. A chcete vědět, co bude popozejtří? No přece... Bejbina měla pravdu. Vysrat se na to, udělat si kupu dětí, zařídit kvartýr, najít si práci, která by bavila. Chodit na ryby a na třídní schůzky. Rozesmál jsem se.

"No, to je dost. Packo, val mu ještě jednoho, doteďka vypadal jak na vlastním pohřbu." Špína mi samaritánsky poklepal po zádech.

Do hospody vtrhl Špinavej Petr, Kuře, Lád'a a dva neznámí cikáni.

"Kurva, to byl den. Packo, to nejlepší, co máš k žrádlu, a pivo, rum, kulatinu, at' to teče. A tady ty dvě kila za poslední sekeru."

Packa zalapal po dechu:

"Kurva, to jste udělali banku, nebo co?"

"Ale hovno, Pacičko, jen dobrej kšeft. Pánové, to je trháč. Znáte ten smeták u porculánky? Tak tam vyváže všechny zmetky, který maj. A že jich je! Mezi nima se dá najít spousta dobrejch věcí. Tadyhle kluci se postarají o prodej," ukázal na kluky cikány. "No prostě paráda. Dneska jsme vybrali sto talířů, spousty hrnečků a konviček na kafe. Máme už vystaráno o živobytí do konce porculánky, ne-li dýl. Nádhera."

Hospoda se proměnila v úl. Packa nás proto preventivně vyhodil. Kapelu už měl.

Přesunuli jsme se na barák a s náma chlast, vyměněnej za porcelán.

"A znáte tuhle? Ženská přijde k doktorovi..."

"To znám! Škoda že nedorazila Milena, přcnul bych si."

"A pak přišel bachař a všichni jsme dostali díru."

"A tam u vrby, daleko od smetáku, ležela překrásná váza."

"Já se na něj můžu vysrat, je to vůl."

"A ta ženská mu povídá: pane doktore..."

"A stejně by ta Milena bodla, natrhli bysme jí díru."

"Na diře mě tenkrát zbil Pind'a. Znáš ho? Zkatoval mě jak koně."

"Jen za tu vázu jsme vyfásli kil..."

Došla ke mně flaška a já si zhluboka lokl. Obrazy se znova zaostřily. Ubohost, poslední večere a lotři uprostřed. Po levici sedím já a je poslední šance odejít. Sebral jsem ze stolu půllitrovku rumu a vyšel do noci. Mrkl jsem na hodinky. Dvě ráno. Do Varů je to čtyřicet kiláků. Když se mi podaří lehčí stop, do šesti ráno jsem tam.

U cedule Klostrdlá začalo pršet. Zalil jsem se zevnitř rumem. Ušel jsem dva kiláky a měl jsem toho dost. Po zuby.

Záda a cestu přede mnou olízla světla. No konečně. Mával jsem jak vůl. Bílá škodovka mě poslechla.

"Nazdar, kámo. Nastup, jestli se nebojíš." Zapadl jsem na sedačku.

"Kurva počasí. A ke všemu tohle auto jede jak ponocnej, motor vůbec nebere. Tady do toho kopečku abych se sral na trojku. To je pech."

"Máš to pučený?"

Rozesmál se: "Jo, pučený na věčnou oplátku. Jedu z Valdic. Dneska ráno mě pustili a já zkejs v Chomutově, tak jsem si to, jak říkáš, půjčil. Tak dávej pozor na fyzly, ať do toho zase nespádnem, jo?"

Napil jsem se pro jistotu rumu. Vyhoupil jsme se na rovinku a motor zařval na sto dvacet.

"Kámo, po třech letech jet zase domů, to je zážitek, to bys sral. Tři roky. Radost nebeská, když jsem tam šel, měl jsem už odkroucenou čtyřku a říkal si: co se může změnit? A najednou ten šok. Valdice. Brr."

"Znáš valdickýho Josefa?" pojistil jsem se.

"No jasně. Děsně dobrej kámoš. Seděl na cele vedle mě. Ale jen na začátku, pak ho pustili. Kdyby takovejch lidí sedělo víc, nechám si dát doživotí za vraždu jednoho fyzla. Víš, co mi udělal?"

"Ten jeden fyzl?"

"Jo. Nechal mě sebrat za nějaký sračky, a pak si zavolal moji starou a řekl jí: jestli chcete, aby se dostal domů, musíte mi za to taky něco dát. A stará mu dala. No a v té době jsem měl už tu trojku navalenou. Zabiju ho, jenom to musím vymyslet na nešťastnou náhodu. Zabiju ho."

Napil jsem se znova rumajzla. Přijdu, zabouchám, Bejbino otevře a já jí řeknu: Bejbino, máš pravdu. Vemem se, vyserem se na všechno, někde seženeme byt a odstěhujeme se. Budeme žít jen pro sebe, ty a já. Ne, to zní jako blbá fráze.

Bejbino, řeklas to dobře. Praštíme do toho teda v říjnu a tu kupu dětí si uděláme, a taky byt a tak.

"Ale jinak až na toho fyzla nikoho neměla. Fakt, neměla, nádherná ženská."

Bejbino, tak dobře, zkusíme to spolu. Když to bude klapat, tak fajn, když ne, dáme si čau, jo? To zní jako filmová sračka.

"Tak za chvíli jsme tam. Jedu na Ostrov. Prší a to je ono. Tam to necháme a ten kousek zpátky ujdu polem. Ale co ty?"

Nechtěl bys tu káru odvézt do Varů? To by bylo nejlepší. Půjčil bych ti rukavice. Zatím jsi šáhnul jen na kliku. To se dá smazat a ve Varech by jim trvalo dýl, než by ji našli. Co říkáš?"

Bejbino, jen ty a já.

"Tak vemeš to do těch Varů?"

"Jo, vemu."

"Tak ahoj, kámo, a dík. Tady máš ty rukavice, nezapomeň otřít kliky."

Hodil jsem blinkra a trhavě se rozjel. Na průmce jsem sice dělal papíry na traktor, ale tohleto letí jako blesk. Ahoj, Bejbino, víš, možná že je to v dětech. Přijdou, my se změníme a budeme normální. Jen taktak jsem krouhnul, zatáčku a projel kolem cedule Karlovy Vary. Bejbi, Bejbino. Zase plácám.

Auto jsem nechal u Dolního nádraží a zbytek doběhl pěšky. Dveře mi najednou připadaly jako tvrz. Ze sousední schránky jsem vytáhl noviny a napsal na ně: Miluju tě! a dokreslil srdíčko. Pak jsem je zase zmuchlal a hodil do kouta. Za půl hodiny mi jede vlak zpátky, mám co dělat. Napil jsem se rumu a makal na nádraží. Provlhlý hadry nepříjemně studily při běhu.

Stihl jsem šichtu tak akorát. Čerpadlo už seděl na zápraží a cucal první pivo.

"Nazdar, dělníče, dost, že jdeš, potřebuju se vyzpovídat. Sedej a vem si," podal mi taky jedno ze svých bezedných pracovních kabel. "Tak jsem se ti včera vohákl skoro do kvádra a šel do Ponorky na zábavu. Někdo mi říkal, že tam chodí paničky. Ty vole, co já ti tam viděl, to přesahuje všechno. Na vocet jich tam sedělo aspoň dvacet. Podívej." Z umaštěných kapsy montérek vytáhl asi pět pivních tácků popsaných různými rukopisy. Chtěla bych s tebou tančit, stálo na tom nejslušnějším.

"Nakonec jsem sbalil právě tuhle. Byl to takovej drobek. Oline, vyser se na Boučkovy a choď se mnou. Je to paráda, baby platí a ty se mezi nima procházíš jak paša a vybíráš si. Nádherna," zasníl se. "Co víc si člověk může přát, to ti teda řeknu. Hele, žene se sem tvoje ségra!"

Zamával jsem na ní a šel jí pár kroků naproti.

"Ahoj, Oline! To je dost, že jsem tě našla, to je teda fuška, to ti řeknu."

"Hanko, Hani, co novýho, jak žiješ?"

"To víš, Doma nic novýho. Fotr zakázal o tobě mluvit a matka se o tebe taky moc nezajímá. Jen když přinesu ze školy flastra, tak mi oba vyhrožují, že budu stejně blbá jako ty. Tak jsem jim jednou řekla, že stejně v osmnácti zmizím a

bude klid. Tos měl vidět. Fotra chytl amok. Dal mi facku, že jsem druhou chytla o zed'. Pak mi přísahal, že když jsi nevyštudoval ty, tak že musím vyštudovat já, i kdyby mě měl utlouct."

Zatnul jsem pěsti. "Kurva, já mu rozbiju hubu."

"Ale Oline, vykašli se na to, tím nic nezměníš. Stejně tam musím do těch osmnácti hnit. Ježíš, to je hodin, musím do školy. Ale proč jsem vlastně přišla: tady máš listek z pošty. Je od vojenské správy, asi odvod."

Zůstal jsem s hadrem z pošty na peróně sám. Tak přece. Celou dobu jsem na to myslel, ale takhle pitomě jsem si to přece jen nepředstavoval.

"Jdu na poštu," houkl jsem na Čerpadlo a nechal ho mezi popsanými pivními tácky.

V debilně vyhlížející komisní obálce byl přeložený cyklostylovaný papír: Dostavte se ve středu dne toho a toho k odvodu. Náčelník. P. S. Mzda vám bude uhrazena podle toho a toho paragrafu. Tak je to tady a ještě k tomu dneska. Dopis ležel na poště sedm dní.

Autobus do Chomutova jsem chytl před poštou. Celou cestu jsem si zkoušel představit, jak budu vypadat v těch zelenech hadrech.

V kulturáku už bylo narváno. Dneska byl den vesnic. Desítky buranů v tesilu přešlapovaly po sále a kecaly o tom, u čeho by chtěly sloužit.

"U čeho bys chtěl bejt?" zeptalo se mě jedno to pako.

"U civilů, nejradši u Boučků."

"Stejně tě ostříhaj," zasmál se mi.

Prodral jsem se do kouta. Tam jsem našel Kuře s pár dobře vypadajícíma lidma.

"Čau, Oline! To jsou Jirkováci, dobrá grupa. Žes neřek, že jedeš taky? Mohli jsme jet spolu."

"Ségra mi to donesla až ráno."

"Škoda. Na, cvakni si," podal mi flanděru rumu.

"Hele, vole, Zvěď je tady," Jirkováci zajásali.

"Teď čumte, ten jim to dá. Byl už dvakrát v pakárně a třikrát u odvodu, pokaždý jim z toho udělal frašku."

Zvěď dorazil k nám. Bylo to pako už od pohledu. Přitáhl si s sebou dvoumetrovýho dvěstěkilovýho cikána.

"To je Fero, taky chce rum."

Podali jsme mu flašku a Fero ji dvěma loky vyprázdnil. Pak vytáhl svou, novou, a nabídl nám.

"Prosím, klid! Branci, prosím, klid!" pokřikovala na nás z jeviště nějaká bába v uniformě.

"Branci, pozor!"

Sál ztuhnul a Zvěď se dal do šílenýho smíchu. Ve ztichlým sále zněl děsivě.

"Je vám něco k smíchu?" zeptala se ta dáma v zeleném.

"Jo, je," škytal přes smích Zvěď. "Vy jste taky voják?"

"Ano, poručík Československé lidové armády," řekla hrdě.

"Paní, kdybych byl v NATO, tak se z vás poseru strachy, to vám teda řeknu. S mokrým hadrem a na koštěti."

Zvěď toho měl na srdci víc, ale začal se dusit. Od pódia se k nám vrhli nějaký zelený. Chvilí jsme se strkali a pak Zvěďa odnesli. Vrátil se až po projevu poručice.

Všechno už šlo jako na drátku. Byli jsme rozdělení podle abecedy do skupin. Tu se skupina vychcala do lahvičky, tam zase se nechala pichnout do prstu. Pak jsme se svlíkli donaha a předstupovali před tlustýho ohavnýho doktora, kterej, aniž zvedl hlavu, psal schopen. U poslední kontroly nám sečetli všechny schopen a napsali jedno velký SCHOPEN.

"Já nejsem schopen," ozval jsem se. Komise zvedla pohoršeně hlavu:

"Proč?"

"Jsem po úrazu, půl roku jsem byl v nemocnici a ta noha mě furt bolí."

Šéf komise otevřel moje papíry a chvíli v nich listoval.

"Ano, tady to máme. Ale všechno se zahojilo. Rentgeny máte v pořádku, tak není důvod."

"Ale mě ta noha stále bolí."

"A že jste si půl roku nikde nestěžoval. Jste schopen vojenské služby."

"A můžu se někam odvolat?"

Lampasák se spokojeně zašklebil: "Jistě. Ke mně. Já totiž zasedám i v krajské odvolací komisi. Dejte mi to do týdne písemně. Další. A pozdravujte otce," dodala ta zelená svině.

Konečně jsme byli všichni hotoví a zavolali si nás zpátky do velkýho sálu. Připadal jsem si jako auto na lince. V zájmu státu s náma šoupou ze sálu do sálu, aby nám nakonec řekli, že k nim můžeme na dva roky přijít. A tam s náma budou šoupat dál.

"Branci, dnešním dnem jste vstoupili do života a stáváte se branci naší lidově demokratické armády..." "Má někdo nějaký dotazy?" zakončil.

"Já, tady," poskakuje Zvěď se zvednutou rukou. "Zbraně nám dáte, nebo si je máme přinést sami? Já mám ve stodole pěkný cep, tím kdybych vám dal po lebedě, ani byste necek."

Zelená hlava zrudla. "Co, co..," ale nedořek. Zvěď spadl na podlahu a začal kolem sebe mlátit.

"Doktora, rychle doktora!" Sklonil jsem se k němu. Zvěď jedno víčko a tiše se mě zeptal:

"Jak to válim, vypadá to věrohodně?"

"Fajn," chytl jsem ho za ruce a počkal na lapiducha. Vzali ho a nás nafofr vystrkali ze sálu. Dole u vchodu seděla starší ženská a prodávala balíkům rekrutský kytky. Rvali se o ně. Dvacka za kus. Prošli jsme nevšimavě kolem toho stáda a zastavili se na ulici.

"Oline, proč si taky nekoupíš? Přišpendlíme si je na klopky a budem chodit po městě. To bude prdel," přemlouval mě jeden známej z učňáku.

"Drž hubu a vodpal!" zařval na něho Fero.

"Půjdem do hospody k nám, ne? Do Konibaru."

Jirkováci couvli.

"Já vím, tam bílí nesměj, ale když budete se mnou, tak se vám nic nemůže stát a je tam nejlevnější pivo."

To rozhodlo. Vlezli jsme do šenku. Bylo to jak facka.

"Teda, Kuře, Boučkovi jsou proti tomuhle grandhotel Pupp!"

Prošlapaná černá podlaha, černý stoly, rozvrzaný černý židle a osazenstvo, včetně obsluhy, bakelitový. Bylo narváno. Fero na nás ukázal a něco strašně rychle zamlel cikánsky. Děti houslí pokejvali hlavou a vzali nás na vědomí. Pivo měli dobrý. Kus koňského ohřátýho buřta nestál za nic. Ráj uprostřed ohavného vyblitýho Chomutova. Ale jen pro vyvolený.

"Stejně tam nepudu," pohodil vedle mě jeden Jirkovák řepou. "Máznu se a zahraju to na pako."

"A ty, Kuře?"

"Nevím, asi taky. Co jinýho zbejvá? Když se nechám zašít, počkej si a vemou mě stejně. Takže asi taky ten blázinec."

Zasvítíl překrásnejma bílejma zubama:

"A ty, Fero?"

"Co bych. Až dojde čas, pudu na Slovensko, a když mě budou hledat i tam, pudu do Maďarska, stejně sem se tam narodil."

"Ale co tam, bez papírů tě chytanou, tak co?" ozval jsem se.

Fero se znova zazubil: "Papíry, papíry. Pro Róma to není problém. Mám v Maďarsku v jedny kočovný rodině bratra. Řeknu mu a on zajde na úřady a řekne, že ztratil papíry. Dostane nový a ty starý mi dá. Já pak pudu k jiný rodině. Ať poznají cikána od cikána. Nemožný. Když bude nejhůř, vrátím se na Slovensko nebo sem a tak furt dokola. Švagra hledaj už deset let. Má jít sedět pětku a hledaj marně. Nenajdou. U Michalovců máme vesnice, do kterejch se bojejí i fizlové. Když je nejhůř, pošlou tam výjezdovku se samopaly, ale to není ve vesnici už nikdo zajímavěj. Jo, bejt cikán, to je nádherná věc."

"Proč nejsem cikán?" zeptal jsem se ho.

Pokrčil rameny. "Ono to má taky druhou hubu, neboj."

Napili jsme se.

Prespal jsem u Fera v přepychovým bytě bez nábytku, vyloženým jen starými slamníky a smrdutýma dekama. Ale šťastnej to lid, na vojnu nemusí.

Ráno jsme skejsli hned na nádraží. Nebylo kam spěchat. Tvrdej šéf Čerpadlo nasával už taky.

"Tak jak, mladý ucha, těšíte se? To bude život, Oline, jedna báseň. Žádný bedny, žádnéj Čerpadlo, žádný pivo." Zavyl jsem jak vlk.

"Podívejte, včera byla zábava," Čerpadlo vyložil na stůl další tácky a jeden hedvábnej kapesníček. "Je to od zábavy k zábavě lepší. Včera jsem už stihl dvě. Jednu v parčíku ještě před koncem, druhou doma. Ještě párkrát tam pudu, a pak už jen budu čekat v parčíku. Holky si stoupnou do fronty, zvednou sukně a já si budu vybírat. Ty ne, ty máš ošklivý nohy. Ta taky ne, ty ji máš moc černou. Ježíš!" napil se zhluboka piva. "Jo, abych nezapomněl, byl tady taky tvůj fotr. Teda tady ne, ploužil se venku a vyptával se, jestli ses odvedenej. Takovýho tatínka bych teda chtěl mít. Ježíš!"

"Je, děti, začalujte pivo, nemám ani vorla." U stolu se objevil Špína.

"Nasrat, Špíno, nemám. Běž si na talíře na smeták."

"Jo, hovno, to byla labutí píseň. Jak zjistili, že to přebíráme, tak tam poslali buldozer. Každou novou várku pečlivě přejede sem a tam, a pak ji teprve nahrne na smeták. Kurvy. Než aby lidem nechali talířek, tak radši zaplatí buldozer, stováka za hodinu. A ještě ke všemu na to nahnali fizly, černej kšeft a tak. Petr se bojí vylízt z kvartýru. Ale zaplatit jedno tykadlo by vás nezabilo."

Pětkrát koruna sedumdesát je osm padesát. Zbyde kačka pade. Vysomruju dvaceták a mám šestý.

"Tak si jedno dej, bude hůř."

Špína mu sfoukl pěnu a mně dal hubana. "Za to ti, kamaráde, taky něco povím. Tvůj fotřík šmejdil kolem Boučků a ptal se, jestli seš voják. Dobrá zpráva za pivo, ne?"

"No tak, Oline," chytl mě Čerpadlo za ruku.

"Mám lepší, neboj. Dneska se bere. Dostaneš za těch pár dní, ale aspoň něco, ne? V sobotu je totiž dočesná."

"Je dočesná, to je paráda. Špína bude souložit studentky česačky, Špína byl velkej. Špína mít fet. Číšnice, ještě dvě tady na Olina, dneska bere. Ten se má a hodně piv Špínovi dneska dá, ó, ten Špína se ale má."

"Dočesná," zasníl se i Čerpadlo, "to bude ono. Panny, Oline, v takovým prváku gymplu, víš, co jich musí bejt?"

Zasníl jsem se i já. Fakt to vypadalo krásně. A co Bejbina? Kurva, pingle, naval tykadlo, ať to spláchnem.

Na vejplatu jsem shrábnul balík tři a půl kila. Děsnej balík, ale v kapse hřeje. Packovi jsem zamázl kilovou sekeru kluků. Bylo to místo nájmu za kanape. Mně do hlavy i se žrádlem aspoň za půl kila a ještě k tomu Špína, to aby se člověk v tý práci strhal. Jak má potom vyjít z jedny blbý vejplaty, to teda nevím. Na západě prej umírají nezaměstnaný hladem, já makám a jen taktak že nezajdu taky. To jsou teda vymoženosti, a to žeru jen trochu a jednou denně, a pivo stojí kačku sedmdesát.

"Oline, Oline, já vůl bych zapomněl. Fotr ti tady nechal líbesbríf," řve Packa přes hospodskej rachot. Otevřel jsem třikrát přeloženej lístek:

"Oline, teď když jsi odvedenej, měl bys změnit svůj život, už sis užil. Měl by ses doučit a vrátit se domů (to hlavně) a žít jako každej jinej normální člověk. Ta možnost zkoušek pořád platí. Stačí, když se ostříháš a omluvíš se řediteli a komisi. Jako zámečník můžeš mít klidně i osmáct set a my bychom za jídlo a bydlení víc než tisíc nechtěli. Chápeme, že si budeš chtít šetřit na založení rodiny a na to, až přijdeš z vojny. Vrať se domů. Rodina by si neměla dělat problémy."

Čekáme tě. Tvoji rodiče a sestra Hanka."

Po dalších pěti pivech mě napadá řešení: do zkumavky se dá sperma, zatřepe se a za devět měsíců se vyndá dítě, který dáme vychovat opicím. Po patnácti letech ho vypustíme do pralesa.

"A bude hůř!" zahulákal mi do ucha Josef. Byl krásně opálený a trochu ztloustl. Jak jsem to kdysi říkal? Až budu velký, budu Josef!

"No nazdárek, umí si to někdo na tom světě zařídit, jen co vám řeknu."

"Kdes byl, modrá kůže?" spouští své ptačí litanie Špína.

"Ale tak, znáš to: Širava, Bratislava, Balaton a tak. Všude je krásně. Všude kamarádi. Krásný ženský, chlast. Voda a slunce. V nejhezčích dnech to bylo skoro tak prima jako ve Valdicích. Ale jen skoro. Packo, val pivo."

Dopil jsem rychle svoje, aby mi Packa mohl dovalit taky další. Na záda mi sedl podivný balvan. Lidi kolem mě ustoupili o krok a věty mi chodily se zpožděním roku. Haš vzal do ruky kytaru a z Balatonu přitáhl hospodský blues.

"Josef, jdu na vojnu."

Josef se ke mně pobaveně otočil:

"Teď? Když má za mnou přijet jedna nádherná holka ze Slovače? Teď, když už jsi konečně volnej? Seš vůl. To se dej radši zavřít, v kriminálu z tebe aspoň udělají chlapa, vole. A co noha, nezabrala?"

Vykecal jsem mu obsah odvodu.

"Hm, zabral tvůj foťák. Z toho se těžko dostaneš. Jedině přes pakárnu. Musíš se máznout nebo něco takovýho. Vojna není pro lidi, jako seš ty."

"Volové, vy tady dřepíte a zejtra už začíná dočesná. Strašný. Čí jsou Sudety?"

"Naše!" zařvali jsme odpověď Marabuovi, Prezidentovi, Jelenovi, Bejbíně.

"Oline, pokecáme o tý vojné pozdějc, až budeš mít čas," významně se podíval na Bejbinu.

Sedla si vedle mě a zajela mi do vlasů.

"Olinku, Oline, svatba tě nemine. Packo, dva rumy, my se budeme brát!"

Hospoda zařvala nadšením. Jedině, kdo neřval, jsem byl já.

"Dík za dopis."

Z camradla se na mě zacenil vršek novin s tiskacím "miluju tě" a srdíčky.

"Děkuju za něj, Olinku. Těšíš se na svatbu? Musíš, takovou ženušku už nenajdeš, ani kdybys Evropu prstíčkem převracel. Boty si ušoural."

Dopil jsem rum.

"Šla městem a u nosu jí vůzdr vlál a ve vlasech jí prosvítala kůže, já šel chvíli za ní, chvíli před ní, štěkal samopal, na zahradě jsem ji zakopal. Nádherná! Nádherná!" vyřvával Haš při kytarě. Jo, hovno zakopal.

"Oline, seženeme byt a budeme si žít. Jak lordi. To bude nádhra."

Přišlo na mě chcaní. Proč zrovna já?

Můj černý čtverec vědění / místy vygumovaný / svítí jemnou šedí / než mi sklapnou hledí / J. Z.

"Olinku, máš pro nás dva flek na chrápání?" ptá se má budoucí žena.

"Jo, vono venku prší?"

"Ne!"

"Jen nevím, jak se vysrat na strop. Ty víš?"

Poklepala si na čelo a objednala mi kafe. Marně. Dneska je ten den, kdy na návštěvu přijdou bílý myšky.

"Josef, co to vravíš? Tohle že je tvůj nejlepší přítel? Tahle vlasatá gula? On je kompletně opilý. Zobáči ho."

Zvedl jsem hlavu ze stolu a zacenil se do ksichtíku překrásný černý madony.

"Josef? Josef!"

"No, no," ozvala se Bejbina.

"Já jsem Olin." Židle mi sama od sebe uskočila pod prdelí a já dopadl na zem.

Probudilo mě ticho. To je vždycky nejstrašnější. Člověk neví, kde je, co se děje. Otevřel jsem oči a zíral na Petřův byt.

Bejbina vedle mě popotáhla nosem a převálila se na druhý bok. Šáhl jsem si pod deku: byla nahatá.

"Bejbi. Bejbi, lásko moje. Srdíčko, zlatíčko..."

Péro mi stojí jak kůl.

Řev Bejbininy rozkoše probudil osazenstvo. Bylo nás nejmiň deset. Jedině dobrý nápad zněl: Boučkovi. Pak nádraží a pak Žatec.

"Panny," slintal Špína a Čerpadlo, kterej u nás omylem spal. Panny. Bejbina mi zakryla oči.

Samozřejmě že náš plán byl utopie. Od Boučků na nádraží je to flák, kterej normální člověk nemůže ujít jen tak. Do Žatce jsme dorazili, až když slavnosti dávno začaly.

"Skočíme první na Střelák a zjistíme situaci, vloni nechťeli máničky pouštět. Lavice jel z Mostu už v oblečku a na bráně mu řekli, aby vyhulil i s kvádrem. Máničky neberou."

Pamětník Marabu to má v malíčku.

Na Střeláku je narváno. Loňsko platí zřejmě i letos. Daly by se určovat i stoly podle národnosti: Chomutováci, Tepličáci, Pražáci, Plzeňáci a další bandy, který neznám. Paráda. Všichni se nedostali na náměstí. Vlasy opět neberou. Dali jsme si tykadlo.

Do hospody vlezl fízl. Na rameni se mu třpytí plukovník.

"Můžu si přisednout?" ptá se Marabua.

"No, jestli se nebojíte..."

Protáhl ksicht a dal si pivo a párek. Pomalu do ticha putyky dožral, pak se zvedl.

"No, pomalu vycházejte jeden za druhým. Vreční, všichni tady platěj."

Pingl naběhl a začal kasírovat. Další tykadlo už nešlo vyšájit. Josef se stáhnul a zaplul do kuchyně. Chvilí bylo slyšet nějakou hádku, ale pak všechno ztichlo.

Začali jsme vycházet před hospodu. Fízlové z vlastních těl udělali uličku, podpořenou oblodnými psy. Na konci čekaly jak tlama ryby - dveře autobusu. Od každého spolklí občanku a nechali nastoupit.

Konečně jsme byli všichni Jonášové. Autobus se rozjel a prosířtel Žatcem směrem na Nechranice. Asi pět kilometrů za městem zastavil a vyprskl první dávku lidí do polí. Měli jsme s Bejbinou a Špínou kliku. Naše občanky ležely navrchu, a tak nás vyšoupli už před Chabanama.

V hospodě u cesty, asi kilák od invaze, už seděla kupa lidí.

"Vodka, vodka," kvokali jak slepice.

"Asi kilák jsme museli zlomit," pochlubil se Špína.

"Čuráku," usadilo ho osazenstvo. "My to táhnem až z Nechranic, tam vyhazují poslední dávku. Autobus už funguje od sedmi ráno. Nohy máme nadranc, ale dem zpátky, ne?" Mohutný hospodský "jo" mu odpovědělo.

Asi za hodinku jsme už zase seděli na Střeláku. Lidí pomalu přibývalo. Přijel autobus. Zase jsme se tlačili jak sardinky do pojízdný bedny a pomalu vyjížděli z města králů.

"Na na na na, na nána," spustil někdo vzadu nápeř Sabatů. Všichni se připojili. Fízlové vedle řidiče nervózně vyskočili a jeden z nich vytáhl i bouchačku.

"Ticho! Bude ticho, nebo použijeme násilí!" řval vyděšeně. Autobus se rozesmál. "Tichoó!!!"

Autobus hodil blinkr a vyhnul se obrovskému chumlu lidí, který táhli zpátky na Žatec. "Zastav," poručil vrchní fízl.

"Vemte jim občanky a každému padesátku. Napoprve," přikázal mužstvu. Vyběhli z autobusu. Roztáhli se do rojnice, ale máni nečekali. Rozběhli se po polích.

"Občanky!" zařval Špína a sebral pakl psích knížek z palubní desky vedle řidiče.

"Naval je!" zavelel řidič a chtěl zavřít dveře. Kluk vedle Špíny ho sejmul pěstí.

Vyběhli jsme před autobus. Špína vyřvával jména a rozhazoval občanky. Vyšlo to akorát. Když rozdal poslední, fízlové se otočili a hnali si to k autobusu. Pozdě. Dav uhněl do polí dábelskou rychlostí.

Zvedli jsme se a přes pole dorazili do Žatce. Na Střeláku jsme stihli jedno pivko a už tu byli zas.

"Platit a padat. Fofr, nemáme čas," poručil si poručíček.

"Jakým právem?" zeptala se ho hospoda.

"Kdo to řekl, ať sem jde."

Blondák se zvedl a šel k němu. Hospoda mlčela. Blondák se otočil a hodil na nás výmluvnej pohled plnej strachu.

Zvedli jsme se všichni jako na povel.

"Taky já jsem to řekl, taky já, taky já!" řvali jsme a blížili se k fízlovi. Zmizel a do hospody naklusali machřici v kožených kvádrech. Neptali se na nic. Dřív než jsme se stačili ozvat, narvali nás do autobusu.

Tentokrát jsme měli smůlu. Vyprskl nás až deset kilometrů za Žatcem. Byla to štreka, dovalit se zpátky. Promíchali jsme se. Ztratili jsme Špínu a ostatní lidi. Zůstala mi jen Bejbina.

Konečně jsme se dohrabali do starýho města.

"Ptejte se proč, ptejte se proč," razili jsme blondákovu heslo. Nohy jsem měl samej puchýř. V uličkách na nás vyrazili pomocníci. Zástup starejch dědků, kterej by se dal složit všude na světě. Dav prašivejch páprdu, co nemaj rádi delší vlasy, než je jejich pleš.

"Občanky, občanky." Jejich šéf chytl Bejbinu pod krkem. "Podívejte, taková mladá a už dělá máničkám kurvu. Tvoji občanku."

Bejbina mu flusla do ksichtu.

"Ty svině!" zařval a převálcoval ji pěstí. Napral jsem ho do vajec. Heknul a šel do kolen. Ulička se změnila v ring.

Prašiví dědkové brzo ustoupili s hroznými ztrátami. "Pomoc! Pomoc!" hulákali pomocný orgáni.

V uličce nad náma se ozvaly sirény fízlů. Rozprchlí jsme se, ale byli všude. Kožený mundúry křížovaly město. Veselice na náměstí, kam nás nepustili, skončila. Hon na máničky začal.

Vyběhli jsme ze starýho města mezi paneláky a narazili na Špínu a Marabua. Byli uštvaní jako my.

"Kurva, Oline, ti nás perou. Padáme, ne? Skončila lyrika. Už žádné autobus, ale rovnou na fízlárnu. Zadarmo to asi nebude." V ulici nad náma se rozeřvala siréna fízláckýho auta.

"A makáme," řekl Špína a na hospodskou postavičku se dal do slušnýho běhu. Zmizeli jsme jim z doslechu. Znova jsme se zastavili, abychom nabrali dech.

"Pojďte, zašijeme se do vchodu tohodle paneláku, tady nás hledat nebudou."

Před vchodem stály tři stařenky.

"To jsou oni, co je hledají. Kučerová, běžte nahoru zavolat policii," špitla nedoslýchavě nahlas jedna z nich.

"Už jdu, hned. Podívejte se, jak jsou špinaví, jak jsou otrhaní. Dobře že je chtějí zavřít."

Bez keců jsme se obrátili zpátky na chodník.

"Dělá vám to dobře, ježibaby?" řval jsem za nima.

"Rychle, volejte tu policii!" rozdováděla se jedna z nich.

"Kurvy." Špína se rozběhl zpátky aby každé z nich dal po facáku. Měl smůlu, naběhl si akorát na špičku mý nohy.

"Chyťte je! Chyťte je!"

Sídlíště se probudilo. Vyběhli jsme do polí.

"Uf, to bylo vo fous," oddechl jsem si. Pole byla fízlů prosta. Ječmen byl zralej na sklizení.

"Makejte," doběhl nás nějaký kluk. "Na druhý straně obklíčili vojáci pole a dělají zátah."

"Poslední lež," opravil ho Špína.

Až pozdě večer jsme dorazili do Pětipsů. Hospoda byla narvaná zbitejma a uštvanejma lidma. Blondák, kterej chtěl

vědět, podle kterýho paragrafu, měl od obuchu zlomenou ruku. Pil rum, aby se zbavil bolesti, a ptal se nevěřicně:

"Proč? Podle kterýho paragrafu?"

Ostatní tupě zírali. Já pil pivo, Špína si broukal starej černošskej spirituál. Najednou se k němu přidala Bejbina, Marabu a ostatní.

"Já vím, jednou přijde slávy den, já vím, jednou přijde slavný den..."

Hospoda duněla. Pár místních sedláků sbalilo holiny a vypadlo. Pěstují si svůj česnek a mák na kšeť a průsery nemají zapotřebí.

"Já vím, jednou přijde slávy den..." V jedenáct nás vykopli do poli.

"Je těžký bejt prorokem a bojovníkem ve své zemi," poklepal Špína blondákovi na rameno zdravý ruky a odtáhl celou bandu do stohu.

Ráno jsme se všichni přesunuli k Boučkům. Autobusy jezdily celkem přesně a po fízlech se slehla zem. Blondáka jsme vyhodili v adaňský nemocnici. Oficiálně nahlásil, že spadl z kola. Už jsme jak ty sedláci. Stmívá se i v poledne. Sotva jsme dosedli, už tu byl Petrůň se svou smečkou mladých.

"Občanky!"

Šáhli jsme do holinek a česnek na poli pomalu hnil. "Oline, takhle přece nemůžeme žít. Oline, přece se furt nemůžeme posírat," plácá Bejbina a oči se jí lesknou od rumu.

"Běž do prdele, Bejbino. Jestli chceš, tak se dej zašít a nevoxiduj tady," řekl Haš a hrábl do kytary. "Seržante, písek je bílý jak paže Daniely, seržante, mávnou a budem zasvěceni..."

"Co chceš dělat, ty krávo, když ses tak chytrá? Chceš, abysme vzali klacky a šli na ně? Máme se nechat zašít jen proto, že s tím nesouhlasíme? To radši udělám samošku a dva tři dny, než mě seberou, budu žít. Jako člověk. Krávo, tohle už tady nikdy neříkej. Nikdy. Dál si myslí tou svou píčou, co chceš, ale tady drž hubu. My všichni víme moc dobře, že jsou to kurvy, ale co s tím? Až budeš vědět, tak přijď a řekni mi: Haši, musíme udělat tohle a tohle. Ale do té doby drž, prosím tě, hubu." Haš je nasranej jak brigádýr.

"Svoboda je jen slovo, zkus ji pít, zkus ji jíst, svoboda je jen slovo. A pravdu má jen ten, kdo mluví, a lže, kdo mlčí.

Pravda, pravda je slovo k posrání, je slovo k laskání," zpíváme Hašův hit a Bejbina se rozbřečí.

Piju a hlava mi těžkne.

"Packo, pivo!"

Jak automat dovalil další korbely.

"Packo, je možný něco změnit?" ptám se püllitrovýho vševěda.

"Jasně, tržbu v týhle hospodě, ale ne na sekeru. A pak možná dějinnej pohled na Sámovu říši, ale i to těžko. Pij a nepřemějšlej o pičovinách. Z pohádek jsi snad už vyrost, ne?"

"Pojďte, děti, z celé Číny, zbavíme se otročiny, čingí sou sou supí čingí sou," nasazuje Haš citlivě.

"Oline, pojď, vyserem se tady na to a vemem se. Začnem úplně jinej život. Pojď."

Rum mi už příliš sedí v hlavě, a tak jen kejvu hlavou.

"Olin se bude ženit," rozprskl to Špína a nálada se silně zlepšila.

"Já vím, jednou přijde ten den..."

Dny letí. Zabalil jsem Korek ve zkušební době, na to jsem měl právo, a přihlásil se v elektrárně. Slibovali byt téměř okamžitě pro toho, kdo se dá na šichty. Smlouva za starej byt pět let, novej deset. Paráda. Galeje na doživotí.

Bejbina dostala přes známosti a přirození taky měsíční výpověď. Ten měsíc jsme se rozhodli přežít u ní. Vlastně víc než měsíc budeme přežívat, do doby, než mně energetici dají byt. Bude to těžký, naše vejplaty nejsou zrovna výstavní.

"A kurva, Oline, kde to budeme slavit? Přece se nechcete zašít někam do ústraní? Co bys říkal takový dobrý vožraleckománičkovskodědkovskoboučkovskofotbalovokytarovo-lidový svatbě? Třeba v Jeseni, tam mají věčně volnou hospodu.

Teda vona je hospoda furt zavřená, ale klíče od ní má jeden sedlák, co ho znám. Von v tý díře dělá předsedu MNV a ten by klíče vyprsk jedna báseň. Za hospodou je i hřiště. To by byla paráda. A od Herdy bysme koupili psa."

Mně se to taky líbilo. V horách v týhle prdeli se neobjeví fízl. Dala by se pozvat spousta lidí. Pivo by se dalo vzít na sekeru a vybírat. Každěj nám tu dvacku může strčit. A fotbálek k tomu, to by byla paráda.

"Packo, ruma, to je nápad!"

Ponořili jsme se.

Marně, svatba je za rohem. Za pár. Dneska dělám poslední den na nádraží, pak dva dny volno a budu energetik. A ještě k tomu ženatěj.

"Oline, hospoda je už zamluvená na dva dny a chce za to jen dvě kila. To nebude problém. Pak jsem mluvil s Herdou, psa dodá, máme si přijít vybrat. S Packou jsem dohod ty sudy. Dá nám je. Už je objednal. A drž se, jeden ti dává zadarmo jako svatební dar. Blejská se na časy, boučkovskej Harpagon dává suda, to nám nikdo neuvěří."

"Hele, Špino, nech si ty kecy, nebo ten sud dám jen s podmínkou, že z něj nebudeš moct pít."

"No, jo, já už mlčím," stáhl se Špína. "A odveze to všechno nahoru už zejtra Špinavej Petr. Začal zas jezdit u statků, aby ho nezašili. No, to by tak bylo. Jo ještě, ty to máš na radnici ráno. Nikdo tam nepude kromě tebe a svědků, aby fízlové zbytečně nevěřili. Na nádraží budou sedět spojky a budou posílat lidi rovnou nahoru, jo?"

Dáváme si na to nový tykadlo.

"Špino, kdyžs to všechno tak pěkně zařídil, proč se za mě taky neoženíš?"

Otřásl se hnusem. "Copak jsem blázen nebo co? Ženit se, vole, to je nápad, to ti povím. Ale už necukej, když jsme si s tím dali takovou fušku. To bys mě nasral, a co teprve Bejbinu. Viš, jakou jí to dalo práci, než tě uštvala?" Packa od pípy smutně pokejšval lebedou.

"Tak dost nařikání, jdem pro toho psa. Za chvíli by měla přijet Bejbina, tak ať to stihnem."

Herda bydlí až na konci města v rozpadajícím se baráku po Němcích. S Lesním mužem jsou to dvě nejpodivnější postavičky města. Lesní muž žije čistě jen z popelnic a s nikým moc nepeče. Herda bere taky popelnice, ale k tomu šmelí s různou veteší a se psy. Není to nejhorší. Obliba psů stále stoupá a pes je přeci nejlepší přítel člověka, ne? Dlouho jsme museli bušit na vrata. Konečně vylezl chlap, orvaný, špinavý, s retkem na pysku. Herda nás odvedl za domek na dvorek, kde měl kotce nahrubo sbitý z prken a pletiva. Bylo jich šest a v každém jeden nebo dva psi. Vesele vrtěli ocasy.

"Tak vy byste chtěli většího? Co bys říkal tomuhle?" Ukázal na podivnou kreaturu, složenou nejméně z deseti tatíneků. "Kdepak, Herdo, mě neoblaheš, ten už má víc křížků na krku než já."

Chvilí jsme postávali nad irským setrem. Mně se líbil, ale Špína ho zavrhl, že je malej. Nakonec jsme si vybrali vlčáka. Nebyl sice taky už nejmladší, ale byl ho flák. Herda ho pustil z klece a vlčák, jako kdyby tušil, kdo je jeho nový pán, přiběhl ke mně a zacítil mi džínsy.

"Tak berete?"

"No jasně."

Špína se ještě jednou chvíli dohadoval na ceně. Srazil dvacku. Neposlouchal jsem je a lechtal psa za uchem. Ten byl navrchol spokojený. Nechat se drbat za uchem je jistě lepší než smrdět v kleci.

Konečně se dohodli. Herda si vzal vlčáka zpátky k sobě a za stálého drbání za uchem ho odvedl ke špalku.

"Sedni, sedni." Pes si sedl a blaženě nastavil druhý ucho k podrábání. Herda mu vyhověl a druhou rukou sebral ze špalku sekeru. V duchu jsem si říkal otoč se, nedívej se, ale jako přikovanéj, omámený děsnou přítomností smrti jsem zíral na tupej konec sekery, kterej jak ve zpomaleném filmu opsal krátkou oblouk a rozprsknul se psovi, kterej měl ještě přivřený oči nenadálou rozkoší drbání, mezi očima. Posunul oční kosti do lebky, která se otevřela, a šedobílý blátíčko se proměnilo v dešť, kterej mi dopadl na tvář. Ostatní psi v kotcích začali nepřítelně výt. Konečně se mi udělalo blbě a já vyběhl před barák hodit šavli.

"No tak, Oline. Víš, co se denně zabije telat? A viděls jejich oči. Čumí tak bezelstně, že bys jim za to dal hubana na čumák, a přesto se jich denně zabíjejí tisíce a lidi okusují jejich kosti, jako by se nechumelilo. Nesmíš bejt cít'a... I když mně se to kecá, když to mám za sebou. To jednou v jednom posraným děčáku jsme hrabali starou zámeckou zahradu. A vběhl nám tam odněkud jezevčík. Napadlo nás, že ho mázame a pak upečeme, až se to listí bude pálit. Udělali jsme obrovský hon. Byl na to klid, vychouši byli někde chlastat nebo co. Kluci ho nahnali a já na něj skočil. Začal jsem toho jezevčíka škrtit, ale bylo mi devět nebo kolik, tak jsem na to neměl páru. Když jsem už nemoh, tak jsem se mu zakous do krku. Trvalo to snad pět minut, než chcipl. Ještě snad deset let potom jsem cítil v krku jeho krev. Děsný. Myslel jsem si, že se z toho zblázním. No a nakonec jsme ho samozřejmě ani nesežrali. Nebyl čas, a tak shnil v koutě té zahrady. Než mě pustili, byl jsem se tam mrknout. Ty kosti tam ještě leží."

"Tak hele, tady ho máte už staženýho," přerušil nás Herda.

Z prachů, který jsme dali dohromady s Bejbinou, jsem mu vyplázl, co mu patřilo.

"Tak maso by bylo. Haš přej dotáhne ještě nějaký králíky."

K večeru konečně přišel Josef se svojí Slovenou a Bejbina. Místo zeleného věnečku má cucflek přes celý krk. Jestli si zejtra udělá novýho, nakopu jí.

Josef se Slovenou jsou jak dvě hrdlice. My svatebčani jsme proti nim v rozvodu. Kluci se sbalili a jeli do Jeseně. Zbyli jsme s Josefem a žinkami sami. Už zejtra, do prdele.

Byt špinavýho Petra je pustej, jen pro dva. Svatební noc. Moc si z ní nepamatuju.

"A cucfleky už nebudou."

"Co je ti do toho? Budu si spát, s kým budu chtít, a ty mi do toho nebudeš kecat."

"Ty svině, drž hubu, s nikým chrápat nebudeš."

Láhev piva se rozlila a pomalu se vsakuje do smradlavých ponožek.

"Olinku, nebudeš mi poroučet. To je moje věc a moje tělo, to patří jen a jen mně."

Dal jsem jí přes hubu. Padla na postel.

"Bij mě a soulož mě, prosím tě, mně se to líbí. Olinku, Oline, Olinkůůů!"

Svalil jsem se z ní a pod postelí nahmátl další tykadlo. Bylo už pěkně zteplálo.

"Chceš napít?"

Kejvla.

"Víš, já jsem už od té doby, cos zmizel, s nikým nespala. Jsem v jináči, táto."

"Cože?"

"Nekoktej a dej si pivo. Fakt nespala, i toho cucfleka mi udělal Prezident v hospodě z hecu, abys neměl tu svatbu tak lehkou. Ale já všechno vyslepičím. Hovno, pane manželi, hovno. V hospodě a dej mi napít."

"Nasrat, slavný soude, budoucí matky nesmějí pít. Chlastej vodu."

"Ty bídáku, svedeš poctivou holku a ještě jí nedáš ani loka? Tady máš," flákla mi facáka.

"A jestli chceš, řeknu to mámě, tedy vychvě... Ty, Oline," zvažněla. "Musíme udělat všechno pro to, aby se to naše dítě nedostalo do past'áku. Fakt, to bych se radši zabila. Oline," rozbřčela se.

"Oline, Olinku, Olinkůůů!!"

Ráno jsem vytáhl z jediný skříně mezi kanystry a holinami Petrovo svatební kvádro. Že bylo o trochu menší, nevadilo, ale smrad z nafty mi zvedal žaludek. Petr mě upozorňoval, že trochu páchne, ale to trochu bych nikomu nepřál zažít.

Bejbina si navlíkla světle modrý šaty až na zem. Sraly mě. Nebyly vidět její překrásný nohy.

Packa, ač má dnes zavřino, aby se mohl zúčastnit žraní psa, pro nás povytáhl roletu. Svědci už dřepěli. Hašiš a Marabu.

"Tak si sedněte, dáme tak ještě dvě a jdeme na to."

Oběma pěkně svítila očka a byli nádherně vymódění. Haš měl modrý sako a křiklavě zelený kalhoty z látky, jako jsou

koberce. Marabu někde ve Varech vyšasil frak a cylindr. Je radost na nás pohledět.

Zdláblí jsme tlačenu, dopili tykadla a vyběhli na radnici. Před bránou čekala Hanka, kterou Špína složitým způsobem pozval.

"Na, Oline, tohle je můj dárek," dává mi kazetu. "Jsou na ní Plastici v začátcích. Sehnala jsem je od kamarádky, který je poslal švára."

"To je nádherný," jásame s Bejbínou.

"A co naši?"

"No, fotčík nechtěl, abych sem chodila, ale matku zajímalo, jak to proběhne, tak mě pustili."

V čekárně před oddací síní nás stopla sekretářka:

"Máte prstýnky?" a natáhla plato, potažený plyšem.

"Jasně," překvapila mě Bejbína a sáhla do camradla. Vytáhla dva pouťový za korunu. Sekretářce se protočily panenky. Pak si nás pozvali do hlavního sálu. Postavili nás přesně na parketu, na kterou patříme, a předseda začal kázání:

"Pane ženichu, berete si zde přítomnou..." Vypnul jsem vnímání a jen kejval do rytmu.

"Ano, beru."

"Ano," špitla Bejbína a ségra se rozbrečela. Pak jsem podepsal a po nás i svědci. Sekretářka nám předala prstýnky ze štěstíčka.

"Polibte se."

Oficiální výborovofotograf nažhavil foťák a Bejbína se rozesmála:

"Já nemůžu, on strašně smrdí naftou."

Sekretářka nás vyhodila do vedlejší místnosti. Vytáhli jsme připravené vak a převlíkali se do džinsů. Když Bejbína byla v kalhotkách, vniknul do síně nově pár nešťastníků.

Na schodech, po vyřízení úředního šimla, jsme dostali od Haše a Marabu korále. Nádherný.

"Buďte děti květin," přikázal nám Haš.

"A mějte děti květin," dodal Marabu.

"Oline, já jsem tak strašně smutná. Kdybych mohla, tak bych si tě vzala za muže taky," řekla Hanka a Bejbína jí dala hubana.

Před radnicí už čekal hovnocuc Špinavýho Petra, ověněnej pentlema.

"Kurva, kde se flákáte? Ty nahore už budou nadraný. Rychle, jedeme."

"Ahoj, Hanko!"

"Hodně štěstí, Oline! A budu moc chodit vozit neteř?"

"Jasně, švagroffko. Máš nejlepšího bráchu pod sluncem," křičela za ní Bejbína už z jedoucívho bordelu.

V Jesení, prděl s padesáti barákama i s kravínem, už čekalo na náš prima vůz nejmíň sto lidí. Každý nám mával ploutví a sunul dar. Od běžných kamenů - abysme se s nima tloukli do hlavy - přes sekry, kladiva a krumpáče na vyřizování osobních sporů po gramofon na kliku, plínky, prezervativy, poctivě nafouklý, až k darům nejmilejším, jako od Špíny (pro mě) balík vložek s návodem na vyprání v automatické pračce, od Josefa ze dřeva nádherně vyřezávaný péro snivejch rozměrů. Pak Packa narazil sud. Lid si oddechl a vyhlásil konec nadvlády lahvového piva.

Sud stál uprostřed fotbalového hřiště. Dav se k němu nahnul a realizoval tak Špínův geniální tah. Stačilo, aby se ohlásil fotbálek, a nikdo nemohl prchnout. Severočeši proti zbytku světa. Stálo nás třicet proti čtyřiceti. Dvacet rozhodčích zajišťovalo regulérnost.

Jako kapitán mužstva snů jsem postavil dvacet osm lidí do branky a já a Špína jsme zajišťovali útok. Soupeř byl vychcanější. Třicet devět lidí v brance a Bejbína v útoku. Kam se sere Brazílie na výkvět Severočešů. Jako lavina jsme se řítili na branku. Špína mi hodil patičkou a já vystřelil. Hradba lidí mi míč vrátila. Stříleli jsme dobrejch deset minut, než se Špínovi podařilo dostat míč pod břevno, kde nikdo nestál ani neležel. Devatenáct rozhodčích vyhlásilo gól, jen jeden blbej Pražák ohlásil výhodu. Vynesli jsme ho ze hřiště a šli se napít.

U sudu vznikla tlačence a Bejbína zatím vyrovnala. Šlo do tuhýho. Odvolali jsme brankáře a všech třicet lidí začalo útočit proti čtyřiceti brankářům. Byla to šílená řežba. Asi deset brankářů soupeře, nevytížených, si chtělo přinést naši branku a postavit ji vedle své. Než ji stačili donést, Haš jim zavěsil banána. Všechna deset iniciativních brankářů bylo lynčováno a vyneseno mimo hřiště. Běželi jsme k brance a Bejbína mezitím zase vyrovnala. Deset rozhodčích rezignovalo, nezdál se jim úhel Bejbíny střelby. Kolem sudu se množily davy zavržených. Špína ve vyložený brankový pozici rezignoval z funkce a stáhl se do obrany. Po přestávce jsem zůstal jen já a Bejbína. Hned při první akci mi osmdesát osm rozhodčích odpískalo kroky a při protiakci Bejbíně vysoký prsa. Dáblskej mač. Rozhodčí jednomyslně odpískali penaltu proti mně, protože jsem už deset minut nedal Bejbíně hubana. Kopla ji dobře. Míč jsem vyškřábl špičkama prstů zpod břevna. Okamžitě zapískali znova. Útočník nemá chytat rukama. Prohrávali jsme tři dva. Vzal jsem si míč, Bejbíně hodil jesle a rozběhl se k prázdný brance. Těsně před brankovou čarou zapískali přestávku. Do další třetiny jsem už nastoupil sám, po velký bitvě s rozhodčíma vyrovnal a vteřinu před koncem vsílil vedoucí branku. Holt nad Severočešy není. Široko daleko. Cenu nejlepšího hráče, brankáře a útočníka dostal Packa, protože narazil sud.

Bylo to naše jednoznačný vítězství.

Počkejte, až se Severočeši osvobodí z čehuňskýho zla. Ještě o nich uslyšíte.

Přesunuli jsme se do putyky. Nejlepší přítel člověka přenádherně voněl. Holky nešetřily česnekem. Ze předku udělaly sekanou, zadek byl pečenej. Škvarky budou až ráno. Lidi dobře vědí, proč drží se psy. Maso od kosti se přímo rozpadalo. Když se rozkřiklo, že se žere pes, šlo pár zvířat z Prahy potupně vrhnout. Lid v pokoji a klidu dojedl zbytky i po těch Pražácích.

Pak kluci z Ostrova a Plzně vybalili aparaturku a začali trsat. Nádhěra. Pár vesničanů, co zvědavě načumovali oknem, znechuceně odtáhlo.

Zábava dostávala tu správnou křeč. Sudy se pozvolna prázdnily. Kolem půlnoci sbalila Bejbina pár lidí a táhli jsme na chatu, kterou zařídil svatebčan Špína. Sám už, chudák, nemohl s náma. Souložil za rohem hospody nějakou Pražandu. Budiž mu země lehká.

Na chajdu nás dorazilo asi deset. Já, Josef, Marabu a zbytek holek. Takový rozdělení miluju. Je to demokratický a správný. Těsně před odchodem vytáhl Josef mě a Packu ven. Zatáhl sudy a za kluky všechny sekery. A nám dal pět klacků.

"Kartičky, Josef? Kartičky?"

"Ale hovno, kancelář JZD před vejplatou. Ve dvou padesát tisíc za noc. Jo, hochu, prachy se budeš muset naučit vydělávat. Život není peříčko a dobrá hospodyňka pro pírkó i za plot skočí. Na, napij se," a podal mi lahvičku, kterýho táhl už odspodu.

"Prvně jsem do toho nechtěl, ale víš, co taková kůstka stojí?" ukázal bradou na Slovenu. "Kunda je nejdražší vynález tohoto století, to si piš."

Znova jsem se napil a oddechl si. Relativně zadarmo, jen za pitomou svatbu, jsem si jednu pořídil domů, to není zas tak špatnej kšeft. A ještě k tomu je krásně černá kudrnatá, s růžovějma velkejma stydkejma pyskama a větším schovaným poštěvákem.

Do krbu jsme narvali připravený polena a načali basu karla. Měl správnou teplotu a chuť. Co víc si člověk může přát? Konečně ve světle krbu jsem si mohl prohlídnout holky. Znal jsem jen Bejbinu, Milenu, jednu Varačku podle vidění a jinak nic. To je to nejlepší. Teď jen aby Bejbina šla brzo spát.

Sedl jsem si vedle takový mladooučkový nevinný holky.

"Jak se jmenuješ a odkud seš?" začal jsem rafinovaně.

"Z Klostrdlý a říkají mi Hrbatá. Teda tak mi začal říkat Čerpadlo."

"A proč?" podíval jsem se na její celkem rovná záda.

"No, to je blbý," začervenala se. "On říkal, že bych nejlíp souložila, kdybych měla pořádněj hrb. To by mě položil na záda a dlaní by mě mlátil do čela. Jak bych se na tom hrbu kolíbala, tak bych prej dobře přirážela."

Josef se rozesmál.

"A teda umíš to i bez hrbu?"

"No dovol," naježila se.

Dal jsem si nový pivko a spartičku v tvrdým.

Lejte mi kořalu na hlavu, ať se z tý opice poseru, lejte mi kořalu na hlavu, ať se z tý opice proberu. Pivo!

Ráno se vracíme do Jeseně. Každěj krok je pro mě utrpením. Cejtím se, jako kdyby mě někdo nakopal do koulí. Bejbina si mě hrdě vede pod paži. To je můj muž, koukejte se, to je můj muž, říká smrkům kolem cesty. A bude ještě hůř, jestli se nemejlím.

V hospodě v Jeseni zůstalo zdravý jádro dvaceti lidí pod vedením Špíny.

Zbytek dne se zatemnil. Probudil jsem se ve Varech v bytě Bejbiny. Škoda. Kdy se zas budu ženit? Potřásl jsem lebkou a zamířil k lednici, jestli se tam neskryvá ještě jeden lahvič. Dneska jsem měl nastoupit v elektrárně.

Pivo bylo, ale z kundiček zbyla jen ta kudrnatá. Prej až do konce života, ale lidi toho nakecaj!

Na bráně obludný skleněnobetonový budovy si mě vyzvedl celkem mladej kluk.

"Jmenuju se Pavlásek a jsem váš směnový inženýr. Vy jste měl nastoupit už předevčirem!"

"No to víte," rozhodil jsem rukama.

"Tak to bylo naposledy. Nastupujete do třisměnného provozu..." Přiděлил mi skříňku a já vytáhl z tašky užmoulaný montérky.

Bylo mi jak na pohřbu. Kurva, co sem lezu? Zbláznil jsem se, nebo co? Vždyť ta svatba a všechno kolem byla jen sranda. Co se sem seru? Proč? Hlavičku do oprátky strkat?

Montérky jsem narval zpátky do tašky a prošel vrátnicí. Za bránou bylo krásně. Takový milý, tichý pohlazení nebo co jsem cejtěl. Vlezl jsem do autobusu a nechal se vyhodit u Boučků. Asi před hodinou jsem si tady dával posledního rumu na kuráž před první odpolední. Packa se chytl za hlavu a Špína vyskočil radostí dva metry.

"Kurva, já to věděl, Oline, že je v tobě zdravý jádro. Máš recht, co bys tam dělal? Vždyť bys pošlapal památku dědka a mrtvých lesů tohoto kraje. Vysrat se jim na elektrárny. Ber to ideologicky."

"No jo, zní to pěkně. Ale kde budeme bydlet? A co tomu řekne Bejbina?"

"No neposere se. Ona to přežije, neboj, je zvyklá." Přišel Haš, Kachna, Píčus a já trochu zapomněl. V hospodě všechno vypadá jednodušejc. Ale nebejt toho vola Špíny. Před zavíračkou mi zazpíval do ucha starej hit československýho rozhlasu:

"Mám dvě pevné dlaně, spolehni se na ně.... Postavím dům. Mám dvě pevné..."

Ráno jsem bojoval s představou elektrárny znova a ještě hůř. A co Bejbina?

"Oline, nechrápej a pojď nám Helfnout. Máme fušku, vymalovat nějaký babce kvartýr. Je zazobaná, tak to posype."

Navlík jsem se zpátky do montérek.

Babka opravdu sypala, ale co je to platný. Stovka Bejbinu neubytuje. Dal jsem si smažáka a pivo. Jestli jí dám kilo nebo půl, stejně mě nakope.

"Tak se na to podívejte," ukázal na mě Špína. "Dřepí tady jak kupa hnoje, žere si smažáčky a bojí se domů. A pak se žeňte. Kurva, Oline, prober se. Vždyť se můžeš ještě vždycky rozvíst. Kurva, prober se," zatahal mě za řepu. "Píči, já se na to nemůžu koukat. Ožerem ho, jinak se nám zblázní."

Napil jsem se piva a místo na hajzl vypadl před hospodu. Tohle nemá cveka. Ožrali by mě jak psa a já bych se do těch Varů zase nedostal. A já tam musím - a pojedu. Zejtra zajedu na elektrárnu, omluvím se a začnu makat. Každěj tam, jednou musí.

A budeme mít dítě.

Až do tyhle chvíle mi to nedošlo. Dítě. Já a Bejbina. Blbější rodiče si teda nemohlo najít, sebevrah jeden. Rozbije mi taky hubu? Co když budu pěkně makat, sedět na bytu, na autě, a ono mi pozdějc a celkem správně řekne, že jsem vůl? Ne, ne, to si musím pěkně prozkoumat.

Na Adaňský jsem to ohnul a zašel do Korku. Tohle se nesmí uspěchat, jde přece jen o jeho život, o výchovu. Tohle se nesmí odfláknout.

Pivo tady mají o trochu horší než u Packy, ale dá se pít. Ale když se budu takhle dál potloukat, tak mě zašijou, anebo Bejbinu. Z toho by taky nemuselo bejt zrovna šťastný.

Pivo jsem zazdil rumem. Trochu se mi potácel podvozek. Bába nás napájela zdatně. Vzpomněl jsem si na hipíky z obrázků. Těm se to žije.

"Taky jsi vzal kliku?" dřepl si vedle mě Pičus. "Je to k zblití. Už mě to u Boučků sere a vůbec všechno tady okolo. Nuda. Víš, že se mi stejská po krimu, po klucích? Je to tady venku pěkný, to jo. Chlastat můžeš, kolik chceš, občas můžu ohnout Milenu. To všechno беру. Ale dovedeš si představit tu nádhru, když se ti podaří sehnat nějaký klepky, Iron nebo nějaký jiný potěšení? Sednem si k tomu, čimelici dávaj bacha a my pomalu upijíme magorák, kecáme o ženskéch, o životě, o čórkách. Večer si pak vlezem na palandu, všichni si začnou honit péra a celá cimra vzdychá jako stádo ženskéch. Mně pak stačí jen šáhnout mezi nohy, podržet ho za hlavu a už teču jako vodovod. Někdy si ho taky nechám přebífnout. Naposledy jsme tam měli buzika, ten ti hulil, kam se hrabe Milena. Opatrně, aby se mě nedotk ani špičkou zubů, jazykem hladil žaluda. No nádhra. Byl to zlatej kluk. Měl točit desítku za chlapečky. Někákýho prej moc zmáčkł na krku, nebo jak to bylo..."

"Budu mít dítě, Pičusi. Co s ním?"

"Hm. Ale pak se nám zkurvil. Začal chodit za cigára nebo klepky. Na to jsem většinou..."

"Mám mu dělat fotra, nebo ho nechat osudu? Co myslíš?"

"Neměl. To já zas mám radši klepky než vyhulený péro, i když nádherně."

"Taky jsem prosral práci a byt. Nemáme kde bydlet, Pičusi."

"Kdepak, to bych neměnil. Klepka je klepka. Vydrží dlouho, přelíz jen chvíličku."

"Co tomu řekne Bejbina? Kurva, ta bude řádit a já ji chápu, po tom děcáku, a teď dítě."

"V Ostrově ve vazbě jsme ti měli kluka a ten šmelil s cizincema. Bral LSD a uměl ho sehnat. Co ten o tom vyprávěl, to byla nádhra."

"Třeba to dítě fakt bude chtít fotra, jak já jsem ho nechtěl. A teď si představ, že bude mít mě!"

"Říkal, že když to bral, tak se mu opakoval pořád jeden a ten samej sen."

"Nebo co když to bude holka? Ta přece jenom bude chtít šatíčky nebo nějaký jiný sarapatičky a já nevydělám ani na slanou vodu."

"Zdálo se mu o starým Římě, že má na hlavě věnec a sedí v nějakým křesle nebo v čem. A z chodby před ním se ozývá ženskéj řev."

"Víš, kdyby to člověk věděl dopředu, jestli to je kluk nebo holka. Kdyby to byl kluk, bylo by to lepší. Moc bych se nesnažil. Kluci spíš budou radši nad fotrem, jako jsem já, ale holka? Nechci holku, Pičusi."

"A pak mu otroci přitáhli překrásnou buchtu, úplně nahou, a vypadli. On vstal, svlík si tu tógu a šel k ní."

"Ale co s tím, stejně se to nedovím dopředu. Už to roste. Stejně to musí bejt blbej pocít, mít něco cizího, živýho v pupku."

"A jak se k ní přibližoval, tak ona se mu zvětšovala, a když došel k ní, byla už tak obrovská, že skrz ní prošel jako bránou. Bylo tam prej teplo a mokro."

"No to musí bejt příšerný a to se prej pozdějc i hejbe. Fuj, to je pocit. Ve mně se něco zahejbat, tak skočím z mostu."

"Pak došel do velkého prostranství a tam na nějakých slizkých kožených polštářích ležely nahý holky. Začal s nimi souložit."

"A Bejbina to má v břiše. Že se nezblázní. Člověče. Ale ona ne a ještě se prej těší. To do smrti nepochopím."

"On se do toho jejich prostoru za strašného rachotu naccpal obrovský žalud a on před ním musel utíkat až ke stěně."

Když bylo nejhůř, žalud se stáhnul, nakonec zůstal těsně před ním a vylil na něj spousty mazlavého, tekutého, ale voňavého a hořkého sajrajtu. Plaval v tom a zmenšoval se, až do tý jedny holky, co tam ležela, mohl zas vejít. A zas se to opakovalo."

"Seru na to, já žádný dítě nechci."

"To ti musí bejt nádhra, to LSD."

"Nechci. Ať jde do prdele, co se mi má co věšet na krk."

"Jen kde ho sehnat?"

"Nějakěj voprsklej fakan si vyleze z píči a bude se mi srát do života."

"V base je stejně líp."

Chtěl jsem vstát, ale podvozek se vypnul úplně. Poslední, co jsem cejtil, byl dopad na zem.

"Vstávejte," řekl mi povédomej hlas do ucha. Zavejral jsem na sestřičku z nemocnice.

"Zase ta noha?" zeptal jsem se.

"Ne, já teď dělám na záchytce," rozesmála se. No kurva, to jsem tomu dal. Oblíkl jsem se s hlavou jak střep.

"Navrhnú vás, spolu s uličním výborem, na léčení. Už jste tady moc známej a příliš mladej na to, abyste na to měl nárok," popřál mi dobrého dne doktor.

"Pane doktore, já se ženil, podívejte," mávám mu čerstvým beranem v občance pod nosem. "Já budu sekat latinu, fakt, pane doktore."

Vyhodil mě, ale mám to silně nahnutý. Ještě že ty svatby jsou.

Na nádraží jsem si dal pivo a k Boučkům dorazil jak spráskanej pes. Bylo mi, jako kdybych vyložil deset vagónů. Otevřel jsem dveře a na záda mi jich dopadlo ještě sto. Bejbina. Opřená o pípu pokojně upíjela pivo a kecala s Packou. Hospoda mě zmerčila a zmlkla. Ani ocas Špína se neodvažoval pínout.

"Ahoj, Bejbino."

"No nazdar, ty tři dny přesčasů jsou na tobě vidět, to ti teda povím. To budem samý prachy, jak to vypadá. Neměl by ses tak dřít, Olinku, nebo se mi strháš. A kvartýrek dostaneme kdy? Neříkali? Takovému stachanovci, jako seš ty, by ho měli dávat přednostně, takovejch makačů tam moc nemají." Z kapsy džínový bundy vytáhla složenku ze záchytky. "No prosím, tys už dostal i vejplatu. Ukaž? Za tři dny to jde. Odvoz, injekce, ošetření, úklid a snídaně. To je dobrý, oni ti platěj i snídaně? To je tedy prácička, to ti povím. Packo, dej mu pivo, když je tak udřenej."

Zasedl jsem do kouta. Bejbina si mě už dál nevšímala. Špína mi tajně podstrčil ruma. Otrásl jsem se.

"Neboj, rozvod tak moc nestojí," pošeptal mi přitom do ucha.

"Jo, v base je to lepší," povzdechl si Pičus a Haš začal hrát nějaké pohřební marš. Hospoda pomalu upadala do věčného spánku. Kdy přijde princ?

Princ Bejbina si ke mně přisedla a dala mi pusu.

"Za tejdén se stěhuju, co?"

"Bejbino, no tak, už se nezlob. Já vím, že tě to sere, ale tam to fakt bylo děsný, to bys musela vidět tu hrůzu."

"Hm. Tak teda budem bydlet pod mostem. Nebo jak si to představuješ?"

"Já, já ještě nevím, ale snad od lesní správy by se dal nějaký kvartýr vyšástit."

"A kdo tam bude dělat?"

"Já, Bejbi, fakt já. Hned zejtra ráno tam půjdu a zeptám se."

Bejbina se neutrálně zašklebila a objednala další tykadlo.

"A co břicho, nebolí?"

"Já nevím," řekla otráveně a napila se piva.

Do putyky vplul Kachna. Nepozdravil a s nepřítelnejma očima si přisedl k nám.

"To je průser jak vrata," zakroutil hlavou. "Bráchovi přiklepli další rok. Prej za ublížení na zdraví spoluvězni. To je v prdeli. To je kokot. Vždyť on se nikdy nepral a teď tohle. To je kráva. Ještě rok. Ten se zblázní. Jinak to nevidím. Dneska ráno za mnou byla švagrovka, prej na bráchu sere a odstěhovala se k nějakýmu frajerovi. Zejtra mi dá klíče. Tu čurinu vůbec nezajímá, že na dva nájem nemám, ani kdybych se posral. A kde bude bydlet brácha, až se vrátí, to ji nezajímá vůbec." Mrkli jsme s Bejbinou na sebe.

"Ty, Kachno, my bysme ti to klidně platili, jestli chceš."

"Čuráku, kde bys na to vzal? Je to jednička byt, stojí osm stovek."

"Ne, vážně, Kachno, zejtra jdu makat a Bejbina taky něco vydělá. Fakt."

"No tak jo. Ale až se vrátí brácha, tak vás vykopnu, Bejbina nebejbina."

"Jasně, to berem."

Zpečetili jsme to velkým rumem. Chutnal po bytu.

"Ale makat pudeš, Oline, nerada bych na tebe čekala, než se dovalíš z krimu. A taky začneš filmovat s tou nohou, abys nemusel na tu zkurvenou vojnu." Když má člověk geniální ženu, hned jde všechno líp.

Poleháváme v bytě, ve kterým ještě zbylo dost nábytku od Kachnovy ženy. Lednice je narvaná lahváci, a když dojde na magič, můžeme místo něj pohodlně poslouchat hádku odvedle. Paneláky jsou perfektně řešený. Člověk se v nich nikdy nenudí.

Urazili jsme hlavu dalšímu sklu a obrátili pásku. Život je krásnej. Do zejtrka. Jdu fakt makat. I když to není tak nutný, z Josefovejch prachů by se dalo ještě pár měsíců žít. Nejlepšího dělníka v okolí angažovala lesní správa. Chytl jsem celkem solidní džob. Budu měřit a zapisovat kubíky. A taky pomáhat vykládat řidičům. Nepřervu se, jak říkali lidi, co už tam makaj.

"Bejbi?"

"Co?"

"Stejně je to nádhra, vid'?"

"Hm. Ale jak dlouho?" Konec otázky jsem přeslechl.

V práci se fakt nepřetrhnu. Dá se to klidně přežít. Ale připadám si jako hrobař. Kluci nahoře kolem Klínovce kácejí úplně všechno, co stojí. Za nimi zůstává jen pustá pláň. Nedá se tam zachránit ani strom. Všechny mají zrzavý špičky, sežraný popílkem. Hrobník. A v kanclu se furt naši papalášci zdraví optimistickým "Lesu zdar".

Změřil jsem poslední auták a kubíky zapsal do velký knihy s oslíma ušima. Prošel jsem kolem nekonečného skladu dřevěnejch mršin a zašel na nádraží. Stavuju se tam každý den a čekám, až se dovalí Bejbina. Musí si ještě odmakat ve Varech povinný tři metry. Dneska má jednu z posledních šichet. Pak už by se měla válet doma. Doktorům se vůbec nelíbí její pupek.

V hospodě sedí Jirka a smutně se na mě šklebí:

"Nazdar, Oline, ty pičo, ty vypadáš, jako kdybys makal."

Sedl jsem si k němu a měl tisíc chutí podívat se pod stůl, jestli má protézu nebo jenom založenou džínsu.

"Ožerem se, ne? Mám ještě dost času. Lebo dostal šestku, tak co jinýho bych měl ty roky dělat než chlastat..."

"Chceš si na něj počkat?"

"A co jinýho, Oline? Pro mě už život skončil. Jsem mrzák, bez nohy, podívej," odhrnul ubrus a ukázal mi neforemnou botu, ve který měl zřejmě nějaký klacek - protézu.

"Lezu s tím hůř než šnek. Bude to fuška, dohrabat se od Boučkovejch sem nebo zpátky. O dírách si můžu nechat jen zdát. A vegety? Vysrat se na to, Oline. Je konec."

Měl bych mu říct, že kecá, že ještě bude fůra randy, že si zvykne. Ale nemůžu ze sebe vytočit ani to "vyser se na to". Od hajzlů se přivalila celkem ucházející buchta a sedla si k nám.

"To je Věra. Zdravotní sestra ze špitálu, kde jsem ležel. Blbá jak patník," nasral se. Chce si mě prej vzít. Že seš kráva?" zeptal se jí. Buchta se omluvně usmála a neřekla nic. Trapno by se dalo krájet.

"Jirko, to není takovej průser. Já jsem už taky ženatý a neposeru se."

"Já vím, říkal mi to Špína. Seš taky čurák, ale zdravěj." Konečně přijela Bejbina. Byla už trochu namazaná. Vocumlala se s Jirkou a sedla si vedle svého břicha.

"Tak třikrát jsem už s tou prací sekla, třikrát se loučila, ale až dneska to bylo definitivní. O to taky hezčí. Ožereme se na to, ne?"

"Bejbi, neměla bys tak chlastat. Víš, co říkal doktor."

"Vylíží mi prdel, mužiku."

Přesunuli jsme se k Boučkům. Jirkově dřevěný noze to trvalo snad sto let. Zkousím se držet na uzdě, abych brzdl Bejbinu. Ale je to marný. Chlastá jak prokopnutá. Má to jedinou výhodu: dítě bude do rodiny. Blbý jak já.

Od Packy jsme nakoupili spoustu zásob chlastu a přemístili se k nám. Už je to všechno jedno. Jsme moc rozjetý. Po cestě jsme ještě sbalili Čerpadlo s nějakýma paničkama a z domova vytáhli Milenu. Sidlo Kachny - náš dům - se solidně zaplnilo. Narazili jsme flašky a pár jedinců, jako já, Haš, Špína, Čerpadlo, si sedlo ke kartám. Holky protáhly ksichty. Jen Milena se šťastně rozesmála.

"To je dobrý, tomu se říká štěstíčko. Mám krámy a ocasy se mi kouřit nechce."

Jirkova zdravotní sestra se nasraně otočila:

"To máš vždycky takovou potřebu o tom mluvit?"

"Drž hubu, ty svině, plácáš si přes pysk. Vždyť taky ráda mrdáš, ne? No mrdáš?"

Jirka k ní doskákal po jedné noze, protože protězu si odepnul už v předsíni.

"Jirko, Jiříčku, prosím tě, prosím."

"Malá dává," vyhlásil Haš a Bejbina se rozesmála.

"Ještě list, za deset, devatenáct, dvacet, bere. List, hraje šanta? List."

"O bank."

"Kolik?"

"Ještě list."

"Jirko, nebuď zlej, prosím tě, nebuď."

"Špino, dlužíš mi dvacku."

Kuře se z dlouhý chvíle vrhnul na úplně setnutou Čerpadlářskou paničku.

"To je krásný. Vidiš, jak se zapírá oběma nohama o postel, vidiš? To není styl pro nás mrzáky. Já nemůžu, takhle teda ne, jsem mrzák, táhni. Jsem k ničemu a neříkej, že ne."

"Eso."

"Ani voko. Haši, naval pětku. Dáme si frťana, ne?"

Bejbina se zvedla, že nám naleje, a spadla pod stůl. Špína mi helfnul a odtáhli jsme ji do druhého pokoje na pelest.

"Ale mrdala bys, vid', zjel Jirka Věře do vlasů. Mlčela."

"Ještě list."

"Pusť tam nějaký Sabaty," žádal Špína.

"Svlíkni se. No tak, svlíkej se, dělej!"

"Ještě list."

"Seš v prdeli, Olinku."

Věra, celá rudá, se vysvlíkla. Její černý klín navštívil náš kvartýr.

"Mrdala bys? Mrdala? Tak mi nalej frťana."

"Pánové, poslední litr rumu, bude se šetřit," provolala k národu Milena.

"Pocem," zavolal si Jirka jednu z ožralejších paniček.

"Mrdala bys s mrzákem?"

"Ty nejseš mrzák."

"Tak mrdala bys?"

"Proč ne, ty nejsi mrzák."

"Ještě list, ještě. Do prdele, jsem v prdeli."

Jirka zjel do černa, které se pohnulo.

"Kuře, pojd' ji přefříznout."

"Jirko, ne," prosí Věra.

"Drž hubu, jsem mrzák, mrzák. Kuře, dělej, stříhni ji."

"O bank, ani voko, беру."

Kuře přehnul Věru přes pelest. Má vytřeštěný oči a čumí na Jirku. Moc mi to voko nejde, už prohrávám nejmní kilo.

Špína se pakuje. Jde mu list.

Jirka se vysvlíkl a do pokoje zasvítla jeho čerstvě uříznutá noha. Byla ohavná. Kuře domrdal a Jirka na sebe převalil jednu paničku.

"Ááá, to je krásný. Á, ještě."

Věra se vyškubla Kuřeti a v koutě se rozbrečela.

Přišlo mi eso na desítku. Trochu prachů jsem si vzal zpátky. Haš - bankéř měl dvacet.

"Malá domů."

Jirko, já tě miluju."

"Táhni, ty svině, hovno miluješ. Kdo může milovat mrzáka? Podívej, já nemám haksnu," pozvedl svůj pahejl.

Přišla mi desítka a šel jsem o bank. Eso chodí po královi.

Jirka odhodil paničku a Věra si k němu přiklekla. Vzala uřízlou nohu do náručí a začala ji líbat.

"Miluju tě, Jirko, miluju tě. Podívej, ta noha mi vůbec nevadí. Nevadí. Miluju tě."

Zvedl se mi žaludek. Pahejl byl fakt odpornej.

"Miluju tě."

Jirka ji odkopl tím pahejlem a přitáhl k sobě paničku. Věra klečela na kolenou a sála Jirkovi ten odpornej pahejl nad kotníkem.

"Oline, kurvo, kam čumíš. Chceš ještě list?"

Kejvnul jsem a přebral.

Věra ocucávala Jirkovi v plný soulož jeho kůl. Uřízlej kůl. Nakopl ji jím do ksichtu.

"Padej!"

Na krále mi přišlo eso, pak desítka. Co jsem vyhrál, jsem strčil zpátky do banku.

Ráno zaklepalo na dveře. Vzbudila se Bejbina. Je čas jít na nádraží, za chvíli otevírají. Vlečeme se. Věra podpírá Jirku z jedny strany, z druhý ho drží panička a zuřivě ho líbá.

"Co je to láska?"

Bejbina pokrčila rameny: "Muška jenom zlatá."

Státní lesy přežily první moji zetku. Další přijdou. Za pár dní budou vánoce a Silvestra. Dědku, Silvestra! Já tě miluju, miluju, Jirko, říká Věra a líbá uřízlou nohu. Prohrál jsem kilo a nešel do práce.

Mistrův sprduňk chutnal jako Jirkova noha. A bude hůř. Josef i se Slovenou zmizeli na Slováči. Doktoři mě nechťejí a moje noha je nezajímá. Vojna je za dveřma.

Jirka objednal ruma a Haš rozdál karty. Na eso krále, zas v tom jedu.

Napadl sníh a mrazy jsou kolem dvaceti. Každá minuta v práci je utrpením. V boudě máme schovanou flašku čaje, ale něj akej blbec nechal otevřený dveře a flaška nám zamrzla. A ještě k tomu se tady odtud nedá utýct jako ze ZKL. Kluci voží fůru za fůrou.

"Tam nahoře nemůže bejt ani strom," ukazuj u nekonečnou skládku jednomu řidičovi.

"Jo, hovno, to je nejmiň na deset let práce. Víš, jak dlouho potrvá, než se to vykáci z Karloveh Varů až po Liberec, pak Krkonoše, Jizerky, Beskydy, Nizký Tatry? Vole, to si ještě máknem."

Nabíd mi retko a já mu za ně změnil fůru.

Skoro každej den otravuju doktora se svojí rozmaširovanou nohou, abych to měl v papírech kvůli vojně. Ale vypadá to blbě. Poslal mě na rentgen a tam to dopadlo dobře. Ještě mám čtyři měsíce na to, abych to zmáknul.

Vojna. Otřásl jsem se a sjel hodinky. Konečně padla. V boudě jsem zahodil knížku, rukavice a vyrazil přes koleje na nádraží. Tam bude teplo, paráda. Poslední dobou mi leze na mozek Bejbina. Přestala chlastat i kouřit. Zahrabala se do postele, pije mlíko a čte tlustý knížky o porodech, dětech, výchově. Připadá mi, že když se dovalím domů, tak je z toho pěkně nasraná. Kluky už se vůbec neodvažuju přivít. Když jsem to udělal naposled, protáhla ksicht a zabarikádovala se ve svém pokoji.

Na nádraží neseďelí nikdo z těch, s kým bych si rád pokecal. Cesta k Boučkům je v tomhle mrazu šílená. Ale furt lepší než Bejbina s mlíkem. Haš, Špína, Kuře, Špinavej Petr a Kachna se tlačí u kamen a mastí kartičky.

"No to je dost, Olinku. Od té doby, co ses oženil a makáš, sereš na kámoše. Jestli se nemejlím, tak tu máš za poslední měsíc tři zetky. Na omluvenou bys měl postavit nějakýho ruma, nemyslíš?" rejpne si Špína. Postavil jsem rundu.

Vydělávám dost. A Bejbina kromě mlíka nepotřebuje nic.

"Tak kam na vánoce a kam na Silvestra?" vyzvídám.

"No ty snad budeš u Bejbiny, ne?" říz do mě Haš.

"Nevím, je poslední dobou divná."

"Vyser se na to, každá ženská, než to vyplivne, je taková přiblblá. To bude zase dobrý, uvidíš," uklidňuje mě Kachna.

"Víte o tom, že na Štědrý den bude diskotéka do půlnoci a kina taky hrajou?" zeptal se Packa. Vyvalili jsme bulvy.

"No, tím chtějí zabránit, aby lidi šli na půlnoční. Dobrý, ne?"

Moc dobrý se nám to nezdálo. Ale jít do kostela? To snad taky ne. Tam pro nás není místo.

Domů jsem dorazil k půlnoci. Bejbina ležela rozvalená na posteli a cucala to svoje protivný mlíko. Na klíně jí ležela bichle Naše dítě.

"Bejbi, víš, že na vánoce budou hrát kina a poběží diska? Přej aby lidi nešli na půlnoční."

"Hm. Já jsem nic nevařila, doufám, že ses najed v hospodě."

"Ne, ale to je jedno, nemám hlad." Z lednice jsem vytáhl lahvičku, kterýho jsem tam měl od včerejška.

"A kam půjdem na Silvestra?"

"Víš, Oline, dneska jsem volala jedny kámoše z děcáku. Bydlí v Plzni a je tam vdaná. Pozvala mě. Tak pojedu. Spolu bysme toho stejně moc nenaslavili. Ty se ožereš a já už nemůžu a ani nechci, tak co. Takhle si to každej oslavíme po svém"

"Ale, Bejbi, já nemusím chlastat."

"Neprs se, Olinku."

Sklapl jsem.

"Pojedu zejtra a vrátím se po Silvestru. Moc se mi tady neožer."

Zhasla lampičku a převalila se na bok.

Ráno jsem jí pomohl s taškama na vlak a zapomněl jít do práce. Ale jak jsem se odpoledne dověděl, dopadlo to dobře.

Auta nejezdila, protože zapadly silnice, a tak mě nikdo nepostrádal.

U boučkovských kamen je dobře. Diskuse probíhá na téma zneužívání nezletilých sexuálními maniaký. Je na výši.

"To vám povídám, čuráci. Se mnou byl na cele jeden prcačkář, ale perfektní kámoš. Ten na to měl teorii: ty holčičky by měly bejt ještě rády, aspoň si nemusej dělat ve čtrnácti problémy s blánou..."

Nechtělo se mi do prázdného kvartýru, tak jsem přechrápal u Petra. Zase sněží. Nemá cveka jít do práce. Z hor stejně nepřivezou ani kládu.

Konečně přišly ty posraný vánoce. Kluci odtáhli na disko. Pak se to má slízt všechno u Petra. Nakoupil jsem lednici chlatsu a pozval Špínu. Ležíme na koberci blízko topení a upijíme rum. Je smutno, strašně smutno. Nakonec jsme si vzali flašky do kapes a vyšli do ulic. Zmrzlej sníh křupal pod nohama jako páteř ryb. Chodníky a ulice byly vymetený, milostivě posypaný novou vrstvou sněhu. Sázeli jsme do něj první stopy dne, kterej teprve přijde. Všechny okna obludného sídliště svítila. A za nima stromky s barevnýma žárovkama a svíčkama. Napil jsem se rumu.

"Když mi bylo šest nebo sedm, tak jsem si hrozně od Ježíška přál brusle. Nakreslil jsem mu je do dopisu a ten hodil do schránky. Pak už jsem se jen těšil, jak budou ležet pod stromkem a já si je navleču a pudu na staďák a budu hrát hokej jako ty chlapi v televizi. Představoval jsem si, jak - nejmenší z nich - ujíždím a diváci na mě řvou, abych dal gól. A já ho dám, pak si sednu na střídačku a budu kolem sebe plivat jako velkej a všichni mě budou mít rádi. Na Štědrej den jsem to už nemohl vydržet. Od rána asi třikrát mi fotr musel dát na prdel. Poprvé ve svém životě jsem přitom neřval. Celej vejprask jsem si říkal: dostaneš brusle, dostaneš brusle. Po večeri fotr konečně rozsvítil stromek a zavolal nás. Běžel jsem k němu a div ho neporazil. Pod stromečkem ležela nová taška do školy, slabikář, košile, kalhoty a hodinky. Rozbrečel jsem se a fotr mi znovu napráskal, protože nemám radost z dáreků. Pak mě poslal spát. Stál jsem v černým zhasnutým pokoji, koukal se oknem na ostatní baráky a řval. Strašně jsem řval, protože se na mě Ježíšek vysral. Od ty doby nenávidím vánoce." Špína se smutně usmál.

Zašli jsme do vchodu nějakýho paneláku, kde bylo teplo, napili se rumu a zapálili si retka. Sedli jsme si na schody.

"My, Oline, my měli v děcáku všechny vánoce stejný. Furt a dokola. Ještě dneska ti můžu přesně říct, co právě teď dělají nebo co večer žrali." Znova jsme se napili.

"I o dárcích se ví dlouho dopředu. Když jsi zlobil, vychva ti řekne: na vánoce jsi měl dostat autíčko, ale když zlobíš, tak ho dostane tady Mirek. Když zlobil i Mirek, dostal moje autíčko i Mirkův dárek další a tak dál. A na Štědrej den to přesně dodrželi. My zlobiví jsme nedostali skoro nic a špti a podlejavci toho měli plnej balík. Ale to už mi tolik nevadilo, už jsem byl zvyklej. Nejhorší byly vánoce, když jsem byl úplně prťavej. Dostali jsme novou vychvu. Takovou mladou holku. Strašně se mi líbila a lezl jsem za ní jak pes. Co řekla, to bylo pro mě svatý. Já si kvůli ní snad i myl nohy. Na Štědrej den neměla službu a stejně jako většina vychev se rozhodla, že si jednoho z nás veme domů. Den před vánocema jsem už nespál. Byl jsem přesvědčen, že to budu já. Představoval jsem si, jak s ní sedím u stolu, jak si povídáme a hrajeme pod stromečkem. Přišla na Štědrej den a odvedla si nějakou holku. Stál jsem bosej na chodbě, nos jsem měl rozpláclej o sklo, díval se na zasněženou cestu zámecký zahrady, kudy si ji vedla, a strašně jsem řval. Až v konečcích prstů jsem cejtíl, jak je ten svět zlej a nespravedlivej. Rozhodl jsem se, že tu holku zabiju, a pak už si bude vodit tou smutnou zahradou jenom mě."

"Co tady děláte? Okamžitě vypadněte, nebo zavolám policii." Tlustá domovnice s rukama v bok burácí barákem. Zavřeli jsme flašky a vyrazili do kraje napadanejch rybích koster.

U Petra už bylo narváno. Všichni bezdomovci byli natlačený u jedinejch kamen a kotlíku, ve kterým se vařil grog. Sem vánoce nepronikly. Chlast je příliš dobrá obrana. Brzo jsem spadl na hubu a Ježíšek skončil. Co asi dělá Bejbina?

Mezi svátkama se nedělalo. Dali nám dovolenou s tím, že nám ji strhnou v létě. Všude je přes metr sněhu a nejezdí ani vlaky. Mám z toho radost, léto je neskutečně daleko. Bejbina mi poslala telegram se srandovním přáním, ale papír to má smutnej. Je úřední jak pozvání na vojnu. Upijím se. Prej i přes diska a kino o půlnoci dorazila banda lidí ke kostelu. Čekala je tam cedulka: "Z nařízení národního výboru se půlnoční mše konala už ve čtyři odpoledne." Za rohem postávaly dvě fízlačky auta.

Na Silvestra máme jet do Kotviny mezi sedláky. Je mi to celkem fuk, dobrej člověk se ožere všude.

"Oline, máš válec?"

Strkám Špinovi krabičku marsek.

"Už aby ty debilní svátky skončily, nebo si hodím mašli."

Stmívá se. Už zase.

Silvouš proběhl celkem bez problémů. Ze začátku jsme se sedlákům moc nelíbili, ale Pičusův ksicht je upozornil, s kým mají tu čest. Pak už byl do rána klid. Nedokázal jsem se ani pořádně ožrat, všechnen chlast místo do hlavy mi lezl do trubek. Bylo to potom pěkně drahý chcaní bez efektu. Silvestr, na kterým jsme slavili dědkovu smrt, byl lepší. Už aby přijela Bejbina. Zavřu se s ní doma a budu pít jen mlíko. Bože, já kecám!

Mám slejvanou. To je termín Haše pro déletrvající opici, při který se vám dni slejou v jednu podivnou hmotu bez výraznějších znaků. Podle Packy je už třetího novýho roku. Bejbina mě sere. Už by měla bejt nejmní den doma. Až přijede, tak ji sprdnu, aby viděla, že je vdaná. Jak koně ji sprdnu.

Druhej den mě Špína dokopal do práce. Mistr mi zvedl mandle, ale šlo to přežít. Měřím klády a nadávám. Kdyby aspoň napsala nebo poslala telegram. Snad se jí nic nestalo. Kurva. Poslední dobou se přej necítila nejlíp. Třeba je v nemocnici po potratu a já měřím zasraný klády a nadávám. Sekl jsem tlustou knihou do sněhu a v boudě se převlík do civilu.

"Kam jdeš? Vrať se, ještě přijede fůra. Slyšíš?"

Na nádraží jsem si koupil lístek do Plzně a dal si tykadlo. Ve Varech na přeseďu jsem stihl druhý a v Plzni jsem uloupl gambrinus. V nemocnici o ní nevěděli a ani neměli záznam, že by ji převáželi. Zkusil jsem ještě polikliniku. Taky nic. Byl jsem z toho tak přejetej, že jsem měl chuť zajít i na fízlařnu. Ale nakonec jsem se ukecal od takový zhovadilosti.

Prošel jsem pár hospod, než jsem konečně našel jednu se solidním obsazením. Byli tam nějaký lidi, který jsem znal přes Marabu. Slíbili mi přechrap celkem bez problémů. Dřepěl jsem mezi nima s vypnutejma závitama a koumal, jak v takovým kravským městě, jako je Plzeň, najít holku z past'áku, která se tu vdala. Telegram, praštil jsem se do čela. Tam přece musí bejt, z který pošty byl odeslanej.

Prohrábl jsem si kešeně a vyhrabal ho. Pošta Karlovy Vary I. Já vůl. Tykadlo jsem zlomil na ex a namakal to na nádraží. V poslední chvíli jsem chytl vlak. Ta svině. Já se kvůli ní div neposetu a ona si chlastá ve Varech. Rozbiju jí hubu.

Cesta zpátky byla nekonečná. Nevydržel jsem vzteky ani sedět. Chodil jsem chodbičkou sem a tam jak cvok. Ve Varech jsem zběžně proběhl nádraží a klusal ke Kotvě. Tam by měl být Marabu, ten bude určitě něco vědět.

"No ne, Olin! Zázrak. Sedni si a napij se, vypadáš, jako kdybys pláchnul z blázince."

"Neviděl jsi Bejbinu?"

"Řek jsem, aby sis sed a napil se, ne? Nebud' jak šílenec, vole."

Poslechl jsem ho.

"No viděl a Prezident taky. Tahá se po městě jak lesba s tou krávou ze sociálního. Prezident je dokonce viděl, jak lezou z výboru. Ale co tam hledala, se neví. Mysleli jsme si, žeš ji nějak nasral, takže se na tebe vyprdla a teď si hledá něco lepšího. Ty o tom nic nevíš, proč takhle vyvádí?"

Objasnil jsem mu to.

"No, tak to je jasný. Šplouchá jí na maják a snaží se uchytit kvůli parchantovi. Měl bys jí to zatrhnout. I když, jak znám Bejbinu, tak to asi dost dobře nepůjde. Oline, no tak, nečum jak čerstvě vyoraná myš. Víš, co takovejch bab tu běhá? Vole," mávnul rukou. "A když bude nejhůř, tak ten rozvod tě taky neposere. Kurva, netvař se furt jak čurák. Ty seš na tom ještě královsky. Ale mě zas hrozí basa. Vagóny skončily už dávno. No, a asi před měsícem přišli nějaký kokoti na můj fiks s divadlem a vyliili mě. Měsíc nemakám a už mi poslali druhou upomínku, abych vypadl z bytu. Taky fizlové se už ptají, kde makám. Člověče, to ti je průser, najít si nějakou slušnou práci, kde by tě moc nepotřebovali."

Sociální kráva, výbor. To snad není pravda. Proč, kurva, PROČ?

Přespal jsem na Beňově loži zřejmě naposledy. Ráno jsme si s Marabu dali pár tykadel u Marušky a já začal brázdít město. Udělal jsem si na to okruh. Výbor, kolem pošty, přes kolonádu a zpátky po druhý straně Teplý. Znova a znova. Nohy nezvyklý chodit mám jak konve. Jsou skoro dvě hodiny.

Při dalším kolečku jsem se rozhodl, že se zastavím na jednom v Odře. Vlezl jsem tam a málem upadl naznak. U stolu u okna seděla Bejbina s nějakou vytáhlou kostnatou bábou.

"Bejbi!" Usmála se a kejvla hlavou k prázdný židli.

"Pivo a rum!"

"Bejbi, tys mě dala. Já tě hledám v Plzni, pak po Varech. Mám strach, že se ti něco stalo, a ty si vysedáváš po hospodách."

Sklapl jsem a cejtíl tu trapnost.

"Oline, víš, chtěla jsem ti to napsat... Já už se k tobě nevrátím. Oline, já nechci, aby to dítě žilo, jak my dva jsme žili doted'. Fakt ne. Jak by to asi skončilo? Dovedeš si to představit? Ty v base nebo na alkoholce, já notorik. Pak by ho už čekal jen děcák. Nic víc. A tam to znám. Proto jsem udělala tohle."

"Kurva, jak to tak všechno dopředu znáš? Jak to můžeš vědět? Do prdele."

Nalil jsem do sebe rumíka a pivo.

"Říkáš, všechno pro dítě, ale jak mu teda vysvětlíš, že nemá fotra? Seš úplně blbá!"

Začala se rejpat prstem v popelníku. Věděla moc dobře, jak mě to dovede vytočit.

"Oline, já už v porodnici nahlásím, že otec je neznámý."

"Co to kecáš?! Otec jsem já!"

"Seš si tak jistej?"

Sklapl jsem a objednal si další rum.

"Budu se soudit!" vyhrkl jsem.

"Proč, Oline? Chceš mu ublížit? Chceš, aby vědělo, že jeho otec žije v těch nejhorších hospodách, že chlastá, nechodí do práce a věčně leží na záchytce? Jak dlouho bude trvat, než tě zavou? Co?"

"Budu se soudit," zopakoval jsem bez logiky poslední pevný bod.

"Dobře, mladíku, budete se soudit a je možné, že dejme tomu za pár let si vysoudíte otcovství. Ale co dál? Soud vám přiřkne okamžitě alimenty. Budete je mít z čeho platit? Třeba si do té doby založíte rodinu. Jak to vezme vaše nová žena? Co vlastně chcete? Jiřina už s vámi nechce žít a vy jen z ješitnosti usilujete o zbytečnou věc. Jiřina chce klid a dobré podmínky pro dítě. Můžete je zaručit? Nemůžete, jste alkoholik. Za tu chvíli, co tu sedíte, pijete čtvrté pivo a stejně rumů. Kolik jste jich měl od rána? Přihlásíte se dobrovolně na protialkoholické léčení?"

"Drž hubu, ty krávo stará, tohle je věc moje a Bejbiny!" zařval jsem na celou hospodu.

Pinglové vyběhli od pípy, ale když nebyla žádná fackovačka, zase se vrátili.

"Oline, tak tohle bylo naposledy. Jestli budeš ještě řvát na Evu, tak odejdu. Tím se nic nevyřeší, fakt, Oline. Bud' přece rozumnej."

"Teď jste se projevil. Umíte něco jiného, kromě toho řvání? Kdybyste byl opravdový chlap a táta, tak řeknete: fajn, já na to léčení půjdu. Ale to je moc velká oběť, že?"

"Není."

"Nepřerušujte mě. Jiřina mi vyprávěla o vašem mládí, na které vy tak nerad vzpomínáte. Ale vlastně, co se vám stalo? Měl jste jen přísnější rodiče, kteří chtěli, aby z vás něco bylo. To jste nepochopil a pral se s otcem. Proč? Protože jste v životě nepoznal nic horšího. Ale zeptejte se Jiřiny, jak to vypadá v dětském domově. Jste normální rozmazlený hejssek, který chce zničit život jednomu dítěti. Nechtě Jiřinu na pokoji a běžte. Chlastejte a třeba se uchlastejte, ale to dítě má

právo na normální život. A pro ně bude mnohem normálnější život bez otce, než s vámi jako s otcem."

"Budu se soudit."

Řádná opice mi dřepí na rameni a já nedokážu vymyslet nic lepšího.

"Oline, nech toho. Nemá to cenu. Eva má pravdu. Rozejdeme se, otec bude neznámý, nic od tebe nebudu chtít, budeš si zase žít jako do dneška. Oline, prosím tě."

"Bejbino, já tě miluju, já s tebou chci žít!"

"Zase lžete. Jste normálně opilý a plácáte. Dovedete si představit, co to znamená s někým žít? To znamená mít byt, chodit do práce, vydělávat peníze, starat se o manželku a o dítě. Tím, že řeknete, že milujete, tak nikomu nepomůžete. Nechte se léčit, pak si najdete dívku, odejděte od svých kamarádů. Až budete starší, pochopíte, jak špatně a beznadějně žijete."

"Tak dobře. Já se nechám léčit, udobřím se s rodiči, budu makat, to znamená v pět vstávat, v šest píchat, ve tři bejt doma, udělat nákupy, pak se dívat na debilní film, jít spát. To je ten váš život, za kterej mám bejt vděčný? Já i to dítě?"

"Na co si prosím vás stěžujete, takhle žije čtrnáct miliónů našich občanů a jsou šťastný. S vámi není všechno v pořádku, nechte se léčit!"

"Ty svině!"

"Oline, už dost. Evo, platíme. Oline, tohle je konec. Myslela jsem si, že jsi rozumnější. Ahoj a sbohem. Jestli chceš, sud' se se mnou. Prohraješ. Pro mě není problém sehnat si pět šest chlapů, kteří dosvědčí, že v tu dobu byli se mnou. To teda ne!"

Mázly účet a vypadly.

Zbytek znám jen z vyprávění kamarádů. Marabu mě dotáhl do Klostrdlý. U Špinavýho Petra jsem vyskočil z okna, ale bylo to jen první patro. Pak jsem byl pár dnů pod obraz. Prej už to vypadalo na dobrou cestu. Za dalších pár dnů mě našli podřezanýho na hajzlu u Boučků. Odvezli mě do chomutovský nemocnice na poslední chvíli. Odtud do Bohnic. Po roce, těsně před propuštěním, jsem podepsal rozvodový list. Pak mě oblíkli do civilu a dali mě lístek do Klostrdlý. Sahám pod sedačku do plastikový tašky pro láhev jabčáku...

Paříž, 20. až 26. ledna 1985

Děti ráje

SKALÁKOVI

Na každém člověku je něco krásného,

Zajímavého nebo pozoruhodného.

Jsme ale bohužel příliš mazaní, nebo

lhotejní, abychom to objevovali.

JAN HANČ

Sahám pod sedačku do plastikový tašky pro láhev jabčáku. Dlouhý lok zvolna prostupuje hrdlem a naplňuje žaludek slastnou chutí. Ještě čtyři stanice a vrátím se tam, odkud mě před rokem odvezli. Zkousím přitisknout rozpálený čelo na špinavý sklo okýnka a nechávám zblbnout oči mihající se krajinou za oknem. Rok - co znamená rok v tom přiblblém životě? Několik - radši víc - opic, spoustu šichet v rachotě, jedna až dvě chřípky, pár sejšňů a vandrů. Pár buchet na mejdanech s roztaženými nohama, se zavhlými smradlavými kundama. To je všechno, rok v prdeli. Docela se tím utěšuju, je i o něco líp. Je lehký vymazat z lidského života rok strávený v pakárně.

Vtom se ozve nade mnou, jak boží hlas, hlas primáře pakárny: "Nesmíš se rozčilovat." Dobro, pánko doktor. Beru znova do ruky studenou a skleněně neosobní láhev a nechávám žaludku znova okusit tý slastný chuti.

"Hlavně se neopijte hned první den," říkal taky doktor.

"To víš, vole, a budu střízlivěj," říkal jsem já, ovšem jen v duchu.

Konečně vlak brzdí ve čtvrtý stanici - panečku, Klostrdlá... Městečko založený toulavými mnichy, později zpustošený řádem německých rytířů, osvobozený maršálem Koněvem, o pár let později poručíkem X, kterej zatím ještě nemá bystu na náměstí. Městečko má čtrnáct tisíc obyvatel a mě.

Vystupuju se zavřenými očima a klopýtám své dva kroky k hospodě s poetickým názvem Na nádraží. Otevřu dveře a krátkozrace přes oblaka kouře nžourám do lokálu vonícího zvratky a pivem.

"Jé, Olin," zařve někdo od zadního stolu a hned se sborově, jak na spartakiádě, ozve skandování: "Pako, pako..."

Jsou tady snad všichni. Výkvěti společnosti, jak nás nazval onen příslušník, kterej mi pozdějc vykop zub. Kachny, Pejza, Josef, Vojt'ák, Pedro a další a další. Ksichty a ksichty, snad chybí jen Fašista, Kuplír, Pepek, ale co by to bylo za návrat, kdyby někdo neseděl.

"Nazdar, votroci," zdravím slušně.

"Nazdar, vole," řvou oni pod úrovní státem uznaného paka.

Beru židli a pivo Pejzovi.

"Tak čau," pozvedám půllitr, piju pivo na ex a dívám se na držky, který se nezměnily.

Mně neznáměj pingl nese už třetí tykadlo a já pořád ještě odpovídám na dotazy. Dost mě serou; každý z nich má za sebou pár let pastřáku, basy či pakárny, a ptají se jak novici v klášteře.

"Pojďte k Boučkům," navrhuju, abych se zbavil dotazů. Všichni bez keců vstávají a někdo dokonce platí i za mě. Hned venku mě Pejza chytí za ruku.

"Oline, viš, já bych taky potřeboval bejt pako, za rok mám jít k vodvodu, jak to mám znáknout?"

"Začni myslet normálně."

Čumí na mě, jako by ho převálcoval buldozer.

"To znamená, že když vidíš támhleta hvězdu nad branou PTS, tak to není jejich rudá hvězda, ale hvězda na obloze.

Když ti někdo řekne: seš normální, tak ty mu řekneš: ne, jsem pako třetí generace komunismu."

"Aha," říká nejistě.

"Ba ne, Pejzo, sežeň si žiletku. Až budeš mít náladu - a když na to nemáš žaludek - já tě máznu a naučím říkat, co je třeba. A neboj, to nebolí, akorát teče dost krve, na který je blbý, že je tvoje vlastní."

Konečně jsou pod kopcem vidět Boučkovy, chce se mi řvát, ty hospodo zaslíbená, pivem a rumem oplývající. K smíchu. Ale hluboce pravdivý. Ta hospoda, poblitá a poflusaná početnou generací našich fotrů, to je poslední oáza v tyhle zemi, hospoda, kde se nikdo nebojí říct, co si myslí, kde nesedávají fyzlové, možná ani bonzáci, jen svobodný krásný lidi, jako jsem já a oni, zničený od chlastu, s vypitými mozkama, bez minulosti...

U pipy se zdravím s Packou, jako by od našeho posledního setkání uplynul den. Ale holt Packa má už trénink, vždyť kdo z jeho hostů nezmizel aspoň na rok? Dáváme si na přivítanou rumajzla. Ani ho nestačím vychutnat a už mě Pejza táhne do "garsonky". Tak jsme nazvali zadní místnost Boučků, o který se jeden špatně podplacenej hygienik vyjádřil, že je to smetiště. Všichni mu chtěli rozbít hubu, ale mně se to líbilo. Copak nejsme na smetišti?

Jdu za Pejzou a z garsonky se ozývá mohutně znějící hymna "NÁS":

"Když makovičky zrály, tak všichni hašiši na světě se smáli a zpívali viktória."

Stojím jak vůl a z očí mi chčije jak malému parchantovi.

Teprve teď vím, že jsem se vrátil, že jsem doma! Tonda Hašiš hned citlivě nasazuje mojí nejoblíbenější:

"Sotva jsem se narodil / na bludnej kořen šláp / do školy moc nechodil / přesto je ze mě chlap."

Refrén už s nima řvu jak na vojenským buzerplace:

"Sedím si na pavlači / mám pivo, to mi stačí / ale připadá mi k pláči / že žeru žrádlo psům. / Moh jsem bejt dávno ženatej / blbej tlustej baňatej / s nějakou courou copatou / za její lásku platit / celou vejplatou!"

Hašiš ještě ani neskončil, a už se ke mně vrhá Špína a věší mi na krk něco ze svý spousty korálků.

"Teď seš zase náš," cintá si přes pysk a vůbec netuší, že přesně tohle cejtím.

"Olinka přijde za chvíli," dodává kuplířsky a táhne mě ke stolu. Shodou okolností si sedám vedle Hašiše, kterej mi, jako nejvyšší poctu, sune svýho ruma.

"Dík," ucamrávám ruma a čumím mu do očí, jestli v nich nezbylo něco z té nenávisti, kterou ke mně měl prej za to, že jsem mu ožral a přefíz nezletilou sestřenku, jak tvrdili on i ona. A já vůl jí celej večer držel hlavu nad posranou mísou, aby se jí líp blilo.

Nestačím vysondovat Hašišovu náladu po tom roce, protože přichází Olina. Nasazuju jí dvojitého Brežněva.

"Olí," šeptám jí do vlasů.

"Ahoj, pakouši," odpovídá mi stejně něžně ona.

Odtahuju ji od sebe a neubráním se tomu přiblblému vzpomínání. Olinu jsem poznal před šesti roky. Tehdy jsem šel pod zelezničák na ryby a našel jsem pod mostem spící mladou holku. V jedný ruce měla baterku, v druhý kudlu. To utekla poprvé z domova. Od těch dob se zdejhla aspoň stokrát. Její matka, velká komouška, ji za to už taky nejmní stokrát poslala k psychoušům. Prali do ní injekce a prášky, ale ty krávy nepochopily, že Olinin průser je v tom, že chce mít doma matku, a ne krávu poslankyni, která i doma cintá o tom, jak líp se máme a jak to bude krásný, až jim to vybudujeme. Když už to Olina nechtěla poslouchat, ale řádně matku nasrat, vždycky jí řekla:

"Vůbec se tátovi nedivím, že s tebou nemoh vydržet. Mít v posteli ženskou, která mu říká při šoustačce, co slyšela na schůzi, nemusí bejt slast."

Držíme se s Olinou za ruku a druhou cintáme pivo. Je mi fajn. Olina je první a snad jedinej člověk na světě, s kterým je mi dobře i bez zbytečnejch keců. Nikdy jsme spolu nespali, nesouložili, nechodili, ale přesto se potřebujeme jak siamský dvojčata. Když nemám Olinu, je mě jen půl. Kurva, kdo o tom psal. Snad Vonnegut nebo kdo. Je to pocit na hranici lidského chápání. Teď jsem opravdu šťastnej, teď taky vím, že to byl zbytečnej rok života, nestálo za to ho žít. Rok bez Oliny.

Chlastám jak prokopnutej a i v tom pitomým špinavým půllitru plavou Olininy oči. Když se vracím z hajzlu po desátým pivu, někdo na mě houká od vedlejšího stolu.

"Nazdar, Josef!"

"Čau, Oline, dřepni si na chvíličku, mám pro tebe zajímavý zprávy."

Josef je jedna ze záhad tyhle posraný země. Deset let krimu za sebou a od těch dob, co ho znám, a to už jsou nejmní tři roky, nikde nemaká. Jak je to možný, jen pánbůh ví. Má perfektní přehled o všech fízlech.

"Vo co jde, Josef?"

Usměje se, pak si dá pístu a pomalu spustí:

"Pamatuješ Vodstrčila, toho fízla?"

V mozku se mi odvíjí starej film starý nenávisti. Vodstrčil po mně šel a vůbec po nás všech jak slepice po flusu. Pár lidí

dostal do krimu, pár do past'áku a já jeho ženu do postele. Byla to kráva, přiblblá nadřžená slepice, a noci u ní jak vystřižený z Hitchcocka. Starej ve službě mlátil mý kámoše, děti ve vedlejším pokoji, ve skřini parádní uniforma a moje dlouhý špinavý vlasy na rameni jeho ženy, která šeptala: "Kdyby se to dozvěděl, voba by nás voddělal."

"No, pamatuju, a co má bejt?" povídám.

"Ta jeho kráva se mu přiznala, žeš ji pigloval, a von prohlásil, že tě vomete, hned jak vylezeš. A hlavní věc - povejšil a teď dělá náčelníka přes mládež na vokrese. Tak jestli ti smím radit, máš dvě možnosti - buď se vyser na mejdany, fotbálky, sejšny - anebo vem kliku. V krimu to bejvá horší než v pakárně," říká Josef a přitom mi rukou prohrabuje zálibně vlasy.

"Do prdele, Josef, copak žijem na Sicílii nebo kde?"

"Ne, v Československu, vole! Měl jsem kámoše, kterej nasral Slavíka, bachaře z Ostrova, to jméno si pamatuju a nikdy nepřetahuj budiček. A Slavík mu řek, že ho za to vomete. Ten kámoš spáchal sebevraždu, při který si zlomil ruku, nohu, pár žeber a prorazil lebku, vole. Nebuď naiva, vole, a spíš vem tu kliku. To je nejistější řešení, Oline. Copak jsi zapomněl na Myslivečka, kterému policajt prostřelil lebku kvůli fotbalu, a za rok byl venku? Nebo se z tebe v tý pakárně stalo vopravdu pako?"

Jdu zpátky k Oline a v hlavě mi znějí slova - vem kliku, vem kliku. Poprvé mi to někdo doporučil, poprvé o tom uvažuju, doprdele, kurva svět. Co bych kde hledal? Co bych kde hledal bez Oliny, Oty, Pejzy a toho všeho tady? Jsem nasranej a vůbec nevnímám Olinu.

"Co, co jsi říkala?"

"Máš kde spát? Nebo budeš domů? Tvoje ségra u mě už párkrát byla a ptala se po tobě."

"Ne, dneska bych nerad, snad až pozděje a střízlivěj. Nevíš vo nějakým chrápání?"

Olina se usměje.

"No jasně, mám prima vigvam, kde tě nikdo nenajde a budeš tam mít privé."

Dopíjím dalšího rumíka, postavil ho Pejza. Asi si myslí, že ho podřežu ještě dneska, páko. Hlavou mi stoupá příjemná opilost a lidičky překrývá opar mlhy. Rvu s Hašíšovou kytarou:

"Na zdi visí tuberáckej chrchel / ještě se tam teplej vobrací / na tvých střevěch voběsí tvou mámu / rozumíš..."

Pak už je jen tma a já cítím, jak ten někdo, kdo mě táhne ulicí, je Olina.

"Olinečko moje," a hned mě popadne děsná chuť na ženskou. Už rok jsem žádnou neměl.

"Olinečko, lásko moje, já chci ženskou, víš?"

"Až zejtra, Oline, se po něčem podíváš," její hlas ke mně doléhá z hrozný dálky.

"Ne, já chci dneska," hulákám a hned mě napadá písnička a s řevem spustím:

"Dejte mi kurvu, nebo si vocas urvu."

Olina dodává:

"Kurvu mu dali, vocas urvali. A už pojď, ať se vychrápeš."

Vleče mě do jejich paneláku, po schodech do sklepa.

"Mlč, teď už musíš držet hubu," říká mi něžně a otevírá nějaký plechový dveře. Po žebříku se slizkýma špriclema slízáme pod sklep. Olina z kapsy vyndává flašku.

"Na, lokni si, ať se ti líp spí," a pak mě táhne k hromadě dřevitý vlny. Padám do ní a před očima se mi dělají hvězdičky.

"Oli, co je s Milanem, proč se celej večer neukázel?"

"Oline, na Milana se vyser, ten už k nám nepatří."

Máchnu do tmy, ze který vychází Olinin hlas, pěstí:

"Ty svině, Milan je kámoš, když se voženil, má právo se na nás vysrat, rozumíš?"

"Rozumím," říká Olina a já jsem rád, že jsem se netrefil. Cítím, jak mě hladí po vlasech, a já se pomalu propadám do snů.

Ráno se probouzím nepříjemným pocitem vlhkosti. Kolem mě samá dřevitá vlna. Sahám si do rozkroku, je ještě drobet vlhkej. Kurva, zase jsem se pochcal, budu se muset s tím chlastem trochu krotit, ledviny už nejsou nejnovější. Kurva, kde to jsem, říkám si a vstávám, přičemž si dám děsnou petelici o strop do hlavy.

Stojím příkrčenej jako vůl a čumím. Kolem mě je sklep asi metr dvacet vysoký, plnej trubek vodovodu. Aha, Olinin bejvák, vrací se mi včerejšek. V podřepu, jak pako, hledám dveře a po chvíli je nacházím v zadním traktu. Vycházím z baráku, kolem mě spěchaj lidičky do práce. Ksichty ztuhlý nevyspáním, plný nenávisti spěchají za kusem žvance.

Kurva, tak takhle dopadnout - to nikdy!

Copak jsem se narodil, abych dřel? Narodil se, nevěděl proč, vystudoval, nevěděl jak, oženil se, nevěděl s kým, umřel, nevěděl na co. Tak tímhle se stát? Robotem, co ráno vstává, celej den pracuje, uléhá, plodí děti, protože to nějaká společnost potřebuje? Copak jsem zabil fotra řetězem? Ale krim je horší představa.

Vyrážím směrem k bufiku. Jdu kolem obrovitých králíkárén na robotu, kolem nástěnek, který už dvacet let hlásají, jak budeme dnes pracovat, tak budeme zítra žít. Když se kouknu kolem, napadá mě, že naši fotříci se taky nepřetřhli.

V bufiku je narváno existencema, jako jsem já. Je dobrý je vidět, člověku se hned zvedne nálada. Dávám si pivko a marsky za poslední pětku, co mám v kapse.

"Jé, Olin," řve jako vždycky Špína.

"Kde jsi spal, vole?" ptám se ho.

"V parku, ale to byla taková kosa, píčo, to si nepřej zažít!"

"A kde ty, vole?"

"V garsonce, krávo americká," říkám schválně sprostě a upíjím první pivko. V žaludku to zabolí, ale za chvíli se rozleje příjemný teplo. Zkouším první cigaretu.

"A, pakouš je Olinin chráněnc, ale" stejně ti ji jednou voklátím," dodává Špína se závistí.

Chci mu vysvětlit, že s Olinou nespím, ale nechávám toho, je to vůl. Ve dveřích se objevuje Pejza.

"Pejzo, co je s Milanem?" vzpomínám si na včerejšek. Pejza si dá loká a pak pomalu odpovídá: "Na toho se, Oline, vyser, to už není člověk, ale voni," a ukazuje prstem ven za umouněný sklo na spěchající pracující.

Pejza odešel a s ním i dělnická třída za svým žvancem. A Špína si žvatlá, přes pysky:

"Na co mít prachy, na co mít dům, auto, děti, dyť stejně jednou všichni zdechnem. Zbydou po nich jen ty děti, kretění jako my, ale voni jen makat a makat. Kdo se má na to dívat?"

"Čau, Špíno," přerušuju jeho filozofický žvásty, "za chvíli se objevím."

Spěchám před gympl, abych stihnul ségru. Valí se až po druhý cigaretě.

"Nazdar, Oline, kdys přijel, to už tě pustili? Proč jsi nebyl doma?" mele se závratnou rychlostí jako vždycky.

"Hanko, to víš, není to sranda..."

"Kdy se zastavíš doma?" přerušuje mě. "Kde budeš odpoledne, Olinku, nemoh bys mi napsat sloh? Počkáš na mě před školou? Končím ve dvě."

"Tak fajn," беру od ní sešit a po cestě k Milanovi přemejšším o tématu. Je to Alois Jirásek. Asi začnu - Alois Jirásek napsal Temno o době pobělohorské, i dneska by se měl narodit autor, který by napsal o době, dej bože, už pokomunistické.

Dorážím k Milanovi a zvoním jednou krátce, dvakrát dlouze, jak bejvalo znamením celý party.

"Jé, ahoj Oline, to je dost, že ses přišel ukázat, pojď dál."

"Milan marodí, tak leží," šveholí Jana.

Zouvám si boty a lapám vůni bytu. Každý byt má nějakou. Někdy voní spáleným zelím, jindy chlastem nebo kyselým zápachem dětský kůže, uslintanech tvářiček, starejma plenama.

"Čau, Oline, tak už tě pustili? Jak bylo? Že se ptám, pakárna na entou, vid". Počkej, přinesu něco k napití."

Změnil se za ten rok, snad je to tím, že si ostříhal vlasy.

"Mám tady vodku a pár piv, dáš si, ne?"

"Hmm."

Prohlížím si Milanovy obrazy na stěnách. Milan maloval přesně to, co já chtěl psát. Maloval, co vidí, jak to cítí, sral na pravidla, módu a styl. Všim si, že vejrám na plátna.

"No, už dávno nemaluju, nemělo to smysl."

Chlastáme přechlazenou vodku, zapijíme pivem a nemáme si co říct. Mezi náma je zeď, přehrada, marně přemejšším, co se s Milanem stalo.

"Už jsi slyšel ty kecy vo mně? Jana byla v jináči, tak jsem si ji vzal. Potřebovali jsme byt, ta moje černá komora by snad šla pro nás dva, ale ne pro malý. Lítal jsem po podniku, na výbor, víš, že byty ve městě jsou, ale všude věděli, že jsem seděl za pobuřování, tak nic neměli. Až za mnou přišel Hamouz, znáš ho, šéf partaje, s klíčkem od tohodle bytu. Že přej znal moji mámu a co jsem udělal, je pryč. Měl jsem byt a nic do něj. Na těch dvanáct stovek, co jsem bral, mi nedali ani půjčku a Jana šla do porodnice. Víš, co to pro mě bylo, přivít ji a malý do čtyřech prázdných stěn, nemít co do huby. Znova přišel starej Hamouz a nabídnul mi místo šéfa ve skladu. Že prej ví, že mám průmku, ale to místo musí dělat jejich člověk. Dal mi přihlášku a na místě ručitele byl podepsanej von. Tejdén jsem chlastal, měl nervy v prdeli. Ten den, kdy se narodila malá Jana, jsem to podepsal. Dělam mistra, mám tři hadry, tenhle byt a dvě Jany. Oline, já nelituju. Možná si myslíš, že jsem sráč, že jsem tě zradil, jako si to myslí kluci, ale já na ně seru. Co voni dokázali, vyjma chlastu a kriminálu za příživu? Já mám rodinu, a kterou se umím postarat. Dovedeš to pochopit? Můj fotr se na nás vysral, když mi bylo pět. Od těch dob jsme to klepali jen s mámou. Já vím, co je to nemít fotra, anebo fotra na hovno!"

Na chvíli se zarazil, muselo to v něm ležet jak tři dny stará ryba. Potřeboval se někomu vyblejt.

"Milane, řeks to Otovi?"

"Jo, Otovi, na toho se, Oline, vyser, Ota je víc v pakárně než venku, stejně jako ty, aby nemusel na vojnu nebo do krimu. Ale von to přehání mnohem víc než ty. Ruce má rozřezaný jak debil a nejstrašnější je, že ho fascinuje to rozhraní mezi životem a smrtí, o kterým si sám rozhoduje. Oline, ty nejseš magor, vyser se na to, dokud je čas. Párkrát tě vometou a skončíš v pakárně vedle Oty, nebo v krimu, vole! Oline, vem kliku, dokud můžeš, a ser na to."

Co když má Milan pravdu, všechno je marný. Co když jsme byli opravdu mladý sráči, policajtům pro smích, a mysleli jsme si, bůhvíjak dobře neděláme? Co má ještě vůbec smysl? Žít? Je mi na blití. Dorážím vodku přímo z láhve a spěchám do kraje, kde není žádný fízl. Pitomý myšlenky. Je tam vůně chlastu a zapomnění.

Odcházím od Milana asi ve dvanáct, v hlavě mi příšerně hučí a pod rukou mám sešit ségry, ve který chybí Jirásek. Vem kliku, notuje mi to samo do kroku.

U Boučků diskutuje Packa s pár dědkama o ekologický zkáze Krušnejch hor. Sedám si do rohu, Packa mi sune pivo a já ho upozorňuju, že je to na sekeru.

Využívám Páckovy dobroty a přidávám k pivu kafe, abych se z toho vzpamatoval. Otevírám sešit a rukou, co by měla patřit asi mně, píšu: Nad dílem a odkazem Aloise Jiráskova. Píšu, a vůbec si neuvědomuju zuřivěj běh hodin. Před školu dobíhám po druhý. Ségra už netrpělivě přešlapuje a s ní dvě kámošky, který se přišli podívat na bráchu paka.

"Ahoj, Oline, to je dost, že jdeš. Půjdeš se mrknout domů?"

"Jo."

Cestou holky žvatlaj a předváděj se, jsou to ještě mladý střeva. A já si mezi nima připadám strašně starej. Nelákaj mě, to je hrozný, copak jsem impotent nebo co? Zkusím se zazubit na jednu z nich. Význí to jako úsměv z rakve. Jdem a naše kroky si prozpěvují - vem kliku, vem kliku. Nikdy! vykřiknu v duchu.

Doma se nic nezměnilo. Fotřík, coby penzista, leží před televizí a sleduje mezinárodní zápas ve fotbale. Matka, shrbená a úplně bílá, sedí v kuchyni. Z pokoje se co chvíli ozve: "Vidíš ho, blba, proč ho stavěl, vždyť nemá rozum, vůl. To je úplná lemra."

Vcházím do kuchyně a zdravím. Matka těžkopádně vstává a objímá mě:

"Olinku, tak už jsi doma, tak už tě pustili, to je dobře. Už budeš s námi." A z pokoje se ozve: "To je vůl, taková šance, hovno to umí a leze na plac."

Jdu za tátou. Moc mě nevnímá. Strká přede mě pivko a říká: "Nazdar, to jsem rád, že jsi přišel. Potřebujeme natřít okapy. Vidiš ho, vola? Zase kličkuje a nepřihraje."

Oťřesu se při představě, že bych tady měl znova bydlet. Nenápadně se vytrácím do svého pokoje pro camradlo a pár věcí. Tiše jako duch přichází Hanka.

"Oline, ty odsud pudeš?"

Beru ji za ruce, jak když byla ještě malá, a říkám jí: "Hanko, já tady nemůžu být, fakt to nejde, vždyť to nejsou lidi, podívej, co se z nich stalo! Pamatuješ, byly doby, kdy nás občas vzali do lesa, někdy bylo fajn, pak fotířek začal shánět prachy na auto, televizi, nověj koberec a další pičoviny, a všechno šlo do prdele. Co se z něj stalo? Práce, fušky, pivo a televize, spořitelní knížka a výčitky, co to ze mě vychovali. To nejde tady zůstat. Viš, někdy mě napadá, že už nejde nikde zůstat. Ze všech koutů na mě čumí studený držky televizí, který se mi smějou, utíkám před nima, hledám lidi, pak je nacházím, oni jdou proti mně a místo ksichtů mají obrazovky."

Neposlouchej mě, Hanko, já jsem fakt asi blázen. Měl bych začít chodit do kostela, tam je klid, ale kde vzít víru? Do prdele," ukousnu větu a chce se mi brečet. Hanka na mě vážně kouká.

"Budu tě chodit navštěvovat k Boučkům," říká a já vím, že mám fajn ségru.

Sedím zase u Boučků, chlastám na sekeru a čekám na Olinu. Její sklep se mi zdá jako příští bejvák ideální. Je to každopádně lepší než Špínova bouda, kterou zdědil po opravářích kolejí asi tři kiláky za městem. Jsem už docela pěkně s'atej, Packa za chvíli zavírá a Olina nikde. Asi jí matka za včerejšek zamkla doma a vyhrožuje jí past'ákem.

Packa významně utírá stoly a inkasuje dědky. I kluci platí. Hašíš balí kytaru do futrálu, s placením si nikdy nedělá hlavu. Říká, že si na účet vydělá hraním. Všichni to respektují a platí za něj. Bez Hašíše by byla nuda.

Čekám, až vypadnou, a pomáhám Packovi. Ne, že bych tuhle práci měl tak rád, nebo kvůli prdelolezectví. Ale při uklízení se dá vybrat spousta vajglů z popelníku na dlouhý zítřejší ráno, dopít zbytky pív po těch, co přebrali. Kecáme s Packou o situaci, která se ani mně ani jemu nezdá růžová. On neví, jak uložit prachy, aby ho nějaký závistivec nebonznul, já nevím nic. Jsem strašně unavený, je mi dvacet a zároveň sto padesát. Od patnácti kam se hnu, narážím na fizly, či něco podobného, jako bych chodil v bludišti a najednou přestal mít sílu hledat z něho východ. Existuje vůbec něco jako východisko? Je to cesta Milana, nebo Špíny? Mám se přibít na kříž?

"Na co myslíš, Oline?" ptá se mě Packa.

"Není to lehký, kurva svět," na víc se nezmůžu.

"Já vím, není to lehký, vůbec ti nezávidím, ale voni ty prachy taky nejsou žádná slast," říká Packa a z velký prkenice vydává dlužní lístek a hází ho do koše.

"Kurva život, tady máš dva lahváče na ráno a zastav se v osum, až budu otvírat."

"Dík, moc dík, Alojz," říkám mu snad poprvé civilním jménem, "ale prosím tě, venku bude kosa a já nemám kde spát, nebylo by tam trochu rumu?"

Packa si přisune po mokrým pultu půllitr a plní ho rumem.

"Do píči, už jdi, nebo ti za chvíli dám i svoji starou!"

Snažím se jít co nejrovněji, abych nevytil ani kapku ze svého spacáku, nejbližší cestou k parku. Hned za bránou jsou čtyři lavičky, kde přespávají všichni bezdomovci. Dneska jsem tady sám. Už je moc pozdě a velká kosa na sezónní rebelanty, co utíkají z domova, jen když je teplo, pitomci... A většina skalních je zašitá, Špína ve své boudě, kterou jsem mu ještě ráno hanil, a teď mu ji závidím. Uléhám na lavičku, která je plná rosy - stříbrnejch perel. Projede mnou záchvěv zimy. Do prdele, pojďte si sednout, posraný romantici. V náprsní kapse invazáku hledám solidního vajgla, kterýho použiju proti zimě. Potom na expiju rum. Hrdlem projede odporná vlna vyšívaná žaludkem. Dokuřuju a čekám, kdy se dostaví slastná vlna zapomnění.

Probouzí mě kosa, je nesnesitelná. Kosa, o který si vždycky myslím, že může existovat jen na Sibiři, zlá, vlezlá kosa, která se dostane do každého záhybu těla. Kurva, kolik je? Koukám na hodinky. Přes zamlžený sklíčko se na mě šklebí pětka. Sedám si a kolena přitlačuju co nejvíce k bradě. Je to jedinej skorolék, jak alespoň trochu udržet teplo. Veškerý kecy o běhání jsou na hovno. V držce mám jak v senkrovně. Kurva, ten rum mi dal...

Abych oblafl bouřící se žaludek, zapaluju si vajgla, od toho zas hned druhýho. Zásoba se mi tenčí. Musím zajít, hned jak se rozední, na autobusák - tam jich bejvá po ránu nejvíce. Žaludek se po chvíli uklidňuje, ale pachut' zůstává.

Vzpomenu si na Packova včerejší piva. Šmátrám pod lavičku a nahmatávám studený tělo přítelkyně. Nebyl to sen, držgreše Packa se praštil přes kapsu. Zázrak. Otvírám pivo o roh lavičky, vydává syčivěj zvuk a pěna mi přetéká přes prsty. První lok a tělem projede blažená chuť. "Bud' pochválen ten, kdo vynalezl pivo," řeknu polohlasně, ještě známenej Páčkovou štědrostí.

"Ze zadní lavičky jak ze záhrobí se ozve huhňavej hlas:

"Gumo, nemáš ještě jedno?"

Leknutím div neupustím flašku. Za lavičkou se zvedá podivná příšera, která vypadá jak ulitá z jednoho celku.

"Gumo, aspoň loka, mám cigára," říká příšera a já v ní poznávám Lesního muže. Podivná postavička městečka, kterou matky straší neposlušný děti, je to stařík, kterej nikde nebydlí, kterej jen ztěžka a málo komunikuje s lidma a živí se vybíráním popelníků. Nikdo o něm nic neví, ani jak se jmenuje, pro všechny je prostě Lesní muž, patří k jejich životu stejně jako chodník před Jednotou, po kterým ráno šlapou.

"Pojď si dát," zvu ho. Sedá si vedle mě v hubertusu po Němcích, kterej mu závidím - musí v něm být teplo. Bere flašku do ruky a s gurmánskou chutí si dává loka.

"Žatecký," poklepává po flašce, "to je vono, Gumo."

Sedíme v opuštěném parku, kterej je beznadějně prázdný, až na nás a Brokoffovy sochy nedalekého zámku, kterým je

asi taky prázdně jako nám, studené, beznadějně a zároveň krásně. Nemají sice pivo, ale jistotu staletí, nekonečnosti doby trvání kamene, bylo by krásný bejt sochou a čumět a vědět, bejt kamenně kamennej - čučet a žít... Žijou ty sochy? Je jim zima? Co my víme, co známe - ubožáci.

"Gumo, máš prachy?" přerušuje Lesní muž moje myšlenky.

"Ne!"

"Tak pojď se mnou, dopoledne nějaký budeme mít."

Neříkám ani jo ani ne, ale automaticky vstávám. Lesní muž vytahuje z křoví dvoukolák a vyrážíme do ulic. Na chodníku hned zaujímám místo u obrubníku, kde bejvaj největší vajgly, jelikož cigára došly. Můj parťák probírá chodník u domů, kde bejvaj menší, ale sem tam se objeví i vajgl z rodu královskéjch.

"Gumo, my budeme fajn parta," říká si Lesní muž spíš pro sebe a já to беру, kurva, co by ne. Jakej je to rozdíl dělat u soustruhu zámečnicka, nebo vybírat popelnice? Jen kdyby tak uměl Lesní muž dát ten zkurvenej štempl do občanky. Vyšplhali jsme se na kopec, kde začíná nový sídliště.

"Tady si, Gumo, dáme kouřovou a pustíme se do toho," říká mi před první králíkárnou.

Vytahuju hrst vajglů a toho největšího si strkám do huby. Lesní muž si taky zapaluje, ale o posezení nemůže bejt ani řeč. Dotahuje dvoukolák k popelnicím a hned do první zanořuje ruce. Čumím do tý smrdutý plechový nádoby a je mi na šavli. Lesní muž to postřehne a strká mi do ruky klacek, kterej má na konci hřebík. "Na, Gumo, s tím ti to bude líp."

Hrabu se v popelnici a vybírám zbytky chleba. Dávivej pocit v žaludku nepolevuje. Kolem nás procházej dvě naondulovaný paničky, jdou zřejmě do kancelu.

"Vidělas ho, takovej mladej a u popelnic. To jsou ty špinavý vlasatci. To já jsem jednoho potkala..."

To už nevydržím, obracím se a řvu:

"Vy krávy nasmradený, hnusný, pitomý, co si vo sobě myslíte, že jste? Jste schránky blbosti za psacíma strojema. Roztahujete svoje špinavý nohy a přivádíte děti do tohodle bordelů!"

"Klid, mladíku," chytá mě někdo za ruku. Otáčím se a za mnou stojí pán v nejlepších letech s pomádou ve vlasech.

"Táhni, ty buzerante," řvu mu už nepříčetně do ksichtu. Chlapík poděšeně uskočí. Otáčím se k němu zády a vzteky zabořím obě ruce do popelnice. Najednou jsem na to hrdej, že k nim nepatřím, že s nima nemám nic společného.

Asi v osm končíme první část sídliště. Mám dva plný pytle a Lesní muž promaštěnej sáček, o kterým nevím, co v něm je. "Tak, Gumo, a teď pojedeme střelit ty pytle, ať máme na pivo," říká Lesní muž. Nemusíme jet daleko. Hned za sídlištěm je barák na spadnutí. Lesní muž v něm mizí i s vozíkem. Za chvíli se vynořuje se dvěma pětikama v ruce.

"Dneska to bylo dobrý, Gumo." Vracíme se na sídliště. Před Jednotou Lesní muž zarazí. Za chvíli se vrací a v náručí jako děti nese dvě piva a láhev jabčáku. Dávám si pivo a start-ku do huby a lehám si na trávník.

"Teď se, Gumo, najíme," říká Lesní muž a já čekám, odkud vytáhne balíček z Jednoty, ale on suverénně rozbálí svůj promaštěnej pytlík a vyndává na trávu nazelenalý jelito, z každé strany uskrápnutý hliníkovou sponkou, pár špatně okousanejch kostí z kotlet a jako dezert olýsalej makovec.

"Ber si, Gumo," pobízí mě. Ranní nevolnost se mi vrací žaludkem do držky. Lesní muž rozkrajuje jelito na dvě půlky a s chutí se do své zakusuje. Hlad je silnější než já. Beru druhou půlku a opatrně ochutnávám. Chuť to nemá žádnou, snad trochu do kysela, ale dá se to jíst. Po jelitu rozděluje kosti. Beru tu svou už s menším odporem než jelito. Vtom se Lesní muž rozesměje a ukazuje mi svou kost, na který je típnutá celá cigareta. Opatrně ji vezme do prstů a otáčí ji. Hledá značku.

"Hele, Gumo," strká mi mastnýho vajgla před oči, "Pal-Mal, amerika, to je štěstíčko, to když jsme lítali v Anglii, fasovali jsme camelky," dodává bez souvislosti.

"To jo," říkám a použít se do špatně okousaný kotlety.

Dopoledne děláme ještě dva pytle. Mám toho plný zuby a jsem rád, že nemusím jít s Lesním mužem prodávat. Dohodli jsme se, že mi přinese k Boučkům moje prachy. Cestou narážím na Pejzu.

"Nazdar, Oline, kam se valej? Pojď se mnou na mejdlo, mělo by tam bejt pár dobrejch lidí a fajn muzika."

"Dobrý, já se přihásím, ale teď musím k Boučkům. Lesní muž mi tam má dovalit vejplatu."

"Nekecej, ty ses dal s Lesním mužem do party?" diví se Pejza. "Až mi ten kretén mistr ještě jednou oznámí, že je schůze ROH povinná, tak mu s tím seknu a dám se k vám, jo?"

"Fajn, ale musíš si přinést kádrovej posudek, my hned tak každého neberem," říkám Pejzovi a kráčím domů k Boučkům. Ta pozvánka na mejdlo mě docela medí, přece jen se něco děje a snad se tam objeví taky nějaká ucházející buchta, třeba horší, i od šeredy je to lepší než od vlastní ruky.

Lesní muž přichází přesně, dává mi dvacku, což je slušný, ještě to razítko a mají ode mě do smrti pokoj a ještě zachráním národnímu hospodářství majland. Blbové. Dorážím tykadlo a vleču se zpátky do kopce k Dádovi. Je snad jedinej mezi náma, kterej vlastní byt. Nikdo neví, jakou záhadou se to stalo, ale je to krásnej fakt.

Zvoním, otevírá mi Olina, což je geniální. V kuchyni si беру popelník a láhev jabčáku, do Dádovy mejdanovky házím těžce vydělanou dvacku a cpu se k Olině do kouta. Jabčák příjemně voní, vedle mě Olina. Co víc si můžu přát, směju se svý ranní skepsi.

Přisedá si k nám Pejza a hned se ptá:

"Víš, že se vrátil Fašista?"

Povídám: "Nějak brzy, ne?" a hned se mi vybaví starej příběh Fašisty, kterej se stal v době předpakárenský.

Seděli jsme u Boučků, když vtom někdo rozkop dveře. V nich stál maník v SS přilbě a v plynový masce bez filtru, v zelený bundě a špinavejch džíněch.

"Sieg Heil!" pozdravil nás, pak si klek do kouta a deset minut se modlil ke svému fýrerovi. Pak si klidně sed a klábosil, jak to bude dobrý, až bude fašismus. Ta krása, až přejdou starousedlíci v bílejš podkolenkách pod okny Boučků.

Vtom přišel Bručoun nasranej jak brigádýr:

"Kurva, v jídelně se nemůže člověk ani nažrat, je tam plno dederónů."

"Co? Ty zrádci?" vyskočil Fašista a hned si začal oblíkat svoji výzbroj.

Než moh kdo co říct, fašoun rozkop dveře vedlejší jídelny a zahajoval dederónům líp než nebožtík Goebbels.

Pokojnýmu zájezdu zaskočil řízek v krku. Fašista začal chodit od stolu ke stolu a každému z přítomných přidělil koncentrák... Dachau, Terezín, Majdanek, Osvětim... Pak odešel dělat to samý na ulici. Stoup si doprostředka silnice, zastavoval auta a rozděloval dál. V pátým seděli fizlové...

My s klukama jsme se vrhli do opuštěný jídelny na zbytky řízků budoucích chovanců - lidí určených k převýchově, který samozřejmě vzali roha.

"Nazdar, čuráci," ozve se od dveří a přicházejí Bručoun, Láďa a Špína, kterej hned prohlásí: "Co je boží, patří Bohu, co je císařovo, patří císaři," a sápe se po láhvi.

Bručoun si sedá vedle mě a sděluje mi:

"Vrátil se Fašista, bude prdel."

"Jo, už jsem slyšel, ale, co to bude za prdel, nevím." Dlouze si mě prohlídne skelnýma očima, pak si přihne jabčáku a z usmolenýho camradla vyndá knížku.

"Krávo, víš, co čtu?" a strká mi pod nos Zlatýho koně od Seneky. Bručoun, po vyštudování pěti tříd zvláštní školy, začal s náma jezdit do Prahy, kde ho nakazili intelektuálštinou. Hašiš tvrdí, že je to horší než kapavka.

"Oline, všechno je jinak," říká mi se zaujatou tváří Bručoun. "I náš život, ať už žijeme, nebo nežijeme, je jinej, protože to, co žijem, je fikce, jak říká Hegel."

Okamžitě vypínám mozek. Do prdele, co mi je do jeho Seneky, do party se mnou a s Lesním mužem nepůjde, jabčák nedonese, tak ať vyhulí i se svojí fikcí!

Ze zajetí Bručouna mě zachraňuje Haš. Vchází se třema podivnejma stvořeníma, který ve slabších chvílích připomínají ženský. Všichni na chvíli zmlknou, i Bručoun, tak to s ním nebude tak strašný.

Nejvyšší bucha zaskřehotá: "Kluci, nesmíte nikomu nic říct, nás hledaj fizlové, my jsme před měsícem foukly z domova."

"Neboj," uklidňuje ji Špína a hned jí jede po kozách. Buchta se přiblíže usměje a bere Špínovi flašku jabčáku z ruky.

"Kurva, Láďo, ta je má dobrý," říká Špína a táhne buchtu k Láďovi, aby si taky šáhnul.

"Dneska je holt móda zdrhat," říká Olina. "Já zdrhnu taky, tu krávu doma nemůžu už ani cejtít. Víš, co mi dneska řekla? - Olinko, sehnala jsem výbornou léčebnu, předseda mi ji dohodil, jeho holka tam byla taky, a jak si libovala, a podívej, dneska má dvě děti, dělá na výboře, co jí chybí? - Není to kráva, Oline? Zdrhneš se mnou? Pojedem do Prahy, jo?" A visí na mně bulícima, telecima očima. Na odpověď ani nečeká, je jí jasný, že vezmu pali s ní.

"Olino, ale až za tejdén, až seženu nějaký štempl do vobčanky," upozorňuju.

"Fajn," bere to na vědomí. "Tak já se zatím zašiju tady u Dády, snad mě schová, protože ta kráva zbrcuje všechny fizly, co zná."

Přerušuje nás Špína:

"Nate, holomci," háže každému pytlík yastilu, "ať vám to lip kecá a ty, Olinko, ať jsi povolnější."

"Čuráku, to spíš dám Lesnímu mužovi než tobě," usazuje ho Olina.

"Olinko, nevíš, co říkáš, ale já mám klacek, že bych moh na něm kýble nosit. A doma na stěně tisíce děkovnej dopisů."

Končí jejich obyklý nevinný dětský škádlení. Špína jde nabídnout svůj ocas s tisícem děkovnejch dopisů tý dlouhý.

Odkudsi s pytlíkem yastilu v ruce se k nám klátí Hrbatá:

"Olinku, namíchej mi."

Všechny tři pytlíky sypu do sklenic, zaleju je pivem a prstem odborně zamíchám. Pak počkám, až se větší krystaly usadí, a míchám znova. Po třetím zamíchání krystaly mizí úplně a nápoj pro pitomce je hotovej. Všichni tři ho bereme na ex. Hrbatá se labužnický olízne:

"Ten kurva byl," říká a mizí mezi lidma. Dlouho jsem byl zastáncem čisté opice, ale takhle je to levnější a hlavně rychlejší.

Někdo zhasnul, zapálil svíčku a pustil magič na plný koule. Pinkfloid mi svojí muzikou rvou vnitřnosti, yastil mozek. Tak tohle zbožňuju. Sníme s Olinou o tom, že jednou najdeme krajinku, kde nás nikdo nebude otravovat, sníme o chajdě a koze, o chajdě a děsně veliký louce plný kopretin, který budeme nosit za uchem. O chajdě plný jabčáku a dobrejch lidí.

Asi za dvě hodiny jsme všichni pěkně s'atý.

"Pánové a dámy, šaty do šatny, prosím," vykřikuje Špína.

Všichni se bez keců svlíkáme, jen Olina si nechává kalhotky, který hned zmerčí Špína.

"A Olinka si nechává kalhotky pro svého miláčka Špínu," řve. Ten vůl se snad nikdy nenaučí mluvit normálně.

"Ne, čuráku, mám krámy, a jestli nevěříš, tak si pojď šáhnout," říká mu Olina a já se mu směju do ksichtu.

Špína zklamaně odchází a někde v rohu se ozývá první sténání nějaký šťastlivky. Vocas mi stojí jak ten pověstnej Špínův kůl. Vedle mě si sedá jedna z těch třech. Hladí mě po vlasech a říká: "Líbíš se mi."

To už nemůžu vydržet a lezu na ni zezadu a Olina ji hladí po vlasech. Za chvíli teču jak vodovod. Buchta se k mýmu překvapení spokojeně převálí a vrní Olině na prsou. Za chvíli ji objeví Láďa a táhne ji do vedlejšího kouta.

"Za chvíli přijdu, s tebou to bylo nejlepší," skládá mi poklonu a já marně v jejím hlase hledám ironii. Vrací se asi ještě třikrát a já toho začínám mít dost. To ostatně všichni, hlavně holky. Kluků je tady moc.

"Přečurákováno," říká posměšně čtenář mých myšlenek Olina. "Ještě že mám krámy, jinak bych nemohla chodit."

Hrbatá sedí uprostřed pokoje, jednou rukou si hladí pítu a říká: "Dala bych si žváro."

Hned k ní přiskakuje nenasytný Špína.

"Na, vem si kožený bez filtru," nabízí svůj neukojitelný kokot.

Hrbatá si ho vezme něžně do pusy a pod koulema škrtne zapalovačem. Špína s řevem spadne na zem. "Tý kundo, víš, co si udělala," křičí na smějící se Hrbatou. "To byl atentát na nejlepší vocas v Evropě." Dusíme se smíchy.

Vrací se ke mně ctitelka mýho ocasu a v ruce nese tři sklenice s yastilem. Piju ho na ex a upadám do snu, kterej se mi vždycky po yastilu opakuje. Jdu v něm po velký, krásně zelený louce, uprostřed stojí bílej kostelík. Čím rychleji jdu, tím víc se vzdaluje. Až se nakonec rozběhnu, ale louka se v ten okamžik změní v bažinu, do který se propadám, čím dál tím víc. Hnusný smrdutý bahno se mi lepí na nohy, který těžknou, já padám a špinavá voda se mi valí do držky, kterou se marně snažím zavřít. Chci křičet, ale nejde to, nohy i ruce mým najednou svázaný a nade mnou na dosah ruky je kostelík. Krásnej, bílej, naplněnej podivnou září, z který vychází vůně dobra.

Probouzím se příjemným tlakem v klíně. To ta buchtá mi kouří péro a Olina mě hladí po vlasech. Budu se jí muset zeptat na jméno, napadá mi, a pak už teču a buchtá s rozkoší saje tři milióny dětí v podobě tělíček s dlouhým ocáskem.

Probouzejí se i ostatní a Špína se vrhá na Hrbatou, aby si dal ranní zdravotní číslo. Pak všichni vstáváme a chystáme se jako vždy po velký noci k Boučkům. Jak málo stačí k lidský radosti. Spokojený ksichtíky kolem mě to jasně dosvědčují. Všichni jsou samá prdel, srandičky, a co chceme? Nic, jen trochu hudby, vlastní bejvák, kde nikdo nešpízuje. Ježíš, jak jsme ubohý a nízký - nebo velcí, krásní a stateční.

Někdo dal na magič Hutku a zkazil mi představu, jako že jsme velcí, krásní a stateční. Hotka totiž zpívá: "Copak jste, lidičky, copak jste provedli, že jste tu zavření v tak velkém vězení..."

Rychle k Boučkům, nebo se z toho zblázním. Olina zůstává, jak jsme se dohodli, u Dády. Tam ji snad nenajdou. Dáda si vždycky zakládá na tom, že jeho bejvák není profláklej, a bonzáci mezi náma nejsou, za to dám ruku do ohně. U Boučků mě vítá Packa další příjemnou zprávou: "Nazdar, Oline, hledali tě tady dva fízlové, mám jim hned zavolat, až se vobješí."

"Tak mi, prosím tě, dej dvoje nebo radši troje márušky, von člověk nikdy neví, na jak dlouho, natoč tykadlo a di jim zavolat."

"To když jsem dělal v padesátých na horách, tak taky jeden se u mě zastavil pro dvě krabičky lip, že přej jde jen něco podepsat na fízlárně, a vrátil se za deset let," utěšuje mě Packa. Sedám si ke klukům a do smíchu mi moc není. A Špína vzal pali, hned jak slyšel o policajtech, takže tu není nikdo, kdo by mi řekl něco rozumného.

"Oline, vem kliku," radí mi někdo. Jenže, kam jde tady v tý velký králikárně vzít kliku...? Copak jste, lidičky, copak jste... Hovno, přeruším si Hutku, co zpívá ve mně. Dopijím pivo a před putykou brzdí volha.

"Máš to vypočítaný," dí Dáda, "ale u mě si nebyl."

"Vole, za co mě máš?" utěšuju ho, místo aby to bylo naopak.

Do dveří vrazí mladej fízl a dychtivě se má k naší skupince.

"Kontrola občanských průkazů," zvěstuje nám novinu. Všichni je neochotně taháme z kapsy. Dlouze je študuje, pomalu vrací, až mu nakonec zůstane v ruce ten můj.

"Občane," osloví mě a tváří se přitom přímo na oprání, "kde pracujete?"

"Nikde," a nechce se mi víc vysvětlovat, nemá to véra, stejně mě vomete.

"Jak to, každý člen naší společnosti musí přece pracovat, vy jste příživník," zvyšuje svůj buzerantskej hlásek.

"Ale ne, pane praporčíku, já jsem se vrátil z léčení, hledám práci a nikde mě nechtějí vzít, to víte, kdo by zaměstnal blázna," snažím se ho uklidnit.

"Půjdete s námi," strká moji občanku do kapsy. Dopijím Pejzovi pivko a do kapsy si cpu všechny cigarety, co leží na stole.

"Dík," zdravím mlčící občany. Fízl si mě odvádí s vítězoslávou na svý kreténský držce.

Na fízlárně se dá hned do vyklepávání protokolu. Jde mu to jedna radost - tři údery za minutu. Rok narození, místo narození.

"Pane praporčík, moh bych si zakouřit?"

"Drž hubu, seš u výslechu."

Asi za půl hodiny má hlavičku hotovou.

"Tak," oddychne si, "jak to, že nepracujete?" ptá se jako už předtím v hospodě a já mu stejně odpovídám.

"Haha," usměje se ďábelsky, "ty seš nějakej chytřej, myslíš si, že blbec jako ty nemůže kopat krumpáčem? My tě to naučíme, ty hajzlíku, takových jako ty už jsem viděl."

"Rád bych vás, pane praporčíku, upozornil, že podle paragrafu 182," hážu ten propletenec od oka, "jak jsem byl poučen při propuštění, mi nemá nikdo právo moje léčení a chorobu připomínat, ba naopak je to podle toho paragrafu trestné."

"Víš, kde seš, ty hajzle?" rozkřikne se, "tady ses na věbé, tady se může všechno," dodává vítězně.

"To já nevím, ale ten paragraf mluví jen o výjimkách lékařů a nikoho jiného."

Jeho zdravý naducaný tvářičky poleje ruměncem:

"Ty, ty," snaží se vyžvejknout, ale pak to nechá a vyběhne z kanceláře. Za chvíli se vrací s poručíkem, kterýho znám už z dřívějšíka. Je to hroznej vůl.

"Á, pan Olin se nám vrátil," volá radostně, "a hned na nás zkouší paragrafy, ale ty platěj pro slušný lidi, a ne pro voly, jako seš ty. Tak hlavinka nás bolí, no my jsme taky něco jako doktoři, ne?" obrací se na mladýho. "No, tak to vemem krátce, abysme pána neunavili. Tak za prvé, tu práci vynecháme, von je dost chytřej, aby si něco našel, vo to neměj strach," informuje mladýho. "Nás spíš zajímá, kde je Olina Jakubcová a Josef Krkoška."

"Kde je Olina, to nevím a žádnýho Krkošku neznám," říkám mu skoro po pravdě a marně pátrám v paměti, kdo by ten Krkoška mohl být.

"Haha," směje se jak vůl, "on neví, on nezná." Zdá se mu to strašně směšný.

"Tak hlavička, říkáš," a nasazuje mi direkt na bradu. Beru to i s židli na zem. Snažím se ležet co nejdýl, aby se zatím

uklidnil, ale je to kráva, připozvedne si mě a znova knokautuje. "Tak neznáš, jo," a další úder. "Ty svině, neznáš! A znáš svoji mámu, tak ta tě taky nepozná," vtipkuje.

Mně moc do smíchu není, znám se dobře a vím, že když mně jich ještě pár přidá, tak ze mě něco vyrazí. Nikdy to nevydržím moc dlouho a jsem kvůli tomu na sebe pořádně nasranej. Zkousím poslední fintu, kterou mám v rukávě. Začnu příšerně rvát a chytat se za lebku a předstírat záchvat, jak jsem to viděl v pakárně. Fízl mě setrvačností ještě jednou kopne do ledvin, ale pak se zarazí.

"Ksakru, co je?" obrací se na mladýho. Skučím a zkousím něco blekotat. Jsem tak posranej, že se mi to celkem daří. Vtom se otevrou dveře a nějaký hlas se ptá: "Co je to tady za bordel?"

"Soudruhu náčelníku..."

"Nojo, zase jsi to přepísk, ale dej si bacha, aby tě to jednou nestálo bydlo. A teď vypadněte."

Oddychnul jsem si, náčelník je celkem rozumněj, i když si nemyslím, že by si nepraštil taky. Jen praxe ho naučila, že je lepší dát někoho zkatovat a pak s ním mluvit slušně, to potom člověk věci neznalej vykecá i to, co neví. Ale že by to zkoušel na mně, to se mi nezdá. Už mě nějaký ten pátek zná. A co když právě proto, že mě zná a ví, že jsem posranej z každý rány, napadá mě. Zvedá mě ze země a já ještě křičím a držím si palici, abych zachoval formu, kdyby se náhodou to bušící pako vrátilo. Strká mi sklenici vody, kterou беру na ex, a pomalu přestávám skučet.

"No. Oline, jak je?" ptá se dobrácky. "To víš, trochu jsi kluky naštal s těma paragrafama," podkec se hned v první větě. Musel všechno slyšet, jak jinak by věděl, co jsem tomu mladýmu kafral? "Tak za co tě sebrali?" zachovává dobráckost v hlase.

"Chtěli vědět, kde je Olina a nějaký Krkoška, kterýho neznám."

"Hm," povzdechne si, "Krkoška je Špína, kterýho hledáme, protože už zas nebyl měsíc v práci. Ale toho si chytíme i bez tebe, ale když ho potkáš, tak mu řekni, ať se kouká vrátit a makat. Pak snad z toho vybruslí s podmínkou."

Beru to na vědomí. Špínovi fakt nic jinýho nezbejvá.

"Nás spíš zajímá ta Olina. Podívej se, víš moc dobře, kdo je její matka, a taky stejně dobře víš, komu to na okrese hlásila. Já ji musím sehnat, nebo sem přijede Vodstrčil a zvedne nám mandle, o tobě ani nemluví. Tak co tomu říkáš? Podívej se na to rozumně," ale nepouští mě ke slovu. "My ji stejně chytíme, ať už dřív nebo pozdějc, ale budou z toho zbytečný průsery na obou stranách. Taky její matka to nemyslela s tou léčebnou tak doopravdy. Já tě teď pustím, a když se do odpoledne nebo do večera nevrátí, tak tě budu muset odvést k Vodstrčilovi. Jasný? Tak ahoj a večer nejpозdějc." Neříkám nic a v hlavě mám vymakáno.

U Boučků mě vítají jak ztracenýho syna, jen Láďa si neodpustí: "Tak naval zpátky ty cigára, nemám co bafčit, vole."

V kostce jim vysvětluju, o co kliftonům šlo. Pak platím a jdu k Dádovi za Olinou a Špínou. Dáda je pěkně posranej a prosí mě, abych vyhodil Špínu z jeho bejváku. Olina se Špínou berou moji zprávu stejně jako já. Nevědí, co s tím.

"Když se vrátím, tak mě matka práskne pokaždý, jak se někde zdržím. Když se nevrátím, stejně mě chytanou a tebe vometou, do prdele, co s tím?" láme si hlavu Olina.

Špína nápodobně, ale pak říká: "Von má pravdu, skočím do podniku, dám padáka, zkusím si něco najít, kde mě nebudou moc zatěžovat. A vůbec, pojď do toho kšeftu se mnou. De vo zametání chodníků, který spadaj pod město, kamaráde, džob jako blbec. Žádná velká rachota a dvanáct stovek čistá ruka."

Zdá se mi to lákavý: "Jestli chceš, můžu tam skočit hned, vole."

"A co bude s tebou?" ptám se Oliny. "Jestli se ti nechce domů, tak se na to vyser, vodejdi někam na pár dní, abych vo tom nevěděl, a já už tu nakládačku nějak vydržím. Prostě nebudu mít co vykecat."

"Seš hodnej, Olinku, ale to bych musela cestovat jak ty buchty a žít se přecáním a to mě neba, pudu shánět s váma ten šolich a do večera snad něco vymyslím. Nejvíc mě sere setkání s tou krávou a pak ty nány ve škole, ale nějak to snad do těch osumnácti pude a pak se dám k vám na to zametání," a poprvé od rána se usměje. "Budeme fajn parta, ne?" Dřepíme na nádraží v putyce a čekáme na Špínu, až si vyřídí výstup. Dlabu dršťkovku z Olininých fondů a zapíjím to rakem. Před náma se to začíná rýsovat nějak do dobra, brzo bude průser.

Špína se vítězoslavně vrací a mává občankou nad hlavou.

"Vole, dal mi berana na počkání. Jen něco kafral, že by se nechtěl dožít doby, až my budem vychovávat příští generaci - pitomec, jako by to po nich bylo tak dobrý. Ale nejlepší na tom je, že prej stáhnou trestní oznámení, když se na to vyserou fízlové. Myslí si, Oline, že by se na to mohli vysrat?"

"Snad jo, aspoň náčelník na to vypadal. Hlavně určitě se na to vyserou, když jim podepíšeš bonzku." "

"Vole," říká mi rozjařeně a jde k vedlejšímu stolu stáhnout modráky o pětku na ruma.

"Teď ještě aby nás vzali u těch zametačů," říká Olina.

"Lásko moje, mě aby nevzali - mě, jemuž všude přezdívali Stachanov, to by museli bejt hlavy vymakaný," buší se Špína do prsou.

V kanceláři komunálu a služeb města nás přijímá starší prošedivělej zasloužilý soudruh.

"Co si přejete?" vítá nás bodře.

"No, my jsme slyšeli, že hledáte lidi na úklid města, tak jsme se přišli přihlásit," prohlašuje Špína.

"No, hledáme, chlapi, ale to je práce, kterou necháváme občanům cikánské národnosti."

"My nejsme o nic horší," ujíšťuje ho Špína a Olina se kouše do hřbetu ruky, aby nevyprskla smíchy.

"Olin tady má gympl a já strojárnu, a voba jsme se už něco namakali..."

To už dodává mňh suverénně.

"Sakra," povzdechne si chlápek, "tak to vás nemůžu vzít, to by mi na personálním nikdy nedovolili, aby středoškoláci zametali. To my bysme vás víc potřebovali do kanceláře."

"Ne, to my ne," děsí se Špína i já, "víte, my nejsme zrovna moc normální. Tady Olin je dost vzatej na hlavu, má na ni papíry. Měli jsme moc učení, a to nás tolik zdrblo."

"A máte ty papíry tady?" ptá se chlap nedočkavě. Podávám mu papíry, který dlouze studuje a pak je zklamaně odloží. Je to moc latinsky, tak to nemůže dostatečně vychutnat.

"Tak já vás vezmu," říká a vyplňuje dotazníky. "A slečna taky?" ptá se.

"Já přijdu až za rok a ty papíry si seženu, nebojte."

"To je hrozný, takovejch mladej bláznů," povzdechne si předseda nad dotazníkem.

"Vono to bude asi tím, jak ti Američani furt zkoušej ten atom v atmosféře, vono to padá potom na lidi a ty blbnou," vysvětluje Špína.

Dotazníky máme vyplněný a oba si s láskou prohlížíme nový štempley v psí knížce. "Tak, chlapci, tady máte bundy," a dává nám červený bundy úklidovejch čet s odrazovejma sklíčkama, "venku v kůlně si vemete ráno v šest vozejk, lopatu a košťata a máte úsek ulice Koněva přes Kamenku až ke kulturáku. Pořádně zametat hlavně před kulturákem, tam to kontroluje soudruh předseda. Přestávka na oběd je od jedny do dvou. Jinak musíte bejt na pracovišti. Chodím to kontrolovat." Dívá se na nás se zájmem, jak to vezmem. Ale my dva se culíme v nábožný účtě k tý krásný práci, vždyť náš úsek vede kolem Boučků, bufiku, Panoramy, co víc si můžeme přát. To snad není soudruh, ale pánbůh.

"Tak zítra," a strká nás ven.

"Pane," otáčím se na něho, "prosím vás, nemohli bysme se zapsat někde na byt, my bydlíme po kámoších a ty už nás maj plný zuby."

"No to můžete, ale svobodný čekaj až pět let. A vy nemáte vůbec kde bydlet?" ptá se.

"Ne," říká Špína s očima obětního beránka.

"Hm, to je zlý. Já tady mám klíče vod bejvalýho malýho skladu, ale je to v hrozným stavu."

"To nevadí," jása Špína, "my si to vopravíme, dáme do rychtyku, prosím vás."

"Tak dobrá," říká chlápek a já nevěřím svým uším - den zázraků.

"Budete mi platit každej stovku měsíčně nájem, elektriku a vodu zvlášť." A strká mi do roztřesený ruky dva velký klíče.

"Je to tady za rohem"

Běžíme ke kvartýru jak natržený kozy. První bejvák v našem životě.

"Držte mi místo, v osumnácti se k vám stěhuju," upozorňuje nás Olina.

Otevírám těžký dubový dveře a lezu do kvartýru. Padá mi sanice. Ten kvartýr, to je obrovská cimra s jedním maličkým oknem, omláčenýma stěnama, na levý zdi trčí kohoutek bez umejvadla, pod ním kousek dál v rohu vylejzaj dva dráty jak špatně zkroucený zmije. To bude asi ta elektrika.

Špína se s řevem vrhá do kouta. "Tak tady bude můj vigvam, sem budou smět jen ženský, tady na tu zeď mi budou psát děkovný ódy na můj nabíják. Olinko, nezkusíme to, ať můžeš bejt první?"

"Vole," ohradí se lakonicky Olina, "nechtěl bys mi radši říct na čem to budeš dělat?" Špína už plánuje:

"Vo to se nestarej, vím vo jednom gauči po cikánech, co zůstal v Kamence. Tak, a teď si rozdělíme práci. Olin skočí k Boučkům, sežene lidi, který nám něco dají do bejváčku, a přinese s nima to moje kanape. A já si skočím na fízlámu, aby stáhli ten trestňák, volové."

"A jinak zdravej?" ptám se ho pro jistotu.

"No neboj, já sem hned zpátky a píchnu vám," říká Špína a já mu vůbec nevěřím. Chci mu něco říct, ale přerušuje mě Olina.

"A kde se budeme mejt?" ptá se.

"Mejt?" opakuje štitivě Špína, "to myslíš vážně, láska moje? Já si vocas votírám do džinsů a ženský maj na to kalhotky."

"Krávo," říká Olina, "a co takhle ruce?"

"Ruce? Tomu nerozumím. Voň si někdo meje ruce? Špínu mezi prstama u nohou si jednou za měsíc vždycky vodrolím. Já sem náhodou čistotnej člověk, víš."

"Neboj, já seženu nějaký umejvadlo." ujišťuju Olinu.

Končíme s prohlídkou bytu a Olina se rozhoduje, že se taky půjde udat a zkusí z matky vyrazit dnešní svobodnej večer. U Boučků zpráva o našem zaměstnání a hlavně bejváku vyvolala bouři nadšení.

"To budou mejdla," sní Pejza, "těch děvek, co tam bude," a hladí si v radostný představě poklopec. Házím mezi dědky udičku, jestli někdo nemá doma starou postel nebo něco podobnýho. Starej Horáček slibuje postel a ještě nějaký krámy po nebožce.

Za chvíli se městečko podobá rozbouřenému mraveništi. Hlavní ulicí se vlečou postavičky s dlouhýma špinavýma vlasama, táhnou kanapata a stoly vyrobený tak o čtyři generace dřív.

"Voni si přej tady založili komunu a maj společný ženský," říká jedna drbna druhý. Kéž by, přej si v duchu.

K večeru je bejvák docela slušně zařízenej. Máme dva gauče, jednu postel po Švédech, stůl, židli bez jedny nohy, televizi, která nehraje, lavor, z kterýho nebude mít Špína radost, kus ubrusu prožranýho od molů (slouží jako záclona) a starou rozbitou vázu, kterou přivlek nějakej posranej estét. Zálibně si to prohlížím, když se vrací Špína.

"Vole, to je paráda," libuje si. "A jak si dopad?" ptám se ho zároveň s Pejzou. "Bylo hůř, prvně samá ochota, že to hned stornujou, jen maličkost, žáno, budete nám říkat, co se v tom bytě děje, co dělá Olin a modráci a tak dále. Na to sem jim nehup, tak vyhrožovali, no a nakonec jsme se dohodli, že když budu měsíc bez problémů šroubovat, tak to dají tresní komisi, ale příště..." napodobuje náčelníka.

"A co Olina?" přerušuju jeho divadelní podání. "Pro tu si přišla matka. Olina sehrála překrásnou scénu hodné cérky a matka jí slíbila, že ji nepošle na léčení. Zejtra asi přijde." Oddychnu si. Olina válí.

Špína se otočí k čumilům: "Teď všichni vypadněte a v šest večer otevíráme pro první návštěvu v bejváku U špinavýho Olina. Vstupné tři lahvinky jabčáku, děti a vojsko čtyři, policajti a bonzáci vstup zakázán," a strká udřený ksichty na chodbu.

"Vole, tak voni se dřeli a ty je vyhodíš."

"To víš, Olinku, demokracie musí být," říká Špína. "A teď se, mámo, zabydlíme," dává mi hubana na čelo a rukou přejede po zadnici.

"Marš do kuchyně, táta si pustí televizi," říká a z kapsy loví dva lahváče...

Večer je u nás narváno, snad deset lidí se válí po zemi a popíjí jabčák. Špína přemlouvá Hrbatou, aby si s ním vrzla, a měla tudíž právo se první podepsat na Zeď nářků, jak tu zeď nad svou hlavou nazývá. Hrbatá se nakonec nechá přemluvit a v šeru místnosti se objeví její bílé zadek. Nikdo tomu nevěnuje pozornost, jen já studuju vlnění toho zadku a napadá mě, že je to strašně směšný. Jsme my lidé ale dobytci. Hejbání zadkem jsme povýšili nad všechny slasti života. I nad to pívko. Ale kurva, dal bych si taky. Někdo zabušil na dveře.

"Kurva, snad ne kliftoni?" ptá se vyděšeně Pejza. Opatrně otvírá dveře tak, aby nebyl vidět zadek Hrbatý a Špína měl čas slízt. Ze tmy za dveřma se ozve mohutný Sieg Heil! a do bejváku vchází Fašista a hned za ním moje ségra.

"No nazdar!" zdravím je vyjeveně.

Fašoun si nikoho nevšímá, zaleze do kouta, kde si otevře flašku okeny, kterou symbolicky pozvedne, a pravi: "Po ironu jsem silně ironickéj," pak si ubalí žváro z čaje a tabáku a zahalí se do smrdutýho oblaku. Hanka sedí vedle mě na posteli a panensky vyjeveně zírá na zadek Hrbatý.

"To je s hvězdičkou," upozorňuju Hanku. Zrudne a snaží se to zamluvit.

"Posílá mě Olina, prej si nemáš dělat hlavu, všechno zatím klope, ale zejtra nemůže a tohle ti posílá," dává mi malej balíček.

Otvírám ho a v ruce mi zůstává krásně a dlouze použitá vložka. Hanka si chytne hlavu do rukou a já řvu směchy. Obvyklej Olinin kameňák. Všichni se válejí po zemi.

"Kurva, ta Olina je kráva," říká Dáda mezi vzlyky směchu. Pejza přibíjí peška nad dveře. Máme první obraz, a ještě přírodní, pochvaluju si.

Ségra se z toho nemůže vzpamatovat a chystá se vypadnout.

"Vy jste pitomci, Oline, já si myslela, že ty seš z nich nejrozumnější, vždyť vám není nic svatý, ani ta láska," ukazuje na Špínu, kterej se připravuje na závěr směšnejch pohybů, jak naznačuje zrychlenej dech. "Proto vy jste tak nešťastný, věčně ožralý, smějete se normálním lidem, ale přitom jim závidíte, když už nic, tak aspoň tu lásku. Podívejte se na sebe, co jste - chudáci, ubožáci, pivní žoky, který se na nic jinýho nezmůžou než na opici a na nadávky na režim, kterej vás přej zkazil, jak říkáš, ale houby vás zkazil, vy byste byli stejně ubohý za jakýhokoli režimu, vám to tady vlastně moc vyhovuje, aspoň to máte čím vokecat, blbci. Za všechno můžou voni - vy, vy," práskne dveřma a je pryč.

Nikdo si toho nevšímá, jen Lájoš se ušklíbne nad svou lahvičkou čikuli. Asi měla pravdu, ale mně se nechce nad ničím koumat, to je téma pro Otu a ostatní blby, který se snaží pochopit, jaký jsme či nejsme. Dokonce jsem jednou čet u Oty nějaký flák, kde se někdo snaží vykumat, jakou máme povahu jako národ. Blb. No přece posranou. Podívej se na nás a máš to. To je kráva, ta ségra. Asi jí ta škola vlezla moc do palice.

Špína dokončil svoji sexuální vložku a Hrbatá píše uhlem na zeď.

"Měla jsem lepší, Špindíro."

"Ty náno," říká jí Špína, "ležiš jako prkno líný, prdelí nehneš a pak se divíš. Desetitisíce děkovnejch dopisů. Třicet odborně odpaněných. Když já jsem exceloval na všech postelích v republice, tak s tebou fotr ještě vohcával rohy," spouští svou obvyklou ódu na sebe. Další Špínovy litanie přeruší příchod Haše, Kachen, pár modráků. Překvapení největší je příchod Josefa.

Nahej Špína bděle kontroluje vstupný, který je nad normu. Jeden z modráků přitáh láhev rozumně uložený měny neboli rumu. Ten hned Špinavec zabavuje jako nepřipustnej a strká zaskočenýmu modrákovi (jehož jméno se mi nechce vybavit) do ruky láhev jabčáku. Haš se zdraví s Fašounem - mají společný vzpomínky z basy v Mladý Boleslavi - a už tahá kejtru z futrálu. První, kterou spouští, je Krvežíznivej rak, Špína se připojuje na plechovku od barvy, Dáda na přefouknutou garmošku a bakeliťák, cikánek Lakatoš na svý kejtre Haše doprovází a na některých místech i basuje. Panenskéj rock vytrhuje z rozjímání dokonce i Fašistu, kterej ševalice dobře přidává na hřeben. Docela slušně jim to šlape. Haš hned z partesu přidává instrumentálku, aby se každěj mohl vyřádit na sólečku. Bakeliťák je v sólu lepší než Haš, což mě překvapuje, ale daleko nejlepší je Fašoun na hřeben. Haš je z toho celej vyjevenej, jak jim to bez keců pěkně šlape.

"Kurva, co kdybysme si udělali kapelu?" navrhuje. "Vždycky po fotbálkách by se mohlo hrát. Oline, moh bys složit nějaký texty." Asi si vzpomněl na moje básnický léta. ("Bylo krásně, přežraní krkavci spokojeně posedávali na lidských lebkách...")

"A Hrbatá bude zpívat," říká jedovatě Špína.

"Proč ne, pako, má správně vychlastanej hlas," usazuje ho Haš.

"Hrbatá, zkus tuhle," a nasazuje "Pako, hul mi brko", Pejzovu zamilovanou. Hrbatá zpívá, vykřikuje mezipasáže. V první chvíli mi její hlas zní falešně a zakřiknutě.

"Vopři se do toho, neboj se, Jarko," povzbuzuje ji Haš.

"Co vod ní chceš, když neumí ani pořádně prcat," rejpne Špína.

Hrbatá se psovským očima vpíjí do Haše. Miluje ho, jak se mi jednou svěřila. Snad aby se mu zalíbila, odhazuje stud a my jen zíráme. Je perfektní, tohle jsem nikdy neslyšel, samozřejmě je to falešný, ale opravdový, jako by to lezlo ze samý prdele. Nábožně ji posloucháme. Když to Haš zapíchne, všichni chválíme Hrbatou a ona se, poprvé, co ji znám, začervená.

Kapela se rázem stává našim dítětem. Hudebníci dřou do úpadu, Haš je buzeruje hůř než bachař. Ostatní zpívají dav, ubalují hudebníkům žváro a nějakěj šílenec dokonce Špínovi sehnal pár plechovek různějch barev, takže vlastní kompletní bicí. Vyzdobil je velkým "Ludvík".

Já s Lakatošem sedíme na schodech před barákem a lepíme první text. Bakelit vymyslel bezvadnou melodii. Je to tklivá cikánská, na kterou perfektním přechodem naváže rock, a ten zas na konci vrcholí děsným rachotem. Smolím do toho slova o zaplivanech stolech u Boučků, o šilencích, který u nich sedí a jsou tak blbě sami.

Končí to řevem chodbaře - "Budiček". Dávám to Hašovi, ten se dohaduje o hudební stránce s Bakelitem. Napoprvé to neseď. Hrbatá zpívá špatně, kluci nevědí, co hrát. Nelíbí se mi to. Ale Haš za tím jde jak buldok. Něco v textu škrtá a vypouští, přidává fízlačkou houkačku a na konci šilenej řev nás všech. Každý si řve podle vlastní inspirace. Projevuje se samozřejmě Fašoun, vkládá do toho citace z Mein Kampf. Chytá to fajn formu. Při druhý zkouše už to tam Haš nechává. Hrbatá je pořad dojemnější, každou slokou krásní, je to zázrak, ale je to tak, všechny nás přepadá podivná melancholie, je to krásný, opravdový, žije to v nás. Končíme k ránu, to už je nazkoušená i druhá písnička, kterou jsem sesmolil. Celkem tedy tři. Nejlip nám jde samozřejmě hymna, kterou zpíváme všichni. Dáváme si ji ještě na rozloučenou, takže v Klostrdlý vítá nový den. "Když makovičky zrály, tak všichni hašiši na světě se smáli a zpívali Viktoria."

Rozcházíme se - kdo dělá, tak do rachoty, ostatní domů, jen Fašoun u nás, jaksi bez řečí, zůstává. Jdu se Špínou do kůlny pro vozejk a košťata, pyšně si natahuje oranžový bundice a kráčíme za chlebem. Špína jde vedle vozejku a na plastický popelnici trénuje bubenický čísla. Smrdutá nádoba má perfektní hlas, Špína se ho nemůže nabažit a já mám dojem, že ji našemu živiteli asi votočí. Začínáme na levým chodníku, aby nám Boučkovi vyšli na zpáteční cestu, až bude otevřeno. Nejdřív procházíme náš úsek bez košťat a sbíráme vajgly mezi nohama chodců. Špína je tak zblblý svým bubnováním, že mi mění tři čtvrtě startky za půl sparty. Zázrak. Facha se nám zamlouvá, nepřetřhneme se a i tak chodníku ubejvá. V devět se zastavuje šéf. "Chlapci," říká nám důvěrně, "nepřehánějte to. Tady jste měli být až v poledne. Kdybyste takhle pokračovali, musel bych vám přidat další úsek," dodává spiklenecky.

Hned jak zapadne za roh, bereme ho za slovo, balíme a mažeme k Boučkům, kde už Packa otevřel.

"Kurva, to snad není možný, vy dva v pracovním, to je snad sen. Co si dáte?" ptá se vyjeveně.

"Prosil bych oslovovat dělnická třída, a bude to pívko, něco bysme taky požrali, ale nemáme prachy," objednává si Špína a já si uvědomuji šilenej hlad. Dohadujeme se s Packou, že můžem chlastat měsíc na sekeru, ale nesmí to přesáhnout táč. To berem.

"A s tím dlabancem počkejte, já se mrknu do kuchyně, jestli tam něco nezbylo vod včerejška."

Za chvíli se vrací a nese nám pekáč s přepáleným tukem, v němž plave obrovskej knedlík. Vypadá jako hovno v senkrovně. "To vám posílají holky z kuchyně. Tebe, Oline, pozdravuje Jarča, prej se máš zastavit."

Vrháme se na pekáč, Špína roztrhne knedl na dvě půlky a labužnický se noří do teplýho omastku.

Odpoledne dotahujeme druhou půlku a vracíme se k Boučkům. Jdu navštívit Jarču, protože na mě leze mrak. Táhnou ji do umejvárny, opřu si ji o umejvadlo a s chutí prcám. Potom si strkám péro pod studenou vodu, která příjemně chladí. Jarča provádí stejnou proceduru, jenže na vocas dovnitř, jak říká Kuplíř.

Když odcházím, chytí mě za ruku a ptá se: "Oline, miluješ mě? Já tebe moc a dlouho," dodává.

Čumím na ni jak vyoraný krtek. Je docela hezká se slušnou postavou, ale nic mi to neříká. Vzpomenu si však na ranní knedlík - do prdele, bylo by dobrý mít ho pořád.

"No taky," hladím ji po vlasech a připadám si po dlouhý době jako kurva.

"Já za tebou přijdu po šichtě, jo?" ptá se radostně. V šenku je už narváno, zpráva o nový kapele obletěla svět, všichni chtějí hrát. Ale Haš nikoho nechce, jen přibírá Strupáče, co válí na basu. Mladej Cukr dovalil podomácku vyrobenej zesík s mikrofonom pro Hrbatou. Stala se z ní přes noc hvězda. Haš po jednom tykadle žene kapelu k nám. Kupujeme si s sebou dvě basy pívka. Před barákem stojí další nadšenci. Dáváme dohromady aparaturu, několik postarších repráků a zesík. Haš hned zkouší kapelu přes repráky.

Vykouřenej hlas Hrbatý dostává ještě lepší zabarvení.

"Kurva, rozbijeme svět," kasá se Špína.

Já z toho dělám písničku:

"Rozbijeme svět, sme géniové, zničíte vás, vyrveme mozky, sme géniové a vy hromada hnoje... Sme, sme, sme paka, paka, paka, paka." Text má ještě několik originálních zvolání. Zkrátka géniové.

"Este sehnat stodolu a bude to fantastický," sní Haš o přestávce. Hrbatá vytahuje vlastní text a Haš ji doprovází na kytaru. Je to o mladý holce, která miluje kluka z party, ten se s ní párkrát vyspí a pak ji kopne do prdele, pak přijdou další, až se na ní vystřídá celá parta. Holku nakonec zavřou za příživu. Ta slova mě řezou do mozku. To je přesně Hrbatý příběh, je to přesně vono, jak to říkala včera Hanka. Blil bych sám nad sebou. Při další písničce přichází Oline.

"Nazdar, to si zase vzala pali?" ptám se s obavama.

"Ne, ale matka vypadla na schůzi, já tu její partaj snad nakonec začnu mít ráda. No, a taky když jsem zaslechla něco o kapele, který děláš texty, nemohla jsem odolat," říká a zálibně se dívá na peška na zdi.

"Prej zpívá Hrbatá, jo?"

"Perfektně."

"Nazdar, Olí, říkej mi pane Stár, no seš kámoška, tak za číslo mi můžeš říkat Ringo," zdraví Špína Olinu. Pak si mě bere stranou:

"Oline, neudělal bys mi taky text, víš takovej, kde bych měl sólo na bubny a potom zpíval?"

Málokdy mě něco hned napadne, ale teď exceluju: "Mám pro tebe, Špino, parádní text. Napřed budeš mít asi třiminutový sólo a pak si vemeš vod Hrbatý mikrofon, rozepneš poklopec, vytáhneš péro a začneš zpívat - Mám vocas jako kůl, když dám ránu, přerazím stůl - bude to samozřejmě delší, ale dobře to začíná, ne?"

Špína na mě civí nepřítomnýma očima:

"Představ si, vole, nabítej kulturák a tam já na pódiu, vocas venku, ženský šilej, házej po mně kalhotkama, rvou si rodidla a řvou - náš králi, náš králi! Oline, to je nádherný. Slož to, až budu slavnej, budu ti přihrávat zapuzený milenky, ale jen první kvality, já to pak nacvičím s Bakelitem. Ale nikomu ani muk, jo? To bude překvápko." S rozkoší věcí

budoucích odchází znovu zkoušet.

Olina ničemu nerozumí, moje texty se jí nelíbějí.

"Je to samej sentiment a pakárna. Proč nesložíš něco normálního, třeba taky vo chlastu, ale normálně." (Není to kráva? Všichni u těch textů řvou a jí se to nelíbí, říká si v duchu.)

Zkouška končí zas až k ránu a všichni padají na hubu, ale Hašova držka svítí spokojeností. Jsem rád, že to zejtra nebudu muset poslouchat. Kluci totiž mezi sebou vybrali prachy mně na cestu do Adaně, abych tam dohod fotbálek na příští sobotu ve Skalkově, kde se nachází Marakaná mužstva Spojený státy boučkovský neboli U.S. Boučkovi. Jedu rád, bejvá tam docela dobrá tlupa lidí a na Střeláku mívají raka. Pejza mi slíbil, že tam na mě počká, až půjdu z práce.

Probouzí mě budík. Přesně jsem urval hodinku spánku za dva dny, ještě že nevlastníme zrcadlo. Pod očima musím mít vaky jak věrtele na chmel.

"Špindíro, rachota," lákám ho. Jen něco nesrozumitelně zamručí a otáčí se na druhý bok. Pustím zesík, reprák přitáhnu až k jeho posteli a na kejtru vyluzuju ty nejstrašnější pazvuky, co znám. Do toho bordelu ještě nakopnu největší popelnici "Ludvíka". A jen taktak uhnu před letící esesáckou helmou. Vzbudil jsem Fašistu. Nechávám marný snahy a razím do ulic. Procházím úsek a kapsička se mi utěšeně plní vajglama.

Špina doráží až kolem devátý, celej opuchlej. "Nazdar, Olinku, proč si mě nevzbudil?"

"Skoč mi na chuj a makej! Já jdu k Boučkům."

Špina se vleče za mnou a něco si brumlá pod fous.

Packa valí tykadlo, ale z kuchyně nenese nic zázračného, jenom suchej knědl.

"Kurva, já jsem včera zapomněl na Jarču."

"To jo," pokyvuje hlavou Packa.

Žvejkáme se Špinou knedl a Špina mi samozřejmě nadává. Ale mně začíná chutnat čím dál víc, za knědl bez omáčky jsem ztratil pocit, že jsem kurva. Packa jde narážet, což je štěstí, protože pivo, který musí povinně odtočit, dostáváme my. Je ho skoro kbelík.

"My dva a kýbl piva - není to jak z pohádky, Oline?" rozplývá se. My tři, opravuju ho. Právě se blíží parták. A ve dveřích stojí Lesní muž.

"Gumo, tys na mě hodil hovno," vyčítá mi po právu.

Vysvětluju mu situaci a Guma to buď nechápe, anebo bere, u něho se to těžko pozná. Nalejvám mu z kbelíku a dávám kus knedle.

"Dík, Gumo, já taky něco mám," a vytahuje svůj pověstnej pytlík.

Čekám, že to konečně odrovná suverénního Špinu, ale kdepak, to není člověk, ale dobytek. S chutí si bere kus zelený ulentany tlačenky a vypráví, jak se má tlačenka správně dělat. Lesní muž se s ním hádá o množství majoranky. Přesla mě chuť a nechávám je ten žvanec dojít.

"Prdel, Gumo," slyším huhňavej hlas Lesního, "citrón a trochu pepře, ale nesmí bejt z moře dýl než den," zasní se.

"Viš, jak jsme na ně chodili do toho baru, co byly ty nahatý ženský, jak jsem tam zmlátil seržanta, toho Ira bláznivýho." S hrůzou zjišťujeme, že Lesní muž pořád ještě žije v Anglii u svých letadel. Špina ho obratně přivádí do skutečnosti. Jeho tvář ztrácí pomalu krásnej lesk a vrací se strhaná držka vyběrače popelnic.

"Tak Špino, po ústřících bys mohl jít makat, já tady zatím s Lesním mužem proberu zbytek a pak jedu do tý Adaně." Špinavec protahuje ksicht.

V Adani prolezám každou putyku a hledám kluky. Když je nenacházím ani v bufiku, kde vždycky mívali hlavní stan, jsem už slušně nasranej. Kurva, kde ty volové jen můžou bejt. Ještě že se objevuje Pejza.

"Nazdar, Oline, tady je nenajdeš, ty teď sedávaj jenom na Střeláku."

"Jak to?" ptám se vyjeveně, "vždyť ten je cikánů?"

"No právě vod těch dob, co je tady válka, tam choděj, protože cigoši jim vobčas píchnou, když je nejhuř," říká Pejza. Matně si vzpomínám, že mi někdo říkal, že Adaň je plná Poláků, stavěj tam nějakou elektrárnu nebo co. Ale že by se s nima válčilo?

"No jo, vy pamětníci starejch dobrejch časů žijete v nějaký prima době ještě dneska," říká mi o tři roky mladší Pejza a cestou na Střelák mě seznamuje se situací. "Když přijeli, bylo jich pár a bylo to s nima celkem fajn. Měli nejlevnější máry a dolce, spoustu digitálek a jinejch blbostí, sem tam i nějaký desky. No prostě šmelkové. Pak jich ale přijelo dalších pět tisíc a šlo to do sraček. Začli uhánět buchty, ale kurvičky jim nestačily, tak samozřejmě šli po holkách kluků. No a jednou, to bylo tak, Ludvíka znáš?"

"No," přisvědčuju.

"Tak ten," pokračuje Pejza ve svém vyprávění, "se jednou nedostal s Petrou na čaje, a tak stáli vzadu a čekali, až jim někdo votevře voko na hajzlu. Přišlo k nim pár Poláků a začali je vopruzovat. Ludvík je poslal do píči, tak ho dostali na zem a skopali. Pak se snažili přeznout Petru, už ji skoro měli, když vtom šli kolem nějaký lidí, tak utekli. Ludvu odvezli do špitálu a Petru do pakárny, protože jí z toho přeskočilo. Jak se to kluci dověděli, tak spunktovali modráky a vlítli jim na ubytovnu s klackama. Všechno, co se hejbal, skatovali, všechno, co našli, vyhodili z okna. Místní fizlové přijeli, ale pak vzali roha a čekali na posily z okresu. Mezitím kluci zmizeli. Bylo těch polskejch hajzlů deset ve špitále a škoda za půl miliónu. No, a vod těch dob je tady válka, policajti večer seděj na prdeli a modlej se, aby je někdo nevolal, prostě Čikágo, vole."

Chci se ho na něco zeptat, ale Pejza mě táhne rezolutně do průchodu. Kolem nás prochází několik chlápků v pletenejch čepicích.

"To jsou voni."

"Nevypadali zrovna na zabijáky," říkám Pejzovi.

"No, to je jasný, že většina z nich bude dobrá, ale poznej to, vole. Voni taky nepoznají, že nejsme vocud'. No a stejný to

maj kluci z Dobřic, ale ty zase s Kubáncema. To jsou přej ještě větší prevíti."

Čumím na to všechno jak malej Jarda. Na Střeláku je narváno, je to čistě bakelit'ácká hospoda, ale dneska ji obývají všichni. Bakeliti mají svoje stoly sražené a koukají se celkem přátelsky. Ostatní jsou obsazení našima a modrákama. Je jich tady celkem asi třicet. Zdravím se se známejma a marně hledám pár ksichtů. Ale to už patří k věci, nenajít lidi v hospodě po roce, jejich hospodou je kriminál. Pejza všem vykládá moje neznalosti.

"No jo, ale včera to začalo nafest. Voni totiž vyhodili Boga na Slovanu z vokna, znals ho?" ptá se Letadlo.

"Jo, vzpomínám si na něj."

"Kluci už jich pár vod rána skatovali," a ukazuje s respektem ke stolu modráků, odkud mě někdo volá. Je to Pedro, šéf místních modráků, přítel Josefa z Valdic, kde seděl hezkejch pár pátků za zabítí, jak jsem se doslechl.

"Nazdar, Oline, jak to jede, prej ses vrátil z pakárny? To je prdel. Pamatuješ, jaks jednou tvrdil, že kdo vlez do basy nebo do pakárny, je vůl. Že se dá žít mezi?" Směje se mi.

A já vzpomenu na ty skopový léta, kdy jsem byl ještě optimista. Bože, já byl vůl.

"Jak je Bogovi?" ptám se, ale radu si pamatuju.

"De to, pár zlomenin a tak, ale těm sviním to nedaruju," říká a hraje si s řeznickým vyhazovákem. Napadá mě, že bych ho v noci nechtěl potkat. Dvoumetrovou gorilu potetovanou od ksichtu, na kterým má velkého pavouka pod levým okem, až po paty, a s tím zabijákem v ruce. Brr.

"A co dělá Josef?"

Kecáme chvíli o známejch. Potom začnou mastit voko a já se vracím ke klukům. Dohaduju fotbálek s Letadlem, ten je nejspolehlivější.

"Byla tady už pořádná nuda, za vším se muselo do Prahy a mě už serou ty pražský krávy, piči namyšlený. Manšaft máme přepychovej a chytá Pedro, dobrý, ne? Je větší než brána, na toho pudete marně."

Vyprávím mu o naší kapele.

"No geniální, vole, to nás přijde nejmíň padesát," kasá se, "až se rozkřikne, že Haš udělal kapelu. Hlavně aby se to neprofláкло u kliftonů, moje levý křídlo už honějí asi rok," ukazuje na malého kluka vzadu u stolu.

Dohadujeme podrobnosti. "Tak je to jasný. Kdo prohraje, platí sud. Když vyhrajem, tak Hašova hudba pije stejně zadarmo a ty jako pořadatel taky. Když vyhrajete vy, piju já zadarmo jako pořadatel," zabezpečuje se.

Chci mu něco říct, když vtom nad našima hlavama proletí pletená čapka. Hned po ní vbíhá do dveří malej Prd'och.

Invazák má roztržené a z čela mu crčí krev.

"Je jich tam vobrovská banda a vzkazují, že má jít ven jen ten potetovanej, co dneska ráno vykopal zuby jejich kámošovi," vyřizuje a meje si roztržený obočí v dřevo.

"Dem," zařve Pedro a natahuje si boxera. Ostatní kluci tahají z camradel klacky, někdo dokonce řetěz.

"Drž se mě," tahá mě za ruku Letadlo a upravuje si bejčák v ruce.

"Vidíš, že sme nekecali, tady to tak vypadá."

Všichni už čekají u dveří v čele s Pedrem, kterej se vysloveně těší.

"Až zařvu, tak vyrazíme," diriguje si vojsko, v němž jsou taky všichni bakeliti.

Jdu do toho nerad, rvát se neumím, až na pár zákeřnejch kopanců, který mě naučil Kuplíř, abych nebyl úplnej vůl. A taky si myslím, že všichni ti Poláci do toho přišli nevinně jako já. Tak takhle to musí vypadat ve válce.

Pár blbečků to vyprovokuje a pak to jede - vinnej-nevinnej, hlava-nehlava.

"Ženy a děti, vy musíte žít," dělá si někdo prdel, ale vtom už Pedro zařve a náš šik se dává do běhu. Před dveřma se snažím rozkoukat, ale vidím jen matnej obrys obrovitý postavy Pedráka a prostor, kterej se před ním vytváří. Vtom dostávám pecku na bradu jak od Claye.

"Bacha!" zařve pozdě Letadlo a pak zasviští jeho bejčák. Polák, co mě natáh, se chytne za hubu a lehne. Dalšího, co šel zezadu na Letadlo, beru bodlem na kule. Padá těsně vedle nějakýho modráka, kterej tlouče Polákovi hlavu o dlažební kostky.

"Vole, dyť ho zabiješ," a snažím se je odtrhnout. Ale jak se skloním, dostávám botou do huby, jdu k zemi a příjemný hvězdičky naplňují nebe.

"Kurvy!" zařvu a dostávám strašnou chuť někoho zabít. Střídám levou a pravou nohu, jednomu se trefuju zezadu přímo na kule, ten padá a řve jak bejk.

"Tak ty si nezapracáš," řvu jak tur. Ani nevím jak, zvedám ze země něčí klacek a řežu ho. Chci si z čela utřít pot, ale zjišťuju, že je to krev. Je ze mě zvíře. Zrychluju kadenci úderů. Před mnou se trochu pročistí a vtom vidím, že si oddělili Pedráka a jdou po něm. Je jich dvakrát tolik co nás. Vrhám se k němu, ale zahlídnu v ruce jednoho Poláka kudlu, kterou jde Pedrovi po zádech. Na ránu je pozdě, vrhám se mu po ruce a cítím tupou bolest, která mi projíždí ramenem.

"Dík, Oline," slyším Pedra a tluču už ležícího Poláka do tý ruky, kterou mě bod. Přibíhají jim další posily a nás ubejvá. Kouskem oka vidím Pejzu, jak se marně pokouší vstát. Pomáhám mu a dostávám další bombu. Když se mi konečně podaří vstát, zjišťuju, že už bojuje jen několik modráků, pár našich kluků a asi dva bakeliti. Je to beznadějný. Beru jednoho po lebedě, ale další dva už jsou u mě.

"Dej mi ten klacek," slyším Pedráka. Házím mu ho a sám skáču jednomu na krk. Ale jeho pomocník mě napálí, jdu znova k zemi a oni na dalšího. Jednomu stačím podrazit nohu. Vedle mě se rozprskne jeho držka, beru ho za vlasy a přirazím mu znova ksicht na dlažky. Hekne, rozhodí ruce a mně je jedno, jestli je tuhej. Těžce vstávám. Už vlastně bojuje jen Pedrák. Ostatní jen sem tam máchnou klackem. Ale Pedro jim dává, jeho klacek se nezastaví.

"Pedro, a iděm!" zařve jeden bakelit a já vidím, jak nad hlavou roztáčí břitvu na gumičce. Poláci se okamžitě rozestoupí a do Pedra i do nás se vleje nová síla. Řežem je bez milosti přes lebky. Vytlačuju je na roh ulice, některý už berou roha. Znova mám v ruce něčí klacek, ale neuvědomuju si, co dělám. Jsem v agonii. Cítím, jak mě bere někdo zezadu za ruce, zkouším se ohnat, ale je to Pedrák.

"Dobrý, Oline!"

Koukám nechápavě kolem sebe. Pod nohama mi leží zkrvavenej Polák. Kdyby to nebyl on, tak bych to byl já. Ať vyhulí, úderník!

Všichni už jsou v hospodě a počítají ztráty. Je to dost zlý, ale není na to čas. Bereme kliku, aby nás tady nenašli kliftoni.

"Pojďte všichni ke mně," zve nás Letadlo. Sbalíme nějakou tu flašku a mizíme. V okamžiku je hospoda prázdná, jen pár starších bakelitů nerušené dřepí dál. Před Střelákem sbírají Poláci svoje ztuhlý. Když nás vidí, chtějí zdrhnout, ale my je necháváme.

U Letadla si prohlížíme rány. Mám dobře rozříznuté rameno.

"Dík, Oline. Zachránils mi kejhák," děkuje Pedrák, kterej nemá ani šrám. Já kromě té ruky mám ještě rozbitou bradu a natržený ucho; o tom vůbec nevím, jak se to mohlo stát.

"To potřebuje sešít," říká ten bakelit, co řádl s břitvou.

"Tady jich je víc, co potřebujou sešít," upozorňuje Letadlo a ukazuje na Sejšna, kterej má nádherně proříznuté stehno. Nějaká buchta mu čistí ránu. Přichází ke mně taky Pejza, drží se za bradu a chvilka i za modrající oko.

"Oline, to sem si nikdy nemyslel, že ses takovej buchar, tys jim ale dal."

"Vole, ale co když je nákej tuhej?" začíná mi to lízt na mozek, zvířecí vlna ze mě opadla.

"Sebeobrana - to je paragraf 126," vzdělává mě Sejšn. "Ale neboj, voni jsou palice dubový, jednoho jsem napral, že by vyhodil kopyta i vůl, a za chvíli už byl zase na nohou," uklidňuje mě.

"Znám jednoho lapiducha, co byl se mnou na vojně, dělá na poliklinice. Je dobrej, zkusím pro něj skočit. Vy zatím vožerte ty na sešítí, ať je to tolik nebolí," rozkazuje Letadlo a mizí ve dveřích.

Buchta vedle mě mi cpe do rozbolavělý huby flašku rumu. Za chvíli jsem vožralej jak cep. Přemejšlím o tom, jestli by se mi postavil. Buchta se mi líbí čím dál víc.

"Jak se jmenuješ?" zkouším balit, ale zní to křečovitě.

"Jana," odpovídá a dává mi novou rumovou kůru.

"Ty už si nepamatuješ, ale jezdila jsem k vám, když ještě mohli hrát Krist'áci, a tys to pořádal," vysvětluje.

"Aha," nevzpomínám si.

"Houby aha, nevíš, vo koho jde," přerušuje mě. "Byla jsem do tebe úplně blbá a hlavně mladá, a tys pak sbalil moji nejlepší kámošku."

Loká si z láhve.

"Vohavný vzpomínky. Na, napij se ještě, ať tě to tolik nebolí," dává mi další hlt. Její tvář se mi rozpouští v prostoru, pomalu se vzdaluje.

"Buď u mě, prosím tě, já tě miluju, já chci někoho milovat."

Rudý kruhy začínají nabývat na intenzitě. Pak cítím podivný píchání v rameni. Zkouším otevřít oči, ale nejde to. Chci proto chytit znova tu ruku.

"Vole, já jsem doktor, slyšíš?" doléhá ke mně z dálky.

"Ty stehy si za tejden vyndeš."

"Ale já ji miluju," přesvědčuju doktora.

Potom znova cítím ruku ve vlasech.

"Spi, Olinku, už je pozdě."

Na co pozdě, chci se zeptat, ale místo toho se propadám do náruče zapomnění.

Probouzí mě bodavá bolest v rameni. Vyjeveně se rozhlížím po místnosti. U stolu sedí Letadlo s Pedrákem a chlastají pivo. Dostanu šilenou chuť. Těžce se zvedám a piju z Pedrákovy láhve. Okamžitě se mi zvedne žaludek a jen taktak stačím doběhnout, abych vrhnul šavli. Jde to ze mě těžce, žaludek je prázdný. Vracím se, zapaluju si a dávám si znova loka. Zase metu na hajzl. Až po třetím loku tykadlo sedí.

"Co to bylo včera za kočku," ptám se mlhavou vzpomínkou.

Oba se dají do smíchu.

"Ty vole, ta tě vzala. Když vodešla, tak si po každým lez a říkal mu, že ho miluješ, nakonec jsi voklátil málem Kládu, píčo, ale ta buchta, to byla Jana. Dřív s náma jezdila, pak se vdala a jen vobčas se ukáže, ale nikomu nedá, ne že by byla taková kráva, ale má to nějaký vymakaný, přej věří nebo co," informuje mě Letadlo.

"Ty vole, tebe nezajímá, jak to dopadlo?" ptá se Pedrák a pak pokračuje:

"Doktor říkal, že tři přijali do špitálu, dalších dvanáct sešili a uznali marod. Že prej sme proti nim netknutý," dodá s pýchou. "Asi nejhůř skončil ten tvůj poslední, toho prej vodvezli až do Ústí na intenzívkou, leží vedle Boga, prevít. Netušil jsem, že ses takovej zabiják, Oline."

A já jdu znova blejt. Nevím, jestli od žaludku nebo sám nad sebou. Třeba to byl kluk jako já, dostal se do toho jako já nevinně a teď někde chcipá, protože ho přizabil jinej nevinnej. Kurva svět.

Vracím se ke klukům a zkouším se ještě něco dozvědět o tý Janě. Do prdele, já jsem se snad zabouch. Vole, říkám si v duchu, vyser se na to, ale přesto zjišťuju, že dělá ve sklenářství jako příjemce zakázek. Hned se tam chystám, ale Pedrák prohlašuje, že jde se mnou:

"Tys mi včera zachránil kejhák, já tě za to budu chránit, a běda, kdo na tebe šáhne, tomu urazím ruku."

Není to kámoš? Kurva.

Ve sklenářství se zrovna chystají na oběd. Janu chytám na poslední chvíli.

"Ahoj," říkám a líbí se mi víc než včera.

"Ahoj," říká stejně nejistě.

"Jdu do Zeleňáku na oběd. Nepudeš se mnou?" zve mě.

Po cestě, kdykoli nás míjí nějaký Polák, Pedro, kterej jde několik kroků za náma, výstražně sykne. Jdu vedle Jany a mlčím jak pařez. Kurva, já vůl, vždycky toho nakecám, když jde jenom o pich, když teď jde o pěknou holku, tak nemám co říct.

"Miluju tě," vyhrknu jak přiblížím.

"Já vím, ale je pozdě, Oline, já už jsem vdaná, neříkám sice jak, ale bylo mi osmnáct, byla jsem blbá a vzala jsem si Jugoslávce, protože mi ho všechny holky záviděly. Zůstal tady, chlastá, nevšímá si mě, ale já mezitím pochopila, že každej člověk si musí nést svůj kříž. Svůj kříž, svoje neštěstí za pýchu, víš. Všichni patříme Bohu a On nás zkouší. On nás trestá, naděluje štěstí, jedině On je naše radost, jedině On je naše naděje, jeho přízeň je víc než všechno, co můžeš mít na tomhle světě." Mluví na mě z jiného světa.

"Jano, tak proč se nerozvedeš? Proč nejseš šťastná už tady na zemi, tady ve světě, ve kterým žiješ. Vždyť sama bible říká, že člověk má rozdávat lásku a štěstí lidem." Vzpomínám si matně na večery, který jsem strávil nad biblí.

"Máš zajímavý výklad bible," usměje se. "Přečti si ji znova, snad ti to dá víc."

Polykám oběd, mluvím nesmysly a miluju ji čím dál víc.

"No, já už musím zpátky," kouká na se hodinky.

"Nechod se mnou, nemá to cenu, někdy na mě čeká manžel."

Je mi hrozně.

"Ale já tě miluju, Jano, strašně moc," říkám jí přiblížím.

Pohládí mě po tváři.

"Až ti bude špatně, tak přijď. Končím v šest."

Chce platit, ale pingl hlásí, že je už placeno, a já se dívám do rozesmátý Pedrovy držky. Jana zmizela, ani jsem nevěděl jak. Pedro něco žvatlal, ale já pořád slyšel její sametový hlas. A šest hodin ne a ne přijít. Je mi špatně.

Prosím Pedráka, aby mě nechal samotného. Nechce.

"Ty kurvy jsou všude, Oline, a ty s tou rukou nemáš šanci. Až vodjedeš, tak zmizím."

Jano, Jano. Vychází v krátkým kabátku, šíleně jí sluší.

"Ahoj, je mi špatně."

Bez řeči se do mě zavěsí a jde se mnou k zastávce autobusu.

"Jeď domů, Oline, my jsme se neměli potkat."

"Proč jsme se neměli potkat, proč, já tě miluju!" řvu už na celý náměstí a je mi fuk, že se desítky lidí zastavují. A najednou ji mám v náručí, líbám její široká ústa. Bože, lidičky, já miluju!

Dereme se do přečpanýho autobusu, všichni nám visí u prdele. Vy svině, chce se mi zařvat do těch tupejch ksichtů. U Boučeků je narváno jako vždycky. Sedáme si ke stolu hned pod pipou, do garsonky nejdu, nechci nikoho vidět. Na světě jsou jen jedny oči. Plavu v nich.

Za chvíli se u nás zastavuje Haš.

"Oline, ty nepudeš vedle?"

Nejradši bych ho natankoval.

"Jo, pudeme," říká za mě Jana a usmívá se. Jdu za ní jak beran. Dokonce zkouším zašklebit se na Olinu, ale nejradši bych je poslal všechny do prdele. Vysvětluju jim, jak jsem dohod fotbal, ale je spíš zajímavá, jak dopadla kopanice. Někdo totiž přišel na to, že Poláci mají být ubytovaní i u nás. Osvald si chystá řetěz. Mně je to jedno. Jana. Jana.

Když na chvíli odejde, Oline se ke mně nakloní:

"Závidím ti, Olinku," a hladí mě.

A mně... je do breku.

Kluci zkoušejí novou skladbu, kterou udělala Oline. Je perfektní:

"Už takhle dál bez práce nemohu žít / bože dej, ať je ze mne úderník..."

Po pár zkouškách Olininy písničky mi začíná být nápadný, že Jana je tak dlouho pryč. Asi potkala někoho známého. Přichází Packa s novou várkou pivek a mně dává dopis. Myslím si, že je to od Jarči, ale dopis začíná: "Už je ti dobře, a tak odjíždím, prosím tě, nejezd za mnou, opravdu to nemá cenu, zbytečně bys to dělal těžší sobě i mně. Budeme spolu neustále v myšlenkách a já ti slibuju, až mi bude opravdu špatně, tak přijdu za tebou, stejně jako ty přijď za mnou. Budu se za tebe modlit a ty na mě mysl. Stále a dobře. Tak budeme nejšťastnější. Mysli na mě a Bůh s tebou, Olinku." Mačkám dopis do kuličky a cpu si ho do hluboký kapsy invazu. Úplně na dno, kde nosím talismany. Je mi strašně smutno, v hlavě prázdno, pusto a hovno. Ani nevím, jak se dostávám domů, někdo mi tahá tričko přes hlavu a v sešitý ruce to šíleně zabolí. Máchnu tou zdravou a cítím, jak se mi něčí ksicht rozplác o ruku. Stáčím se do klubíčka jako ježek a chtěl bych píchat.

Budík je kurva vynález. Řinčí jak kokot, řve vstaň, je stejnej vůl jak ten Fašoun v koutě. Nadělal z nás roboty, nasraný, posraný malinký lidičky, který staví do latě. Zkouším vstát, ale jde to bídne, zašitá ruka šíleně bolí.

K mému úžasu Špína vstává a zašlapává toho debila.

"Nazdar, Oline. Co ruka a co duše?" ptá se a já nevěřím svým uším. Náš chlapec je slušnej. Pomáhá mi vstát a do trika.

"Ty vole, kde ses včera pral?" ptám se ho a zírám na jeho modrý oko.

Nejistě se na mě podívá.

"To včera ty. Když jsem tě svlíkal. Ale dobrý, po mně ženský jedou i s tím. Oline mi vyznala lásku, Hrbatá se chtěla utopit a tak dál, to víš, to už je úděl nás krasavců."

"Počkej, co jsem to včera zas vyváděl?" ptám se nejistě.

"Nebylo to tak marný, nejdřív jsi chtěl zmlátit Olinu, pak všechny, pak ses všem omluvil, pak došla Jarča, kterýs vysvětlil, že Bůh nechce, abys s ní chodil. Taky jsi jí řek, ať tu vomáčku místo nám dá Bohu. Nakonec si něco napsal na stůl a upad pod něj. Tak jsem tě vodtáh domů a tys mě tady natankoval a pak spal jako děčko."

"Špínko, láska moje, voduš mi, vrať mi to, jestli ti to pomůže."

"Víš co, až budeme brát, tak mi kup korkáče, ty píčo," přerušuje mě a pomáhá mi do trika.

Sbírá vajíčky a Špína se mnou v docela slušném tempu mete. Je ve formě, navzdory tomu monoklu.

"Madam, pozor, ať vás nepodmetu, to by ste si musela vzít už jenom mě, i když, mezi náma, by to bylo terno. Tisíce děkovných dopisů..." slyším jeho vemlouvavý hlas a za chvíli mě mívá docela pěkně zrudlá panička. Na tom Špínovi asi něco fakt bude.

Otáčím se a pozoruju ho. Přemejšším, jestli bych se od něj nechal ukecat a potom oprcat. Usměju se. Nějak rychle mi otrnulo.

U Boučků, kam dorážíme na kus dlabance, dřepí už Lesní. Něco si pobrukuje a cintá ruma.

"Nazdar, Lesní," zdravíme.

On zvedá hlavu a dívá se, jako by nás neznal.

"Gumo, dneska jsem dostal řád," a něco zahuhlá anglicky. "Listuju v paměti a zjišťuju, že je den prvního sestřelu první fáze jedna nad Londýnem."

Referuju to Packovi a oba vyjeveně a s úctou civíme na Lesního muže. Hrabu v bordelu po kapsách a nacházím peníz ze zlaté doby Franze Josefa, co jsem kdysi vyhrál někde v kartách. Chci mu ho dát, ale pak mě něco napadá.

"Packo, prosím tě, všichni naši, který sem přijdou, ať si připravěj prachy a počkej na mě."

Obracím se k Lesnímu muži.

"Gumo, přijď sem večer, určitě, jo?"

Kýve hlavou, ale člověk neví, jestli to znamená jo nebo ne.

"Lesní muži, musíš přijít, bude tady spousta rumu."

"Přijdu, Gumo."

Oči mu svítí, snad ten rum zabral. Odpoledne vybírám prachy a zařizuju potřebný. Nemůžeme, se už Gumy dočkat.

Konečně nám zvědi hlásí, že se blíží. Garsonka je narvaná a praská ve švech. Starý dědkové, jak se dověděli, o čem jde, spunktovali vlastní akci. Guma vchází do místnosti, všichni vstávají a zpíváme: "Nedaleko nad Brnem, zakroužila letka s anglickým letadlem..."

Potom usazuju Lesního muže do čela stolu a holky v zástěrách mu servírujou. Tresčí játra, biftek s hranolkama a dárek od pekařského učně Cukra - nádhernej dort; ozdoba ze šlehačky je v podobě letadla. Lesní muž na nás nechápavě vejrá.

"Gumo, to je pro mě?" ptá se nejistě.

"Jistě, máš velkej den," ujišťuju ho.

"Nepřijde Janoušek?" ptá se znovu a šilenejma očima bázlivě pozoruje dveře.

"Neznám Janouška, ale jistě nepřijde, neboj a jez!"

Lesní muž se ještě jednou rozhlídne a pak to všechno nahází do svého umaštěného pytle. Dort mizí za hranolkama a játrama.

"Bože, to je vůl," neudrží se někdo vzadu u stolu. Ale ruma, kterýho mu Packa nese jako pozornost podniky, pomalu vychutnává.

Pak Haš rozjíždí zábavu, střídá jednu lidovku a jednu naši. Zvu Lesního muže ještě zastřízliva na zítřejší fotbálek.

Slibuje, že přijde, i když asi neví, co to fotbal je. V půli písničky se otevírají dveře a v nich stojí - duch.

"Ota!" řvu jak tur, tahám židli, pak ji pouštím, pak si dávám pro jistotu pumpřlíka. Je tady! To je geniální! Oto, Otiku, mluv, řekni něco, nebo se zblázním!

Dřepíme v koutě, vyprávíme si o svezích cestách, chlastáme, zpíváme, chlastáme. Povídám mu o Janě a je mi o sto procent líp. Oto, Oto. Přijelo s ním několik lidí a i docela pěkná buchta.

"Kdo to je?" ptám se.

"Perfektní holka, světová kámoška. Poznali jsme se v pakárně, ale jen kámoši, brachu."

Chci holku pozvat do našeho kroužku, ale už je pozdě. Špína se k ní přisunul a toká. A Ota se dá do smíchu.

"Vole, cos říkal vo tý Janě?"

"Vole jedovatej," říkám mu a nechávám Špínu pokojně tokat.

Přemlouvám Haše, aby přehrál Otovi znovu repertoár.

"Tak jak, Oto?" ptá se kapelník.

"Daleko nejlepší je Fašoun a pak hned Hrbatá. Zpívá perfektně. Slabej je bubeník."

Špína vyskakuje, aby Otu seřval, ale pak se podívá na smějící se buchtu vedle sebe a jen se neutrálně usměje. Jdu na hajzl, Špína startuje za mnou.

"Oline, ta je perfektní, světová, buchta, která se rodí jednou za sto let. Miluju jí."

"Ta tě ale vzala," dívám se a už mě to zase bolí.

Jana.

Prohrábnu mu rukou háro, vole, učeš se, ať se líbíš.

Chytne mě za zdravou pazouru:

"Stejně si kámoš, Oline."

A mizí, já zůstávám stát u pochcaný zdi pisoárů. Všechno smrdí a je pochcaný. A s chutí chčiju taky na zed', kdo vejš! Vracím se a vedle Oty trůní Oline. Sedám si k nim.

"Tak jak, Olí, pustila?"

Kroutí hlavou.

"Ne, šla se projít. Z učení mě rozbolela hlava," říká a směje se na Otu.

Vtom vstává Lesní muž a začíná něco zpívat anglicky. Je to smutný, medový, táhlý. Haš se hned připojuje a za ním

citlivě Fašoun na hřeben. Je to geniální, to už není hudba, jde to někam dál, kam normální člověk nemůže nikdy dojít. Zpívá o království bláznů. Když skončí, všichni nepřičetně řveme.

"Black wings, black death," překládá Ota z partesu a spouští něco na Lesního v melodický řeči. Lesnímu se probouzejí oči. Za chvíli nám Ota dává český text. Haš ho ještě zkouší nacvičit, ale Packa nás vyhazuje.

"Závěrečná, zavírám," slyším ty protivný slova.

Doprovázíme Olinu a já si připadám jak na funuse. Ota drží Olinu pod křídlem, za nima jde Špína, zamilovanej jak učedník, a já - jen věnec mi chybí, Jano. Dobíhá mě Hrbatá.

"Oline, myslíš, že mě Haš bude někdy zase chtít, že se vrátí?"

"Mlč, ty krávo," zařvu na ni nenávistně.

Vzlykne:

"Ty už ses taky zlej."

Chce ještě něco dodat, ale já už ji tisknu v náručí. Sešitou rukou projíždí pekelná bolest.

Ráno nás budí Olina a kluci, který přišli pro aparaturu. Opatrně sundávám ze zdravýho ramene hlavu Hrbatý a zkouším si obliet triko. Je to lepší než včera. Kluci odnášejí nádobičko, chodíme na Marakaná pěšky a po skupinách, abysme na sebe neupozornili chlupatý.

Špína taky leze ze svýho pelechu a hrne se ke škopku, ráchá se v něm jako kachna:

"Na co koukáte? Hygiena je vám slovo neznámý, či co?"

"To je snad sen," kroutí hlavou Olina a my s ní.

"A teď vypadněte, ať se může umejt Petra."

To už nám padají sanice.

"To je dobrý," říká krásná Petra a meje si tělo, který uteklo da Vincimu z palety.

Na Marakaná je narváno. Sešlo se nás jistě sedmdesát. Poslední doráží Fašoun s Lesním mužem, pro něj ta cesta byla přece jen dlouhá. Ale má za to slíbený slavnostní výkop. Láďa nám rozdává nový dresy. Jsou prďácký. Na prsou mají nastříkaný půllitr, nad ním nápis UNITED States of Boučkoví. Na rukávech čísla a na zádech makovičku a přezdívkou. Adaňští mají taky nový. Na prsou F.C. Bufeták, na zádech Střelák. Jsme hezcí. To snad vždycky, ne?

Trochu trénujeme a marně vybíráme na sud. Chybí stovka.

"Kurva, to musíme hrát jako vo život," říká Špína zavěšený do Petry, kterou neopouští ani na krok.

Kolem dvanáctý doráží Packa se stejnem. Kluci skládají dva sudy - jeden pro diváky (ten vždycky někdo zaplatí a rozprodá), horší je to s hráčským.

Nastupujem. Vedu kluky už k desátému mači, šest bylo vítězných, ostatní nebyly, jak říká Špína.

Na půlce, kde leží sud, se zarážíme. Adaňští stojí přesně proti nám. Jako hosté zpívají svou hymnu první:

"Kde bufik můj, kde bufik můj,... až se oni strážja, bufetáci ožijú."

Hned po hymně se ozve řev jejich fanoušků. Mají jich tady pozeňnaně. Letadlo nekecal.

Pak spouštíme my:

"Když makovičky zrály..."

Ještě představení hráčů, při kterým se nejvíc aplauduje Fašistovi, kterej nastupuje v německý helmě. Ota a Špína odbíhají za lajnu pro hubana. Hrbatá sedí smutně vedle holek, tak jí jdu dát taky jednoho. Lesní muž vykopne a Adaňští nás tlačej. Všichni lítaj jako natržený, ale za chvíli zdechnou, žoky vykouřený, říkám si. Vtom dostávám dlouhej pas od Pejzy, hodím si ho na levačku a jdu na bránu. Před vápnem na mě vystartuje Bachor, kterej kdyby mě sejmul, tak mě nedá nikdo dohromady sto let. Házím proto načechranýho centra do ohně. Nad hlavama hráčů se nejvyš vnořuje helma a usměřuje míč na bránu. Fašounovi se helma sesmekla a letí s míčem. Pedrák skáče po míči, ale chytá jen helmu, míč se už houpe v síti. Pohled pro bohy! Pedrák s esesáckou helmou v ruce a pokleslou sanicí! Adaňští protestujou, ale marně.

"Už je tam, už je tam," řvou naši.

"Kurva, těm se huláká," stěžuje si Pejza, "ale kdo tady má běhat?"

"Pejzo, vydrž. První jdu střídat já, to rameno asi nevydrží."

Myslím si bláhově, že se uleju druhý půlce. Ale Josef, coby trenér, vyměňuje Pytláka na boku a zase si spokojeně sedá k pivku. A modráci kolem něho až do konce zpívají písně věnovaný kráse a obsahu sudu. Dostávám novýho centra do běhu, ale tentokrát mě Bachor včas sejme.

"Promiň, Oline, ale voni by mi zas nadávali. Možná za ruma bych mohl přistě uklouznout."

"Vole, a kde máš olympijský ideály? Zadarmo by to nešlo?" dodávám.

Kroutí hlavou.

"Za Hrbatou," navrhuje.

"Kdepak," nabízím mu Kládu. Neodpoví, protože k nám letí načechranej centr, nechávám si ho sklouznout po prsou a špičkou nohy šoupnu Bachorovi jesle, přeskočím nohu, kterou mi šel po kotníku, a táhnu to na bránu. Koutkem oka zahlídnou Fašouna, jde středem se mnou. Na rohu velkého vápna mu hážu centra. Fašoun ho napaluje přímo z voleje, Pedrák v brance si nestačí utírat ani nudli a je to dva nula. Hned nato rozhodčí Mrkev píská půlku. Padáme kolem Josefa, ten si plácá rozumy, ale ty nikdo neposlouchá. Přichází Pedrák prohlídnout si Fašistu.

"Kurva, taková sušenka, a dva flastry?"

"Nás věrnejch fyřerovi už je málo, tak každej děláme za dva," vysvětluje mu.

Pedrák to nemůže chudák pochopit, vidina sudu se mu rozpouští v očích. Mrkev s píšťalkou už zase píská a my jdeme bránit sud, jak si slibuju do roztrhání těla, protože na něj nemáme a ostuda se nesmí provalit.

A hned na začátku nás zpražuje Letadlo, kterej hází kliku Otovi a věší. To těm bufetákům dodává sílu. Kmitaj, jako bysme teď začali. Jsou všude, mají vrch. Za chvíli vyrovnávají. Slyšíme kvílení našeho trenérského a náhradníků, který

se vydávají mezi diváky shánět chybějícího stováka. A mají recht - ani se nestačíme rozkoukat a máme tam třetí banán. A ty kokoti nás tlačej dál. Někdo z nás zoufale odkopává mergli, na kterou startuje Fašista - ten jediný si uchoval morálku díky své víře, a větší vyrovnání.

"Ať žije vůdce," řveme a neseme si Fašouna na ramenou domů.

Hra se vyrovnává, poslední flastr jim utrh křídýlka. Pět minut před koncem jsem vystřelil, ale je z toho jen tyč. Pedrák vykopává, přesně na haksnu Špíny, kterej Pedrákovi obloučkem vrací.

Všichni čumíme na pomalu padající balón. Je to jasně nad, myslím si, ale míč se usazuje přesně do šibenice a Pedrák se tam marně, i přes své dva metry, škrábe. Míč ještě nedopad a Špínu chytil amok. Strašně řve, huláká, ruce nad hlavou a mizí někde do lesa, odkud se v ozvěnách nese jeho řev.

Dohráváme v deseti a na stavu se nic nemění. Přibíhají fanoušci a nosí Fašouna na ramenou. Fašoun taky dostává cenu čumilů - láhev rumu. Je celej šťastnej a fanouše zdraví vztyčenou pravicí. Cenu nejhezčího hráče, kterou vymyslela Oline, dostává Špína, kterého pár čumilů přece jen chytlo a přineslo na ramenou. Rozbaluje růžovej balíček, kterej mu dala Oline, a vytahuje krásný okrajovaný kalhotky. Znova řve jako tur a mizí v lese. Vrací se až na narážení. Stojíme kolem sudu, každý si ještě může naposled pohladit panenskou blánu suďáku, pak zpíváme hymnu poražených o pánovi, kterej neví, kde bydlí, a proto se ptá - Kde domov můj, kde bufik můj. Hned nato nasazuje Haš tu naši, kterou s námi zpívají všichni, a plání Marakaná zní Makovičky. Pak Špína, kterej si přes džínsy navlík svoji cenu - kalhotky - přistupuje jak šaman k suďáku a za zvuků Internacionály, kterou zpíváme taky všichni, ho naráží. Vyvalí se krásná lahodná pěna a sud je odpaněn. Josef se chytá jako vždycky pumpy a my sajeme blaženě drahou šťávu soulože pípy a sudu. Vtom zahlédnu v davu čumilů Janu. Přibíhám k ní, беру ji za ruce, ale promlouvá ke mně cizí hlas:

"Ty jsi jistě Olin? Já jsem Janina ségra."

"Přijde taky?" ptám se nedočkavě. Dívá se tni do očí a kroutí hlavou.

"Nevím, co všechno ti řekla, ale měl bys vědět pravdu. Ona je u svědků Jehovových. O vašem setkání jim samozřejmě řekla a oni jí přikázali nejtvrďší půst. Smí jíst jednou denně, a to krajíc chleba s vodou, musí spát na zemi, styk s lidmi omezit na minimum a všechn čas věnovat modlitbám. Je nemocná na žaludek, a jestli to dodrží, a jak ji znám, jistě jo, tak to s ní může špatně dopadnout."

"To přece není možný, pojedou za ní, rozmluvím ji to, rozbiju jim držku, já je zabiju!"

"Nech toho, Oline, vzpamatuj se. První, kdo by proti tobě šel, by byla ona. Ona je svědek, ona jim věří, věří až do konce, až na doraz. Tý už nikdo nemůže pomoci, proto jsem tě chtěla poprosit, nejezdí už nikdy za ní, nedělej jí to těžší. Prosím tě!"

Sedím na kraji lesa, pozoruju ten hlahol spokojených lidiček a nemůžu pochopit nic, co se týče Jany. Co vlastně chtějí? Udělat si peklo na zemi, aby se měli v ráji líp? Copak jim tady ten bordel nestačí? Je nádherný odmítnout flintu a néjít na vojnu, sebrat odvahu, kterou já nemám... Ale dát se ubíjet, zabíjet sám sebe? Vždyť to si nemůže přát snad ani ten jejich Bůh. Co je to za Boha, co si přeje smrt? Proč jim tedy dal život? - Tisíce otázek mi lítá mozkiem jako zlý můry. Přichází Ota a já se ho ptám na svědky. Dlouze mi něco vysvětluje, ale já to nechápu, nechci pochopit.

"Vyser se na to, Oline, vona je v bažině. Když se za ní vrhneš, abys jí pomoh, utopíš ji a sebe taky. To je zrádná bažina lidského myšlení. Ona trpí, ale pokud věří, je šťastná. Jak jí chceš pomoci, vzít jí to štěstí, zakázat je? To budeš stejnej jako voni tam," a ukazuje na les, za kterým leží městečko. "Není lék a ta nemoc není v nich, ale v celém lidstvu, který marně hledá životní cíl. Marně se ptáme, proč žijem. Jsme stádo tupejch ovcí, co hledaj a blouděj. Ale ten, kdo uvěří v Boha, už nehledá, ten už má svůj cíl, svou cestu, a v tom je jeho síla, kterou nemůže nic přemoci. Vira je lék. Každý století ubývá věřících a lidstvo hloupne. Nech ji opravdu bejt, nebo se staneš přemlouváčem ke zlu. Zapomeň. Anebo takhle: až ti bude nejhůř, tak si vzpomeň."

"Ty věříš, Oto?" ptám se ho.

"Jo, ale svým způsobem, svému Bohu. Přemýšlejš o tom, jediné to je cesta. Cesta k Bohu."

Zvedá se a jde za Olinou. Je mi trochu líp. Cesta k Bohu. Budu muset skočit za farářem, říkám si. Vracím se k hlučícímu davu.

Špína zase exceluje:

"A jak jsem zaběh do toho lesa, vybíhali z houštin jeleni, srnci, tetřevi a hlavně laně, tisíce lani, nakonec vyšel starej vobrovskej kňour a povídá - Špíno, tak krásnýho góla jsem ještě neviděl, to by nesved ani Pelé! Všichni ostatní, ale hlavně laně, křičeli - ať žije král ať žije král!"

Najednou mi to Špinovo kecání připadá ubohý. Prázdný jsme, jak říkal Ota. Jdu k pípě, protože vím, že se tam zbavím mozku. Odpornýho a zkurvenýho mozku.

"Josef, nalej mi tupla, ať se všichni poserou."

Přichází Letadlo a já jsem rád, že si mám s kým povídat.

"Oline, co kdybysme udělali výstavu k fotbálku a hraní, jak to dělaj Pražáci?"

"Pražáci, to jsou čuráci," rýmuje Josef.

"A čeho, vole?"

"Já znám jednoho malíře a ten maluje jen vítěznou bitvu zbraní SS," a ukazuje bradou na Fašistu.

"Zeptej se ho, kolik je za to let, snad tě to přejde."

Povídám:

"Já jsem měl jednou sen... byli jsme všichni v parku a dělali živý vobrazy. Před každým byl rám, za kterým jsme dělali výjev, a vyhrál jsem to já. Měl jsem na špagátě zavěšený propisky, pod nima byla louže, a když se zatáhlo za provázek, tak do louže z propisek vytekl barevný tuž, které kreslily obrazce. Ten sen mě fascinuje."

"Živý vobrazy už vystavoval Vandeli," říká Ota, kterej mezitím dorazil s Olinou, "ale nápad je to obrovskej. Zkusíme to. Ale kde vzít rámy?"

"Támhle, vole," říká znuděně od pípy Josef a ukazuje na jezeďácké konstrukce na sušení sena. No nádhera, a ty šprycle tomu dodají věžeňskou náladu.

Zpráva o výstavě se hned roznese a desítky postaviček se plahočí s konstrukcema k lesu.

"První cena je litr rumu," vykřikuje nadšeně Packa a chystá si foťák. Já, Letadlo a Packa jsme určeni jako porota. Za půl hodiny procházíme obrazárnou. Zúčastňují se všichni, tak budeme mít co dělat. Většina obrazů představuje chlast, chlastání, ožralství, hold lidovka. Zatím se mi nic nelíbí. Přicházím k Hrbatý, která stojí před rámem v dlouhý košili.

"Už můžu, jo-?" ptá se.

"Jo," ujišťuje ji Letadlo. Hrbatá si sundává košili, pod kterou je nahá. Objímá starej vrásčítej strom plnej rakovinovejch nádorů. Oťřesu se. Jsme odhalený, náš život v rámu. Nemůžu se na to dívat. Packa zoufale fotí.

Další obrazy mi vedle Hrbatý připadají nicotný. Fašoun stojí v pozoru, hajluje a kouká do dálky na krajinu, která mu bude patřit. Pedrák škrtí někoho, kdo má bejt Polák, a další a další postavičky opilců. Pejza představuje oběšence v rámu přírody, je to oťresný. Zbývá Ota s Olinou, ty si svůj rám rozprostřeli na louce. Jsou za ním taky nahý, sbíraj kopretiny, pletou z nich věnce a vzájemně je na sebe všej. Jejich obraz se jmenuje "Vymřeli" a představuje Otovu lásku k hippies.

Vracíme se k obrazu Hrbatý. Je bez konkurence. Hrbatá ho musí ještě jednou předvíst. Všichni civěj a nikdo, ani ty největší volové, si nedovolí něco kecnout o její nahý prdeli. Je nádherná, jde z ní zima.

"Už abyste chcipli," čte mi někdo z davu myšlenky.

Bliží se večer, kapela už se připravuje a mně pořád nejde do hlavy ta Jana. Posranej život, samý sračky v mozku, jak říká Josef. Ota s Olinou jsou od tý dobroty, že zůstávají se mnou, občas přijde Hrbatá, která se ale víc drží Špínovy Petry. Protože Špína, samozřejmě, nemá na ni čas, je miláček davu.

"Toho šilence kdyby dali na pustej ostrov, tak by tam za tejdén naučil stromy vobdivovat Špínu," směje se Olina. Přibíhá k nám vyděšeněj Haš:

"Oline, ty pičo, my nemáme ještě název."

"Lidskej hnůj," říkám to, co cítím.

"Hovno, vole, to musí sedět."

"Špína band," navrhuje Olina.

"Hovno, von by se zbláznil," říká Haš a ukazuje na Špinavce. Vtom se zamyslí:

"Už to mám, volové," a utíká ke kapele.

"Jakej?" volá za ním Olina.

"Hul-mi-ho."

Kluci připravujou z kusu hadru oponu, kterou udělali, když jsem byl v Adani. Vzpomínka hryže v mozku. Kopu si frťana z ceny, kterou si u mě nechala Hrbatá. Elektrikářům se konečně podařilo sehnat proud. Přehodili dva zvonkáče zatížený kamenem přes vedení nad našima hlavama. Zachroptí nasycený repráky.

"Oline, pojď to začít, ať to fičí," volá mě někdo. Beru si mikrofon před plachtu a jen se divím, co mi to leze z huby...

"Prej nemáme víru, prej jsme hnůj, a proč ne, nechť jsme tedy hnůj, smrdíme, páchneme tak, aby to všichni cejtili vod Aše až k Tatrám... Nemysleme, prostě buďme jak kameny na cestě, pasivní, mrtvý - ať nás tlačej čuráci, když vadíme; pijte, chlastejte, množte se, chcipte, jak ten strom Hrbatý. Za náma jsou jiní, je jich čím dál víc..."

A strhávám oponu. Hrbatá, zabalená v prostěradle, který má na kozách vystřížený díry, a se spoustou kytiček ve vlasech, bere ode mě mikrofon a zpívá o politejch stolech U Boučků. Před lidma je ještě lepší. Je z ní zpěvačka. Haš si starostlivě hlídá kapelu, ale ta celkem šlape. Špína sedí za ludvíkama jen ve vyhranejch kalhotkách a exceluje. Pak kapela nasazuje solidní rockové tempo a někteří začínají trsat. Přesunuju se k sudu a neposlouchám. Snad jen Sudákovo šumění. Přichází Olina a táhne mě zpátky. Právě začíná zpívat Lesní muž. Černá křídla, černá smrt, broukám si s jeho nakráplým hlasem. Má zavřený oči a jistě je v tý svý Anglii. Najednou mu šileně závidím, tu jeho Anglii, bombičky, kámoše, jeho dvojí život. Ten nic nehledá, ten našel.

Všichni ho nábožně poslouchají. Když skončí, bere si ho Ota stranou. Šprechtěj anglicky. K sudu už se nevracím, nechávám si pivo nosit. Kluci hrajou už dvě hodiny a Bakelit vypadá na mrtvici.

Hrbatá nemůže. Sedá si vedle mě a hned za ní přichází Petra. Žvatlaj si rozumy a mně připadaj přihrátý. No a co! Chytím Olinu za ruku, ale ta je duchem u Oty. Jsem sám, beznadějně sám. Kurvy. Jdu ke kapele, беру mikrofon a svým falešným hlasem bleju mezi lidi svůj mozek. Za chvíli je mi líp a mikrouš si bere Letadlo, má primový texty. Na mém místě chybí Hrbatá a Olina s Otou.

Kapela si dává pauzu a Špína využívá rozjetých lidí, spouští sólo na popelnice, pak to vytahuje a řve na nás:

"Mám vocas jako kůl / dám ránu, přerazím stůl."

Dav to řve s ním a spousta lidí si tahá vocasy a mlátějí se s nimi. Jen Špínova láska má jiný starosti. Líbá Hrbatou. Dvě hodiny nato je nás jen něco kolem dvaceti, ale těch pár, co zbylo, má tropický šilenství na čtyři neboli amok. V kapele hrajou už jen tři - Haš, Bakelit a za bubnama Fašoun. Ostatní se zmítaj v yastylovo-pivovo-rumovo-čikulo-vým objetí. Normální jsou jen Josef, ten si dál hledí sudu, Ota s Olinou, který si někde v lese hleděj svý lásky - a já. Já byl vždycky blbec, tak kam bych se řadil. Pejzovi se konečně podařilo dostat na zem nějakou buchtu, stáhnout z ní kalhotky a zabořit se do ní. Ostatní dělají hlouček a Haš přizpůsobuje hudbu Pejzově zadku. Zpívá do toho! "Prcej a boř / prcej a boř, vole / sex je náš pán."

"Tak takhle bych si nějak představoval Dantovo Peklo," říká Josef.

Čumím na hlouček, jak se zbavuje posledních hadrů, a Josefovo přirovnání se mi líbí. Přichází Špína, celkem střízlivej, což mě děsí.

"Ta kurva, víš, co mi řekla?" ptá se mě, aniž čeká na odpověď. "Že lituje, ale že Hrbatou miluje, že spolu budou žít. Krávy jsou to vobě dvě, a vožralý k tomu," dodává. "Oline, a já ji měl rád, poprvé v životě jsem měl někoho vopravdu

rád." A zařve někam k lesu: "Krávo zasraná!"

Pejzu na buchtě někdo vystřídal, jde k nám ještě se stojícím pérem, bere si dvě vyčichlý tykadla, vrací se ke skupince a pivko leje na hlavou souložícím.

"Kokot, už nedostane ani slzu," říká Josef.

"Takový škody kvůli píce."

"Vyhladím město hřichu," vykřikuje za náma hlas Oty.

Drží zářící Olinu pod křídlem jak přiblížený manžel.

"Seš taky vůl," říká mu Špina.

"Nezlob se, Špino, ale Petra je vodjakživa teplá, ale až je uvidíš s Hrbatou, jak obě rozkvetly, přestaneš bejt nasranej.

Choděj po lese, pletou si věnečky z trávy a žvatlaj. Jsou nádherný."

"Aby ses z nich neposral, ty kurvo!" křičí nepřítel Špina a chce se vrhnout na Otu. Ale Josef ho včas natankuje.

"Vy čuráci zasraný!" křičí Špina a pokouší se vstát.

Je plnej krve. Josef umí.

"Špino, vyser se na to," zkouším ho uklidnit.

Dává mi slušnou přes hubu, až беру druhou o zem. Hned nato vyskakuje Josef a katuje Špínu. Vstávám a chci je odtrhnout, ale Josef mě uzemňuje.

"Kurva, nechte toho," jdu zase mezi ně.

Ale Špina má amok. Josef ho vždycky zvalcuje, Špina se oklepe a jde znova.

"Co šlíš, všichni ste svině," a tankuje mě znova.

Josef ho chytí za vlasy a táhne k lesu. Za chvíli se vrací bez Špíny.

"Kokot jeden," říká a čepuje si další tykadlo.

Olina se mi snaží zastavit krev.

"Co mu to šouplo v bedně?" ptám se nechápavě.

"To je světabol, Oline," říká Ota.

"Potřeboval trochu proplesknout lebku," vysvětluje po svém Josef. "Zejtra bude fit. To se stává každému po druhém roce krimu. Ponorková nemoc, nebo jak tomu nadávaj. Prostě jsme ho všichni nasrali a von měl chuť pokérovat nám ksicht."

A začíná vyprávět svoje desetiletý zážitky. Neposlouchám ho a marně si to zkouším v hlavě srovnat. Jana, Hrbatá, Špina, šťastná Olina, já nešťastnej, Hrbatý obraz, fašismus Fašisty. Zasraná houpačka a my jsme v bodě, z kterého se dá vypadnout jen do prázdna, do nicoty. A Svědci Jehovovi zpívají na znamení konce světa. Pejza se znova dostává do sedla sexu a odjíždí nám mezi prsty. Haš ho předjíždí na koníku zvaným chlast, já zůstávám. Svědci zpívaj, Bůh hrozí Sodomou a Gomorou, komunisti zářnými zítřky, Josef kriminálem, Ota láskou, Petra lesba, my živý obrazy z Danta, my slušní-neradi, my prasata-neradi. Kdo jsou oni, kdo já? Svědci dozpívali, klekají, čekají vysvobozující smrt, první máj jásá. Hrbatá je teplá a já vůl brečím. Vem kliku, vem yastil, nejezdi za ní, umře, konec světa, chcípnu já, průvod tleská kreténům, chytrý jsou zavřený mezi Josefy, blejou zuby, my se smějem. Svědci zase zpívají, konec se koná až zítra. Začíná svítat. Haš chrápe s kytarou v klíně - krásný zátíší, a i jeho fanoušci chrápou, jen Pejza kmitá zadkem na dávno spící holce mezi prázdnějma kelímkama od piva. Chce si to hoch užít, musí se brzy mázdnout. Vojna není pro našince. V pakárně aspoň jsou svině jen doktoři. I já tam budu muset ještě jednou, aby mi tu modrou definitivně přiklepli.

Josef se na mě usměje a dotáčí mi tykadlo.

"Dobrý?" ptá se Olina.

"Co - dobrý?" nechápu.

"No ty, dyť si tady dvě hodiny brečel."

Otřu si oči.

"To asi štěstím, víš."

Z lesa přichází Hrbatá s Petrou. Jsou plný lesního kvítí, tak trochu čarodějnice, trhaly v lese kytky lásky.

"Oline, voddej nás," říkají jednohlasně.

"To je fakt, uděláme jim svatbu," jásá Ota.

"A nám ne?" ptá se zklamaně Olina. Ota se na ni zamilovaně podívá a dá jí hubana někam za ucho.

"Geniální," říká probudivší se Haš, "svolám lidi a uděláme svatbu století v pět ráno uprostřed kopretin. Vaše děti budou naše děti."

"Ještě řekni vaše postel je naše postel a dostaneš facáka," ohrazuje se Olina.

Ale to už Haš burcuje národ. Moc mu to nejde, většina soudruhů je pěkně grogy, ale po nadlidském úsilí se podaří sehnat deset lidí. Pejza se taky přihlásil jako rádoby ženatý a vleče si přes rameno nahatou a přepilovanou družku.

"Tomu říkám správný manžel," pochvaluju si. Zbytek svatebčanů běhá po louce a plete si řetězy z kopretin. Pejza mi skládá k nohám svou vyvolenou.

"Oline, dej pozor, ať mi ji nikdo nepřepíše, já jdu na kytky."

Konečně je všechno tak, jak si přeju. Haš hraje tuš a přede mě předstupuje Hrbatá s Petrou. Motám jim kolem rukou svoje korálky, žiletkou jim na vnitřní straně ruky dělám malej, ale dost hlubokej řez.

"Spojuji vaše ruce, vaši krev, žijte, buďte, nebo i nebudte, ale vždycky spolu, jen vy dvě, serte na všechny kromě sebe, buďte dva kůly u silnice, spolu zadržujte sníh a led a sračky těch druhejch..." nevím, jak ty druhý pojmenovat, "milujte se, mějte se rády, a když to bude, tak i nás. Vaše krev je naše krev, vaše láska naše láska, necht' tedy dobrý Bůh dá, ať vaše kroky jsou stejné."

Petra zvedá Hrbatý rozřízlou ruku k ústům a saje její krev, totéž dělá Hrbatá, a obě přitom strašně bulejí.

Mně konečně dochází, a to se lekám - totiž, že to obě berou vážně. Po nich nastupujou ke stejnému proceduře Ota a Olina.

Taky brečí, Ota snad víc než Olina.

Nejhorší to má Pejza, kterej se snaží marně udržet svou budoucí ženu ve vertikální poloze. Vysvětluju Pejzovi, že si ji takhle vzít nemůže, ať se ožení s někým jiným. Bere mě za slovo, pouští nahatou nebožačku do trávy a jde hledat jinou obět'. Haš mezitím nasazuje spirituál, oddanci řvou s ním. Josef dává každému z nich tykadlo, pouštějí si do něho svoji krev a pijou navzájem. Jsou krásný a uřvaný. Já jsem jenom uřvanej. A sám.

Od fotbálku uplynuly už tři neděle, ale kapela se k mému úžasu nerozpadla, ba naopak zkouší stále víc. Každý den máme doma binec a osazenstvo kvartýru se rozrůstá. Vrátil se Kuplíř z basy a hned se nakvartýroval k nám. Často u nás spí Josef, ale ten občas zmizí na tejden, aby se pak vrátil - samý prachy. Taky se často objevuje Ota coby šťastnej ženáč, a Olině se to doma zase horší k bodu mrazu. Taky u nás vegetujou obě novomanželky (novomanželé?), Petra s Hrbatou. Jsou nádherný, tečou z nich potoky lásky a brzo mají dostat vlastní bejvák od Porcelánky, kde obě makají. Mně je pořád stejně blbě, jezdím často do Adaně, toulám se starým městem a zvuk zvonů mě přivádí k šílenství. Jano! Navíc sebrali Lesního muže a odlifrovali ho do domova důchodců.

Začalo to jako žert. Seděli jsme U Boučků, Guma už byl pěkně cáklej a spal na stole. Vtom se otevřely dveře, vtrhlo do nich pět fízlů a jeden v civilu zůstal stát uprostřed lokálu.

"Budete chodit po jednom ven!" rozkázal.

Fízlové se přesunuli za dveře. Vtom se probudil Lesní muž a zkusil svoji fintu, která spočívala v tom, že si na dlaň položil kačku a obcházel hospodu. U každého hosta se zastavil a řekl: "Gumo, doplat' na pivo." Každý mu něco hodil, on to stopil a s tou korunou šel k dalšímu. Teď tedy taky vstal a řekl tomu fízláckému panákovvi: "Gumo, doplat' na pivo."

Hospoda zařvala smíchy, panák nadskočil, vyšel a za chvíli se vrátil s Petráněm. Něco si špitali. Dva dny nato odvezli Lesního muže do domova důchodců.

Dřepím v garsonce, měl bych ale vstát a mazat k holkám, který dostaly ten vytoužený kvartýr a chtějí to zapít jen s pár lidma, jak mi vzkázaly. Marně přemýšlím, co ty tajnosti, co to znamená pár lidí...

Chci se zvednout, když k našemu stolu přistupuje slušně oblečený dědek.

"Chlapci, prosím vás, kde bych tady našel Lojzu?"

"Kterýho?" marně se hrabu v paměti.

"No, von už bude pěkně starej, asi jako já. Mně se podařilo zjistit, že tady v tom městě bydlí. Von byl za války pilot v Anglii."

"To snad není možný," vyskakuju. "Lesní muž!"

"Nevím, jak jste mu tady říkali," usměje se omluvně chlápek.

"Měl přes celou ruku jizvu?" ujišťuju se.

"Ano, tu si udělal v Jáchymově v padesátém, když tam seděl."

Vypravuju mu příběh Lesního muže. Smutně poslouchá a pokyvuje hlavou.

"Víte, byl to nejstatečnější chlap, kterýho jsem poznal. Lítal u nočních stíhačů, byl jeden z prvních, kteří dostali V.C."

Podívám se na Fašistu, aby nekec něco blbýho, ale i ten sedí se spadlou sanicí.

"Měl snad všechny metály, co mohl dostat, jen hodnost mu zůstávala stejná, protože se vždycky ožral a něco provedl. Pak jsme se vrátili domů a tady z něj udělali majora letectva. V padesátejch, jako nakonec nás všechny, ho zavřeli."

Dostal dvacet let. Byli jsme spolu v Jáchymově," dává si dlouhýho loká z pivka, který mu přihrál Packa.

V putyce je ticho jako v kostele.

"Pak si kluci z letky připravili útěk, ale ten měl jednu vadu, jeden musel zůstat dole a pouštět naviják. Vzal to na sebe Lojza, kluci věděli, co ho čeká, tak na to chtěli zapomenout, ale on je přemluvil. Klukům se to podařilo a Lojzu si vzali do korekce, kde ho měsíc vyslýchali. Ty nejsilnější, nahý, zbitý, zmrzlý, tam vydrželi tejden, on tam byl měsíc. Pak jsme ho museli vynést a celej lágr kolem něho pochodoval. I ty největší kurvy brečely. Mysleli jsme si, že je mrtvej. Pak někdo dones zprávu, že se z toho vylízl a že je v blázinci. To už jsme byli po amnestii venku, ale o něm nikdo nevěděl, až na tu šeptandu. No a dneska jsem přišel zřejmě zase pozdě, ale snad ho v tom domově najdu. Oni totiž kluci, co utekli, mu venku spořej už dvacet let a ty prachy mu chtěj poslat."

Chlápek mi nechává adresu a cválá na vlak. Je až z Pardubic. Pijeme všichni rumíka, co nám na rozloučenou zaplatil.

"Ty kurvy!" vyslovuje to za nás všechny Hašiš. "Ještě že ta svině můj fotr chcípnul, von byl velký zvíře v padesátejch. Kdyby žil, zakroutil bych mu dneska vlastnoručně krkem. Svině jedna zasraná, pudu mu pochcat hrob, kdo jde se mnou?" Všichni dopíjejí tykadlo a vstávají.

Zůstávám u stolu sám. Přisune se Packa: "Oline, jak si myslíš, že by to tady vypadalo, kdyby se to najednou změnilo?"

"Jednoduše," povídám. "Votevřel by se znova Jáchymov, kurvy by zavíraly kurvy, nevinný by se svezli s nima a Hašišovy děti by chodily chcát na jeho hrob. Pak by se to zase změnilo k lepšímu. Víš, ty tam venku se onanujou Masarykem, jakej jsme krásnej národ, ale my jsme kurvy, že nám není rovno."

Platím a jdu za holkama. V Kamence zvracím. Co bude, až si vyblíjem střeva a mozky - to se zapomněl Packa zeptat...

V králíkárně nacházím dveře smrdící novotou. Otevírá Hrbatá v župánku, ještě rozjetá láskou: "Ahojka, pojď dál, už jsme myslely, že nepřiješ."

Vypravuju jim, co se seběhlo U Boučků. Sedíme na zemi a upíjíme dobrý červený. Má v sobě sílu zapomnění a mně je o sto procent lip. Když už jsme dost lízli, tahá Petra z lednice šampaňský. Nevěřím svým očím, co je to chytlo takhle mě hostit...

"Tak mu to řekni," pobízí Petra Hrbatou.

"Až se napijem." Zírám na ně jak vejř.

"Kurva, vo co de?" ptám se.

"Napij se, Olinku."

Dáváme si šum ve vysokých skleničkách.

"No víš, my jsme... zhasni!"

V šeru dokončuje: "My bysme chtěly dítě. Vod někoho, kdo by si nedělal nároky. Bylo by moje a její, nás obou. Tak sme ti to chtěly říct."

Tma hřímá tichem.

"Ty bys to neudělal?"

A najednou si to přeju, fajn, ať se narodí nějaký nový Lesní muž, statečnej, rovnej, když my jsme ohnutý do luku. Ať mi klidně chodí chcát na hrob, posranci posranýmu, ať se mi mstí. Jenom a jenom mě. Táhnou mě k posteli. Je měkká, studená, neosobní. Postel, na který vznikne Lesní muž, ne z popela, ale ze sraček svýho fotra. Nořím se do Hrbatý a sním. Do Petry a bloudím v sobě. A po světě, mezi vším, co kdy bylo pěkný.

Ráno po prvním chodníku honem se Špínou k Boučkům. U stolu dřepí Lesní muž.

"Gumo, to snad není možný, tebe pustili," objímá ho Špína.

Lesní muž vypadá úděsně. Nový šaty na něm visí jak pytel. Spadnul se snad o deset kilo. Moderní střih obleku to ještě víc vypíchává.

"Gumičky, voni mě tam zabijou! Ať mě nechaj, já nikomu nic neudělal, já lítal, a dobře. Já už tam nechci, voni mě zabijou!"

Položí si hlavu na stůl a brečí. Jak dlouho může trvat, než to tam ohlásí, než ho tady začnou hledat?

"Gumičko, kdys utek?" třesu s ním.

"Včera večer," odpovídá, aniž zvedne hlavu ze stolu.

Včera večer, když jsem dělal tvýho syna, pomyslí si.

"Pojd', Gumičko, musíš se schovat."

Zvedáme ho. Vtom se otevrou dveře a v nich stojí Petrán s tím mladým.

"Tak pudeme," říká Lesnímu muži, který má oči plný strachu.

"Nechtě ho bejt," řve Špína.

Mladej ho natahuje peškem přes hlavu. Špína vstává s hubou plnou krve.

"To vám nestačí, co už jste s ním..."

Skočím po Špínovi, dostávám ho na zem a rvu mu do huby ruku. Mladej jde po nás, ale Petrán ho zadržuje.

"To je dobrý, Olin ví, co má dělat. Dík, Oline," usmívá se nad náma. Já svině posraná, srab zajebanej, říkám si.

"Dík, Oline," říká mi Špína od pipy, "já měl mlhu."

Chlastáme. Za chvíli doráží Haš, odpoledne i kluci. Pijem na Lesního muže.

Zavoláme mu, napadá někoho. Hledám číslo v seznamu. Ve sluchátku to dlouho mlčí, pak se ozve nepřijemnej ženskéj hlas.

"Co si přejete?"

"Prosím vás, jak se vede tomu Lojzovi, co včera utek?" koktám do mušle.

"Kdo jste, jste příbuznej?"

"Tak, něco takovýho, vzdálenýho."

"Tak ten se dneska vodpoledne voběsil. Pohřeb je v pátek."

Ani nevím, kudy se vracím. Říkám to klukům. Haš vyskakuje ze židle:

"Ty kurvy, ty svině," a běží ven.

Cukr se zvedá a běží za Hašem, pak ještě několik kluků. Za chvíli slyšíme houkačku a řev. Vrací se Dáda a ztěžka si sedá.

Průser jak vrata: Haše chytli a chtěli odvézt na záchytku, vtom Cukr natankoval nějakýho fízla, pak si ještě párkrát kop. Sebrali je oba.

K Boučkům vrážejí policajti, nikoho už ale nesbírají. Petrán si mě tahá ven.

"Za to já nemoh, Oline, já jen plním rozkazy, já nevěděl, že se voběsí," říká omluvně. "Fakt mě to nenapadlo."

"Patří vám to, máte ho na svědomí a Cukra taky. Až se vrátí, bude z něj modrák a bude znova, máte je voba..." říkám mu a pomalu odcházím... Dělat dalšího Lesního muže, aby měli koho věšet...

Sedíme v prastarým motoráčku, kterej pamatuje Franze Josefa. Těžce funí a jen pomalu překonává horský stoupání.

"Šíny se jen blejskaj..." zpívá si do rytmu Hašiš.

Jede nás spousta. My, Adaňští, Pražáci, co je přitáh Ota a několik dalších, co jedou s náma zakopat Lesního muže. Haš si bere kejtru a hraje "Náhrobní kámen", nejoblíbenější písničku Cukra, kterej s náma nejede, neb sedí. Haše vykopli na druhý den ze záchytky, ale Cukřika si nechali za napadení veřejnýho činitele. On totiž tomu mladýmu, co mě tenkrát líznul, vykop dva zuby. Snad to bude poučení.

Ota si bere od Haše kytaru a zkouší "Černý křídla, černá smrt."

Jde mu to, i anglinu má dobrou. Chce to tam zahrát, protože Lesního kámoši slíbili taky přijet. Jedu a poprvé nemám strach z fízů, spíš naopak, přeju si, aby tam byli a něco začali. S chutí bych si praštil a potom seděl jako Cukr, jako seděl Lesní muž. A nebyl bych sám, jak se tak koukám na Haše. Pedrák pro ránu daleko nejde a Fašoun taky ne, zejména kdyby šlo o ránu do fízla... Ne, dneska to lehký mít nebudou... Třeba zítra budem zase hodný, ale dneska ne, soudruzi.

Jsem tak nasranej, že když přijde průvodčí v mundúru, mám chuť ho vomíct. Oline mě táhne zpátky a průvodčí bere kliku. Bít je, bít je! Dneska bych Páčkovi odpověděl jinak - věšet a pálit, kurvy, dlouho a všechny, až by se zem zalýkala krví, hovno dobro! To ať si dělá Pánbůh, já budu věšet. Kdo odpustil Lesnímu?

Přijíždíme asi o dvě hodiny dřív, tak se jdem na tu rachotu posilnit. Hospodskýmu se točí panenky při naší objednávce

šedesáti piv a stejně tolika rumů. Pijem mlčky a vztekle. Jak Poláci.

Před síní, kde Gumičku spálej, čekají už kámoši z války. Dohadujeme se, kdo bude mluvit. Moc se jim do toho nechce, odseděli si svoje. Já ne, a proto budu mluvit já, byl to nakonec můj parták, a ne jejich. Stará ježibaba nás nechce pustit k otevřený rakvi, že nemáme povolení. Cpu se mezi válečníky, abych ji natáh, svini krpátou. Olina mě zase tahá zpátky a baba nás v hrůze pouští.

Lesní muž leží ve svém novém kvádru, na který jim sral, a ve tváři má pořád ten výraz - nechtě mě bejt, já nikomu nic neudělal. Válečníci mu na to zkurvený sako dávali metály a my zas házíme do dřevěnýho spacáku kopretiny. Stojíme nad Lesním jak stádo blbců, mlčíme. Přicházejí zřízenci a nesou ho na katafalk. Hrnem se do tý cimry, kde kromě několika babek není ani noha. Ty babky mě fascinují. Choděj se kochat na každé funus tím, že není jejich. Nebojte, ono na vás dojde.

Roztrhne se opona, za ní je už zadeklovaná rakev Lesního. Někdo ze zákulisí pustí posranou muziku. Při tyhle funebrácký už tady spálili tisíce štastlivců.

"Vypni to!" zařve Haš a babky se dnes poprvé opravdu leknou. Kdyby věděly, co je dneska čeká, vůbec by sem nebyly lezly.

Zpoza opony vyleze maník v černém kvádru, vypadá jak smrt. Ukloní se a pohřebním hlasem zaskřehotá:

"Vážení pozůstalí..."

"Ježíš, ať drží hubu, nebo mu ji zavřu," přeruší ho hlas Haše.

Smrt zčervená a snaží se popadnout dech. Jdu k mikrofonu, nešetrně ho odstrčím a začnu: "Kdysis mi řek, že budem fajn parta, byli sme, i když jen pár dní. Pak tě soupli tam, kde tě zabili, a já, parták na hovno, jsem držel hubu. Vždycky jsme drželi hubu a tys lítal, bojoval, rval se. V padesátech tě za to zavřeli, a v té době, kdy statisíce našich fotrů běhalo, udávalo, bonzovalo, mohlo si zlomit vaz v prdelolezectví, tys zatloukal kluky, co utekli, tak dlouho, až ti vytloukli mozek. Pustili tě, nechali vybírat popelnice. Byls chlap a voni se tě báli, byls jejich zrcadlo. Byls člověk, a proto tě uštvali. Odešel si vod nás svojí rukou, tudíž vestoje. Nikdy tě nedostali na kolena. Proto se staneš naším příkladem. Mluví se vo voduštění, ale my jim nevodpustíme nikdy, nikdy, dokud budeme stát a dokud budeme žít. Sbohem, Lesní muži. Čau, partáku, drž nám tam fleka a palce, abysme dovedli přijít rovný jako ty."

Sundávám korálky a házím je na rakev. Přichází Haš s kytarou a hraje "Náhrobní kámen". Pak si ji od něho bere Ota a spouští "Černá..." Bývalí Angláni stojí v lati a zpívají s ním. Rakev sebou trošičku trhne a po milimetrech začíná sjíždět. (Ty kurvy si udělej divadlo ze všeho!) Holky na ni házej náruče kopretin a piloti karafiáty. Chtěli na věnec udělat anglickej nápis, ale všude je odmítli. Lesní zmizel, všichni míří k východu.

"Oto, počkejte na mě, přijdu tak za hodinku."

"Fajn. V hospodě."

Obcházejím pec na lidi a v kapse žmoulám tři stovky, co jsme si se Špínou dali stranou pro případ ztroskotání. Zezadu to konečně vypadá, jak by to vypadat mělo - betonový výjezd, plechový oprýskaný dveře a na nich nápis, že Nepovolaným vstup zakázán. Všichni budeme jednou povolaný. Otevírám dveře a proti mě stojí kluk v mejch letech.

"Sem nikdo nesmí," upozorňuje.

"Já jsem si tady něco zapomněl a nechci to zpátky zadarmo," a ukazuju zmuchlaný tři stovky.

"To si nech," odstrkuje mě.

"Pojď," a vede mě chodbou do nějakýho kutlochu. Vytahuje flaštičku R.U.M. "Poslouchal jsem tě za oponou. Chudák starý Houska, cos ho vyhodil. Měl z vás šok a celou dobu se modlil, aby nepřišli fizlové. Dovolili jste si dost. Aspoň tak na tři járy. Ale mně se to líbilo. Cvakni si."

Dávám si dlouhýho loká.

"A budeš nám ho moct dát?"

"Normál, dneska jsem tady sám, tak ať si předpisy naserou. Chceš se podívat? Je to hnusný, ale za ty prachy jsem si zvyk."

Vede mě dalšíma chodbama svejch katakomb až k peci.

"Neboj, tak hrozný to zas není."

Odklopí pro mě takový kukátko a stoupne si k panelu. Zmáčkne něco a na rošt se sune Lesního tělo, pak přidává plyn. Celej vnitřek pece se zelenavě rozzáří, tělo se prohne a najednou se Lesní muž postaví tváří proti mému kukátku. Z těla mu šlehají rudý blesky. S hrůzou odskočím, ještě se naposledy postavil, nechtěl ležet, nikdy neležel...

"To dělá každé, když to vosolím," říká kluk a já mu nevěřím.

"Pojď ještě na frťana, teď to ještě chvílku potrvá, ale dám mu větší grády, dneska sérem na předpisy, když je to kamarád."

Cucáme znova rumíka a já mu vyprávím příběh Lesního.

"No, byli jste výborný, to smrdělo basou."

"Ba ne, to jsme jen chvílku nebyli posraný."

Bere z police malou plechovku.

"Mám ti ho dát celýho?" ptá se.

"Ne, vem to půl na půl. Až ho jednou budou jiný blbečkové přenášet na Slavín, ať z toho taky něco mají."

Vstávám, ale on říká:

"Sed', já tě nepodfouknu, ale není to nic dobrýho, bude tam ještě hrozný horko."

Za chvílku se vrací a dává mi ještě teplou plechovku:

"Na, kdybyste tam dole měli pec, vodstěhuju se tam. Byli jste první pořádněj pohřeb mý kariéry a na Housku se nezlob, von je dobrej, jen krapet vůl."

V putyce čekaj jen manželé Hrbatý a Ota s Olinkou. Kluci už jeli napřed dát dohromady aparaturu. Jdeme na nádraží a

fizlové nikde. Zejtra budu mít zase strach.

Na baráku to už duní chlastem, hudbou, lidma. I Lesní je s náma. Dávám všem sáhnout. Už vystyd.

Kolem půlnoci беру plechovku a jdu do parku. "Tak tadys chrápal, spi tu dál," říkám nahlas a rozhazuju hrstičku na to místo. Pak pomalu obcházej park a všude, kde sedával, pil, jed, sral, rozhazuju jeho tělo. Tak sbohem, partáku. Měl bych tě taky rozhodit nad tím mořem, nad kterým jsi lital, a nad Jáchymovem, kde máš mozek, a nad všema pakárnama, který znám. Ty navštívím sám, ale všude si vzpomenu, to ti slibuju.

Holky už čekaj v posteli, ale mně se dneska nějak nechce. Mám chuť pít, a moc. Pojdte si ještě pokecat, když je tak posranej den. Lezu k nim na postel, každý dávám do ruky tykadlo, rumík koluje. Je nám fajn, už sem nechodím jenom dělat děti, je to kousek domova. Zní to debilně.

Petra vypráví o svý rodině: "Přijeli jsme všichni do Jugošky, rodinka se rozhodla vzít kliku a mně se nechtělo - nevím proč, ale nemohla jsem. Srali mě s těma kecama, jak tam bude líp, co si všechno koupej a poříděj. Byli stejně blbí jako doma. Už jsem je viděla, jak choděj večer po městě, přes záclony špízujou cizí byty a záviděj jim věci, který oni ještě nemají. Vrátila jsem se, bylo to těžký, ale mám zadostiučinění. Víš, co mi píšou? - Máme se pěkně, nádherně, nic nám nechybí, jen snad trochu ta Praha, a ty, a tátovi to pivo, mně ty babský drby, ségře kamarádky a hospůdky na Malý Straně, a fotbal na Spartě (jak to válej?). Dneska jsem četla knížku od Škvoreckýho, ale tu ty seženeš, kdy chceš. Přej u vás není maso, ale to jsme my stejně moc nejedli..."

Složí dopis a říká: "Kdepak, já bych nikdy neutekla. Maj se dobře a přitom se můžou steskem posrat. Prej se vrátí, až se změní poměry, hned první den."

"Krávy," neudrím se, "a kdo ty poměry změní? Utečou si do závětví, dřepěj a čekaj. Pak přijedou na bílým koni jak tamten, ten aspoň něco udělal..."

"Oline, nerozčiluj se," bere mě se smíchem za ruku Hrbatá, "nemá to cveka, ať se třeba všichni emouši poserou, hlavně že nám chutná."

Dává si loka a zpívá dlouhou baladu o slepý holce. I když to známe, řveme jak děvky. Kurva svět. Vyprávím jim potom Oliny, Oty a můj sen o malý chaloupce na louce plný kopretin. Jásají.

Sníme. Bože, jak to bude krásný na konci světa. Stačí udělat krok a nebudem.

Usínám a zdá se mi sen, jak jdu po břehu špinavý řeky, na druhým jde Lesní muž, směje se na mě, zvedá ruku, v ní drží provaz a naznačuje si na krku, co s ním. Něco na mě volá. Vtom přichází k dlouhý šňůře popelnic, do každý se nahne, vytáhne provaz, pak udělá ksicht plnej úsilí, šhubne provazem a z popelnice vypadává nověj Lesní muž s provazem kolem krku. Za chvíli jsou jich stovky, smějí se, mávají provazy.

"Pojď," volají němými ústy, "pojd'."

Probouzím se a druhé břeh je o tolik blíž.

"Copak jste, lidičky, copak jste provedli, že jste tu zavření, v tak velkém vězení..."

Metu chodník dlouhými úspornými tahy, člověk se holt stane profíkem ve všem. Čekám na Špínu, kterej šel na fízlármu kvůli tomu stažení trestňáku. Slíbili mu to za měsíc, ale pak mu to, ty kurvy, ještě o jeden prodloužili.

"Oline, zapíchni to, jdem chlastat. Je to v suchu, měli strach z velkýho Špíny. Jdu jen před trestňák, tam je to dobrý, pět kil unesem, ne?" Beru vozejk a mažeme k Boučkům.

"Packo, pivo dej a víc už nezírej," pokřikuje Špína ještě ve dveřích.

"No, Oline, přímo geniální. Petrán je vod Lesního nějak naměkko. Dokonce mě pochválil za to, jak pěkně makáme a jak jsou soudruzi z MNV s náma spokojený, píča jedna zelená. Zem duní, Oline, bude převrat a voni si dělj alibi. Jinak to není možný. Všim sis toho, jak je Štrougal v pozadí?"

"Chlasej," přerušuje Packa Špínovy politický prognózy, který nemůže nikdo na hlavu zdravej poslouchat. Špína zaboří sosák do pěny a saje. Nejsme my přece jenom hezký děti?

Špína, já, Ota, Hrbatá, Olina, no prostě k zulibání. K poledni doráží Hašíš.

"Tak Cukr dostal tři járy, právě jsem mluvil s jeho matkou. Jsou to kurvy, nikdy neměl ani podmínku. Bože dej, ať je jednou potkám samotný v parku. Tak rád bych s nima mluvil vo samotě. Jen tak klidně si s nima promluvit, polaskat, poškrtit. Čekal jsem nejvíc dva járy, a ty svině..." tluče pěsti do stolu.

"Poděte, sepišem petici prezidentovi, jak to bylo, sám dřepěl v padesátejkách, třeba mu to dojde, kokotovi."

Smolím petici šéfovi tohohle bordelu. "Není to stejně krásný, že tu vládne kriminálník, kdo jinej by moh?" napadá mě. Je to jakž takž hotový, jen adresu.

"Napiš tam Husák hrad," radí Špína.

"Oline, máš telefon," pokřikuje Packa vod pípy.

Beru mu nedůvěřivě sluchátko z ruky. Kdo by mi moh volat - jedině průser.

"Oline, prosím tě, okamžitě přijed', přijď, musíš, rozumíš?"

"Co se děje," přerušuju její vodopád. Sluchátko suše klapne - ťuk a mám to.

"Tak já musím," loučím se s klukama.

"A kam, Olinku?" ptá se jedovatě Špína.

"Ta petice je chuj nebo co?"

Podepíšu ten hadr, ať se maj policajti dobře, kretění. Cukrovi se jistě stejská. Po mně se podepisuje Hašíš a Špína.

Packa to vodmítá, že přej by přišel vo kšeft, což má pravdu. Věšet budeme jednou my, ne von. Podepisuje Dáda a Herda, jako konkurence Lesního, ať to má taky váhu. Zvedám se a jdu za holkama.

Před školou potkávám ségru, dělám, že ji nevidím. Na co jí dělat nepříjemnosti, myslí si, že jsme sráči, a má svým způsobem recht.

"Ahoj, Oline," hlásí se ke mně překvapivě.

Nechává stát kámošky a jde se mnou.

"Kam jdeš? Můžu na kus s tebou? Promiň mi to, tenkrát jsem byla pitomá, strašně jsem se styděla, už nebudu, víš. Hlavně bych nechtěla být tak blbá. Promiň, Oline," marně hledá slova a vůbec si ta kráva neuvědomuje, že měla pravdu.

"Pojď se mnou," lákám ji.

"Kam?"

"No přece k mým ženám, ne."

To jsem jí neměl říkat. Má k tomu asi sto tisíc otázek.

Zvoním a Hrbatá otevírá, vrhá se mi kolem krku, pak se zarazí.

"Nazdar, Hanko," a táhne nás dovnitř. Na podlaze doupěte leží desítky slibných hrdel. Petra otevírá to první, co jí padne do ruky.

"Tak, pijeme, děti, ne? Dneska budeme pít moc, je proč, Olinku, víš?" mně to pomalu dochází a Lesní muži z druhého břehu mi vesele kynou svými provazama.

"Kdo má narozeniny?" ptá se přiblížle Hanka.

"Nikdo, ale za osm měsíců budou mít hned dva," říká Hrbatá.

"Oline, to ty?" valí bulvy ségra.

"Ne, já ne, to Lesní muž," směju se s holkama.

"Mohla bych to oslavit s váma? Řeknu našim, že jedu s holkama na víkend na chatu. Jo?"

A hned se hrne k telefonu.

"Ale tati, budou tam holky z klasy, budeme se učit. Ne, neboj, žádný kluk, a zejtra přijedou rodiče. Já vím, měla jsem to říct dřív, no dík," praská telefonem, "a je to. Dejte mi taky skleničku něčeho dobrého."

Sedíme, chlastáme, ležíme, stojíme, sedíme, holky ukazují osvědčení od doktora, že jsou obě těhotné. Chlastáme, sedíme, ležíme, stojíme. Nikdo už nic neukazuje. Všechno je dáno a rozdáno, všechno je hotové. Ségra je vyjevená, jak se Hrbatá s Petrou vocucávají, ale pak jí je to fuk. Cucá se taky, cucám se taky. Poprvé v životě mám opici, při který se koukám sám na sebe odněkud svrchu. Moje tělo je kus hadru, který mi nemá co říct. Váří se po koberci, je zbytečný, blbý, ubohý. Na co, vy krávy, směju se jim a můj tělo se k mému zděšení zanořuje do těla Hrbatý, ústa Petry a ségry nedočkavě skuče. Doléhám na Hanku, její tělo se prohne jak tělo Lesního muže v peci, zařve šilným hlasem a pod ní se začne dělat velká krvavá skvrna posraného panenství. Dívám se na to ze svejch vejšek a směju se: A vy mi vyližte prdel!

Druhé den ráno zkouším skočit za klukama, ale hlavně za Otou, který měl přijít. Je to marný, duše se ještě nevrátila do těla, nohy, který nejsou moje, na mě serou. Padám zpátky na postel a cpu si do krku další láhev, která je nejbliž po ruce.

"Hanko, pocem!"

Je pondělí a já se potácím na štreku na svůj chodník.

"Kdes byl?" vítá mě Špína. "Vole, ta má prdelku," přerušuje vyčítavě vítání. "Slečno, nemáte čas?" a hází na kočku z pravý strany zamilovaný voči.

"Co, co si to dovoluujete, Pepo!"

Od zaparkovaného auta přibíhá dvoumetrovej Pepa. Tak takhle si nějak představuju Claye.

"Co je, drahoušku?"

Drahoušek žaluje na Špínu, přemejšlím, že vezmu kliku, Pepča na nějaký běh nevypadá.

"Pane, to je nepříjemný omyl, my jsme tady s kamarádem čistě teoreticky rozebírali upadající ženskou krásu. Já tvrdil, že v době postbaroka byly ženy ponte lake suptima, jak říkáme my latiníci."

"Ty trhane, já ti dám latiníky," Pepa nasazuje Špínovi nádherného háka, "žes to neviděl." Špína jde k zemi a červená sklíčka na jeho mundúru se groteskně zalesknou - pozor, nebezpečí. Klepu Pepovi na rameno, čekám, až se natočí, a pak mu jdu vši silou na solar. V ruce to chřupne a šíleně zabolí, jako bych dal pecku do skály. Hned nato mi před očima vyskočí jiskřičky. Pepa umí.

"Oline, neblbni, vstávej, už je dávno pryč, prober se, Olinku," slyším z dálky Špínův hlas.

Ztěžka vstávám a z hlavy mám hučák.

"Promiň, já netušil, že je s ní takovej zabiják, ale prdelku měla, co?"

Špína je holt kráva nenapravitelná.

"Špíno, co bys dělal v base?"

"Myslíš jako, koho bych šoustal, jo? No přece bachaře, ne."

Balíme košťata. Dneska už nemá jakákoli práce verka. Mám kočku a ještě ten knockout, to mě musej vomluvit.

Přicházíme, akorát když Packa otevírá.

"Vy tý práci moc za uši nedáváte," káže nám.

"No dyť ty taky ne. Je osum a jedna minuta a ještě nemáš naražino, vole."

"Jo, abych nezapomněl, v neděli byl tady Letadlo, že prej se ten fotbálek vodvolává, protože maj nějaký problémy s fizlama kvůli těm Polákům, a máš tam ve středu doplachtit, má prej něco důležitýho."

Jana, napadá mě a nemůžu se dočkat. První z kluků přichází Hašíš.

"Tak mám, Oline, deset podpisů a nemůžu nic dalšího sehnat. Fašista říkal, že by podepsal, ale musel by tam být požadavek, abysme směli založit stranu národních socialistů v Sudetech. Kuplíř prohlásil, že by bylo pod jeho čest lumpa sedět kvůli nějakému hadru. Vždyť prej je v Minkovicích, tak na co si stěžovat, a do krimu musí stejně každej, tak je jedno za co. Josef se mi taky vysmál, ale toho chápu. No, a koho ještě splášit, nevím. Tak co s tím uděláme?"

"Tak to stornuj a bude," radí Špína.

"Oline, mám?"

Měl bych mu něco říct třeba v tom smyslu, že to má cenu i s deseti podpisama nebo tak. V Praze prej to někdo takhle zkouší, ale to je nesmírně daleko, tady se na nás nikdo ani nevysere.

"Jo, stornuj, to nemá cveka, vo to budem víc věšet."

Dáváme si na to trpaslíka.

"Tak na šibeničky," pozvedá Špína.

"Škoda, že se toho nedožil fotr, ten by krásně visel," posteskně si Haš.

Chci si vzít tykadlo na zapití, ale ruka se mi klepe jak starýmu dědkovi. Natáhnu ji před sebe a roztáhnu prsty.

Připomínaj vysokou travu ve vetru. Haš mě pobaveně pozoruje.

"Pičo, to já se flákám s kejtou po hospodách už skoro osum let, a když nebudu kecat, tak dny, kdy se mi neklepaly ruce, vyjma basy, bych spočítal na tadytý pazouře."

"Packo, eště jednu rundu. Na Olinka jde splín. Kamaráde, rumík uklidní ruce, utopí mozek, zabije splín, zahřeje, nakrmí, napojí, ukojí, tak co bys eště nechtěl?"

Dávám si teda ještě jednoho, ale nepomáhá to. Měl bych jít za holkama, tam aspoň dělám něco užitečnějšího - děti.

Zvedám se a platím. Haš ještě pokřikuje nějaký moudrosti, ale já mám dost. Nechce se mi najednou ani k holkám. Těch mám taky dost. Ať si perou prostěradla po sěgře. Krávy - mámy.

Doma je jenom Fašista. Všechny svoje věci cpe do velkého lodního pytle, kterej musel někde seknout.

"Stěhuješ se, brácho?"

Prekvapeně zvedá hlavu.

"Jedu na svoji haciendu dodělat poslední věci."

Šáhne do loďáku a ukazuje mi nazelenalej kámen.

"Víš, co to je?"

Kroutím hlavou. Ze šutrů poznám stěží křemen.

"To je uran z Jáchymova, ten stačí jenom upravit a poslat do Moskvy, a je to tady, soukmenovci zase povstanou.

Zvítězíme, Oline, dej se k nám."

Jeho oči jsou plný horečky a šílenství. Kurva, šťastný lidi.

"A to chceš upravit kladivem?" ptám se ho.

"Ne, vole, izotopy vodíku," a spouští na mě nesrozumitelný formule chemie. Vzpomínám si, jak mně někdo kdysi vyprávěl, že Fašoun, než se zbláznil, studoval chemii a prej docela dobře.

"No, a máš to jednoduchej trik. Pojd' se mnou, Oline, dobydeme svět."

Ani nevím, proč píšu na kus papíru: Špíno, promiň, vrátím se, až zešílím, a jestli přežiju jaderný šílenství našeho fýrera.

Kdyby se v práci náhodou ptali, tak jsem v Praze v Bohnicích na povinným přešetření. Dík a nenadávej, škodí to kráse. Do smrti jedině tvůj Olin.

Capu vedle Fašouna a neposlouchám jeho plány. Ať vyhraje, kdo vyhraje, já budu věšet. Fašista brzdí u drogérie. Tak tady, Oline, načerpáme zásoby. Kupujeme pár flašek okeny, nějaký chemikálie a jen stěží před ním obhajuj u dvě flašky šumavského bylinného, který je zaručeněj mrtvák. Ještě trafika - nejmiň dvě kila tarase.

Městečko opouštíme po zasraný silniče, která prej končí někde ve vojenským pásmu na Doupově.

"Vůdče, ty to máš někde v pásmu?" Nebere mě na vědomí, plány na ovládnutí světa jsou podstatně důležitější. Těsně před cedulema - Vojenské pásmo, vstup zakázán - odbočujeme do stráně.

"Musíme vobejít tamhleten barák, tam bydlí nepřítel."

Stmívá se a já jen těžko držím vůdcův krok. Po hodině se zastavíme u potůčku. Fašoun mně ukazuje na zem. Zaléháme.

Dlouze pozorujeme tmou před náma. Pak spokojeně pokejve hlavou. Přecházíme potok, dereme se ostružiním a kopřivama. Mám toho plný zuby.

"Kurva!" zařvu a padám do nějaký díry. Fašoun stojí nade mnou a směje se mi.

"Sme doma." V rohu díry stojí starý rezavý dveře, který se vtevíraj se strašným skřípotem.

"Musím je namazat," plánuje fýrer. Vcházím do prostorný zemljanky, je utopená ve tmě. Fašoun rozsvěcuje světlo.

"Kurva, kde se tady vzal proud?" ptám se vyjeveně.

"Sloupy stály, tak jsem jenom natáh dráty do vojenský rozvodny. Maj v tom takovej bordel, že na to nemůžou nikdy přijít," vysvětluje Fašoun a já si zatím prohlížím zařízení. Celý zemljance vévodí dlouhej mohutnej stůl, zřejmě kdysi sloužil jako mapovací. V rohu jsou dvě palandy, na jedný leží stará vmláčená kejtra, naproti palandám je menší stolek s dvouplotýnkovým vaříčem a spoustou podivnejch hrnců.

Mezitím, co si to všechno prohlížím, přitáh fýrer největší hrnec vody, postavil na vaříč a začal si chystat alchymii. Když voda začne vřít, vhodí do ní hrst nějakých bylin, pak trochu tarase, plnou hrst čaje a několik kostek cukru. Když se to znova začne vařit, vyleje do toho dvě flašky ironu. Jakmile se objeví první bublinky naznačující var, vůdce sundává hrnec z plotny. Přidá hrst nějakých sušených hub a klackem to všechno pečlivě míchá.

"Nikdy se nesmí železem, to je svinstvo, železo bere sílu houbičkám," poučuje, jako by si lektvary vařil každěj den. Přes sítko mi nalejvá kalich vydlabanej ze dřeva. První lok je odpornej, ale Fašoun se po něm labužnický olízne.

"To má grády," pochvaluje si svůj výrobek. Jdu si pro druhou várku a cejtím, jak mi těžknou nohy. Další lok, místnost kolem mě se začne zahalovat do divného oparu, šáhnu na pelest, zabořím prsty do prastarý deky, ale nepomáhá to. Pomalu se nadzvedám, dveřma jsem taženej někam ven, pomalu, důstojně mizím, nabírám výšku, kroužím nad městečkem, každým okruhem se zmenšuju, vracím se do dětství, do krátkejch kalhot. Pomalu klesám na břeh řeky, na kterým sedí můj dávno mrtvej děda, kterej hlučně kašle kusy uhlí z plic. Ukazuje, mi na splávek, kterej se pokojně houpe v průzračný Ohři. Splávek se několikrát zachvěje a ponoří, děda přísekává a na břeh vytahuje parmu, která je velká jak já. Znova nahazuje prázdněj háček, předkloní se a znova se těžce rozkašle. Z huby mu padaj kousky francouzského a duchcovského uhlí, dopadají na zem a mění se v perly. Chci je sbírat, hrát si s nima, ale pokaždý, jak je vezmu do ruky,

mění se perly v ještě teplý chrchle, slizký a vláčný. Děda se mi směje a kývá vážně hlavou. Pak mi zabere další ryba, děda vstane, znova přisekne, prut se ohne, vlasec kovově zní, ryba je silnější než děda a on krok za krokem postupuje pod jejími náporů do vody. Usmívá se na mě, mává, abych šel za ním, a já mám strach. Je už ve vodě po pás, tam už bych nestačil, ale děda se směje čím dál víc a volá, i když má zavřená ústa. Udělá dva kroky a už mu kouká jen smějící se hlava. "Pojď," říkají ústa a já se krčím za keřikem pelyňku, kterej pronikavě voní.

Děda zmizí ve vodě úplně a já s hrůzou, že jsem zůstal sám, běžím k průzračný vodě, chci do ní vstoupit, ale řeka se mění ve stoku dědových uhelnejch chrchlů. S hrůzou utíkám pryč od tý stoky a padám do náruče druhýho dědy, kterej sedí na zápraží. Nechává si mě sednout na kolena a ukazuje mi řady, který dostal za dobytí Smolnýho paláce, za války a po ní, ale nejraděj se vrací k těm z revoluce, a ukazuje mi k nim fotky vážně se tvářících pánů s velkým knírem.

"Těm jsme sekali hlavy jak řípy," směje se svýma bezzubýma ústama, "a těm taky," a následují další vážní páni a paní v bílých krajkách. Pak ukazuje ty samý fotky, na kterejch už ti páni a paní nemají hlavy, jen krky s trubicema na polykání a dechání, přesně takový, jaký mají slepice, co je babička zabíjí na neděli. A děda se čím dál víc směje, už to není ten jeho dobráckej smích, ale takovej ten zlej, kterému nerozumím, smích, kterej jsem poprvé slyšel, když řezník střelil prase do hlavy a vono padlo a podělalo se, a tenkrát se všichni dospělí takhle smáli a já stál na prkýnku od záchodu a na všechno se díval malým zamřížovaným okýnkem. Otáčím se k dědovi, abych mu to řekl, že jsem se tenkrát díval a bylo mi líto pašika, kterýho jsem měl rád. Ale děda se jen směje a najednou mu upadne hlava, kutálí se po schodech, a když dopadne obličejem k nám, tak vidím ten sadistickej úsměv a z trubek, co jsou na polykání a na jídlo, vychází skřípavej chrchot. Hladím dědu po těch trubkách a prosím ho, aby se nesmál, že se bojím. Pak mi to dochází, vstávám, utíkám pryč od dědy a on běží za mnou, pomalu mě dobíhá, moje nohy se kmitají na místě a děda bez hlavy, jen se slepičíma trubkama, je blíž a blíž, najednou vyběhne babička z domu a v ruce má tu sekeru, kterou vždycky v neděli seká hlavy, a něco křičí. Probouzím se a venku svítí slunce.

Fašista sedí shrbeně nad velkým stolem, popíjí čajík, nad hlavou se mu tvoří oblaka z dědka Tarase, jehož smrad se mísí se smradem vycházejícím ze spousty zahřátých křivulí a baněk. Ještě by měl přijít Rudolf a bylo by to vsjo.

Seskakuju z kavalce a zkoumám hrnce na sporáku. Jsou beznadějně prázdný, jen v tom největším trůní čajík. Mám šílenou chuť se zase zatoulat, ale v tak krásným ránu je mi to líto.

"Co bude k žrádlu?" ptám se Arčimolda. Nevěnuje mi pozornost a já to chápu. Jaderná válka je přednější. Když potřetí zvopakuju otázku, vůdce zareaguje.

"Něco si chyt'. Na protějším kopci jsou králíci, v potoce pstruzi. Prak, voka a udice jsou pod postelí."

Beru si náčiní našich otců a razím na lov. Chtěl bych mít nějaký kůže a zabalit se do nich. Veverčáka bych poslal napřed a Medvěďákovi bych nasral. A vůbec, říkejte mi Kopčeme. Plazím se ke kopečku, kterej mi popsal Arčimoldo, samozřejmě tak, že prchaj i sloni, natož posraní králíci. Nechávám toho, potupně se zvedám a před každou norou, která se mi zdá obývaná, líčím oko.

To bude hladu, říkám si, když pozoruju svoji práci. Radši se věnuju rybám, to přece jenom znám. Otřesu se při vzpomínce na bloudění dětstvím. V malý tůňce dolaďuju seřazení splávku na krystalku lučního konika a pouštím ho po proudu. Hned v první tůňce zabírá pstruh, ale mám moc popuštěno a pstruh bere kliku. Skáču po břehu jak šílenec. Řežu si na břehu lískovej klacek, asi tři metry dlouhej, a přivazuju si to na bič. V dalších dvou tůňkách je mrtvo, ale v tý třetí procent šanci na zdrnutí. Jsme rovnocenní, ale tenhle nevyužije velkodušný nabídky lovce. Hladím jeho krásný ušlechtilý tělo plný červených puntíků. Prstama si ho chytím za hlavu a jen tak lehce s ní ťuknu o kámen. Pán tůně v posledním tažení otevře křečovitě ústa. V menších tůňkách jich dostávám ještě několik. Všichni jsou z rodu těch menších, ale je vidět, že se jim v pásmu daří celkem fajn.

Prodírám se všude nezbytnýma kopřivama a přicházím k bývalému náhonu mlejna. Je tu pěkně velká tůň. Hloubku odhaduju na dva metry. Vtom se kláda, která plavala uprostřed, pohne a král pstruhů objíždí pod lopuchy u kraje. Mám hovno náradí, a proto si ho nechávám na pozděj. Musím najít solidní prut a vlasec. Vracím se k vůdci a pokládám krasavce na stůl, jeho překrásná barva zmizela, z těla civí vypoulený mrtvý oči. Fašoun mi nevěnuje pozornost.

Místnost je zaplavená podivnejma smradama, v baňkách to podezřele bublá. Beru si novou cívku s třicítkou vlascem a jdu za králem. Až se Arčimoldovi podaří hřib, nemusím bejt přece u toho, už jsem viděl dost.

Řežu si novej klacek, silnější a pružnější a taky o mnoho delší. Pak mně to ale nedá a vracím se pro žejdlík čajíku. K tůni jdu opatrně, škoda každý kapky. Krále zahlídnou, jak mizí pod balvanem, a zdá se mi ještě větší než prve. Jdu kousek po slepým rameni náhonu, kde jsem prve viděl čolky. Není to prdel ho chytit, ale Kopčemo se to přece jenom podaří.

Vnadím čolka, prut zapíchávám mezi balvany neuspořádanýho břehu, a dávám si prvního loka. Bude to dlouhý čekání, králové na sebe rádi nechávají čekat. Pálím tarase a mezi lokama sleduju smutný slunce. Zase cejtím to podivný vznášení, tichounce jak vánek bloudím nad náhonem a dívám se na krále, kterej objíždí čolka. Král ho naposledy objede, že záber vysouká malý dětský ručičky, ve kterých směšně svírá příbor. Vidličku zabodne čolkovi do těla. Čolek zařve lidským hlasem a svýma telecíma očima mě prosí o pomoc. Řve, a já se tý směšný scéně směju, řvu a chčiju smíchy. Čolek mi dělá druhý hlas, jen ten smích mu tolik nejde, král si ukrojí ocásek, gurmánsky přimhouří studený rybí oči a s chutí se zakousne. Čolek řve ještě víc a celej břeh se halí do čolčích těl, který zpívají Hospodine, pomiluj ny, tiše, vážně a naposledy. Začnu ve vzduchu mávat nohama, abych se dostal na zem a moh přiseknout. Tělo pomalu přistává na zemi. Přisekávám a král sám vyjíždí na břeh. Každým okamžikem nabývá jeho tělo na velikosti, nakonec je velkej jako já. Směšnou ručičkou si vyndává z pusy háček, bere mě v podpaží a vede do vody. Sestupuju s ním, voda není vůbec mokrá a nechladí. Divím se tomu, ale král spěchá níž a níž. Přicházíme na obrovský prostranství, který je plný ryb,

hučících, vzteklych, zlých.

"Podívej," promlouvá poprvé král, "to jsou všechny ryby, který kdy lidi ulovili a zabili."

Mračna ryb zařvou v šíleným chóru. Pak král mávne rukou a ryby se na mě rozjedou. Utíkám před nima, ale jen směšně

pomalů. Ryby jsou blíž a blíž.

"Co já mám se všema lidma společného?" řvu do studenejch očí, "vždyť oni mě taky nenáviděj!"

Studený oči jsou blíž, nerozuměj mi. Dávám se znova do běhu. Najednou mám břeh na dosah ruky, užuž stačí jen krok. Noha dopadá na slizký polorozežraný tělo čolka a já padám. Hejna ryb, který jste kdy zabili, se na mě vrhají. Probouzím se v šílený bolesti. Nechápatě koukám kolem sebe. Ležím na břehu náhonu, slunce se chystá jít spát a vedle mě leží prázdný háček bez čolka.

Sbírám nádobičko a spěchám k vůdci, nemůžu se dočkat dalšího toulání v říši houbiček. Fašoun mi servíruje pstruha obalenýho šřovíkem.

"Na, nažer se a pudem za soukmenovcema." S radostí pohlédnu na sporák, jestli je uvařená nová dávka. Fašoun se mi zasměje.

"Hovno, takhle ne, ale mám tady kámoše, který půjdeme navštívit."

Na taliři zůstává kostrička jednoho z těch, co mě pokousali.

Vláčím se přes kopce a kopřivama směrem na jih. Jsem na Fašistu pěkně nasranej, teď už jsem se moh toulat někde pěkně daleko, a ne vláčet svoje posraný tělo tady těma kopřivama. Vůdce ale míří do ještě většího bordelu. Jsem pěkně popálený a samej trn. Není to kretén? Konečně rozhrnuje poslední roští a my vcházíme na malej plácek plnej bahna, na kterým je postaveno několik chatrčí z klacků, mechu a bláta. Před největší z nich sedí několik cikánů. Když zahlídnou Hitlerova vnuka, daj se do křiku a plácaj se do stehů. Podáváme si s nima ruce. Všichni pekelně smrděj. Z vedlejší chatrče na nás koukaj spousty dětskejch a ženskejch očí. Sedáme si do bláta.

"To je poslední divoká rodina v Čechách," ukazuje na ně Fašoun. "Žrádlo si opatřujou sami. Tady vokolo vesnice něco pěstujou a přes zimu bydlej vedle v tý rozpadlý vesnici, kde žije zbytek rodiny, co dělá u vojenskejch statků." Seznamuje mě s jejich životem a cigoši souhlasně kevjou hlavou. Asi budou na svoji divokost pěkně hrdý. Házím jim proto několik lichotek na tohle téma. Jsem přece jenom svině z města. Cigoši přidávaj na rychlosti pohybu hlavy směrem k ano. Fašoun vytahuje z camradla moje dvě flašky šumavskýho, jeden z cigošů přináší dvě flašky, který maj aspoň tři litry obsah, bez etikety. Šéf rodiny jednu otevírá o koleno, špunt opiše vysoký oblouk a padá několik kroků od nás. Z boudy se vyžene houfec cigáňat a vrhnou se na špunt. Cigoš mi dává ochutnat. Du do kytěk. Je to čistá slivka, taková ta, co o ní na Moravě tvrděj, že není pro obyčejný huby. S chutí přidávám lok a pochvaluju ji.

"To poslal švagor vod Trnavy," vysvětluje šéf. Sedíme bez keců a chutnáme ten boží mok. On vytahuje housličky a já se rázem propadám do země zapomnění. Do prdele, proč jsem se nenarodil jako cigoš? To, co jsem dneska, to je boží trest. Housličky pláčou tence a sladce. Tak sladce, že mám chuť vzít žiletku a udělat šmik.

Probouzím se a stovky permoničků v mý hlavičce čile úderničej. Kurva, jak jsem se dostal zpátky? Marně se snažím vzpomenout si na včerejšek. Marně, marně, marně. Má přiblblá hlava mlčí. Ztrouchnivělá vlákna mozku se marně napínají.

U Arčimoldových atomovek je prázdně, asi to vez do Moskvy na první ostrou zkoušku. Třeba už to vypuklo a já zůstanu jedinej živej. Mhouřím oči a vžívám se do tý situace.

Po cestě zpátky si vezmu v nějaký drogérce hrst svíček, páčidlem udělám Packovi sklep, ruční pípou do prvního sudu narvu, co se do něj vejde, pak vylezu nahoru, zapálím svíčku za přiblblý lidi a budu pít. Bože, já budu pít, až mi to poleze nosem, ušima, prdelí. Vezmu si policajtský auto, pustím sirénu a pojedu do Hamburku pro nafukovací pannu s kterou se vožením, pak ji vyfouknu a pudu zpátky k Boučkům. Jo, až lidi budou ležet na mářách, to se budem prima mít...

Vstávám a na nejistějch rozklepanejch nohách se vláčím ke sporáku. Kurva, lidi v prdeli a magoráku ani kapka. Stavím na prázdný monstrum ten největší kastrol, abych se dobře zásobil. Když voda začne vřít, zkusím udělat ten božskej nápoj. Ale zaboha si nemůžu vzpomenout na množství houbiček. Malou, nebo velkou hrstičku? Nakonec dávám velkou a ještě malou, abych si byl jistej, že to nepokazím. Čajík příjemně zvoní zmljankou. Nedočkavě si nalejvám první hrnek a pálím si hrdlo. Beru si proto ještě jeden prázdný a přelejvám vzácný koufící obsah, stejně jako maminka mi kdysi, když jsem byl ještě malej, přelejvala lipovej fujtajbl. Kdyby tenkrát věděla, co mě může uzdravit. Konečně se to dá pít. Rychlejc, rychlejc, čajičku magoráčku, pane můj.

Levej roh se začíná halit do mlhy, ztěžka otáčím hlavu do protějšího, kterej není. Stojím na rudým koberci, kterej se natahuje na Ruzyni vzácněm muklům a mizí na vrcholku kopce, na kterej nedohlídnu. Vtom se z kopce začne proti mně valit pneumatika, taková ta maličká, která bejvá na kočárcích. Čím nabejvá větší rychlosti, tím se zvětšuje - pár kroků přede mnou už má rozměry stojedenáctky. Vytahuju z kapsy špendlík, kterým pneumatiku zastavuju. Sotva se jí špendlík dotkne, vymršt'uje mě strašná síla do vzduchu, a když jsem v bodě, kdy bych měl začít padat, my tělo bere vzdušný vír a nese ho na Klostrdlou, která je jenom hromada sutin. Praha se Klostrdlé podobá jako ségra, jen nad těma všema sutinama hrádku vlaje prezidentská vlajka. Zakroužím ještě jednou nad tím posraným hadrem, jeho písmena se slíjou v jednu skvrnu, ze který vystupujou všichni ti borci. Gottwald v družný zábavě s Masarykem, Husák s Brežněvem. S chutí si plivnu jak malej Jarďa, borečkům to padá na hlavu, jejich postavy se pod mým plivancem bortěj, rozpadaj, a z tý hromádky hnoje vytýká potůček krve, kterej se mění v řeku zapomnění.

Znova nabírám výšku, letím neznámou krajinou až nad město, který neznám. Muselo to bejt obrovský město, prolítávám nad nekonečnou řadou sutin. Středem města vede nějaká zeď, která jako zázrakem zůstala ušetřená. Hledám její konec, ale zeď nekončí. Už jsem u moře a zeď je furt za mnou. - Teď ti kurvo dám, říkám si, a vlitnu nad moře. Zeď mizí ve vodě. S úlevou si oddechnu. Moře je nádherný, přesně jaký jsem si ho vždycky představoval. Za ním je poušť, ale ani ta nezůstala ušetřena před těma šilencema. Jen taktak nadskakuju nad hradbou písku na kraji kráteru, a za ním další a další krátery. Kdybyste, vy volové, viděli, jak je to odporný. Vtom se nalevo ode mě zableskne špetka zeleně. Nevěřicně a tupě zírám na to město. Zeleň se zvětšuje, roste, rozpoznávám i palmy. Natáčím nohy tím směrem a můj let se stočí. Jak je to jednoduchý lítat. Spouštím nohy jako jumbo krovky a přistávám v oáze zapomenutý tady pohádkou.

Jen trpaslíci chyběj. Procházím se tou oázou z pohádky a nějak v duchu vím, že je to zem mejh snů. Sen klukovského světa, sen, do kterýho nesměl nikdo vstoupit, ani vy.

Z palmy slízá mužik zahalenej v kůži a žene se ke mně. Má zakloněnou hlavu, roztažený ruce, je plnej lásky a já poprvé v životě dostávám chuť přerážnout chlapa. Dávám mu stovku, dopadne na všechny čtyři a já se k němu vrhám zezadu, strhávám mu kalhoty, na pouštním slunku se zaleskne jeho zadek. Něco zachrochtá a já do něj vjíždím. Moje láska zase vyjekne a kousek popoleze, jen taktak, že mi nevyjede. Chytám si ho ze strachu za uši, aby mi neutek. Ale jeho uši mi zůstávají v ruce. Šíleně se rozesměje a silně přirazím. Chlap se prohne v rozkoši a zase něco mrmolá. Chytám si ho za ramena, ale v rukou mi zůstávají kusy a pruhy masa a kůže.

Bože, to je rozkoš. Rvu si kusy masa a s chutí saju rudou krev. Rty mi praskají žízni, rvu proto nový a nový kusy, abych ukojil žízeň, rozkoš ze soulože nepřestává. Souložím jako nikdy. Jsem King. Maso na zádech došlo, objevily se bílé, místy růžový klíční kosti. Zajíždím proto rukama na boky. "Fuj," házím od sebe obloukem kus tlustýho, "kráva přežraná," Znovu nořím ruku do rány. Nahmatávám oblý kus. Trhám, ale on drží jako přikovanej; chlap se ke mně otočí a jeho oči září rozkoší. Trhnu znova a z rány se vynořuje moje ruka, v prstech svírající jeho ledvinu. Zakusuju se do ní a mezi zubama mi tečou chcanky. Taky se ta kurva moh předtím vychcat, napadá mě. Plivu kusy ledviny na rozpálený písek, ale pachut' v držce nepomíjí. Vytahuju to z něj a kopu do tý orvaný kostry. Zase něco zahučí a jeho oči září uspokojením.

Kopu ho do těch očí a jedna bulva mi zůstane na špičce boty. Otírám si to oko o druhou nohavici, ale ono drží, stejně jako oči králíků, co je děda zabíjel na dvorku. Pak jim ty oči vylupoval, aby vytekla krev, jak říkával, a házel je na prkno vedle králíkárně slepicím, který jsem odháněl, a dlouho potom to oko odlepoval a hrál si s ním.

"Vole, nebyla by přece jenom lepší ta nemocnice?" slyším z dálky Špínův hlas.

"Krávo, a nás tady všechny vometou za drogy. Seš píča a mně se do krimu nechce."

"Z toho se musí vylízt sám, vůl, takhle se zřítit."

Haš mi odkrývá víčko a moje bulva se tlačí ven z dūlku, uniká do prostoru, nabývá na velikosti, vytlačuje lidi z místnosti - hlasy utichají. Ale spát mě nenechají. Někdo mi leje něco do krku a já hned bleju jak Alík. Krávy. Cítím, jak mě někdo tu šavli utírá z obličej. Už aby ty krávy vypadly. Uvařím si novej hrnec. Malá hrstička a znova vám frnknu, sráči, tam, kam nesmíte, kde jsem sám.

"Olinku, prober se," slyším z dálky Olinu. "Prober se, prober se," skuhrá její hlas.

Ale do čeho, tý krávo, do čeho??? Do toho bordelu bez konce, bez východiska, bez návratu, kde jediným vysvobozením je jenom smrt? Studená a pouhá smrt. Mezi prázdný ksichty, vaše prázdný slova, prázdný mozky, debilní schránky, kterejm říkáte těla. Sbalte si kufrý a jděte do prdele, svět patří mně a houbičkám.

"Olinku, prober se, prosím tě, Olinku."

Vyhul, na co, proč, pro koho? Holčička v Hirošimě dělá milióny jeřábů, aby si zachránila život. Já na to kašlu. Někdo mi na hubu přiložil něco mokrého. Každá kapka se vrývá do kůže jako roj sršňů.

"Kurva, která svině," a snažím se shodit hadr z huby.

"Olinku, slyšíš mě, vypij to a spi, prosím tě!" a do huby mi leje nějakou břečku. Padám do snů.

"Kurva, už chrápe druhý den, už by se měl vzbudit," slyším zas ten posranej hlas.

Otevírám oči a nade mnou se sklání rozmazanej obraz Špíny. Kurva, to to začíná. Ještě že bude čajík. Vstávám, abych si pro něj došel, ale strašná síla mě vráží zpátky do postele. Čajíčku magoráčku. Znovu vstávám a nohy mě tentokrát udrží. Někde z dálky si někdo něco žvatlá. V koutě, kde by měl bejt vařič, je fůra nějakých nesmyslů. Ale tady musí bejt, tady jsem ho vařil. Házím krávy do protějšího kouta.

"Oline, kurva, to jsou moje bici!" řve ten kretén. Ale pod nima musí bejt můj čajík, tady jsem ho přeci vařil. Dejte mi čajík a vyližte mi prdel. Potopa! Po hubě mi stékají tuny vody, protírám si oči a přede mnou stojí šklebící se Josef. Bere si mě pod ploutví a vodí mě po městě do zblbnutí jako, slepici. Pomalu přicházím k sobě. Stromy se rovnají, chodníky přestávají bouřit jako moře, nebe chytá z vyblitý barvy modř. Jen ty lidi kolem zůstávají stejný kretění.

"Už je líp?" ptá se Josef.

Kejvu hlavou.

"Jo, de to," říkám v naději, že teď' pudeme konečně na magorák, ale Josef mě vede k Peřejím.

Sedí tam celá banda, dokonce dorazili z Adaně Letadlo a Pedrák. Přes mlhy, který želbohu odcházejí, slyším Letadlo:

"Tak sjedeme tu smutečku za Lesního a za Cukra jo, ta stodola sedí, hnojáci by se tam v sobotu a v neděli neměli objevit, místní na hřiště nechoděj, tak by to mělo sednout. Kluci z Ústí a Teplic taky dorazej, tak by to mělo bejt gut. Hlavně abyste vy nevybouchli. Na Hašově kapele to stojí a padá. - Slyšíš mě, pako?"

"Nojo," tisknu si pivko v ruce.

Vtom přichází Špína s nějakým pokérováným hovadem. Přes celej ksicht má vykérovanou Gemini při startu.

"To je kámoš, teď' přišel z krimu, nemá kde bejt, tak jsem ho uložil," představuje ho Špína. "Olinku, už můžu počítat s tvoji drahou pomocí při moji těžké a záslužné práci?" ptá se.

Všichni se s tím pokérovancem zdravěj, jen Pedrák se zdvihá a jde ke mně.

"Oline, tys chtěl jít se mnou k Boučkům, ne?"

Čumím na něj jak vrána.

"Dneska?"

"Jo, pojd'."

Táhne mě od stolu. Před hospodou mě brzdí.

"Viš, kdo to je? Že já se ptám, tys neseděl, ale po všech křimech koluje pověst vo maníkovi - bonzákovi, kterej má přes ksicht raketu a nechává si říkat Jaroušek. Má už na svědomí spoustu kluků. Zákon krimu praví: Bij bonzáka, dokud můžeš. Vrátiš se do putyky a řekneš mu, že ho u Boučků čeká nějaký kámoš, vyjdeš s ním k těm stromům a pak se

vrátíš do hospody. Jasný?"

A rozcevičuje si svoje dvoumetrový chapadla.

Bonzák poslouchá jako hodinky. Oči se mu při zmínce o kámošovi rozsvítí. Vedu ho až ke stromům, kde čeká Pedrák, dělám, že se vracím, ale hned v prvním stínu se plížím za ním.

"Nazdar, Jaroušku, celý Valdice si tě přály potkat takhle samotného," slyším jedovatej hlas Pedráka. "Nezkoušej vzít kliku, než přijdou kliftoni, stejně bych tě sejmul a hlavně, všimáš si, že nemáme svědky, jo?"

Pedrák přistoupil k pokérovanici a chytá ho pod krkem.

"Tak vod koho začnem, co?" zní jeho ledověj hlas a mně naskakuje husí kůže. "Třeba vod Vojty, no, vo těch palech si věděl jenom ty a bouchly. Vojta ještě sedí, jestli vo tom nevíš." Pedrákova pěst ho bere hákem. Má ho hroznej, člověk nestačí ani zahlídnout ruku a už leží.

"Co blbneš, já ve Valdicích nikdy nebyl," říká šišlavě pokérovanec - asi mu chybí nějakej zub.

"A na třistajedenapadesátce jsem seděl snad já, vole," a Pedrákova ruka dělá zase ten fofr pohyb. Bonz jde znova k zemi a Pedrák do něj nemilosrdně kope. Levá, pravá, levá... Do tichý noci je slyšet tupý kopance a sem tam suchý prasknutí, asi kosti. Pedrák zvyšuje obrátky, bonz už ani neřve, jen po každým kopanci vzdychne a mně je fajn. Přece existuje spravedlnost, říkám si, a vracím se do hospody.

Za chvíli po mně se vrací Pedrák, sedá si zpátky ke stolu, z kapsy vytahuje paklík karet a rozdá ho mezi kluky.

"Ve třetí hře mi to klapne, eso chodí do třetice."

Všichni na něho vyjeveně civí, jen Haš chápe.

"Pičo, vole, prosereš to, jako před chvílí."

Karty zašustí a i pitomci začínají chápat. Jen jejich král Špína se ptá:

"A kam šel Jarouš?"

Pedrák po něm louskne, a kdyby uměl zabíjet na dálku, tak by to udělal.

"Nevím, ale něco říkal vo tom, že bude k Boučkům," říká hodně nahlas, aby to ostatní zaregistrovali.

Pedrák otočí karty, jsou to dvě esa. Královský a ve třetí hře. Do putyky vlítne nějaký maník a huláká:

"Tam někdo leží, honem volejte na policii a pro sanitku, je samá krev!"

"Tak abysme změnili lokál, kliftoni mi nosej smůlu," říká Pedrák.

Nosej ji asi všem, protože všichni bez keců vstáváme a parkem, kam nemůžou auta, bereme kliku. Někde za náma se ozve siréna. Chceme k Boučkům, ale někdo přichází s tím, že ve vinárně je otevřeno a má tam bejt disko. Měníme směr, tam nás zelený budou přece jen mihnout hledat. Pedrák mě chytá za ruku a nechává je přejít.

"Ty, Oline, kdyby něco, zajď do Adaně. V bufiku najdeš takovýho staršího maníka, co má na ruce vytetovanou nahatou děvku. Tak tomu řekneš - pozdravuje tě Karkula, pak si ho vytáhneš ven a řekneš mu, co se stalo, a že to byl Pepíček nebo Jaroušek, nebo jak se ten zmrld vlastně jmenuje, ať zavře kšefty a prachy dá tobě. Kdybych dostal víc než trojku, tak si je nech a použij na něco dobrýho, nebo prochlastej. Když to bude mihnout, tak mi je schovej. Pak zajď do Varů a v Kotvě najdi Šedýho vlka, tak mu tam říkaj, pozdrav ho taky od Karkuly, řekni, co a jak, a ať uklidí kšeft, že mu pošlu šeptandu."

Chci mu něco říct, něco vo tom, že ho nebonznem, ale nepustí mě ke slovu.

Vyhazovač se chytí za hlavu, když uvidí naši partu.

"Chlapci, je plno, už vás nemůžu pustit, přijďte zítra. A je to tady pěkně drahý."

Pedrák se k němu přitočí, pohladí ho po vlasech a druhou rukou mu ohmatává svaly.

"Ale strejdo, nemyslíš to moc vážně?"

Borcovi, kterej je tady přes vyhazování, klesne brada. Vcházíme do poloprázdný vinárny. Hned u prvního stolu na nás cení zuby Ota a Olina.

"Nazdar, houbičkovéj králi, už ses na zemi nebo v luftu? U baru máš šéfa."

Chci jim něco odpovědět, ale zahlídnou Pedráka, jak strká Josefovi balíček nějakých papírů, italskej vyhazovák a Josef mizí. Kurva, Pedrák ví, že se něco semele, proto si to tak jistí. Jdu k baru a hlavou mi jdou přiblblý myšlenky, co udělat. Asi nic. To je osud. Mít tak houbičky, to bych ti dal, strachu zasranej. Fašoun mě vítá úsměvem.

"Dlouhý bloudění nebejvá dobrý, špatně se vrací, dlouze zvrací, brachu."

"Jak jsem se dostal zpátky?" ptám se.

"Seš těžkej, vole."

Kejvne na barmanku:

"Ještě jednu martini."

"Kdes vzal prachy?"

Mává směrem k nějakým maníkům, který mastěj u stolu voko. Pak ať mi o něm někdo říká, že je to blbec. Žádný blbec, a atomovka bude, volové. Vejrám barmance do vejstříhu a líčím vůdci nedávný Pedrákovy příhody. Dopije martini, do ruky mi strčí několik zmuchlanych stovek.

"Musím jít, až bude správnej čas, přijdu pro tebe," kejvá významně hlavou a mizí ve východu. Kurva, už aby mě zašili, abych bez keců věděl jako oni, vo co de.

Naši obsadili stůl vzadu v rohu, ze kterýho se dá pozorovat celej sál, a za sebou máte zeď, která vám pěstí nikdy nedá. Kokot na pódiu pouští nějaký sto let starý, uřvaný plouzáky. Vypínám mozek a toužím po houbičkách. Mít tak aspoň hrstičku.

"A Olinku, co je na tom pravdy, že budeš dvojnásobným tatínkem?" tahá mě zpátky do skutečnosti Olina. "Holky si tě moc chvály, co by otce. Svoji práci vodvedeš a nesereš se do rodiny. Já kráva jsem si pošlapala štěstí tady s Otou."

Tlemíme se tomu jako nějakýmu vtipu. Vtom se ve dveřích objeví zafačovaná hlava Jarouška. Pedrák hmátne po popelníku, ale než stačí hodit, hlava zajde.

"Oline, tak nezapomeň," říká Pedrák a jde k baru. Ve dveřích se místo bonza objeví dva poldové. Sál ztichne, klifton jde přímo k Pedrákovi, něco mu říká a ukazuje mu, aby šel ven. Pedrák přikývne a dává poldovi svého neopakovatelného háka. Polda letí jak papír a cestou si přibírá na oběžnou dráhu dva stoly. Druhej polda si nestačí vodepnout pendrek a následuje kolegu. Všechno je tak rychlé, že si to vlastně nikdo ani neuvedomí. Do dveří se cpou další zelený ksichty, asi moc dobře věděli, pro koho to jdou. Ten první stříká před sebe slzák a dostává židli tak rychle, že si poslední dávku pere do ksichtu. Další tři kokoti se vrhají na Pedra. Je to nerovnej boj a my čumíme jak stádo beranů před fezníkama. Vzpomenu si na Lesního muže a dostávám šílenej vztek.

"Vý kurvy!" řvu a chci tam hodit židli, ale Ota mě chytá za ruku.

Chci mu dát pěstí, ale vtom zhasne hlavní světlo. V tu ránu mi letí přes hlavu Špínova židle následovaná Hašovou. Ota mi pouští ruku a moje židle následuje družky. Mířil jsem i přes opici slušně. Zelená silueta ve dveřích rozhodí ruce a lehne. Někdo rozsvítí a se světlem se vrací zase strach. Zastraný světlo. Pedrák leží na zemi, na něm dvě píči a dávají mu klepeta. Jakmile zaklapnou, Pedrák se přestane vzpouzet, klidně se nechá zvednout, z každé strany podpírané kliftonem pomalu odchází. Naproti němu stojí poručíček, co mě nedávno zvalchoval.

"Tak co, mladej?" a nadzvedává Pedrákovi hlavu obuchem, "teď už budeme mlátit jen my, co ty na to?"

Pedrák zakrouť hlavou, že ne. Zakloní se dozadu, jako by uhýbal před obuchem, nalehne na své strážce a vykopne obě nohy do solaru poručíčka. Ten veme zpátečku mezi aparaturu a desky hudebního kokota. Těžká šedesátivattová bedna mu padá na držku. Kéž by byl studenej, napadá mě. Další klifton přiskakuje k Pedrákovi a cpe mu do očí slzák. Pedrák něco zařve a nechá se odvést. Před vinárnou se ozve houkačka a do sálu vbíhají další policajti, v rukou pendreků, jak svoje čuráky, připravený k boji. Jak banda buzerantů.

Několik jich nese nosítka, nakládají toho prvního buzika, kterej je zřejmě ještě v limbu po tom háku, a poručíka, kterej příšerně skučí a drží se za koule. Pedrákova rána šla zřejmě níž, ale o to líp. Mlátit bude moct, ale souložit těžko. Když ho nakládají, přidává na řevu. Olina to nevydrží a začne se s chutí nahlas smát. Kokot zvedne hlavu z nosítek. Podle pohledu, kdyby měl kvěra, určitě by rád střílel, sviňák.

"Nikdo neodejde, každěj zůstane na svém místě!" pokřikuje od dveří Petrán. Vedle něj stojí několik civilů, asi z kriminálky. Po tomhle povelu se všichni okamžitě i přes jeho řev shlukujeme do stáda, měníme místa co nejdál od našeho rohu. Máme recht. Přichází fotograf a chce fotit. Petrán ho zadrží a civil mu říká:

"Nech toho, ty kurvy se už přemístily."

Foták pokrčí ramenama a zase si balí nádobíčko. Je mu to zřejmě u prdele.

"Ty krávo, proč ses smála? Teď nás za to skatujou," říká zezadu Olině Dáda. Na čele má smrtelnej pot.

"Aby ses neposral, mladej," uklidňuje ho Špína. "Držte hubu, nebo mě naserete, a to si potom nepřejte."

"Hele, poručík Dub, a potom že nejsme národ Švejkův," šeptá mi do ucha Ota. Jeho starosti na moji hlavu. Kliftoni berou jednoho slušňáka po druhým, opisují si občanky a pouštěj je. Předě mnou leží na stole marlbora, ty musím vzít, napadá mě, v base budou dobrý. Mozek zase funguje normálně. Přeshlápnu, naznačím votočení, počkám si, až polda zařve, potom se hned prudce otáčím zpátky a votevřenou dlaní beru ze stolu cíga.

"Dobrý," pochvaluje mě Špína po muklovsku zavřenou hubou.

"Ty krávo, vidíš ten balík?"

Pod převráceným stolem leží bank vokařů. Vodhaduju to na dobrý dva tácy. Kurva, ten musíme šlohnout.

"Olinko, zabav je," diriguje si Špinavec.

"Pane kapitáne, mohla bych na záchod?" ptá se Olina Petráně.

"Ne, nikam," křičí na ni civil.

"Podívejte se, já mám menstruaci a tím vzrušením se mi rozproudila, zeptejte se vaší ženy, co to pro ženskou znamená."

"Tak běžte."

Olina je prostě fantastická. Odchází krokem uražený dámy.

Vtom Špína pouští na zem sirky, hned je zvedá. Ze zavřený pěstí mu čumí hlavičky stovek. Za zádama vod voka rozděljuje a posílá mezi lidi. Mám teď v kapse pět kil i s těma Fašounovými. To bude dobrý na tabák. Konečně jsou pitomci pryč a přichází řada na nás. Petrán si mě bere jako prvního. Civil studuje občanku.

"Tak tohle se vám, Oline, nepovedlo. Zatím to vypadá na tři těžký ublížení na zdraví a jedno lehčí a nejede v tom jenom Pedrák, to je ti doufám jasný. Já myslel, že seš rozumnější," kecá si přes pysk ten fízl.

"Další," volá civil. Dvě zelený ruce mě chytají a strkají před dveře, kde čeká další spousta zelenejch rukou, který mi nasazují klepeta a cpou mě do připraveného antonu.

"Až dozadu, bude vás víc," povzbuzuje mě to zelený pako. Za chvíli přiběhává Špína, Ota, Olina, Dáda.

"Teď nás vodvezou na fízlárnu, vodvedou do koupelny, my pustíme kohoutky a z nich poleze pomalu plyn," daří se Otovi černej fůr.

"Neblbni," valí bulvy Dáda. Za chvíli jsme tu všichni, bouchají dveře, motor a frčíme.

"Jedem k Boučkům! Petrán bral, tak nás zve, že jo, Oline?" tlemí se Špína.

"Co mám zařídit nebo vyřídít venku?" ptá se Olina. "Mě z toho stejně máma hned vyseká." Všichni mlčej. Nemáme komu co říct.

"Zeptej se venku, jestli žijem po smrti," říká Ota. Před fízlárnou nás po jednom z auta lifrujou do sklepa, kde je předběžná vazba. K Olině se hned sere matka. Soudruzi mají fakt rychlý tantamy a tím nás asi posíraj.

"Olinko, kam ses to zase zamotala, ty přeci nemůžeš mít s těma lumpama nic společnýho. Já ti říkala, netoulej se s nima, jen do kriminálu tě dostanou a já tady věčně nebudu, abych tě chránila," zalamuje rukama matka.

"Už aby to bylo," říká mi Olina polohlasem.

Petrán jí sundává klepeta a vede si ji i s matkou nahoru do kanclu. My bez matek jdeme do sklepa. A máme to, sirotci.

Po točitých schodech v zástupu, kterému vévodí jeden klifton - druhej uzavírá, sestupujeme do proslulého městskýho

vězení. Sloužilo snad ještě Řádu německejch rytířů, co by nemohlo sloužit i dneska. Je poměrně útulný proti moderním celám chomutovský fízlárny. Hlavně má tu výhodu, že uzounký hrbolatý cestičky nedovolujou bachaři neslyšně se přiblížit. Před malým stolkem, kde sedí služba, vyndáváme věci z kapes, bachař je odborně hází do pytlíku a zběžně každého prohlídne.

Posranýmu Dádovi vypadnou na zem při prohlídce retka z nohavice. Kretén. Jestli se teď fízl nasere, stáhne nás všechny a kouřit si budem tak akorát vocasy. Ustupuju dozadu mezi Haše, Špínu a Pejzu. Cely jsou totiž malé a budou nás muset dát po třech až čtyřech dohromady. Trik vychází, fasuju celu s Hašem a Špínou. Chudák Pejza, vyfás Dádu, ten si užije. Za posledním bouchne katr a my se dáváme do obhlídky.

Je to jedna z lepších cel, protože je uprostřed a dá se z ní komunikovat na dvě strany. Při případným filcunku nepadnem první do rány. Ještě jsem neviděl fízly, aby začínali od prostředka.

Z podpaží vytahuju zmuchlaný retka a nabízím. První jde kouřit Haš. Stoupá si na špičky k voknu a šluky se snaží vyfukovat ven. Já stojím zádoma ke špehýrce tak, abych ji celou zakryl. Ale voni na nás dost serou. Dokuřuju jako poslední a Haš potom zkouší navázat spojení s klukama vedle. Sedí tam Bakelit, taky by s tím neměly být problémy. Má už svoje, a ne jednou, za sebou. Ale na klepání jsou háklivý, hned se po nás žene bachař. Mlátí na dveře a huláká: "Jestli s tím nepřestanete, budete stát s rukama nad hlavou na chodbě." Serem na to a probíráme, oč jim nejvíc pude. Jistě o tu židli, samozřejmě jim došlo, že Pedrák ji hodit nemoh. Mě spíš zajímá, kdo zhasnul a hlavně jak. Vypínačů je přeci v sále několik. Ptám se Haše.

"Kurva," chytá se za hlavu Špína, "za náma přeci byla bedna s jističkama a u ní byla Olina. Ale kdo potom rozsvítil?" Čumíme jak vrány.

"Jedině že to, co se rozsvítilo, bylo bezpečnostní osvětlení, něco jako je u Boučků, tam přeci taky, když vyhodíš pojistky, tak to taky může Packa od pultu rozsvítit," dedukuje Špína. Někde nad náma, kde by měla bejt silnice, se ozve houkačka.

"Kurva, a fičíme do Chomutova," sejčkuje Špína.

Hašiš krouť hlavou: "Ba ne, to nevypadá na fízly, to bude spíš záchranka. Kurva, pro koho? U výsledku byla jen Olina."

Čumíme na sebe a snažíme si představit, co to může znamenat.

Další dvě hodiny se nic neděje, tak si leháme na zem a zkoušíme usnout. Haš i Špína usínají bez problémů hned, přece jenom průprava krimu. Dneska k tomu mám blízko, zatraceně blízko. Kdybych to měl přece jen vodsrat, tak ať se tam sejdu aspoň s Cukříkem. Budem mít i stejnej paragraf, usměju se. Položil svůj mladej život v boji s flzlama, nechám si vytetovat na hrob. Ba ne, radši na záda, přece bych tady chtěl nějaký pátek bejt. Vole, usměju se znova, teď seš hrdina, a u vejslechu budeš mít co dělat, aby ses neposral. Je to hrozný, co se člověku honí hlavou, když neví, co udělají tamty. Neměl bych to rovnou vzít na sebe a dostat z toho Olinu? Když ji usvědčej, tak ji matka dá na sto procent do past'áku anebo do pakárny. Jak znám Olinu, nadělá tam tolik průserů, že se vrátí za sto let. Zato já starej posranec si to v pohodě vodkrouťm a bude klid. Stejně mě to musí jednou potkat, tak proč ne dneska?

Kradu se ke dveřím a chci zavolat bachaře, aby mě odved k Petráňovi. Budí se vostražítej Haš.

"Co blbneš, vole?"

Vykládám mu svoji teorii, jak z toho vytáhnu Olinu. Hašiš se tomu tlemí a tluče hlavou o kamennou zeď.

"Bože, ty seš vůl. Myslíš si, že někoho vytáhneš? Co ty víš, co řekla Olina, a tím svým Jánošíkem potopíš další a další lidi. Jediný, co my můžem, je dostat se ven a chytout si toho bonza a podat si ho za Pedráka. Ale trochu rozumnějc. Na to se ovšem speciálně ty vyser, toho má v pácu Josef. A ten umí, o to neměj strach. Ten bonz zařve, znám jednoho maníka, kterej mu to rád udělá. Teď zalehni a chrápej, bude to lepší."

"Kurva, aspoň ty pryčny mohli ty čuráci vodemknout," hrají si na machra. Zarachotí katr a někoho vodváděj. Tak konečně to začalo. Asi tak po hodině rachotí katr u nás.

"Oline, tak jdem na to," volá mě Petráň.

"Kurva, co to má znamenat, že si de pro tebe sám náčelník? Oline, ať ti říká, co ti říká, nemluv. Házeli tři lidi a místo jedný basy tři, to je škoda. Běž, věřme ti." Pouštím na zem krabičku Marlbor a jdu za ním.

V kancelu mi nabízí žváro a kafe.

"Podívej se, Oline, věci se mají tak. Olina udělala blbost, ale tu židli nehodila, ani první, ani druhou, ani třetí. Ten tvůj kámoš, jak se jmenuje, jo, Ota, se k jedný přiznal, ještě zbejvaj dvě. Když se přiznáte, Olina se může z toho past'áku dostat a ti, co hodili, dostanou jen pár měsíců. Kdo nebyl trestanej, možná podmínku," čte mi myšlenky, "za Olinu to snad stojí, ne? Rozmysli si to a napiš to tady na papír, jak to bylo. Dám ti půl hodiny."

"Josef, na moment," nakoukne do místnosti ten civil.

"Jo, hned."

Civil má přes držku několik čerstvejch šrámů.

"Tak to napiš."

Ale já ho nevnímám. Vod koho to může mít? Vod Oty určitě ne, ten by takovou kokotinu nikdy neudělal. Olinina matka, to je taky k smíchu, tak zbejvá jen Olina. To znamená, že to vzala na sebe a rvala se s nima. Zkouším se vžít do Olinina myšlení. To je ale marný. Olina je schopná udělat cokoliv a vždycky to horší, než si můžu myslet. A nikdy by neshodila Otu a Ota by to na sebe nevzal. Jistě si spočítal, že matka bude pracovat, že má mezi fízly tisíce známejch, který zapracujou pro ni. Píšu na papír velkým hůlkovým písmem - Po zhasnutí jsem nic neviděl, jelikož jsem silně krátkozrakej, viz lékařský vysvědčení nemocnice v Bohnicích - tečka, a jsem naprosto spokojenej. Beru si z popelníku solidního vajgla, s chutí dejmám a víc ani slovo, pánové.

Za chvíli se vrací Petráň a čte si papír.

"Vy jste ale machři. Víš, co Olinu čeká, když v tom zůstane sama? Do osmnácti past'ák a pak rovnou do kriminálu

odsedět si zbytek. A nebude malej, to si piš. Ten příslušník má těžkej otřes mozku. Dovedeš si snad spočítat, kolik to obnáší, ne?" už řve, "a jestli spoléháte na její matku, tak se velice mylíte, ta nic pro dceru nepodnikne, jak mi tady sama řekla."

Je to jasný, já sám, řekla mu pravej opak a on zkouší dostat do toho někoho jinýho, aby měl klid. Taky pěkná svině.

"Ale pane náčelník, já vopravdu špatně vidím. Zavolejte..."

"Drž hubu, na ty kecý nejsem zvědavěj, uvědom si jedno, ať si o našem zřízení myslíte cokoliv, tak my jsme veřejná bezpečnost, kterou potřebujou ve všech zemích, a to, co se včera stalo, by vám neodpustili nikde. Pochop, že jste normální zloději, rváči, notorici, feťáci, a ne žádní političti."

Ale byli byste to i v tom jiným režimu? To se zapomene zeptat, ten vůl. Ota by místo bláznem z povolání byl filozof, já normální zámečník, kterej by si psal svoje blbý cancy pro pár kámošů a chodil na koncerty, Fašoun by se léčil a pak třeba zase dělal chemii. To už ten vůl nevidí. Kretění, hovno pořádkový, ale kurevský. Petrůň ještě mele, asi to měli na posledním školení mužstva, nebo to fakt takhle vidí, třeba si vopravdu myslí, že bysme jiný nebyli. Hovno nás zná, to je fakt, ale celej tenhle průser udělali voni. Proč mezi nás posílali toho bonza?

"Tak od začátku," a natáčí si psací stroj. "Jak to bylo s tím Škraloupem, to je ten Jaroušek, abys zas nedělal, že nevíš, o koho jde."

"No, von přišel a pak zase vodušel, víc nevím."

"Ty fracku, co si o sobě myslíš, vždyť's to byl ty, kdo ho z tý hospody vytáh," řve na mě. "To snad není pravda," kroutí hlavou, zvedá telefon a něco breptá. Za chvíli stojí před náma zavázaněj bonz.

"Pane Škraloup, je to on?" ptá se náčelník.

Bonz neví, kam s očima. Tohle asi neměli dohodnutý, aby to takhle proflák, ale pro starýho je to stejnej kriminálník jako my, tak ho pouští.

"Jo," zašeptá ta kurva.

"Ať mi to dokáže," říkám poměrně klidně. Pokud mě Pedro neshodí, tak se nechytaj.

"Drž hubu," řve znova náčelník a něco si klepe na papír.

Probírá to dál, ale já mu všechno zatloukám. Bere si protokol a někam jde. Za chvíli přichází ten vodřenej civil.

"Tak mladej, vysyp to rychle, nejseš tady sám a já nemám chuť ani náladu se s tebou párat."

Mlčím, mám skloněnou hlavu a snažím se uhodnout, z který strany mě napálí poprvé. Vtom se otevírají dveře a vchází Vodstrčil.

"Milane, nech nás o samotě."

Civil mizí.

"Tak konečně mám na tebe chvilku. Seš taky rád, ne? Už moc dlouho si s tebou přeju mluvit, máme spoustu času, tak spusť hezky od začátku, cos dělal, když ses vrátil."

Říkám mu to asi dvěma větama.

"Ale ale, já vím, že šetříš můj čas, ale já ho pro tebe opravdu mám dost. Mě by zajímalo, co dělá Fašista."

Atomovku, vole, říkám si v duchu.

"Pak ještě, jaký vztahy jsi měl s tím Pedrákem a taky, kde je Kuplíř?"

Napadá mě, že jsem ho nejmíň čtrnáct dní neviděl.

"Tak znova."

"Nevím, moc se s nima nestýkám, jen tak v hospodě, a s Pedrem jsme byli kámoši."

"Proč byli, ty ho brzo potkáš ve vězení, ne? Mě spíš zajímaj jeho kšefty."

"O nich opravdu nic nevím."

Usměje se.

"A to mi chceš nakukat, že to stačil sám? Kdes vzal těch pět stovek, co jsme u tebe našli, co?" zvyšuje hlas.

"To jsou z vejplaty, nosím ji furt u sebe," a prdelka mi štípe desítku drát. Kurva, tohohle fízla se vopravdu bojím, dochází na Josefova slova. Proč já vůl nejel někam do Jugošky a pak dál, hodně daleko.

"Tak už ksakru mluv! S kým se ještě stýkal Pedro, kdo s ním jel ve kšeftu? Kdo hodil tu židli, kde je Kuplíř, kdo vypnul ty pojistky, kdo poznal Jarouška, kdy budete dělat fotbal..."

Sype to z rukávu a stolní lampou mi šajní do ksichtu. Pot ze mě leje a není to ani tak horkem. Tak znova, jak to bylo s těma pojistkama, kdo házel židle. Na všechen ten vodopád mu říkám nevím, nevím. Jak se jmenuje tvoje matka? Nevím, slovo ještě nedopadne mezi nás, a já vím, jakej jsem čurák. Kurva, takhle se nechat chytit jako malej Jarda na písku. Tak ty nevíš, ty hajzle, jak se jmenuješ? Samozřejmě že nevíš, a není divu při tý tvý tupý palici blbče. Zbejvá mi jediný východisko, nasrat ho, nechat se zmlátit a zešílet. Ale kurva, když já mám takovej strach z rány, že seru předem.

"Pane náčelníku, pokud vím, vy mně nesmíte nadávat," říkám to jak chlapeček, kterej doma ospravedlňuje pětku z diktátu.

"Ty vole, uvědom si, že já můžu všechno, absolutně všechno, a ty, kreténe, nic, vůbec, ale vůbec nic, ani se usrat bez mýho vědomí," dá se do hurónského smíchu. "Všichni jste jen kupa smradlavýho hnoje, a my jsme tady proto, abychom z vás vykopali a vymlátili jiskřičku něčeho dobrýho. I když je to marný, z tý kupy hnoje nejde vymlátit nic jinýho než smrad. Zabil bych tě, smrade. Jak hada bych tě přetrh, a tebe s obzvláštní chutí."

"Budu si na vás stěžovat," říkám tomu kreténovi. Mám stejný chuť jako on. Stáhnout z něj kůži zaživa. Pěkně pomalu a s rozkoší.

"Tady máš papír a napiš to," háže mi kus hadru. Beru si tužku a píšu - Bylo mně... Jeho oči se nevěřicně rozšíří. Skáče po mně přes půl místnosti. Hned po první ráně jdu k zemi, hlavu si schovávám do rukou, je nejcitlivější, ale přesere mě po pár kopancích. Jednou mě nakopne do hlavy, já ještě víc přitáhnou ruce a voň mě bere bodlem do ledvin.

Instinktivně se za ně chytám a dostávám další kopanec na ucho, kterej sedí. Je to šílená bolest, hned jak se dotknu

ucha, dostávám to znova do ledviny. Bolest mě postaví na nohy, ale von mě okamžitě ustylá přesným hákem. Vůbec si nestačím uvědomit, že voba dva řveme jak tuří. On šilenstvím, já bolestí. Dostávám další várku kopanců. Už to nemůžu vydržet, na jedno oko nic nevidím, v držce cejtím nasládlou krev. Jak krysa zaležám pod stůl, chce mě nakopnout z boku, abych nezalez celej, ale včas uhejbám a voň to plnou parou napaluje do dubový nohy. Šílí bolestí. Převrací stůl, aby se na mě dostal, ale беру včas kliku, chci se dostat ke dveřím. Otáčím se po něm, kde je, a zahlídnou koutkem oka letící židli. Před očima mi vyskočej desetitisíce jiskřiček, který se měňej ve velký nádherný hvězdy podivnejch barev. Venku asi prší, dopadají na mě velký kapky, který se měňej v souvislou vodní clonu. Každá kapka se mi zařezává do těla. Zvedám nad hlavu ruce, abych přival louhu zastavil.

"Oline, Oline," slyším odněkud ze strašný dálky. Zkousím otevřít oči, ale je to nadlidská dřina. Konečně se mi podaří pootevřít jedno oko. Nade mnou je rozplizlá zelená skvrna. Hned se stácím zpátky do klubka.

"Už ne, už ne," prosím tu zelenou skvrnu.

"Oline, to jsem já, Petrání."

Zvedá mě ze země.

Všechno mě bolí. Pomalu se mně vrací zrak, kancelář je nedotknutá a uklizená. Ale je to ta samá. Šáhnu si na vlasy, a dostavuje se další vlna bolesti. Každěj vlas bolí. Nahmatá-vám kolečko, kde vlasy nemám žádný, jen flastr bez vlasů a kůže. Petrání mi pouští vodu a já se dávám pomalu do gala. Umejvám si zaschlou stružku krve, která vede z ucha přes tvář. Nacházím na svý rozplácly držce další a další značky ochránce pořádku. Zdaleka nejvíc bolí ledviny a vytržený kolečko vlasů.

"Sedni si," říká Petrání a nabízí mi spartičku. Chutná po krvi.

"Podívej se, Oline, já tě varoval už minule. To, co se stalo, si můžeš přičíst sobě a jenom sobě, nikomu jinému. Můžu ti ukázat tuny spisů, co dělají lidi ze žárlivosti. Co sis zavařil, to máš. Nechtěl by ses přestěhovat třeba do Prahy? Máš tam spoustu kamarádů a to zametání tam taky seženeš. Je to přátelská rada. kterou bys měl poslechnout."

"A nechtěl byste mi doporučit Majdanek nebo Terezín nebo radši Severní Dakotu? Tam se skalpovalo, aby ten přechod nebyl tak velkej."

Usměje se.

"Ty si myslíš, že ses nějakej hrdina? Hovno. Oline, ještě jeden výslech a lížeš mi nohy. Poviš i to, co nevíš. Uvědom si, že nemáš šanci. Máš jenom to štěstí, že to Olina vzala na sebe a otisky, který našli na jističích, jsou opravdu její. Takže jsi mu proklouzl mezi prsty. A ten vejprask s tím nemá nic společnýho. Zavolal si tě proto, aby tě pustil. Žes ho naštvál, to je tvoje chyba."

"Jak to vypadá s Olinou?" ptám se.

"Už je v past'áku. Až bude mít Pedrák soud, dovíš se na kolik. Vypadá to blbě, teď záleží na ní, jak se dohodne s matkou. Ta jí z toho může bez problémů dostat. Ale Pedrák to má tak na šest až osm let."

Otřesu se při představě osmičky.

"A kolik dostane ten člověk, kterej sem poslal toho bonza?"

Petrání se usměje.

"Koukám, že máš náladu, tak mi radši podepiš tenhle papír a vypadni, nebo by se ti zas mohlo něco stát."

Čumím to toho světoznámýho papíru, kde se píše o tom, že jsem odešel úplně netknutej a v dobrý náladě. Usměju se tentokrát já na něj. Jsme jak klub buzíků.

"To má bejt vtíp?"

"Ne, Oline, pravda. Za to, že to podepíšeš, ručím osobně Vodstrčilovi, a ty to podepíšeš, tomu věř."

Je mi to vcelku jasný. On musí, a to znamená, že to udělá.

Když bude nejhůř, udělá to za mě sám a můžu se jít klouzat. Zvěčňuju se pod tu srandu a "stateční, sud'te". Petrání mi vrací věci a psí knížku.

"Tady ti doktor nechal nějaký prášky, máš to brát dvakrát denně, dokud to nevybereš, a nemáš moc chlastat. Jak jsi upad, tak jsi měl slabší otřes mozku. Možná že budeš taky zvracet, ale nic to není."

Vyhazuje mě za dveře. Mladš mě doprovází před boudu, chci to hned za rohem vohnout k Boučkům, tam si nechat stopnout čas a mazat k doktorovi, ale mladš mě bere do auta a veze za město.

"Kam mě vezete?"

Nevěnuje mi pozornost. Zahejbáme na polňačku a u velký louže, vymakaný jézed'áckejma traktorama, staví.

"Vypadni!"

Vylízám opatrně, celý tělo mám jak rozlámaný. Chci mu zavřít dveře, ale voň do nich kopne. Dostávám facáka jak od koně a jdu po zádech do těch sraček. Přes pokojně předoucí motor auta slyším:

"Abys někde, ty vole, neřikal, že ses u nás takhle zasral. My máme čisto."

"Já vím, i ruce!" řvu už za jedoucím autem.

Tak úplně blbý zas nejsou. Komu teď můžu něco vyprávět, že jsem se takhle zasral na fizlárně? Kdo mě v tom autě viděl? Utřít si nudli a držet hubu a krok.

Stopuju starýho Fejfara, dřepím na zadní sedačce traktoru a úpím jak vůl. Každěj hrb na cestě cejtím nejmiň desetrkrát. Něco huláká přes bordel motoru, ale já mu nerozumím. Konečně jsme před Boučkovejma.

"Dík, máte u mě pivo."

"A kdo tě tak zřídil?" volá na mě.

"Ale to víte, jak to chodí."

Kejve hlavou a mizí do prdele. Stmívá se a mně teprve dochází, že vejslech trval dvanáct hodin, teda dršťková asi deset minut, zbytek jsem byl v limbu. To není možný, zřejmě ten jejich doktor do mě narval nějaký prášky. Svině hnusný.

Kluci řvou jak volové:

"Oline, to je dost, já už myslel, že si tě tam nechali. Jak tě vodvedli, nás všechny po protokolech propustili," mele Hašiš.

"Kurva, ty seš zřízenej," se zájmem si prohlíží můj šrámy.

"Kterej z nich to byl? Ty svině! Pojď k doktorovi, ať sepiše protokol, a pudem na ně. Ty svině!"

Vysvětluju klukům, co se stalo.

"Oline, volá tě Josef, sedí v jídelně."

Beru si od něj tykadlo a jdu za naším vševědem.

"Ahojka vole, koukám, že se vracíš z válečný stezky. No, přijít o skalp patří k mužskejm radostem, budeš jednou váženou muž, jestli se toho dožiješ."

Podrobně mu vyprávím všechno, co se stalo od té doby, co nás vometli.

"Hm, dostali tě perfektně, neměls šanci. Ukaž mi ty pilule, co ti dal."

Tahám je z kapsy.

Josef je dlouze studuje a pak se usměje.

"Tak tohle přesně jednou udělali jednomu muklovi v base. Zmlátili ho, pak mu dali klepky na utišení bolesti a za ně mu pár přiklepli. Víš, co ti dali? To jsou klepky jak kráva, jen na speciální předpis."

Čumím jak vejř.

"Kurva, co s nima?"

"Dej mi je, já je prodám za slušnou cenu. Ale dávej si bacha, ty po tobě jdou jak slepice po flusu. Kurvy."

Sunu se zpátky k Boučkům. Haš akorát řve:

"Jo mukl, ten se má, ten nic nedělá..."

Kráva.

Po třetím pivku se mi začíná kroutit hlava doleva. Zapíchnu to tady a pudu k holkám. Vstávám a do šenku vchází mladšas ještě s jedním.

"Kontrola občanských průkazů," ohlašuje do nenávisťného ticha. Všechny si zapisuje. Pak se otočí ke mně.

"Vy, ukažte, co máte v kapsách."

Zlatej Josef, zasluhoval by hubana. Strkám na stůl svejch pár švestek.

"Čumíš, vole, co," chce se mi říct.

Mladej zklamaně šacuje ještě Pejzu, Haše a několik jinejch. Pak se poroučí. Vybíhám ven hned za ním a ve špatně osvětleným okýnku volhy vidím Petráňovu držku.

"Olinku," táhne mě do kvartýru Hrbatá, "ty ti dali, kurvy."

V koupelně mě vošetřuje zaschlý rány, ale ledviny mi neumeje, kráva. A ty bolejí. Chčiju krv. Dávám si sprchu a holky mně mezitím vodestýlaj postel. Ležím na ní nahatej, v pacce držím studenýho raka a je mi fajn. Po dlouhý době.

"Oline, Ota ti tady nechal dopis," strká mi Petra kus popsanyho hadru.

"Ahoj, Oline!"

Doufám, žeš to přežil dobře. Jedu do Teplic do past'áku vykoumat, jak by se dalo Olině pomoci frknout. Mám nějaký koncese na Jugošku přes Maďary, samozřejmě načerno. Počítám s tebou, proto se ti ozvu hned, jak něco vykoumám. Snaž se sehnat co nejvíc prachů, budou potřeba. Já na to nebudu mít čas. Každý den kolem sedmý čekej u holek telefon. Měj se fajn a brzo. Ota."

Tak přece jenom Jugoška a nakonec proč ne. Všude dobře, doma nejhůř. Ale kde sehnat prachy? Pedrák, napadá mě. Budu muset do tý Adaně zajet a pak do Varů. Jen musím doufat, že mě nesledujou.

"A co ségra?" ptám se Petry.

"No, ze začátku jí to leželo v palici, ale pak to vzala, vožrala se u nás a vymyslela si nový heslo: Radši od bráchy než od cizího. Je fantastická, v osmnácti se k nám nastěhuje."

To proboha ne, Olina říkala to samý, napadá mě. Někdo se mnou lomcuje.

"Oline, to jsem já," slyším Hrbatou.

"Musíš do práce, volal nám to včera Josef, prej si na to máš dát bacha."

Zkouším vstát, ale jde to blbě, rány se rozležely, každá kostička pekelně bolí. Ale tu radost jim neudělám, aby mě mohli zamést za příživu. Špína už čeká u vozejku.

Poflakujem se po chodníku a kolem nás několikrát projede volha a k našemu překvapení se zastavuje i šéf.

"Tak chlapi, pořádně, lidi si stěžujou, že je tady bordel."

A kontroluje hotovej chodník.

"Voni ty svině jsou stejně zvyklý jen na hnůj prasatům a sviním přísluší jen špína, ne?"

Šéf se okamžitě pakuje.

"Tak pořádně, chlapi, a pozor na pracovní dobu," volá z rozjíždějího se auta. Máváme mu na rozloučenou. Hned jak zmizí za rohem, balíme fidlátka, ale pomalu jedoucí volha nám je dá velice rychle rozdělat. Poprvé makáme poctivě až do oběda.

Je čas jít na autobus a zajet do Adaně vyřídit Pedrákovy věci. Mám spočítaný odjezdy, abych se v tom polským městě moc nezdržel.

Procházím bufik sem a tam a marně hledám toho Pedrákova maníka. Všem čumím na ruce jak superbuzík. Ne že bych nemoh najít pokérovanou ruku, tu máj skérovanou všichni, ale nahatou babu nemá žádný.

Konečně nacházím modráka, kterej má něco jako babu na ruce.

"Znáš Karkulu?"

Podívá se na mě zkoumavě.

"Vodprejskni, emaile."

Seru si to ven docela rád.

"Promiň," říká mi za chvíli, "ale von člověk nikdy neví. Pojd' do Zeleňáku, tam je větší klid."

Vyprávím mu, co se stalo, asi to už ví, ale ověřuje si detaily. Pak jdu k věci.

"Máš mi dát jeho prachy a zavřít kšeft."

Protáhne ksicht.

"Kurva, to je škoda, vysrat se na to, takovej kšeft už nesplaším. Víš, kdo mu dělal spojku ve Varech?"

"Vole, a co bys ještě nechtěl, mám to vzkázat Pedrákovi?" krouťím ho.

"Ne, to ne, já se ptal jenom ze srandy, ale kurva, těch prachů. Víš, vo co šlo?" snižuje hlas.

Měl bych mu říct, ať vyhulí, ale zvědavost je příliš silná.

"Měl svoje lidi v Puppě a kupoval vod cizinců marušku a haš. Kurva, to bylo peněz jak sraček. Pedrákovi by to mohlo bejt jedno a my bysme si namastili kešeně, vole. Ty si jedinej, kdo zná tu spojku na Pupp."

Je to lákavý, ale moc to smrdí, za to by byla pálka.

"Ne, neznám tu spojku, fakt ne."

Pokejve hlavou, ale stejně mi nevěří.

"Počkej tady, já si skočím pro ty prachy."

Za chvíli se vrací.

"Pojd' ven."

Platím a ženu se za ním. Vzadu za hospodou, kde se dávají popelnice, mi strká obálku. "Je tam deset hadrů a tady poslední várka. Prachy sou tam všechny, co si ke mně dal. Půlku poslední dávky jsem si nechal."

Obojí si rvu do kapsy.

"Tak dík a zapomenem na to, ne," říkám mu.

"No jasně, ale kdyby sis to rozmyslel, tak víš, kde mě najdeš," a mizí ve tmě.

U holek podpírám kliku židlí a zamykám na dva. Pak spočítám prachy a nechávám si to jistit holkama. Je to přesně deset hadrů. Pět jich znova vodpočítám a dávám Hrbatý.

"Moc to není, ale kupte si něco do kvartýru."

Dělá, že je nechce, ale balí je.

"To bude na kočárky," hází tu trapnost do autu. Petra si bere kilo.

"Du něco koupit k chlastu, za chvíli dojde Hanka, je pátek."

Čumím jak vejř zase já, kurva, to to letí. Ségra doráží za chvílku.

"Ahojka, Oline," říká nejistě, ale pak se rozšklebí.

"Stejně je to prdel. Jak od Felliniho."

Nějak brzo jí otrnulo. Vrací se Petra s náručí chlastu. Oťesu se rozkoší.

"Kurva, toho je," a zálibně hladím smyslná těla jabčáku. Holčák balím žváro z Pedrákovy marijány. Nikdy jsem to nedělal, tak z toho vzniká podivný tlustý hovno. Holky se na něj netrpělivě vrhají, nikdy to v hubě neměly, já jen jednou. Na holky to působí hned. S mojí pomlácenou kotrbou to ani nehne. Je to asi nějaký drek. Mít tak houbičky. To by se to prchalo jedna radost. Hanku to vzalo nějak nejvíc. Za hodinku při třetí cigaretě už nám tvrdí, že tady nechce žít, že to nemá cenu.

"Vy jste krásy, myslíte si, když budete mít s Olinem faky, tak něčemu utečete? Ničemu nikdy, jen budou další spratkové, který budou jiný spratkové mlátit. Olinku, já tě miluju ne jako bráchu, ale jako chlapa!"

Jdu radši na hajzl, nechce se mi prcat ségru, dokud jsem střízlivěj. Ani si nestačím stáhnout džinsy a z pokoje se ozve děsnej řev. Běžím zpátky, gatě na půl žerdi. Hrbatá kvílí jak fízlačká siréna a Petra zkamenělá, s pokleslou sanicí, civí na votevřené okno. Kurva, Hanka. Pod oknem leží rozprskla ségra. Skáču za ní, je to první patro, tak tři metry. Ledviny mi dají facku.

"Hanko, Hanko, ty krávo moje," zvedám jí hlavu.

"Já nejsem mrtvá?" ptá se přiblíže.

"Ne, seš v nebi a já sem Bůh. Krávo, chceš, aby nás všechny zametli? Skákej si, ale až u toho nebudu."

"Oline, ty mě nemáš rád," říká ta kráva a pajdavě se sune za mnou. Asi to vodsral kotník. Holky nahore jí nemůžou přijít na jméno. Nejhorší je, že jsme všichni vystřízlivěli, což je strašný. Hned to zkusíme napravit, což jde celkem rychle, jen marijánu sklízím. Schovám ji Olině, jen co jí ukradnem. Za chvíli se zase propadáme do hlubokejch vln opice. Je krásná a nekonečná - náš Bůh.

Někdo neustále a vytrvale zvoní. Mžourám očima po pokoji plným špinavého rána. Kurva, že by fízlové? Mozek se probouzí. Vejrám kukátkem na chodbu, na který stojí nasranej Josef.

"Pojd', potřebujem tě," říká mi ve dveřích. Beru ho do pokoje. Lezu do džinsů a trika.

"Kurva, vole, nic jinýho nemáš?" ptá se.

"A tesilová verbež táhne na čaje," zazpívám mu z partesu. Vleče mě na nádraží.

"Dvakrát Vary," hlásí kočce za přepážkou. Vlak přijíždí skoro přesně.

"Vole, dřepni si a vnímej. Jde vo kejchák. Našel jsem Jarouška. Je ve Varech. Nejčastějc sedává na nádraží. Když tě uvidí, veme kliku, protože bude vědět, kolik uhodilo. O víc se nebudeš starat a snaž se potom sehnat alibi. I když k nám nepatříš, máš s náma hodně společnýho, tak to za nás musíš i někdy trochu vodsrat a vydržet. Hlavně vydržet, to si pamatuj," a mizí v sousedním vagónu. Pak se rychle vrací.

"Sejdem se nad Jarem v tom parčíku v šest večer."

Pak vyskakuje už z pomalu rozjíždějícího se vlaku.

Konečně Karlsbad. Sere mě tohle město turistů.

V Budvaru sedí celá místní banda. Jsou to celkem fajn kluci, ale trochu z ruky, tak se s nima převážně potkáváme v

Praze, v tom městě posranejch intelektuálů s kapavkou.

Budvar je výbornej vždycky, když je ho hodně. A tady ho hodně mívaj. Snažím se vydržet střízlivěj do šesti, ale po včerejšku to jde dost blbě.

V šest dorážím nad Jaro, už dost s'atej.

"Nazdar, Josef."

"No nazdar, vole. Musel ses takhle zkárovat před tou věcí?"

Jaroušek už tam sedí a slušně nasává, což je jedinej dobře. Valíme se na nádraží, kde čepujou karla - nejlepší pivo na světě.

"Holt bonzákům se dějou různý věci. Jednoho našli ráno na Borech, na hlavě měl kbelík přesně vytvarovanej podle svý bonzácký lebky. Na hlavu mu ho narazili muklové a tloukli do něj tak dlouho, až měl ten správnej tvar. Ale zato měl slušnej pohřeb," vypráví Josef.

"A kde si tou dobou byl ty?" ptám se naivně.

"Ve Valdicích."

Dál už jdeme mlčky, Josef bloudí ve starejch dobrejch časech. V parčíku před nádražím mě brzdí. Hvízdne do tmy a před náma se vynoří další modrák, tak příjemnej, že kdybych ho potkal někde v noci, dám mu bez keců celou svou peněženku. Je to přímo neodolatelnej vrahoun.

"Olin ho dostane z putyky, já mu zavřu hlavní východ a ty ho potkáš na mostě. Je to jasný?"

Kejveme hlavou. V hospodě celkem snadno nacházím Jarouškovu Gemini. Startuje mu na ksichtu a zřejmě naposledy. Sedám si ke stolu naproti němu, ale trvá dost dlouho, než si mě všimne. Vyskočí přitom půl metru nad židli. Došlo mu, kolik uhodilo, a bylo to dost. Usměju se na něj. Jaroušek hází nějaký peníz na stůl a bere kliku. Alibi, vzpomenu si, a volám dlouhou pinglíci.

"Slečno, prosím vás, pivko a bechera a nevíte, prosím vás, kolik je hodin?"

Hlási mi osm.

"To je dost, ale mohla byste mi vysvětlit, proč tak hezká slečna zabíjí svůj čas v takový putyce?"

Dlouhá obluda se zazubí tak, jak si v tý chvíli přeju, a zabere. Uculí se a sune mi další tykadlo.

"No to víte, abych se dostala do Puppů, musela bych zaplatit aspoň padesát tisíc vodstupnýho, pučíte mi?"

Tahám z kapsy usmolenou stovku.

"Stačí?"

"Jo, tak na biftek," směje se svému povedenému fóru, hadice dvoumetrová.

Vtom se ozve z nádražního rozhlasu:

"Všichni členové ostrahy, ať se okamžitě dostaví k veliteli."

Kurva, už to začalo a mně se začaly potit ruce.

"Všechny vlaky směr Mariánské Lázně-Cheb budou zpožděny," chrčí znova amplión.

Měl jsem kliku, opačnej směr funguje. Pomalu mi to dochází. Šoupli ho z mostu před vlak. Nic pěknýho. Zavřu oči a vidím lokomotivu plnou střev a masa, jak vjíždí do stanice.

"Dáte si ještě jedno?" stojí nade mnou lama, která má zatím střeva v pohodě.

"Ne, já už musím fičet."

"To je škoda, byla s váma sranda."

Zvedne se mi bachor.

Padám na čerstvej vzduch jak pro smilování boží. Za dveřma mi někdo položí ruku na rameno. Tak ahoj, svobodo, šlehne mi mozkem. Za mnou se zubí chlápek v teslu neurčitýho stáří.

"Já jsem Šedej vlk, vo Pedrákovi všechno vím, přijed' někdy na kus řeči, sedávám v Kotvě. A teď už plav, kliftoni tady budou za chvíli, byla to čistá rachota."

Pro vlezenu běžím, jako by mě nakop do prdele. Bilet jde bez problémů, horší je to u vlezu na perón. U každýho vchodu stojí osožák a štuje psí knížky. Tak takhle blbě mě nestáhnou. Procházím dlouhou halou plnou lidí, který nemaj nic na triku. Vtom si všimnu pootevřených dveří příjmu balíků, který jsou průchozí na perón.

"Vlak na Klostrdlou přijíždí na prvé nástupiště," hlásí.

Probíhám balíkárnou, ve který nikdo díkybohu není. Otevírám si okýnko na druhou stranu od perónu a vidím na mostě desítky fízlů. Dostávám pořádně nasráno. Kurva, tady už nejde jen vo měsíčky, ale vo pořádnou pátku. Přípravovaná vražda, to je aspoň na pět let. A hlavně, pomoh jsem zabít člověka, vlastně jsem ho skoro zabil. Já, to pitomý dítě, který se nemohlo nikdy dívat na to, jak se slepicím sekaj hlavy. Zabil jsem. Je zločinem zabít bonzáka? Bible mluví nezabiješ.

Ale kdo pude za ty desítky kluků na pěkných pár let do krimu? Ty? Anebo ty? Srabe posranej, nikdo z vás by nešel dřepět. Nikdo, nikdo, a zase nikdo! Nezabiješ, a džungle hučí svoji denní a neměnnou píseň jako ty kola vlaku. Hodný a slušný lidi s čistýma rukama vod krve sedej kolem mě a čučej z okna. A nikdo mi nikdy nefekne, co je zločin, co je dobře. A když řekne, nikdy nepochopí. Nikdo a zase nikdo. Hlavně že si čtete Dostojevskýho. Rozhlídnu se po těch tupejch ksichtech. Dát vám tak do ruky sekeru, to by bylo krevních tučnic. Na cibulce, ale nesmí se připálit, pak to smrdí. A hodně. Lesní muž na prkně, Cukr a Pedro v base, Olina v pasťáku, já vrah a lid tu vládne.

Kurva, mít tak lok čehokoli, celý tělo se otřeše touhou něco popít. Něčeho si nalejt do hlavy. Nejlepší by byly houbičky a utýct z toho sajrajtu, kterému se říká krásný svět. Moc krásný, jen se na něj vysrat a prdel si utřít prstem. Konečně jsme v Klostrdlé. Potácím se do putyky jak po infarktu.

"Deci rumajzla a dvě pivka," říkám tomu pinglovi, kterýho jsem nestačil poznat a asi nestačím.

"Ty seš Olin, vid', říká mi a já kejvu hlavou.

"Někdo ti tu nechal dopis."

Trhám obálku, ve který je malej lístek.

"Klaplo to. Fajn práce. Nedělej si hlavu, bonzáci ztrácej nárok na život. Spal a pal mosty." Na podpis neměl už čas. Pálím ten lístek od Josefa a je mi o něco líp. Po deci už se dá koukat i kolem sebe. Platím a seru se k holkám. Tam snad bude klid a dost chlastu.

Ráno se probouzím s hrozným boolehavem, hlava chce puknout a všechen ten smrad v ní chce ven. Dávám si sprchu a je mi vo palec lip. Ted' ještě tykadlo a bude celkem fajn.

U Boučků je narváno.

"Kurva, kde seš, Oline, proč jsi nebyl na smutečce za Lesního a Cukra?"

Valím na ně bulvy. Do prdele, vono to bylo dneska. Táhnou mě ke stolu.

"To ti byla prdel. Začalo to normálně. Čekali jsme, až přivezou sud, a taky na tebe, a vono se objevilo na cestě fízlačky auto, pak druhý a třetí. To bys nevěřil, jaký jsme všichni atleti. Než dojeli nahoru, bylo Marakaná beznadějně prázdný. Před chvílí volal Letadlo, že přej v Adani byla šťára. Máme se přej připravit, vedou to maníci z Chomutova."

Pejza nadšeně líčí, jak přechali. Ani mi to nestačí dopovědět a už jsou tady. Opravdu tomu velí někdo z okresu. Mává kolem sebe tím zasraným knoflíkem a vybírá vobčanky. Ale jsou celkem slušný, za chvíli nám je vracej a ani se neptaj, jestli jsem nebyl včera ve Varech. Nebyl.

Jen Fašounovu občanku si nechávaj a Fašouna taky. Jde s nima celkem až překvapivě klidně. Jak zabouchne poslední dveře, hospoda se probudí. Packa přisune tykadlo, splachuju tu hnusnou chvíli. Bakelit s Hašem tahaj z futrálů kejtry a případný bonzáci za oknem slyšej Makovičky v plným provedení. Jsme jak ovce. Jednu ze stáda odvedou, ostatní zpívaj radostí, že neodvedli právě ji. Kdo bude zpívat, až odvedou tu poslední?

Pomalů se začne stmívat. Mám už trochu nejistej krok při svých zdravotních procházkách na hajzl. Chystám se na další procházku, když vtom Haš zařve:

"Podívejte!"

Po promenádě jde pomalým krokem Fašista, invazák má od krve a přes rameno těžkej mramorovej kříž, kterej musel ukrást někde na starým hřbitově. Jde a něco křičí, rodinky se zastavujou s otevřenýma hubama, utíkaj na druhej chodník. Marně je dobíhá Fašistův hlas jako špatný svědomí. Běžím k němu a snažím se ho zastavit, ale von mě nevnímá. Podle toho, jak vypadá, museli ho tam zmaloval pěkně.

"Vy lidskej hnoji, vy zrádci vůdce, vy sračky ubohý, který si říkáte lidi, jedinej válka a tenhle kříž vám může zavřít vaše smradlavý držky. Vůdce můj, vzbud' se a smet' tuhle masu tupejch ksichtů, vůdce, zachraň nás několik spravedlivých." Jdeme za ním jak na funusu a všichni víme, že mu není pomoci.

Čeká ho jen kriminál, protože nemocní, kteří milují fýrera, nemaj nárok na léčení. Kdybysme mu sebrali kříž, udělal by za chvíli něco jinýho, asi horšího. Konečně jsme dorazili před radnici, kde je fízlařna. Fašoun je úplně vyflusanej, kříž musí vážit aspoň sto kilo. Postavil si kříž k noze a z rukou si udělal kornout.

"Vy svině komunistický, všechny vás přibiju na tenhle kříž. Vy hyeny. Vaše smrt bude moje vykoupení!"

Pak vytáhne z kapsy trubku, která je z každý strany zploštělá a čumí z ní prskavka.

"Kurva, má bombu!" zařve Špína a už si ustýlá na chodníku.

Fašoun ji s klidem zapálí a mrskne ke dveřím fízlařny, vodkad zrovna vyběhají fízlové. aby ho sejmuli. Jak zmerčej bombu, mlátěj sebou na špinavý a zasraný dlažky na náměstí. Nedělníci je okamžitě a celkem s úspěchem napodobujou. Vedle mě uléhá tlustej pantáta, kterej si nemůže lehnout na břicho, protože ho má jak sud. S heknutím se převálí na bok. Náměstí ztichne, najednou je i krásný tou prázdnotou budoucích mrtvejch.

Jedinej, kdo zůstal stát, je Fašista, kterej už kouká do zítřků, který voněj vykoupení - je šťastný poslední potomek fýrerův. Pak stojím ještě já a Petrání. Koukáme si přes to pustý náměstí do očí a přehrada mezi náma nabývá na výšce. Prskavka dohoří a smrt se nekoná. Petrání překročí bombu, sundá klepetu a jde k Fašounovi, kterej ho nevnímá. Klepetu cvaknou pravdu a posraný lidi se zvedaj, náměstí se naplní hlukem sraček, který jim tečou přes pysky. Dobíhám k Petráníovi.

"Do blázince, nebo do basy?"

Petrání zakrouť hlavou. "Do basy."

"Tak to máte druhýho," říkám mu a vracím se k Boučkům a cestou vymejšlím bombu, která určitě bouchne. V šenku už na mě čeká Hrbatá.

"Oline, pojď k nám, volal Ota, že přej s tebou nutně potřebuje mluvit, zavolá zase za půl hodiny."

Platím a přemejšlím, jestli se mám rozloučit. Ale seru na ně. V base se potkáme. Ani nestačím dopít lahvičky a Ota zvoní podruhý.

"Oline, už to mám vymyšlený. Přijed' do Teplic, budu tě čekat u tohodle vlaku."

Sluchátko suše klapne. Beru si všechny prachy, který u holek mám. Bodlo by taky teplý prádlo, který nemám.

"Ať to jsou holky," hladím svoje ženy po nafouklých bříchách, "kočky, ať se z nich všichni poserou."

Ségra řve, i když neví proč, já to vím - snad. Bouchám dveřma jak policajt a brečím jak člověk.

Ota čeká v nádražní putyce a je přímo nadšeněj svým plánem.

"Mám tady jednoho známýho, co nám píchne. Je to takhle. Z past'áku choděj každej druhej den nakupovat. Holky se střídaj, bachař je stejnej. Podařilo se mi hodit Olině koně, na ní je řada zítra. Půdou do samošky, která má dva východy. Tam ji sebereme. Ten kámoš jezdí nákladákem, tak mí slíbil, že nás naloží do prázdnějch sudů a vodveze do Liberce, kam má Stasku. Tam nás snad hledat nebudou. Z Liberce si ukradneme auto a necháme ho v Ostravě. Tam spolíhám na tebe. Chci přejít přes Javorník a někde se tam zašít aspoň na měsíc, než to utichne. Pak vlakem sjedeme do Komárna, kde mám kámoše z pakárny, kterej nás hodí do Maďarska, a my potom přejdeme do Jugošky. Co tomu říkáš?" A civí na mě zkoumavě.

"Zavřeli Fašistu."

Usměje se:

"Jen silný kusy přežívají!"

"To asi jo, jedu ve vraždě Jarouška - toho bonzáka."

"A kurva, to jsme nemohli potřebovat. Vědí o tom něco kliftoni?"

Krčím ramena a stěhujeme se na Věšák, kde jako vždycky dřepí sovi lidi. Někdo se se mnou snaží dohodnout fotbálek, všichni jsou zvědaví na novou kapelu Haše. Já už ne. Další fotbálek bude už beze mě. Chci se zmrskat, ale Ota mě hlídá. Sere mě. Nakonec se mi to přece jenom daří. Přece nebude učit starýho kozla skákat. Probouzím se a zaboha se nemůžu upamatovat, kde jsem. Konečně v celkem ucházejícím pokoji nacházím Otu.

"No to je dost, musíme vyrazit."

Dává mi nějaký camradlo, v kterém jsou složený montérky.

"To si vem na sebe a hlavně tyhle boty," a háže mi fáračky, jaký maj lesní dělníci - s ocelovou špičkou.

"Musíš sejmut toho vola, co bude s Olinou. Jak píše, je to bejvalej boxer. Jinak to nepude," a prstem zkouší pevnost špičky.

Soukám se do montérek, který smrděj volejem. Kurva svět. Je jeden z nejtěžších.

Procházíme samošku a Ota mi vysvětluje:

"Až dojdou sem, čapnu Olinu a pomažem pryč, ten magor vystartuje, tady ho sejmeš, moc se s tím nezdržuj, ale umrtvi ho slušně, ať nemůže za náma běžet. Olina není žádné kokot Zátapek. Vyběhneš druhým vchodem a pudeš k fabrice, tam bude čekat to auto. Je ti to jasné? Hlavně se nesmíš zdržet, nemohli bysme na tebe počkat. Tady to okamžitě zavřou fízlové. Rozumíš všemu, nebo chceš ještě něco vysvětlit?"

"Jo, kde se tady dá dát ještě poslední tykadlo, nebo se zblázním."

Bodavá žádost v žaludku je nesnesitelná. Korbel v bufiku na stojáka mě vrací k zemi.

"Oto, v krimu nemaj ani desítku."

"Vole, ale ve Francii skoro zadarmo víno." Platíme a vracíme se do samošky. Za chvíli přijíždí auťák z pasťáku.

Vystupuje z něj dvoumetrová gorila samej sval a vodemýká zadní dveře. Vylejzá nějaká holka a za ní Olina. Přes sklo vitríny na ni zírám jako na zjevení. Ostříhaná, v hnědejších tepláčkách vypadá jak madona. Projede mnou strašná a sžíravá vlna lásky. Tu gorilu sejmu, i kdybych - v kapse nahmátnu chladný tělo Pedrákovy vyhazovačky.

Vlejšej do samošky a my s Otou zabíráme svoje místo. Válečnej film hadr. Olina prochází vedle mě bez zájmu. Gorila si mě ani nevšimne - tak to má bejt. Srší zdravou živočišnou silou. Zabiják příjemně chladí v kapse. Zahnou za roh, Olina se ještě pro něco jako vrací, vtom ji Ota čapne za ruku a kmitaj k východu. Gorila jak Ovett vystartuje za nima. Vteřiny se slijou v nekonečnost. Nasazuju mu bodyčka jak na ledě. Bere s sebou celej regál, ale hned je na nohou. Dávám mu pěstí, ale je to jak rána do skály. Gorila jde po mně, jen taktak uhnu a narovnaný plechovky za mou hlavou se rozletí. Tu dostat, tak už mě nikdo nikdy nepozná. Ani při soudní pitvě. Naznačuju háka, gorila hned zastíňuje a já ho беру do kouli tou železnou špičkou. Oči mu lezou z důlků, šíleně řve a jde k zemi. Cválám prázdnou uličkou, ze sousední vyskočí nějaký dědek.

"Stůj, já jsem u pomocný strážce..." nedořekne.

Ocelová špička je k nezaplacení. Kokot, nemá nikde bejt. Zahýbám za roh ulice a všude je zatím klid. Relativní, řek by Einstein.

Další rohy, když se ozve zespoda z města houkačka. Kurva, musej projet kolem mě, jiná cesta k samošce není. Když už jsou houkačky skoro u mě, zapadám do dvora. Hraje si v něm malá holčička.

"Ahoj, pane, koho hledáš?"

"Svobodu, kočko."

Pokračuju ve svém šíleném běhu. Konečně fabrika. Vedle vrátnice stojí auťák s nahozeným motorem. Hledám Otu.

"Vole, dělej," vodlepuje se od dveří nějaký maník a cpe mě na valník mezi sudy.

"Vole, přikrej se něčím," zní ze záhrobní Otův pohřební hlas. Lezu pod sud a nákladák se rozjíždí.

"Dala bych si cigo," ozve se přes motor hlas Oliny.

"Ty svině mi tam nedaly zakouřit."

"Vydrž, třeba vezeme něco hořlavýho."

Olina něco sudově zahučí a ztichne. Jedeme ještě chvíli, když se auto zastaví. Chvíli je klid, když vtom se ozve:

"Co vezete, pane řidiči?"

Otův parťák něco zahuhňá.

"A neviděl jste po cestě nějaký stopaře? Hledáme tři, dva kluky s dlouhýma vlasama a holku nakrátko."

"Ne, nikoho jsem nepotkal," drží se.

"Víte o tom, že jste to povinnej hlásit, kdybyste je potkal."

Hlasy se vzdálí a motor znova naskočí.

"Oline, máš mě rád?" zeptá se ta kráva ze sudu.

Jsem vomačkaněj do tvaru trpaslíka. Ta cesta nemá konec. Konečně znova stavíme, tentokrát v Liberci. Vylejšáme celý zmačkaný. Ted' kdyby se objevili, chtěl bych vidět, kdo by utíkal. Já stoprocentně ne. Poslední vylejšá Olina, už převlečená do slušivejch odřenejch džínů.

"Ty seš kočka," sekám obdivy.

"Že jo?" otočí se na patě a zatváří se jako malá holčička.

"Vole, nech toho oblbování a plav se převlíknout."

Svlíkám smrdící montérky jako had kůži. Navždy. Aspoň tak doufám.

"Ted' pudeme na nádraží a každej si koupí lístek do Hradce. Sedneme si do jednoho vagónu, ale každej zvlášť, abyste viděli, kdyby chtěli někoho sebrat. Samozřejmě se neznáme. Kdyby něco, tak se sejdem v Ostravě na nádraží. Každý den v osm ráno, čeká se tři dny," říká Ota a přiděluje každému několik stovek z Pedrákova balíku, který mi včera

zabavil.

Až do Ostravy to proběhlo bez problémů. Ota je na nás nasranej, že si z toho děláme prdelky, ale nechápe vůl, že on Olinu jen miluje, kdežto já ji mám i za kámoše. Z Ostravy bereme autobus na Velký Karlovice v Jeseníku. Kousek dál v horách znám malou zemljanku, kterou tam zapomněli vod války. Našli jsme ji čistě náhodou s klukama na velkém vandru. Tam bysme měli přečkat to nejhorší. Snad.

V poslední vesnici před horou, kterou už procházíme za tmy, bere Olina roha do krámu.

"Kam jdeš? Nesmí nás tady nikdo vidět," tahá ji Ota zpátky.

"Pro vložky, Otíku, nebo mi snad pučíš kapesníky?"

Typická Olina, ta by bez těch krámů nevěděla co říct. Vrací se za chvíli a cinká velkou taškou. Zemljanku nacházím už za naprostý tmy, stejně jako poprvé, pádem do ní. Moc se nezměnila, i těch pár konzerv, co jsme tu nechali, zůstalo. V koute nahmatávám svíčku, kterou jsme tady taky zapomněli. Zemljanka vystupuje z věčný tmy. Dělíme si práci, Ota jde na trávu do postele, já na dřevo. Olina to tu dá trochu do rychtyku. Za hodinku je už zemljanka v pohodě. Ohýnek si praská svoje pičovinky, kterejm nikdo nerozumí. My se válíme ve vonící trávě a Ota, náš velký Suvorov, plánuje:

"Pro zrádlo budem chodit jen v sobotu, jako chataři. Jen zítra skočíme, abysme vydrželi. Oheň bude jen večer a brzo ráno, když bude ještě mlha. Budeme mluvit jen šeptem."

"Už si skončil, náčelníku Bílá noho?" přerušuje ho Olina.

"Já si teď vyměním vložky," říká a vytahuje z tašky flašku rumu. Ota to bere jako chlap. Z kapsičky invazu vytahuje velkou zásobu yastilu a k jeho radosti ho já i Olina odmítáme. Posunujeme flašku rumu jak vagóny sem a tam. Brzo je třeba votevřit další. Naše geniální Olinka vzala celkem čtyři. Ota za chvíli potom tuhne v yastilové poloze a něco si sám pro sebe brebentí.

Hnijeme v naší díře už čtrnáct dní. Tedy hnijeme, chlastáme jak prokopnutý už čtrnáct dní. Z rumu už mi lezou oči z důlků a toužím po pivu. Bože, mít tak jedno chlazený. Ota nechce o pivu ani slyšet. Je moc těžký na nošení a moc nevydává. Rum s yastilem je vydatnější. Jediný chvíle zapomnění jsou na Olině, s kterou se milujem, jak říkaj lidi, vždycky, když chce, ale ta mrcha si to od toho past'áku nejradši dělá sama. Prej z piety. Kráva. Touha po pivě je tak silná, že jednou, když se zase Ota silně zyastiluje, vyrazíme s Olinou do putyky na jedno od pípy. Sune nám ho tlustej prd'ola se zátylkem jak bejk. Za zády mi hraje televize - mor hospod. Dávám si prvního lokana a votřásám se hnusem. Tak tady tu břechku bych nechtěl pít ani v krimu, to je trestající prst boží. Sodoma a Gomora. V televizi za zádama to zachrčí a vozve se Veřejná bezpečnost radí, žádá, informuje.

"Veřejná bezpečnost pátrá po třech mladých lidech. První z nich je Olga Nováková, která uprchlá z dětského domova, kam byla umístěna za napadnutí několika příslušníků Bezpečnosti, druhým z tohoto povedeného trojlístku je neznámý mladík, jehož jméno se ještě nepodařilo zjistit..." a následuje Otův celkem blbej popis. Ty montérky mátlý dobře.

"Třetím a nejnebezpečnějším z nich je..." otáčím se a na obrazovce se šklebí moje držka s vytetovaným jménem a daty narození. Podle nich jsem celkem mladej, já stoletej vůl. "Tento mladík je podezřelý ze spoluúčasti na vraždě, pomáhal k útěku nezletilé Novákové, při kterém zmrzačil a těžce zranil dva muže. Žádáme občany, aby na tento trojlístek upozornili nejbližší Veřejnou bezpečnost. Předpokládáme, že se pokouší o ilegální přechod státních hranic. Dalším hledaným je třicetiletý příslušník cikánské národnosti." Olina u pípy platí a já se modlím, aby si ty sedláci ničeho nevšimli. Ty, jak vypadali, by mřazčili spíš mě. Venku se do mě Olina zavěsí.

"Olinku, já mám takovou radost, žes ho sejmul. Myslíš, žes mu ty kule ukop? Jde to? Myslíš technicky?"

Já z toho takovou radost nemám, to už je aspoň na deset let.

"Technicky, to nevím, ale musí to bejt blbý nemít se kde podrbat," snažím se být vtípnej.

Otu je nemožný vzbudit, tak chlastáme sami dva, trochu posraní. Ráno mě probouzí Otův řev.

"Vy pící vymakaný, co jste tam lezli, vy krávy, vy kokoti!"

Dělám, že spím, ať si to vodsere jen Olina. Tý on moc neudělá. Ale další příval nadávek by probudil i mrtvýho.

"Kdo tady řve? Řekli jsme si, že přes den mluvíme šeptem," říkám rozespale.

Otovi spadne sanice. Zalapá po dechu a rezignovaně si zapálí cigo. Za zády se velkému šéfovi šklebíme. "Vlastně to není tak nejhorší," vyleze z něj za chvíli. "Voni nás budou hledat po Šumavě a u Brna a my jim vemem kliku přes Dunaj."

"No," už je zase plnej elánu: "nakupovat budu chodit já, mě neznají. Vy budete sedět na prdeli a žádný vození na jelením vocase nebude."

Bere si kabelu a za našich proseb - Jelínku paroháči, vem co nejvíc rumu - mizí ve vesnici.

Uplynul další týden našeho poustevničení a mě děsí představa, že Ota chce už vyrazit. Zase lidský ksichty a jiný přiblížlosti. Už jsem si zvyk bejt tady. Hlavní, co Otu žene pryč, je nedostatek prachů. Prachy od Pedráka zmizely v bezedný číši rumu.

"Budeme muset nějaký vydělat," plácá Ota.

"To mi je záhadou jak, pako, všude půdou po naší občance."

"Uvidíš," říká záhadně.

Vyrazíme v neděli odpoledne, kdy se vrací nejvíc chatařů. Snad se ztratíme v davu. Vlasy mám v gumičce, na sucho jsem si obral fousy, takže vypadám jako svůj mladší brácha za svobodna. Já jedu dálkovým autobusem do Bratislavy, Ota s Olinou dorazí stopem. Maj recht, že jsme se roztrhli. Voni ve vraždě neplavou. Nikdo si mě nevšímá, celou cestu čekám, až se někdo otočí a řekne: To je ten vrah. To je on, chyt'te ho. Tipuju mezi spolecestujícíma borečka, kterej by na mě měl. Byli by to skoro všichni. Připadám si jak v autobusu, kterej veze chlapy z první ligy boxu.

V Bratislavě prchám s největším davem z autobusáku pryč. Je tady největší šance kliftonů. V putyce, kterou mi poradil Ota, marně čekám na ty dva kokoty až do zavíračky. Jsem pěkně v prdeli. Kam teď? V tomhle městě jsem v životě nebyl. Nakonec zaležám do nějaký uličky, ve který bliká zašlý neon. Kecnu si k nejbližšímu stolu a něj radši bych zase vylít.

Hospoda je plná bakelitů. Dřív než pingl se jeden z nich ke mně plíží. Předejdu ho.

"Posílá mě Gejza Lakatoš z Mostu, mám něco vyřídit jeho strýkovi," lžu z partesu.

Cígoš, kterej mě přišel zřejmě vyhodit, zklamaně protáhne ksicht. Pokrčí rameny a na chvíli zmizí. Vrací se s rozložitým postarším cígošem, kterej mluví česky.

"Co mi chce?" zahuhňá.

"Vzkazuje, že bude potřebovat asi na čas zmizet."

Bakelit pokejve volskou hlavou a chvíli mě zpovídá. Modlím se, aby Gejza nebyl za ten měsíc, co jsem ho neviděl, zašitéj, ale zřejmě není. Cígoš mě zve ke stolu, pozdějc, když nás vyhoděj, i k němu domů. Dopadám do kouta na nějakou matraci, která příjemně voní myšinou.

Probouzí mě sugestivní představa kafe. Votevírám oči - v malý místnůstce je to narváno rodinou. Starej mě mávnutím ruky pozve na šálek. Ustrkávám ten mok, když vtom spustí:

"Stará říkala, žes byl v televizi kvůli nějaký vraždě. Nechci nic vědět, ale k nám už nesmíš, máme svých průserů dost."

Balím se do invazu a makám na nábreží, kde máme první slezinu. Ani mi to nedá moc práce nábreží najít. Řeka smrdí jako čert. Ota s Olinou už na mě čekají. Nejel jim stop a nestihli to. Den přechkáváme v muzeích a státních parcích. Nic se od tvých dob, Remarku, nezměnilo, klidně chrápej. Když se setmí, táhne nás Ota ke kinu, který má v sobě hospodu.

"A teď ty prachy. Za to, co nám zbylo, nás nikdo nepřeveđe."

"Jak je seženem?" ptám se blbě a Olina se dá do smíchu.

"Normálně, prodáme se."

Čumím zase jak kráva. Jak se dá prodat Olina, to chápu, ale my dva? Že by starý ženský? Před pasáží šmíruje několik nablejskanejch starejch dědků. Jak zmerčí Olinu, začnou hned věřít. Ota si zavolá toho, kterej vypadá nejzazobanější.

"Tak za kolik?"

Dědek zalapá po dechu a při pohledu na Olinu blahem slintá.

"Tristo korun," prohodí.

"Vole, jen za tvrdý a za hodně. Jestli nemáš, tak plav, dá jinej."

Dědek začne něco cintat, ale je ztracenej. Dohadujou se na padesáti dolcích. Ota fasuje třicet, dvacku dostane Olina ráno. Dědek si ji hned vodvádí.

"A teď my," říká Ota.

Ale máme to v druhým patře. Lezeme do baru, kterej je narvanej.

"Kurva, Oto, to snad ne," dochází mi to.

Buzici.

"Vole, to bys nechal Olinu vydělávat samotnou?"

Přijmu rezignovaně svůj kurevskej osud. Ota mizí u baru a vrací se za pět minut.

"Tak kterýho chceš, vole?" a ukazuje k baru, vodkad' se na nás zubí dva voplzli buzici.

"Ty kundo z ryby a za kolik pudu? Abych věděl, na kolik mě ceníš."

"Tři stovky, vole, to de, ne?" rozplývá se nad svým obchodem.

"To de, vole, ale já jsem ještě panna."

"Neboj, to nebolí, jen to trochu píchne," uklidňuje mě, prvníčku.

Buzik se do mě zavěsí a zálibně mě hladí po prdeli. Bože, dej, ať je ráno. Má přepychovej kvartýr a nalejvá mě koňáčkem, ale já cejtím, že se dneska nevožeru, i když bych to tolik potřeboval.

"Nepudeš se vykoupat?" ptá se.

Zkouším ho ukecat ještě na koňak, ale chce si za svoje prachy užít. Beru si flašku s sebou do koupelny a jen tak z láhve ji dorážím. Vopice, i když ne tak velká, se dostavuje. Vracím se a buzik se dá do vocucávání.

"Kurva, tak tohle ne!" zařvu na něj, až se mu zmenší boule pod županem.

Lehám si na gauč, ale buzik si mě votáčí na břicho. Je celej dychtívej a já bych ho nejradši zabil. Najednou mi ho začne prát do prdele. Kurva, to je bolest. Lezu po zdi a buzík mi šeptá do ucha:

"Neboj se, to nebude bolet, jen trochu."

I přes tu šibenici se dám do smíchu.

Tak, přesně takhle jsem přemlouval posraný panny, když nechtěly. Jak se zasměju, buzik do mě vjede. Teda lidi, chutná to stejně, jako by vám někdo rval násadu vod koštěte do prdele. Možná ještě hůř. Buzik nade mnou spokojeně oddechuje a prcá mě do prdele, a pak že je to okřídlený rčení. Konečně buzik teče a mně se páře prdel ve švu. Shodím ho ze sebe a jdu se vyblejt na hajzl. Pak sedím u stolu a chlastám mu ze zásob až do rána.

Ráno se scházíme zase na nábreží. Oba dva už tam strašej. Ota se tváří lhostejně, Olinka jen svítí.

"Tak si představ, Oline, že jsme vůbec neprcali, jen mě svlíknul, umyl jak děcko a pak jsem musela nahá tančit. Byl děsně hodnej a nechal si říkat Béd'ó. A co ty?" ptá se s nevinným ksichtíkem.

"Ale celkem dobrý, natržená prdel, tři kila hnusu a chlapa nahatýho chci odedneška vidět jen v márnici."

Ploužíme se bratislavskejma ulicema.

Nádraží je vyzdobený zas na nějaký výročí. Kolik jich asi slavěj, napadá mě.

Konečně vlak a placatá krajina za oknem. V Komárně se rozdělujem, já s Olinou jdeme do putyky na ty jejich patoky, kterejm říkaj ty blbouni pivo. Mám strach si ho dát. Dostat tak s natrženou prdelí vod buzika sračku, to by byl snad můj hrob. Ota mizí za tím kámošem, kterej by nás měl převíst. Tak ještě pár hodin, a když Bůh dá, zmizíme z tohodle bordelu do bordelu jinyho. Co narobíme. Nestačím dopít ani ten první patok a Ota se vrací.

"Kurva, průser. To pako je zase v pakárně a ta kráva jeho máma něco řvala, že za to můžou takový jako já. Prej de zavolat fizly. Řvala jak kráva, píča jedna. Máme tedy dvě možnosti, buď to risknout a přejít od oka, ale to znamená dvoje hranice. Druhá věc je vrátit se do Prahy, sehnat balík peněz, přejít do Polska, tam koupit falešný pasy a přejet do

Švédsko. V Polsku mám několik dobřejch kámošů, který nás schovaj a pomůžou sehnat ty pasy."

"Takže zbejvá sehnat jen ten balík?" skáču mu do řeči.

"Moje babka má doma originály Tichýho a Zrzavýho. Za to bude prachů až dost."

Bez dalších keců se rozhodujeme pro druhou verzi.

"Ale jak se vodsud' dostaneme, jestli ta kráva zavolala fizly, tak nás vyberou rovnou z vlaku."

Ota jen mává rukou. Platíme a jdeme za ním. Před loděnicema už chápu, jak chce zmizet. Obcházíme auta a Ota zkouší dveře. Konečně jedny povoloujou. Děláme s Olinou, jako že se objímáme. Ota zatím spojuje dráty pod palubkou. Auto spolehlivě naskočí. V Bratislavě měníme fáro. Holt jistota je jistota. Dalšího žigulíka si půjčujem v Brně. Je růžovej a na zadním sedadle leží taška, v který nachází Olina flašku bechera. Asi prezent. Z morálních důvodů jsme se ho rozhodli s Olinou vypít. Bože, ten je dobrej. Za Bosonohama se už z okýnka ozývá náš perfektní duo zpěv. - Policajty v zádech mám / hovno jim dám. Bože, já se mám / policajtům nakakám.

Do Prahy dorážíme večer. Ota má klíč od kvartýru Kotěte, kterej je na cvičení. Snad nám ta doba bude stačit, abysme sehnali prachy a zmizeli do Polska. Kotě je geniální. Bar má plnej a na magiči Plastiky.

Ráno Ota vymýšlí plán: Já puđu za Rákosníkem zjistit cestu do Polska. Měl by ji znát. Od těch dob, co mu sebrali pas, byl v Polsku nejmiň desetrkrát, Ota jde vorazit babku a Olina půjde ořukat jednoho veksláka, kterej by moh mít tolik peněz pohromadě.

"Dej na něj bacha, kšefty s ním jdou, ale říká se, že chodí bonzovat," radí jí Ota.

"Neboj, toho já zmáknou," směje se mu.

Beru si ze skříně Kotěte montérky a brašnu s vercajkem, kterej má na fušky. Takhle si mě snad žádnéj polda nevšimne. Zmizím v davu pracující třídy. Jaká třída jsme asi my?

Rákosník jde do kolen.

"Vole, kde se tu bereš? Ty kokote, vždyť tě hledaj kliftoni celýho malýho sajúzu. Kurva, tolik lidí bylo kvůli tobě na fizlárně. Prej si někoho hodil pod vlak a přizabil nějakýho vola z děcáku. Kurva, ty řádíš, psanče."

Vleče mě do nějaký putyky, kde sedej stejný lidi jako my v montérkách.

"Kurva, ale když prej byl naposled Hašiš na fizlárně, tak mu prej řekli, že vraha už maj, že by ses měl přihlásit jako svědek a říct, že jsi vzal pali, protože ses těch modráků bál. Pak máš šanci dostat miň."

Chudák Josef, tak už to má spočítaný. Chlastáme kozla a z Rákosníka leze cesta jak z chlupatý deky. Má strach a já taky. Domů se už jen potácím, ten kozel má sakra grády. Ota už na mě čeká.

"S obrazárna je to v pohodě. Babka chodí každěj den k nějaký krávě na drby a klíč mám. Kurva, kde je ta Olina?"

Čumíme na hodinky.

"Už by tady měla bejt."

Sedím v rohu u magiče, kde někdo vykřikuje, že má zácpu. Já mám sračku a láhev rumu zakoupenou po cestě. V deset večer už nám to začíná bejt jasný.

"Snad jen potkala někoho známýho a setnula se," namlouvám sobě i Otovi.

Pak se propadám do náruče rumíka. Je kouzelněj. Jedinou jeho starostí je dobrá úroda brambor. A vůbec nechce za hranice, rumíček můj.

Někdo se mnou třese. Ten Ota je holt vůl. A korunovanej. Je pět ráno.

"Oline, vstávej, Olina se nevrátila, pudem se toho sviňáka zeptat, kde je."

Lidi se cpou do tramvaj, běhají, spěchají. Náš kokot tyhle starostí nemá, vylízá až v sedm se ženou pod křídlem a s kočárkem. Jak zmerčí Otu, naskočí mu bílá.

"Je, ahoj, Oto, to je překvápkó."

Kurvička vedle něj nervózně přešlápne.

"Kde je Olina?" ptám se.

"Oto," třepe ze sebe ten buzerant, "jak přišla, hned se objevili fizlové a lizli ji. Já za to nemůžu, fakt, no proč bych to dělal, vždyť si to u nich můžu vyžehlít jinak, nech mě, di pryč," a kryje si držku.

Jeho kráva ječí jak siréna. Ota jí dává pecku. Jde k zemi. Veksl se odkreje, aby jí pomohl, a Ota toho využívá a posílá ho taky k zemi. Od vchodu startuje nějakěj děláš a chce Otu sejmout zezadu. Dávám mu stolku a v letu ho беру nohou na pupek. Hekne a nemíní se zvednout. Ani se mu nedivím. Ota zatím katuje veksla na zemi. Pravá, levá, pravá. levá. Už ani neřve. Kolem se už seběhlo slušně lidí, tahám Otu pryč. Nechává se celkem bez problémů odvíst. Pak se mi ale vytrhne, běží zpátky a nádherným bodlem posílá kočárek na zem k jeho milým rodičům.

Hned za rohem bereme tramvaj a u Ruzyně auto. Ota to pálí k Teplicím sto padesát. Víc už ten žigulík nedá. Jestli nás teď nesejmou, tak už nikdy.

Těsně před Teplicema, ve vesnici, kterou projíždíme stejnou rychlostí, zahlídnu, jak do volhy naskakuje několik zelenějch kretěňů. Nemaj šanci. V Teplicích vyskakujeme z fára a až za rohem nás zastihuje siréna. A vyhulte.

Stojíme zase před pastřákem a nevíme, jak dál. Kurva, jak se spojit s Olinou? Konečně se ve vokně objeví nějaká holka. Ota jí začne mávat jak větrnej mlýn.

"Tu znám, spala s Olinou na pokojí," říká Ota.

Holka mizí a za chvíli mřížovaným okýnkem, asi hajzlu, vyletí malej papírek. Ota se po něm vrhá a já mu přes rameno čtu:

"Olinu přivezli včera. Když ji vedli na výslech, proskočila v pátým patře oknem, zdrhněte, kluci."

Čtème to podruhé, potřetí, postý a nechápeme.

Sedíme v putyce, brečíme, pláčeme, řveme jak starý kurvy. Je to kec, Olina žije, vy svině, řve to ve mně. Pijem rum z puřlitr. Pak se asi pereme s někým, ale nevím to jistě, jsem obklopeněj mlhou, která se netrhá. Ahoj, pakouši, objímáme Olina. Neboj, to nebolí, jen to píchne, pojď za mnou, Olinku. Je to tady pěkný, už tady chodím skoro celej den a

žádnýho fízla jsem tady nepotkala. Jen Lesní muž, kterej šel okolo, se ptal, kdy přijdeš. Máš se tam na to vysrat, nestojí to za to. Přijď, Olinku, je mi tu smutno. S tebou tady bude aspoň sranda. Plyn voní, neboj, pojď, přijď. Jen do tý židle kopni a překročíš práh, otevřeš dveře. Víš, co je tady kluků? A dost jich znáš. Máme tady hospodu a taky kapelu. Jen čekáme. Až přijdeš, necháš narazit sud. Lesní muž vykopne a ty dáš branku a žádný fízlové se nezeptají, jak to. Přijď, Olinku, vlaky jezdí rychle, mosty jsou vysoký, vždyť to znáš. Když utečeš, budeš mít třeba víc svobody, ale zase přijdeš o lidi, hospody, o všechny, o všechno. Budeš svobodný, ale mrtvý mezi cizíma ksichtama. Mezi cizíma hospodama. Život končí tam, kde začíná tvá svoboda. Jsi jak hlubinná ryba. Když ji vytáhnou v síti, roztrhne se změnou tlaku. Jediná cesta vede sem za mnou. Pojď, přijď, čekáme tě, dávám ti východiško ze všeho a navždy. Olinku, jinde a jinak neexistuje, není, je prázdné. Všude a ve všech hlavách je prázdné. Odcházíme, abysme tady žili, hráli, byli. Pojď. Tvá cesta jinam nevede. Přijď, budeš šťastnej, Olinečku. Probouzím se. Kolem je tma a příšerně to tu páchne. Ležím v nějaký stoce, jsem poblítej, posranej, a daleko od Oliny. Oto! řvu do sraček kolem sebe. Smrad je mi odpovědí. Zavírám oči a chci slyšet zase Olinu. Ale místo jejího hlasu slyším šilený smích tý krávy. Přijď a nebud' posranej. Podruhý se probouzím, když už se znova stmívá. Ležím ve škarpě, pět kroků od cedule Teplice. Oto, Oto, ty kurvo, řvu do posranejch trnek, ty svině, ty kurvo zasraná, ty čuráku, ty krávo, kam jsi zmizel, proč jsi mi utekl? Kam, ty hade počmáraněj? Hrabu se na silnici, několikrát si přitom rozbiju hubu. První auto staví. Je to Beran.

"Nazdar, pičo, co ti je?" Dívám se na ruce, který jsou samá krev. Vyhrnuju rukávy a na tepnách jsou hluboký otisky mejh zubů. "Pojď." Beran mě hází před Klostrdlou a já znova na Jezeráku usínám. Probouzí mě děsná kosa. Bude pomalu půlnoc. Jdu k Olinině baráku, ani nevím proč, asi tý svini matce vyrazit zuby. Je ze mě psanec a vrah. Úplnej a dokonalej. Chci vidět krev a slyšet tu kurvu řvát bolestí. Několikrát si rozbíjím hubu na rovným chodníku, kterej se podle zvedá a dává mi dlažkama přes držku. Objímám lampu, na kterou jsme s Olinou kdysi vylezli a hlásali spásu všem starejm kurvám. Pak nás sundali fízlové. Objímám trávník před Jednotou, kde lehávali Lesní, Olina a já. Teď je řada na mně. Kruh se nesmí přerušit. Je řada na mně a vy jste v hovně. Jste v prdeli bez východiška a na mě čeká Olina. Před barákem je narváno. Jdu k tomu shluku, protože je v něm matka - kurva. Vchod do domu je popsaněj sprejem, lidi řvou, pobíhají, kecají. Na dveřích je napsáno: Tady bydlí kurva, co zabila svou dceru. Rozhrnuju dav, abych tu svini moh dobře natankovat. Lidi se roztoupějí a já vidím, jak se v průvanu dveří houpe Ota, zavěšeněj za krk na solidní šňůře. Za zády se ozve houkačka. Probíhám zadním vchodem do klidný ulice. Je konec. Všem je konec. Všem, všemu, navždy, jenom lidi sedějí a čumějí. Sedám si na kamennej schod Boučeků, chumlám se do invazu, protože je zima. V zimě se špatně umírá. Vytahuju chladný tělo žiletky, která nic neví. Řez vedu hluboko přes zápěstí. Začínám na hraně tak, aby žiletka bezpečně přešla na zelenou cestu života - tepnu. Mezi prsty mi protéká nějaká teplá tekutina. Moje. Jsem samozásobitel teplý krve, pojďte si načepovat, je jí dost pro všechny. Pravou řežu od vnitřní strany. Na tuhle ruku jsem byl vždycky levej. No byl. Zajeđu do starý jizvy a žiletka vytrhne kus masa. Olinko, Oto, už jdu, nalaďte kejtry, dofoukněte mergli, umyjte píp. A narazte, ať u vás nemám takovou žízeň jako tady v těch sračkách z krve.

Probouzím se a slyším nějakěj přiblížej hlas.

"No to je dost, že ses probral, bylo to o fous." Hlas mě fackuje. "Prober se, prober se, slyšíš mě?" Otevírám oči a čumím do ksichtu mladýho doktora.

"Nazdar, Olino," říká mi.

"Tak to spustíme, ne?"

Za dva dny už jsem celkem fit. Doktoři se hádají s policajty, jestli mě mají odvést do pakárny nebo ne. Nakonec vyhrává jako vždy, ty lepší. Dostávám samostatnou celu na druhým patře. Je to vazba. Asi za hodinu mě odvádějí na první výslech. Sedám si na židli proti starýmu kokotovi v civilu.

"Podívej se, Oline," začíná důvěrně. Nastřádávám si sliny, pomalu je pouštím koutkem a padám na zem. Je to přesně to samý, co jsem ikrát viděl v pakárně. Za chvíli už mě odnášejí. Znova začíná kolotoč - doktor, fízlači. Nechávej mě už několik dní v klidu na cele. Asi třetí den po tom mi otvírá bachař s nějakým muklem vrátka.

"Je sobota, uděláš chodbu," říká mi ten mukl. Bachař už otvírá další vrátka. Seru jim na podlahu a mukl mě za to prcá.

"Vyhul, ty kokote," oči se mu v údivu rozšiřují.

"Co si myslíš, sajrajte?"

"Nic," skáču mu do řeči, "ale až to řeknu Pedrákovi, tak on ti to vysvětlí." Muklem to cukne.

"Kurva, promiň, kámo, ty znáš Pedra? Nejseš ty tady s Josefem?" Mlčím.

"Nojo, to je průser, Josef vypadá na zhoupnutí, víš o tom?" Krčím rameny.

"Zaved' mě někam, kde bych sehnal nějakěj střep skla." Kroutí se jak žízala, ale nakonec mě vede do místnosti, kde je stůl, židle a skoro rozbitý okno. Tabulka drátěnýho skla, jen jen vypadnout. Večer ne a ne přijít. Konečně houkají večerku a bachař odemyká postel. Ještě chvíli a pustím si konečně zase žilou.

Uplynul další tejdén a rány na ruce, i ty poslední, se trochu celěj. Jsem teď hlídanej dvacet čtyři hodin denně. Konečně mě vlečou na novej výslech. Policajt mi nabízí startovací cígo.

"Podívej, Oline, ty potřebuješ léčení a já protokol. Soud s Pedrákem i s Josefem čeká jen na tebe. Dohodnem se, já to s tebou sepišu a ty pudeš na léčení." Smolíme protokol a trvá to zatraceně dlouho. Druhá krabička na stole je prázdná a opuštěná jako já. Josef, Pedro, vy máte právo soudit, jaká jsem svině. Snažím se nebejt a krabička na stole je tak sama jako já. Převoz do Bohnic probíhá celkem bez problému. Známí doktoři mě vítají jak ztracenýho syna a asistují při sundávání klepet. Jsem doma, místo toho, abych byl u Oliny a Oty. Je mi na blití. Jsem sráč.

Na Pedrův soud mě nevezou, jen mi pošlou papír, že Pedro dostal osm let, já jsem zproštěnej všeho, jelikož jsem pako. Na Josefův proces mě vezou.

Přivádějí bílýho a hubenýho Josefa. Usměje se na mě, ale není to veselý. Prokurátor čte obžalobu, která je dlouhá jak román od Dumase. Jedno mě zarazí: Josef se pokusil o přechod hranic, při kterým těžce zranil pohraničnicka a zabil psa. To je provaz. Probaha, proč ještě žiju? Mě čte mezi obžalobou. Pomoc při vraždě, pomoc při útěku, kterej skončil

sebevraždou, napadení vychovatele, krádeže aut atd. Josef se znova usměje, teď už je to josefovský, pravdivý. Na něco se mě ptají, ale primář mě většinou moc mluvit nenechá. Nakonec má projev o tom, jaký jsem pako, a já ho беру - snaží se. Soud se bere k poradě, která trvá věčnost. Vracej se, nasazujou si čepičky debilů. Josef dostává provaz, já ústavní léčbu.

"Chcete k tomu něco říct?" ptá se soudce Josefa. "Ano, že mě chytli už sto metrů v Německu, že svojí střelbou ohrozili životy v německé vesnici, která byla od nás dalších sto metrů. Že jsem byl při výslechu mučen stejnými metodami, jaké mělo gestapo. A že vás nenávidím a milost si strčte do prdele." Fízlové se na něj vrhají s obuchama.

Vytrhávám se primářovi z rukou, běžím k soudci a řvu mu do jeho odporného ksichtu: "Ty svině, do roka a do dne. Ty kurvo ruská, já žiju a vlastníma rukama ti zakroutím krkem."

Zalapá po dechu a já si nechávám nasadit kazajku. A jsem k smíchu. Strašně k smíchu a sám.

Vlak stává v Klostrdlé. Vyskakuju a jdu do hospody. Tentokrát oči nezavírám, je to zbytečný. Další tři roky v prdeli. Už ze mě bude starej dědek. V hospodě už skoro nikoho nepoznávám. Koho taky? Sunu se proto k Boučkům. Packa mě zdraví, ale ruma nesune. Dostal echo, že nesmím v žádný hospodě alkohol.

"Nazdar, Oline, to není možný," sere se ke mně Pejza a za ním Špína. Jen ti dva se nezměnili. Piju z jejich tykadel. Pejza referuje. Cukr se vrátil, byl tady tejden a na prvního máje pochcal a zapálil ruskou vlajku. Dostal znova trojku. Haš sedí za příživu, ale za rok je doma. Kuplíř dostal pětku.

"No, a já jsem si ráčil odsedět roček za vaší nepřítomnosti, veličenstvo," doplňuje ho Špína. "Ale je tady spousta mladejch a nezkažených, takže to zase rozjedem, ne? Marakaná čeká na velkého Špínu." Večer jdu k holkám. Maj novější byt a dvě přiblblý děti, který po mně furt lezou. Zakroutit jim krkem. Na hřbitově je malej náhrobek a na něm fotka Oliny. - Spi sladce, napsali pod ní ty kretěni, a Olina chlastá s Otou a má recht.

Za měsíc je to jasný, mám pas s mojí fotkou a cizím jménem. Jugoška čeká jen na mě. Platím naposledy Packovi a jdu na nádraží. Naposledy se otočím po malomocnejch a utřu si slzy boláků lepry. Tak čau a zejtra. Před vratarna na mě čeká Špína.

"Můžu jít kus s tebou?" Chvilí jdeme bez keců a pak Špinavej spustí. "Oline, já vím, že bereš pali. Ten pas jsem měl původně dostat já. Pak sem si ale řek, že by to bylo zbabělý, že se vrátíš ty, je tu Pejza, zase dáme dohromady partu a budem přežívat. Odseděl jsem si to, zase je pohoda a teď chceš vzít pali ty, Oline. Jestli to uděláš, tak jseš sráč. Nic jinýho než sráč. Ani za to hovno nestojíš. Ty musíš zůstat, slyšíš?" Obrací si mě za rameno. Dávám mu pěknýho háka, jaký dával svého času Josef. Jde k zemi a z nosu mu chčije krev. "Oline, budeš svině, jestli to uděláš. Zbij mě, ale zůstaň."

Posílám ho znova na zem. "Seš sráč! Jiný za tebe visej, seděj a ty odjíždíš, sráči!" Potřetí jde k zemi a já ho obdivuju, kde se v něm bere síla zase vstát. Když se mu to znova podaří, stelu mu preventivně. Je celý špinavej od krve, která mu už chčije i z huby. "Ty sračko, jen si bouchni do člověka, kterej není sráč jako ty. Ani za tu ránu zpátky mi nestojíš. Slyšíš, ty kundo z ryby?" řve a nastavuje mi znova svoji držku. Využívám toho k háku, kterej moc neumím. Rána se jen sveze po bradě. Napravuju to nohou na kule.

Špína se prohne, ale rvát nepřestane. "Teď ses King a Josef visel za koho, sráči, no?" Kopu ho do tlamy a cejtím, jak chřuply zuby. Konečně jsem se trefil.

Vlak přijíždí přesně. Vybírám si kuřák, pohodlně se usazuju a rukou si čistím špičku boty, která je od krve.

Paříž 28. a 29. října 1983

Děti cest

T I B I M U

Jenže slunce nás vylepšilo. Člověk může říct, že slunce je často velký žlutý prášek od nebeských psychiatrů a podává se, aby se zahnal smutek a nastala nálada. Slunce je někdy lepší než švýcarský Noveril nebo americký HCI. Slunce je také žlutý froté ručník, který nás sám utře, a jak fén, který nás vysuší. Slunce nám také skočí do srdce a ohřeje nám ho, když ho máme studené jak psi čumák.

OTA PAVEL

Olin vystoupil z autobusu Čedoku, vytáhl krabičku zmačkaných Marsek a s chutí si zapálil. Jeho čtrnáctidenní spolucestující za šest tisíc tvořili hloučky a nadšeně básnili nad španělskou lehce nadýchanou architekturou, nad nazelenalým mořem. Jejich děti, poněkud inteligentnější, se sháněly po zmrzlině a koka-kole, protože vedro bylo vražedný. Z hotelu vyšel malej uhrovítek studentík, kterej zájezdu velel.

"Přátelé, přátelé," vykřikoval kleštěneckým hlasem, "do hotelu budeme moct až za půl hodiny, tak se nerozcházejte. Po té půlhodině dostanu klíče, které vám vydám, a vy mně zase odevzdáte pasy, abych vás mohl přihlásit." Studentík si důležitě povytáhl kalhoty a zmizel zpátky v hotelu.

Olin si zapálil novou marušku a vešel do hotelu. Jugoš za pultíkem se na něj usmál.

"Taky Čech?" zeptal se Olina a hned svoji otázku přeložil do němčiny. Nepočkal na odpověď a pokračoval: "My se vždycky sázíme, jestli s Čechama přijede jako vedoucí ještě větší hovado než minule a kolik vás uteče. Ale tenhle nově je tedy super jasnej favorit na obr blba. Ten má šanci tak..."

"Nedal by sis pivo?" přerušil Olin jeho sázkařský tendence. Jugoš uznale pokejšoval hlavou a z lednice za sebou vytáhl dva lahváče. Zručně je otevřel o roh stolu a jedno podal Olinovi.

"Plzeň to nejní," Olin se napil a jen stěží zdržel škleb, který mu deformoval ksicht. Takovou břechku nečepujou snad ani na Slováci, pomyslel si. Zapálil si novou cigaretu a po pultu strčil před Jugoše pas.

"Přihlas mě a dej mi klíče."

Jugoš se dal do smíchu:

"Tak ty seš první, minulej rekord je osm, jen do toho." Podle pasu zkontroloval seznam a dal Olinovi svazek klíčů s velkým kovovým číslem.

"Bydlíš sám. Přijď zase na jedno, budu ti vyprávět, jak mladej řádl." Olin sbalil klíče, vzal tašku a stoupal do prvního patra. "Tak první věc je z krku," pomyslel si. "Pas mi zůstal. Teď ještě stovka dalších a snad to klapne..." Na pokoji se zamknul, z tašky vytáhl tubu s pastou na zuby a nůž. Tubu rozpáral na boku jak velkou rybu a z útroby jí vyndal ruličku, zabalenou v igelitu. Když ji pečlivě omyl, prosvítalo přes obal sto marek. Další menší kolegyně stovky se tlačily za velkou. Roztrhl igelit a bankovky schoval do pasu.

Rozhlídl jsem se po místnosti a připadal si jak v blbý detektivce. Kam ty prachy a pas strčit, všechno mi připadalo tak nápadně praštěný, že by to musel najít každé vřel. Pod koberec, mezi žebra topení, za obraz, pod slavník, všechno je debilní; až na hajzlu jsem našel malý čtvereček ve stěně, který šel otevřít. Sloužil při opravách vodovodu. Zastrčil jsem pas co nejhlouběji do skelné vaty a cítil, jak se drobkounké střípky zakusují do kůže. Zavřel jsem víčko a zkoušel ty střípky vymýt.

Vtom někdo rázně zabouchal na dveře. Vykleštěný hlas vykřikoval moje jméno. Nechal jsem ho chvíli řádit a pak otevřel. Uhříky ve tváři byly rudé vztekem, jen velký na čele se bělal, přeplněný hněsem. Potřeboval by už vymáčkout, napadlo mě. Asi na to nemá čas. Měl jsem svědivý pocit v prstech přistoupit k němu a vymáčkout ho. Nápad mě rozesmál.

"Čemu se smějete, okamžitě mi odevzdejte pas. Přihlásit vás mohu jen já, od toho jsem tady."

"Ještě něco, anebo to je všechno?" zeptal jsem se. "Prozatím všechno. Váš pas," natáhl ruku. Zavřel jsem mu dveře před nosem. Vysoký hlásek, který zůstal za nimi, přeskakoval z céčka do áčka.

Olin vytáhl z kabely plavky a malý camradlo, z kterého vykukovala špička teleskopu. Tašku kopnul pod postel a vyklonil se z okna. Vejška pod ním nebyla tak strašná. Stoupl si na parapet a skočil. Dopadl na všechny čtyři jak kočka. Otrel si ruce. Z velký dálky k němu doléhal hlásek: "Okamžitě mi vraťte pas, nemáte právo." V malém krámku jsem si koupil litřík červeného a nějaké oplatky a zahrnul směrem na pláž. Byla narvaná naháči, kteří si tělo na těle užívali dary léta. Dary léta a moře, které si mohou dovolit, když jim to někdo dovolí. Třeba za flašku... Ne, zakázal jsem si na to myslet už v autobuse. Je to debilní nadávat, nadávat něčemu, co jim asi vyhovuje. Jak jinak by to mohli tak dlouho snášet. Ne, nemyslet na to. Proč kritizovat šťastné, proč? Kdybych to jednou chtěl napsat, tak tam ten otazník nedám schválně. Nechal bych to "proč" ležet na bílé ploše papíru jen tak, jako patník na silnici, který se taky neptá, proč zrovna vedle něj musí ležet mrtvola. Olin prošel pláží, kde na něj mávaly paže několika lidí z autobusu. Proč? Pláž končila přechodem písku ve skály, na kterých bylo naháčů podstatně méně. Procházel mezi nimi, skákal přes kameny, napůl utopené v moři. Konečně se skály uvolnily a lidi zmizeli. Olin si sednul, zapálil retku a čuměl na nekonečnost moře. Blbý moře, slaný moře, plný kudrlinek jak prstýnky ve vlasech. Jsi jen blbý moře, blbý a hloupý, smál se Olin a převlíkal se do plavek. Připadal si stejně jako jeho pradědeček, který taky třeba stál zahalený v kůži a nadával tak, aby ho neunesla podmanivá nekonečná krása moře, pak připlula velká ryba a spolkla ho.

Odrázel jsem se a skočil do vln pod skálou. Vyplaval a z kníru odfoukl vodu. Udělal jsem několik temp, pak se rozhlídl, jestli se někdo nekouká, a vodu ochutnal. BYLA SLANÁ!

Olin se vyplaval a vrátil se na svůj kámen. Chtěl nahodit prut, ale rozmyslel si to. natáhl se na břicho, do koutku si zastrčil marušku a napil se teplého vína. Za chvíli usnul.

Probudilo mě tisíce píchání v zádech. Cítil jsem, jak se mi jehličky slunce zarývají do kůže. Převalil jsem se na břicho a protíral spánkem splepené oči. Pomalu se zjevovaly věci: moře, kameny... bílá skvrna vedle mě na kameni se zaostřila do těla přenádherne holky. Lehl jsem se, znovu oči zavřel, ale smích mě donutil je otevřít. Opravdu vedle mě leželo přenádherne nahé stvoření. Spadla mi sanice a na kamenné držce jsem se snažil vyladit něco jako úsměv. Muselo to vypadat strašně. Vedlejší kámen se zasmál ještě víc.

"Dej mi napít toho uvařeného vína," řekla si mořská panna německy. Podal jsem jí zteplanou flašku a moje oči, jako by nepatřily mně, bloudily po černém klínu blondýnky. Napila se a vrátila mi láhev. Dal jsem si velkého loka.

"Šoupnem se do stínu?" ptá se znova. Kejvu hlavou. Sedíme ve stínu, hulíme a chlastáme. Zjišťuju, že ta moje němčina není zase taková sračka. Bere mě za ruku.

"Pojď si zaplavat." Vstávám a plavky mě tlačí zpátky na šutr. Sundávám si je za perlivého smíchu mořské... panny tam už neumím přidat. Plaveme a objímáme se ve vodě a já myslím na mořské želvy, které se milují čtyřicet hodin, tak dlouho, že když přestanou, některé vysílením umírají, a ty, které to přežijí, mnoho dní potom nejsou schopné pohybu. Chtěl bych být želva a umřít. Ale jsem jen přihloupěl člověk, a proto znovu vylejzám na skálu, cintám nesmysly v řeči, ve které neumím myslet, neumím se smát. Dopijme flašku a mořská se mě ptá: "Nepudeme na pivo, Olin? Říkám to jméno dobře?" Ne, ale to je jedno.

Prošli jsme zpátky pláží sardinek a sedli si na terasu nůbl putyky a hotelu.

"Dvakrát pivo," houkla na pingla hlasem, který je zvyklý v hospodě poroučet. Tlustej pingl přinesl dvě papíva.

Zhluboka jsem se napil. Ještě jsem neutek a už dělám takový píčoviny.

"A Olin, to je ruský jméno, ne," ptá se mě.

"Asi."

"Jak je to vůbec u vás, u nás se furt v novinách mluví o útisku, disidentech, zavřenejch, je to pravda?"

"Proč neodpovídáš?"

Zase to "proč" a tentokrát s otazníkem. Co si to vůbec ta husa dovoluje, ptát se "proč" s otazníkem, co jí mám říct? Že ty lidi, kteří jsou zavíraní a protestují, jsou ti jedni a ti samí, že zbytek mlčí, protože má děti, postavení, práci, kterou mají rádi, normální lidskou touhu po chatě, autu, majetku a jiný debilně nutný chutě? Mámi říct, že jsem se snažil nemlčet, ale když šlo do tuhýho, tak jsem se poslušně zařadil do stáda, protože strach z kriminálu byl silnější než já?

"Četla jsi Kafku?"

"Ne, ale Marxe. Patřej ti dva k sobě?"

"Ano, ti dva psali pro sebe. Bez Marxe nepochopíš Kafku a Marxe bez Kafky." Usměje se na mě.

"Seš moc složitý."

Dáváme si nové pivo, když se pod terasou ozve vykleštěncův hlas:

"Okamžitě mi vraťte pas," poskakuje pod terasou studentík. Má chuť vymáčkout mu uhříky pěstí.

"Krajan?" ptá se zase dcera Kafky a Marxe. Vlastně syna K. a M.

"Jo, ale blbej." S panovnickým gestem si panna žádá pingla a upozorňuje ho na uhříka. Pinglík na pero vybíhá a uhrymizí a zůstávají v mé tváři jako Kainovo znamení.

Dáváme si nové tykadlo a moře se halí do temného hávu cudnosti. Vypráví mi o Německu, o jeho bezpráví a výhodách, kterých je zatraceně málo, o hnutí zelených, ve kterém dělá můj krajan, o hnutí, které bijou policajti. Vypráví a vypráví a já vím, že mluví druhý břeh moře, který spí v černi, na druhém břehu, který neznám. Druhý břeh je nekonečný, je tam, kam přijdu až po smrti; ale kam přijdou oni? Skoro mořské panny? Přeju jim to, ale nezaslouží si to. Přál bych jí žít tam. Dívám se na její filmovou tvář a malý mozek, anebo je to opačně: můj malý mozek se dívá na její svobodnou hlavu.

Nevím, nevím, a dvaatřicet českých pánů sklání hlavu na Staromáku, přes který jde hlídka VB se dvěma PS-VB a jedním psem. Nevím, ale tuším, že odejdu, a utíkám tam, kde mě nikdo nikdy nepochopí. Je umění nechat se zavřít? ptá se Vaculík Havla a já se ptám: je umění zůstat, nebo jít??? Dávám si nové pivo a slibuju si, že už o tom nebudu přemýšlet. Už je moc pozdě nad tím koumat.

Pivo je hnusný, ale mozek uklidňuje. Mořský o něco rychleji. Oči jí svítí a plácá nesmysly.

"Pudeš se mnou spát?" ptá se. Kroutím hlavou a ona krčí rameny.

"Škoda, líbíš se mi, ses nějaký nemocnej, že nemůžeš?" Kroutím znovu hlavou. Tentokrát lžu. Jsem nemocnej - na hlavu. Balím si camradlo. ale panna mě chytí za ruku.

"Nechod', prosím tě, nechod'!" Vede si mě na pokoj jako úlovek z polovačky. Ale je krásná a to bude to hlavní. Krása, a na mozek se vysrat. Svliká se a dva rozkošné prsíky se jí pohupují do rytmu. Líbí se mi čím dál tím víc. "Pojď..."

Olin opatrně odstrčil blondatou záplavu ze svého ramene. Popotáhla nosem jak malá holčička, které berou hračky.

Usmál se na ni a zpod postele vytáhl hromadu zmuchlancejch hadrů. Oblékl se a opatrně odešel. Vrátný v kukani na něj spiklenecky mrknul.

"Člověče, jak to děláš, je tady už měsíc a zkoušelo to s ní snad sto lidí, a nikomu nedala. A najednou tobě dá a ještě za tebe platí. Vy Češi musíte být dobrý koně. Ale tohle byla náhoda, my Jugoslávci jsme stejně lepší."

"Jo, to byla náhoda," krčím rameny a nechávám ho rejpat se problémem, kdo je lepší kůň. Špina by mu to vysvětlil.

V hotelu, kde jsou ubytováni šestitisícoví, vrátný není. Nemají marky, tak na co. Olin proběhl ztemnělými chodbami a vklouzl do svého pokoje. Roztáhl se na posteli a zapálil si retku. Chutnala německy. Po chodbě se rozběhly kroky.

Kurva, nezaml jsem, napadlo Olina. Ve dveřích se objevila uhrovitá tvářička a za ní sedlácká plná ovaru.

"Tak ten pas," natáhl uhřík vítězně ruku. "Když nám ho dáte hned, nebudu informovat naši ambasádu a žádat pro vás patřičný postih." Olin se natáhl pro popelník a odklepl si. Cítil, jak se mu klepe ruka. Rozhodl se, že se s nima nebude bavit.

"Tak ten pas, čekáme už od večere a chceme se vyspat." Uhřík znovu natáhl ruku. Olin típnul vajgla a z krabičky si vyklepl nový žvárko.

"Hele mladej, já jsem předseda MNV ve Lhotě a takovejch vlasatejch jako ty tam taky pár mám a umím s nima vycházet. Ty jsi chtěl prostě utýct a my ti to překazili. Dáš nám pas a jednou mi ještě budeš děkovat. Prosím tě, co tam chceš dělat, vždyť je tam krize a spousta nezaměstnanejch, myslíš si, že tam na tebe čekají a že až se objevíš, si sednou na zadek? Dej mi ten pas, uživej si moře a my na to zapomeneme." Ovar byl se svým projevem spokojen. Utřel si pot z čela a natáhl ruku jako před chvílí uhřík. Naducaná ruka trčela zbytečně do vzduchu. Ovar si uvědomil trapnost chvíle a zalapal po dechu.

"Ty flákači zasranej," nabíral na obrátkách, "já si posvítím na toho, kdo tě sem pustil. Naval ten pas a buď rád, že mě nerozčílíš!" Olin se převálil na bok a z camradla začal vyndávat věci, které nebude potřebovat. Škoda prutu, pohladil složené díly.

"Ty sajrajte, naval ten pas, my tady nejsme pro srandu!" Ovara popadl amok. Sedláckou rukou obrátil Olina a dal mu facku přes celou hubu. Druhé, smrtelné, stačil jen taktak uhnout. Olin napálil nohou ovaru do koulí. Ale ten je už měl asi dávno zarostlé sádlem. Jen heknul a šel znovu po Olinovi. Olin se převálil přes postel a dopadl na všechny čtyři. Uhřík mu skočil na záda a ovarův strašnej hák ho převálil i s uhříkem na krovky.

Mamě se snažím zahnat jiskřičky před očima. Jsou dotěrný jak rozzuřený včely. Uhrovatý ruce mi bloudějí po bundě.

"Tady ho nemá, musel ho někam schovat." Ovar mě zvedne bejčí silou.

"Tak naval ten pas, nebo ho z tebe vymlátím!" Příkrčil jsem se a jako zakejval hlavou ano. Ovar povolil a já mu dal znova kolenem do vejce. Tentokrát jsem se střelil. Zařval jako bejk a šel do kolen. Přidal jsem mu špičkou do držky.

Včely se přemístily k němu. Uhřika jsem chytil u pootevřených dveří. Naznačil jsem solar a dal mu do uhříků. Ten největší, z rána, se mi rozplácl na ruce.

"Mě nemůžeš bít," řval, "jsem vedoucí zájezdu." Napráhl jsem ještě jednou a uhřík změnil tón. "Nech mě, já už ten pas nechci, běž si, kam chceš. Nebij mě, nebij," vzlykal. V očích mu zasvítilo. V poslední chvíli jsem uhnul ráně zezadu od ovara. Znova jsem uhnul a skočil k camradlu. Zabiják, kudlu jak bejk, kterou mi kdysi věnoval Fašoun, jsem nahmátl napoprvé. Nikdy jsem ji nepoužíval jinak než na zastrašení. Její vzhled stačil. Ale ovar byl vesnický praktik a něco kudle už viděl. Skočil po ní a já cejtil, jak se mu o špičku párá ruka.

"Vypadněte," říkám uškrceným hlasem. Nemám to rád. Mám strach, aby se nenabodl hůř. Drží se za ruku a couvá ke dveřím. Uhřík už preventivně vypadl. Zamykám za ním a slyším, jak se za dveřmi sbíhají čeští zvědavci. Balím nejnutnější do camradla a v koupelně vytahuju pas a prachy. Hluk za dveřmi sílí.

"Zavolejte policajty," radí nějaký Čecháček, který bez nich nemůže zřejmě žít. Plížím se k oknu, ale pod ním už stojí ovar. Z toho jediného mám strach. Kudlu si přehodím do levačky a trhnutím otevřu dveře. Národ za nimi ztuhne. Proběhnu jím a vyskakuju otevřeným oknem na druhou stranu od ovara.

"Utíká, utíká," řve ten statečný lid.

Olin to namakal k blízkému lesíku. Ovar brzo ztrácí dech. Olin proběhl lesíkem a malým obloukem se vrátil zpět na pláž. Chtěl vyběhnout na cestu, ale zaslechl kroky. Skulil se do pichlavého, vyschlého křoví. Křoví dopraštělo a jen dusot přerušoval ticho. Před Olinem se dusot zastavil.

"Ty skoč nahoru do hotelu, jsou tam na soustředění ragbisti, řekni jim, ať jdou pomoci, že je o to žádá MNV a poslanec za okres. A my se půjdeme podívat na tu německou kurvu. Třeba se jedná o špionáž."

Ovarový hlas skončil a dusání se rozdvojilo. Olin chvíli počkal a pak se rozběhl přes pláž.

Do hotelu se dostal dávno před těmi voly. Mrknul na vrátného. "Honěj mě naši, záviděj mi Němku, zatlučte mě a nepouštějte je, prosím vás, měl bych průsery, kapitalisti a tak." Z pasu vytáhl desetimarkovku a položil ji na pult. Vrátný ji bez keců sbalil a hlavou mu pokynul, aby zmizel do patra.

Olin vyběhl do prvního poschodí a už slyšel dusot.

"Je tady náš občan, s kterým musíme mluvit, okamžitě," slyšel hlas uhřika.

"Jestli okamžitě nevypadnete, zavolám policii, že mě ohrožujete, a mimoto mám tady to." O pult kleplo něco kovového.

"A vypadněte." Kroky se daly ke dveřím.

"Stejně se odsud nedostane, z ostrova jezdí jen dvakrát denně loď a u ní si počkáme. A ty zatím zavoláš na ambasádu, ať s tím něco udělají." Hlasy zmizely a Olin vyběhl do druhého patra.

Mořská, umytá a nahá, už spala. Byla ještě krásnější, než když jsem odcházel. Proč jsem vlastně odcházel? Proč, kam furt odcházím?

Olin se na ležící krásu usmál a jemně s ní zatřásl. Otevřela oči, chvíli se na něj vyjeveně dívala a pak se slastně jak kočka na poledním slunci protáhla.

"Jsi krásná," zašeptal Olin česky.

"Was?"

"Du bist schön." Usmála se a znovu předvedla perfektní kočičí hřbet. Olin zaťal prsty do deky.

"Potřebuju pomoc." Zvážněla. "Potřebuju se dostat z tohoto ostrova, aniž by mě někdo viděl. Potřebuju se dostat do Splitu. Pomoz mi." Usmála se.

"To přece není žádný problém, v osm ti jede loď, a jestli na ni nemáš, tak ti půjčím." Má logiku, napadlo mě. Stručně jsem jí vysvětlil, co se stalo, a pak ještě jednou. Něco pochopila, ale většina šla mimo ni. Proč tě chtějí chytit, proč ti chtějí vzít pas? Proč tě honí? Zase ten zával "proč".

"Chci utýct a už se nevrátit a jim se to nelíbí." Kroutí hlavou a přitahuje mě k sobě. Zavírám oči a nechám se unášet, je příliš krásná na vysvětlování. Je příliš dítě Západu. Ale krásný kočičí vlnění na to dává zapomenout.

Budí nás noční vrátný, co spolkl máry:

"Hledali tě a teď čekají venku nějaký svalovci a všech se na tebe vyptávají."

Mořská si pomalu zapaluje cigáro. Dole v garáži má auto. "Sjedeme výtahem do garáže a ty si vlezeš do kufru. Odvezu tě na loď. To bude jak ve filmu," těší se na rozdíl ode mě. Vrátný si bere další máry a jde připravit auto.

V kufru mercedesu je málo místa, ale pánbůh zaplať za něj. Mořská ještě něco říká vrátnému a jedeme. Auto nikde nebrzdí, asi mají strach ho zastavit. Chvíli někde stojíme a pak cejtím, jak přejíždíme po prknech na loď. Siréna temně zahouká a motory zaberou. Mořská otevírá kufr a táhne mě na palubu. Nedaleko na molu stojí uhřík s ovarem a hrozí mi. Ovarova ruka je zabalená v bílém obvazu.

Do Splitu vjíždím jak lord v merciku (má sklápěcí střechu). Líbám mořskou někam za ucho a šeptám jí "Danke". Vrtí hlavou a brzdí před přepychovým hotelem.

"Žádný takový, to si musíš pěkně odpracovat." Vrátný strká mercika někam hluboko do podzemí a my kráčíme do pokoje s ledničkou plnou chlastu. Mám z toho radost, potřebuju se nutně ožrat.

Probouzím se ráno do pokoje plného prázdných flašek, prostěradla se válejí v koutě, na stolku leží lístek, zakrytý krabičkou marlborek a hromadou marek: "Oline, tady je moje adresa, přijed' do Mnichova, budu čekat!!!" Mořská z Německa. Balím marky i lístek, i když vím, že tam nikdy nedojedu. Bylo by to moc krásný a jednoduchý. A v mém životě jednoduché věci už dávno vymřely.

Hledám svý hadry mezi kupou dek a prostěradel. Na zem spadnou malý, malinký kalhotky, samá krajka. Balím je do kostičky, naposledy nasaju omamnou vůni a cpu je do kapsy invazu. Je to perverzní, blbý, ale krásný. Krásný jako ona. Dřepím na nádraží a čekám na vlak do Terstu. Dřepím a piju, včerejší opice a dnešní stesk se mi vrací jak špatně vyblitéj oběd. Konečně přijíždí, ale vlak to není. Je to hromada špíny na kolečkách. Stejná jako kdysi, jako speciální vlak, který mě měl odvézt na vojnu.

Rozhodl jsem se, že si tu proměnu (jakou?) a cesty budu zapisovat. Nevím ještě proč. Snad touha grafomana něco zaznamenat, nevím. Napil jsem se znova vína, který jsem si koupil na cestu. Piju, a ač se tomu bráním, čumím na moře, jako bych čekal mořskou, že se vynoří a řekne: "Pojď, jsem pěkná."

Napišu jí? Nevím, ale zapíšu si to sem a časem bud škrtnu ten otazník, anebo i celou větu.

Do kupé přistoupila stará babka s cikánkou s dítětem v uzlíku. Sedly si a cikánka vyndala prs, aby malé nakojila. Olina to fascinovalo. Automaticky se přisál ke své láhvi. To je taky prs. Skleněný, ale krásný.

Babka se usmála bezzubými dásněmi a něco zamlela. Zakroutil jsem hlavou, jako že nerozumím. Poklepala tedy na moji flašku. Podal jsem jí ji a s hrůzou sledoval, jak staré vráscité uslintané rty objímají hrdlo. Otřásl jsem se a vrácenou flašku, vůbec ne z dobroty, podstrčil cikánce. Ta si namočila prst do vína a nacpala ho dítěti do krku. Když jej dítě dostatečně ocucalo, napila se sama. Mlčky jsme ukrajovali kousky cesty a popíjeli. Dopili jsme láhev a babka natáhla dlaň, a já do ní nasypal dináry na novou. Cejtil jsem, jak mi to všechno leze do palice, do těla. Babka bezzubou hubou tiše broukala dávno zapomenutou ukolébavku, cikánce se leskly oči a dítě už dávno spalo spánkem ožralých. Setmělo se a světla ve vagónu samozřejmě nefungovala.

Najednou cikánka natáhla ruku a druhou napsala na orosené sklo 500. Myslel jsem, že žebrá, tak jsem jí podal zmuchlaný balíček bankovek. Cikánce se rozzářila tvář, odvážala dítě, vyhnula si sukni a čekala, na kterou stranu si ji otočím. Babka se usmála bezzubými dásněmi a bylo vidět, že se těší. Otřásl jsem se odporem. Ne, že bych nikdy nespál s cikánkou, ale tahle přece jenom byla nad moje síly. Bezzubá držka se zklamaně protáhla. Cikánka ukázala na balíček dinárů. Mávnul jsem rukou, aby si ho nechala. Usmála se a na příští stanici skočila pro chlast ona. Připadalo mi to fajnový, po prachách přece jenom tolik nejde, když za ně vezme chlast. Vlastně podivně dobrá cikánka.

Vrátila se a vlak si odfoukl, těžce sebou trhnul a rozjel se. Vybalila z pinglu dvě flašky. V jedné byl místní burčák a v druhé; nějaká vodka nebo co. Napil jsem se toho a žaludek mi dal facku zevnitř. To snad i ta Fašistova okna byla lepší. "Rakija, rakija," plácala bába flašku po bocích jako řezník koně. Nabídla mi ji znova. Zavrtěl jsem hlavou. Baba se pohrdavě ušklíbala a nabídla cikánce.

Ta si lokla, ale mně připadalo, že jazykem přibrzdila pobljón, aby jí ho moc nenateklo do krku.

"Ani se ti nedivím," řekl jsem česky a napil se vína. To ztratilo ale všechnu chuť. Napil jsem se tedy znova rakije. Už chutnala líp. Podíval jsem se na hodinky. Do Terstu máme ještě čtyři hodiny. Flaška obešla kolečko a znova se vrátila. Usmál jsem se na ni a dlouze ji obejmul. Vůbec už to nebylo hnusný. Už jenom trošku. Spláchnul jsem tu trošku burčákem a zapálil si. Zavřel jsem oči a snažil se vymyslet, co udělám v Terstu. Kdy bude nejlepší přejít, kde bude nejlepší cestička. Ale rak s burčákem mi dělaly v lebedě paseku. Bába mi znova přistrčila flašku. Napil jsem se a svět udělal vývrtku. Obrovské červené kruhy se zvolna přibližovaly, až mě chytly za pačesy - pomalu mě požíraly, točil jsem se s nimi v jedné velké rudé vývrtce, otáčky se pomalu zvyšovaly a já věděl, že už to dál nevydržím, že jestli se nezastavím, tak se mi začne odtrhávat maso, později šlachy a žíly, a nakonec hrozný tah naducne i plíce, srdce a konečně mozek. Zůstane ze mě v tom šíleném kolotoči jen dočista obraná a vybilená kostra.

Nadechl jsem se a natáhl ruku. Prošla kruhy a vytáhla tělo ven. Ještě jednou jsem se otočil, a dopadl na špinavý zaflusaný chodník. Nohama mně projela hrozná bolest. Zkusil jsem vstát, ale nešlo to. Ležel jsem na zádech. Natočil jsem hlavu, abych zjistil, kde jsem. Čuměl jsem přes ulici do oken Boučků. Usmál jsem se. Tak z tohohle se vyližu. Tady mě ještě nikdo nenechal ve stychu. Za chvíli někdo musí vylízt nebo přicházet. Zkoušel jsem tipovat podle hodin, kdo by to mohl být. Nemohl jsem otočit rukou tak, abych viděl na hodinky. Podíval jsem se, kde je slunce, ale nebe bylo šedivé a olovnatě zatažené. Nechal jsem toho a znova položil hlavu na chodník. Několik decimetrů přede mnou těsně na mřížce kanálu ležel solidní vajgl. Dostal jsem na něj děsnou chuť. Zkusil jsem pohnout pravou rukou a sebrat ho. Šlo to ztěžka. Když se ruka konečně dostala k vajglu, vykoul z kanálu rypáček nažrané tlusté krysy. Chvilí větřila a pak vylezla skoro do půlky. Se zájmem si mě prohlížela, čuměla mi do očí a jako by mi chtěla říct: Tak už konečně zhebni, mám hlad. Prosil jsem lidi, aby už šli. Tahle ulice přece nebyla nikdy mrtvá. Ale všude bylo ticho, mrtvolné, podivné ticho. Krysa znovu vykoukla a ve vedlejší mřížce další. Největší krysa vylezla, opatrně obešla ruku s nepatrně se pohybujícím prstem a očíchala mi obličej, jako by hledala tu nejměkčí část.

Zavřel jsem oči a s šílenou hrůzou a odporem čekal na ostré zoubky. Zafuněla mi do ucha. Vtom za mými zády bouchly dveře a ozvaly se hlasy. Všechny jsem znal. Špína, Haš, Pejza, Cukr, Láďa, Josef, Hrbatá. Šťastně jsem se usmál. Hlasy došly ke mně. "Hele, volové, ten je nadraný," řekl Špína a sklonil se nade mnou. "Nazdar, Špíno," sípal jsem z posledních sil. "Pičo, hele, von mě znáš?" diví se Špína. Nejráději bych ho nakopl. Kanál s krysami mám u huby.

"Špíno," sbírám poslední zbytek sil, "já jsem Olin." "Olin, Olin," škrabe se ve špinavé palici. "Nemyslíš toho kretěna, kterej, když šlo do tuhýho a smrdělo to tu krimem, vzal pali? Tu svini, která se vysrala na kámoše a místo poctivě do basy vzala kramle? Jestli seš to ty, anebo ho znáš, tak tady chcipni, vole. Každýmu bych píchnu, ale tobě nikdy. Uteč si znova, no utíkej. Já jdu do prdele, a ať si mě zašijou, ale mám jistotu, že když dopadnu jednou jako ty, tak mě každě pomůže." Sehnul se ke mně a zařval mi znova do ksichtu: "Utíkej, vole, no utíkej!" Flusnul mi do ksichtu. Zavřel jsem oči a slyšel vzdalující se kroky a Špínův hlas: "Hrbatá, strčíme si dneska?" Kemr mi stekl přes nos a pomalu kapal na chodník. Otevřel jsem oči a koukal do očí krysy. Očíchala mě a odešla zpátky k ruce. Dlouho si vybírala místo a pak se zakousla mezi prsty. Zařval jsem bolestí.

Skláněl se nade mnou průvodčí a zkoumavě si mě prohlížel. Když zjistil, že reaguju, něco zamlel nesrozumitelnou řečí. Znova to opakoval a já rozuměl jenom "Terst". Těžce jsem vstal a v hlavě mi hučelo stádo volů. Přidržel jsem se stolečku a chytil se za hlavu. Průvodčí soucitně zakýval hlavou. Sáhl jsem nad hlavu do sítě pro camradlo. Ale ruka sáhla do prázdna. Prohlídl jsem pozorně kupé, ale camradlo nikde. Automaticky jsem si sáhnul na kapsu s pasem a prachama, taky hovno. Zavřel jsem oči a snažil se zadržet šílený nával vzteku. Šlo to pomalu.

Olin vypadl na perón, prohmatl si kapsy džínsů a vytáhl několik ušmudlaných bankovek. U stánku si koupil ta nejlepší cigára a lačně si zapálil. U kohoutku s vodou se napil a posadil se. Bylo mu na šavli. "Co se stane, když mě chytí bez

pasu? Pošlou mě postrkem domů? Neměl bych se radši vrátit sám? Snad by se to dalo nějak okecat. Ne," zapálil si nové cigáro, "to už bych se nikdy nedostal ani k dederónům, natož do Jugošky. A ta basa. Kurva svět." Vzpomněl si na sen a na krysy. Vstal a vydal se do města. Město bylo narvané turisty a vedrem. Obojího byly plné ulice.

"Franto, kde mají ty levný banány?" slyšel z protějšího chodníku ve své mateřštině.

"Kurva, když mě chytanou, nebude problém mě strčit do autobusu mezi nějaké svalouše a ti už mě dovezou, kam patří." Zalitoval svého zabijáku, který zůstal v camradle. Našel si na pláži volnější flek a s chutí se natáhl. Do večera času dost.

Probudila mě strašná žízeň. Vrátil jsem se na nádraží a napil jsem se vody jak dvouhrbej. Sluníčko se už schovalo, ale soumrak přicházel pomalu. Prošel jsem městem směrem, kde jsem tušil hranice. Předešel, jsem kolonu a domek přede mnou byl nadepsaný "Celnice" v italštině. Kurva, už je to tady. Několik znuděných policajtů, odbavovalo auta. Turisti. Svině, vytáhnou si pas, který dostali jen proto, že se narodili trochu jinde než já, a jedou si. Nikam nepotřebujou utíkat, žijou si, jak chtějí. Najednou jsem si přál, aby to tu Rusáci zabrali a ty vyžrané držky v italském autě stály se mnou u čáry a přemýšlely, jak frknout.

Z budky vylezl fízl a dal se směrem ke mně. Obrátil jsem se na patě a mizel do plných ulic. Otočil jsem se až v davu turistů. Fízl za mnou nešel. Snad by šlo přemluvit nějaké lidi a svězt se s nimi, všechny přece nekontrolovali. Ale bez pasu je to pasé. Napil jsem se v kašně a dal se směrem do hor.

Olin prošel starou částí města a dostal se mezi záplavy zahrad a vinogradů. Držel si směr asi kilometr od hranic kolmo nahoru. Kdykoliv se přiblížil k hranici, vinohrady se měnily ve stará opuštěná polička plná trávy a vyschlých středozezemních pichláků. Konečně vylezl dost vysoko. Ohlédl se, jestli ho někdo nesleduje, a pak sešel na sotva znatelnou cestičku k hranicím. Cestička se po pár metrech rozdvjovala. Jedna pokračovala dál k hranicím a druhá se stáčela zpět mezi vinice. Olin prošel ještě kousek a sedl si do vyschlé trávy. Dal si hlavu do klína a usnul.

Propadl jsem se do tmy, která mě vyvrhla zpátky na chodník, krysa vystrčila rypáček z mřížky a já hrůzou vykřikl a probudil se. Nade mnou se skláněl starý vrásčitý dědek a za ním přešlapoval osel. Děda pokejval hrbatou hlavou směrem k hranici. Kejvl jsem, že jo. Usmál se a začal ukazovat na sebe, na Itálii a stále opakoval "cigarety", rukama ukázal, že jich bylo hodně. Starý pašerák, domyslel jsem si. Ukázal jsem na cestu, na sebe a očima se ho ptal, jestli je dobrá. Vrásčité oči mi řekly "nevím". To už bylo dávno. Pak ukázal na oblohu a oči řekly - déšť. To je dobré, aspoň nebudou hlídat. Dědek mi přečetl myšlenku, usmál se a kejvl na osla.

Zalezl jsem hloub do trávy a čekal na ten déšť. Kouřil jsem do dlaně jak na vojně na stráži. Asi za hodinu spadly první kapky. Počkal jsem, až se to rozjede pořádně, a vyrazil k hranici.

Byla to šílená cesta. Déšť přitáhl s sebou tmu. Ne noční tmu, ale hustý odporný závoj, který padal na všechno, vymazával barvy a předměty jak máchnutím gumy po papíře.

Olin udělal dva kroky a začal před sebou hmatat rukama jak slepec, kterému vypadne bílá hůl z ruky. A zase dva kroky. Cestička se mu někam ztratila a on hmatal do propletenců ostružin, které se mu zarývaly do rukou. Chtěl se jim vyhnout a cítil, jak se propadá šlahouny hluboko pod sebe. Těžce vstal a uvědomil si, že spadl přes terasu vinice, o patro níž. Začal řvát. Vztekale kopal kolem sebe, nadával, klel. Konečně našel další cestičku. Déšť trochu ustal a Olin dostal strašnou chuť na cigáro. Zastavil se a vybalil je z igelitů. Vtom se před ním rozzářilo světlo. Sáhl po něm, jako by ho chtěl chytit do dlaně.

"Ruce vzhůru," zařvalo světlo jugoslávsky a na obloze se s prasknutím rozzářila světlice jak o benátské noci. Poslušně zvedl ruce. Voda mu stékala do podpaží a studila. Za chvíli zaslechl dupot nohou. Rychlá jugošтина se za umělým sluncem o něčem dohadovala. Pak se zeptala Olina:

"Co ses za národnost?"

"Čech," řekl Olin slunci. To si povzdechlo, mladý kluk v uniformě přistoupil k Olinovi a nedbale ho sjel.

"Zbraně nemá."

"Seržante, odvedte ho." Kluk si nahodil samopal přes rameno, nasadil Olinovi klepeta a vedl si ho po cestičce.

"Víš, já bych tě pustil, ale náš starej je vůl," vysvětloval Olinovi rusky a on si uvědomil, že ta zparchantělá ruština je jediný dorozumivací jazyk mezi všemi, kteří Rusáky nenávidí.

"Denně tady nachytáme několik Čechů. Je to k posrání. Ale vy jste taky volové, proč se serete tudy. Kdybyste chodili vejš, a ne kolem cest, tak tam se dá projít." "Vrátí mě?" zeptal se Olin dobré uniformy. "Hovno, šoupnou tě do Koperu, zůstaneš v base týden a pak tě pustí, abys mazal zpátky, ale kontrolovat to nikdo nebude. Ale jestli ti můžu radit, příště jdi do Rakouska. Tam jsou hory a lesy, přes ty se líp chodí. Jdi hned zvečera tak kolem osmé, kdy se střídají stráže, to se dá přejít. Je to na hovno, takhle práskat do bot. Proč jste těm sviním neřekli po válce táhněte!, jako náš Tito?" zeptal se mě.

"Nevím," kroutil jsem rameny. "Snad proto, že se u nás od Žižky žádný Tito neukázal."

"Ale vždyť v tom šedesátém osmém..." Přerušil jsem ho s úsměvem:

"To se lekli sami sebe, že by mohli být přece jenom svobodní, a radši to zakopali sami."

"To je fakt," popotáhl Jugoš, "mně hned nešlo do hlavy, proč na tanky plivete a neházíte flašky s benzínem. Kdyby přijeli k nám, to bys viděl ten šrumeč." Před nimi se objevila osvětlená okna strážnice. "Jsme doma. Ráno tě odvezou, pokusím se ti sehnat něco pro zahřátí." Šoupli Olina za katr a za chvíli mu "Tito" přinesl hrnek, který voněl rumem.

"Smím si zapálit?" zeptal se Olin. Maršál se zasmál: "U nás můžeš všechno." Olin se svléknul, skulil se do rohu, naházel na sebe všechny deky a zapálil si. Rum příjemně voněl, zima pomalu odcházela pod dotyky hrnečku. Za chvíli usnul. Zdálo se mu, že je doma, že půlka Klostrdlé je rozbořena a těmi sutinami běhají lidi a řvou: "Svoboda, konečně svoboda!" Olin šel s nimi, ale u Boučků, kteří zůstali záhadně ušetřeni, odbočil a vešel dovnitř. Za pipou stál Packa a nasraně otíral pult. "Je, Olin!" zařval z rohu jediný návštěvník Špína. Olin si k němu přisedl a pomalu cucal pivko. Bylo mu dobře, klidně, jsem tady, žiju, piju, myslel si. Do hospody vběhlo několik chlapů, kteří měli na rukávech zelené

pásky. "Ať žije svoboda!" pozdravil starý Jiráček, který jim zřejmě velel. Olin se na něj usmál. Bývalý předseda partaje ve městě mu se zelenou páskou připadal směšný. Jiráček se zastavil před Packou a řekl: "Vemte ho, máme hlášku, že donášel zprávy o náladě v hospodě fízlům, budeme ho soudit." Olin se na něj nevěřicně podíval: "To byl dobrej fór, pane Jiráček. Moc dobrej." Packa, zelený strachy, nervózně přešlápl. Jiráček došel k Olinovi: "Tomu nerozumíš. Osvobodili jsme naši těžce zkoušenou vlast od Rusů a teď se musíme vypořádat s těmi, kteří zradili. My tady s kamarádama měli tajnou odbojovou buňku a všechny zrádce jsme pečlivě registrovali." Bývalí milicionáři, roháči a komunisti horlivě kejav hlavou. "A von," ukázal na Packu, "chodil na fízlárnou." - "Vy jste svině, že vám není rovno," řekl do ticha Špina. "Vemte je taky!" zařval Jiráček, "chtějí nabourávat naši mladou republiku." Milicionáři sbalili všechny tři. Nacpali je do malé cely pod radnici. Cela byla plná, většinou sami komunisti. Všichni nervózně kecali jeden přes druhého. "Vždyť Jiráček byl můj šéf," cínal jeden. "Já tam vstoupil jen kvůli holce, aby se dostala na školu," říkal druhý. "Co s náma udělej, co s náma bude! Já bych šla klidně uklízet, když si myslíš, že jsem něco udělala," pláče předsedkyně žen.

Za chvíli nás milicionáři a osvoboditelé vedou nahoru k předsedovi, nebo jak se Jiráček teď nazývá. Ten vezme nějaké lejtstro a důležitě předstoupí k oknu: "Za zločiny proti našemu odboji, našemu národu, naší svobodě, kterou jsme kvůli nim na dlouhá léta ztratili, za kamarády, kteří se již nemohli dožít tohoto krásného dne svobody, odsoudil náš revoluční výbor Za svobodu tyto lidi k trestu smrti. Pomalu čte dlouhý sloupec jmen i s mojím, Packovým a Špinovým. Zvenku se ozve mohutný řev na znamení souhlasu. Čekám, kdy Jiráček ukáže palcem k zemi a do místnosti pustě lvy. Ale vedou nás zpátky do sklepa, kde stojí Ferda, starý bonzák, do půlky těla nahej. "Oline, tak ty taky?" diví se. "Žes byl kámoš, vem tu prvního. Vyskoč si," ukazuje na štokrdle a na krk mi rovná provaz s mohutnou smyčkou. "To bych, Oline, nikdy neřekl, žes byl taky u nich." Pak přistupuje blíž: "Ty vole, všichni byli u nich, ale proč ses včas nedal k nám? Vole, vole," pokrčím rameny a on podkopne štokrdli. Cejtím, jak se mi provaz zařízí do krku, bleskne přede mnou světlo a obraz se znovu objeví. Vidím Ferdu, jak mě omakává a říká: "Dobrý." Šoupne stoličku k vedlejšímu háku a ukazuje na Špina. Slézám z háku a jdu pryč. Moje tělo s vyplazeným jazykem zůstává viset. Jdu a mám radost, že už k tomu nepatřím. Před dveřmi mě dobíhá Špina.

Probouzí mě skřipání katru. Vstávat. Oblékám se do vlhkých hadrů. Tlustý seržant si mě posadí před stroj a ptá se: jméno, příjmení, rok narození... Chvíli mu to trvá, než to doklepe.

"Proč jste chtěl do Itálie?" Nevím, jak mu to vysvětlit. "Strach z kriminálu," leze ze mě.

"Tedy politické důvody," klepe do papírů. Pak mě cpou do gazíku a vezou do Koperu.

Basa mi něčím připomíná ostrovskou vazbu. Prohlíží mě, ale cigarety mi nechávají. Zapalovač si berou. Pak mě starý tatík strká na celu. Jsou tady dva manželské páry a pár starších chlapíků.

"Taky Čech," vrhá se na mě jeden s kobylií hlavou. "Jo," vytahuju cigaretu. "Má někdo oheň?" ptám se. "Ne, všem ho sebrali. Dovolují kouřit jen na vycházce," informuje mě kobylák. Z kapsy džínsů tahám kamínek, který jsem si včera ulil. Muchlám cundra, sháním se po hřebenu. Jedna panička mi ho nabízí. Je kvalitní, napodruhé chytá a já spokojeně odfukuju do okna. Osazenstvo konečně zavírá huby. Každého, než ho pustí do Jugošky, by měli na pár dní zavřít, aby věděl, jak se slušně chovat, když ho někdo sejme. "Taky přes hranice?" ptá se panička. Vypadá ještě zachovalé. "Jo."

"Tak to dostaneš tejdne jako my," poučuje mě kobylií hlava.

"Pak pudete znovu?"

"Jo."

Panička se usměje: "To bychom mohli jít spolu, ne, co tomu říkáte?" Krčím rameny. Vtom se od okna odlepí druhá

panička a vrhá se na mě:

"Musíte nás s sebou vzít, vy víte, jak na to. Na vás je to vidět. Musíte nám pomoci, je to vaše povinnost jako Čecha." Je mi z ní na blití. Povinnost, povinnost. Kdepak byla tahle paní povinnost, když nám policajti rozbíjeli držky?

"Pudu sám, stejně nevím jak na to."

Panička už vyjždí: "To jste Čech? Je to vaše národní povinnost nás převést. Copak on mě může převést? Podívejte se na něj, je toho schopnej?" ukazuje na svého manžela. "Vždyť je to sračka, a ne chlap, i ten zájezd do tý Jugošky jsem musela zařídít sama."

Manžel stojí u dveří a nervózně podupává:

"Ale Jaruško, víš, že jsme každé nějaké."

"Houby nějaké, ty nejseš nic, seš ubožák!"

Manžel nervózně přežvýkne: "Drahousku, nevztekej se, vždyť on nám tady mladý muž pomůže." Bere mě za ruku a táhne do kouta. "Podívejte se, máme dolary, když nás převeďte, dám vám je. Je jich dost!" Je mi ho líto, ale pomoci mu nemůžu.

Otevírá se katr a volají mě. Úředník si mě prohlíží a pak se ptá:

"Kde máte pas?" Vysvětluju mu, že si ho nechal vedoucí zájezdu a že jsem utekl bez něj.

"A kde jste bydlel se zájezdem?" Říkám mu vymyšlenou adresu ve Splitu. Zapisuje si to a dává mě znovu na celu.

Po obědě nás táhnou na vycházku. Chodíme dokola dvora, stejně jako v Ostrově. Přitochí se ke mně zachovalá panička toho vola:

"Podívejte se, můžeme se dohodnout, nejsem na tom tak špatně, abyste ohrnoval nos, a mám dobré školy na to, abych se chytla. Dáme se dohromady. Já vám pomůžu tam a vy mě převeďte. Vy jste člověk do života a vyznáte se.

Takového já potřebuju, a ne takového vola, jako je tamten," ukáže hlavou na manžela. "Jen ať se vrátí, dyť byl u komunistů." Představuju si, jak ho tam nahnala, a je mi z ní na blití.

Vycházka končí. Ve dveřích se přitochí kobylák:

"Já jsem architekt, hned, jak přejdeme, založím firmu. Američani na to mají fondy. Rád vás zaměstnám, já nejsem nepřející ani chrt, ale musíte nás převést."

V cele si sedám pod okno, abych mohl nerušeně kouřit, ale je to zbytečné, bachaři na nás serou a čumvoko zůstává stabilně prázdné. Panička, co mě bude živit, si sedá vedle mě a dává nohu přes nohu. Sukně se na straně vysoko vyhrne a zalesknou se bílé kalhotky. Opravdu není k zahoezení. Manžel si toho všimne, ale neodvážá se ceknout. Má chut' pohladit to stehno, ale kurva - tedy slušný člověk ve mně - se brání. Konečně je noc a já můžu spát. Spát? Ležím se zavřenýma očima a sním. Jsem zase u Boučků, musím se jich zbavit, jinak zešílím. Boučkovi nejsou a nikdy nebyli!!! Stehno se ke mně přitiskne a manžel se nasraně otočí.

"Dělej, všichni už spí." Dělam, že spím...

Ráno roznášeji kafe a kus chleba, kostičku másla. Přece jen je vidět, že už jsme blízko Západu. Tohle nebylo v Ostrově ani na vánoce. Kobylí se napije a našklebí držku:

"No to je ale břecha." Nejradši bych mu dal přes hubu. Kurva, ta emigrace musí tedy vypadat, napadá mě. V cele se rozpoutá debata, jestli by nebylo dobré jít si stěžovat na šefa, aby nařídil lepší stravu. Nakonec ten nápad zkrachuje, protože nevyberou mezi sebou člověka, který by si šel stěžovat. Oddechnu si. Děsí mě představa týdnu stráveného mezi nimi. Po obědě se na mě zase lepší bílé kalhotky:

"Proč jsi v noci nechtěl? Všichni spali a on mi nevdá," kývne hlavou do kouta, kde sedí s hlavou v dlaních její otrok. Palec dolů.

"Jeho se nemusíš bát, já už jsem spala s chlapama přímo před ním." Hodí po mně svádívý úsměv. "Dneska v noci, jo? A pak to přejdeme spolu." Poposedávám si víc do rohu a mám chut' na pořádného litrového fířana. Ožrat se. S láskou vzpomínám na cigošku s babkou a jejich rakiji. Teď bych ty prachy, co mi šlohly, za flaštičku s klidem dal.

Olin dřepí v koutě cely bez pohybu a hulí jedno cigáro za druhým. Vtom se otevře katr a do cely vstoupí starší strejda z bachařů.

"Jeden z vás musí na jinou celu." Olin jako na péro vyskočí před strejce.

"Já." Bachař kejvne hlavou a k Olinovi zaběhnou bílé kalhotky:

"Preci nemůžeš jít ty, to nejde, slíbil jsi mi, že mě převedeš, nemůžeš jít jinam, slyšíš? Ať jde tenhle," a strká před sebou svého manžela. Olinovi je na blití. Odstrčí je oba a vyjde na chodbu.

"Ty kurvo, stejně bych ti nikdy nedala, co sis myslel," doprovází ho řev.

Na nové cele je prázdné. V koutě se tlačí pár dětí. Bachař jim nahání hrůzu. A taky asi prostředí. Katr cvakne zvenku a Olin se pohodlně rozvalí na pryčně.

Jsem šťastnej z klidu kolem sebe. Kluk si sedne vedle mě.

Rejpe prstem v mezeře mezi prkny, aby si dodal odvahy, a pak se ptá:

"Taky Čech?" Kejvnu mu na to hlavou. "Co s námi udělají, že nás vrátí do Čech a tam zavrou?" Začíná natahovat.

Vysvětluju mu, že asi ne, že nás pustí a pak půjdeme znovu. Ozve se holka v koutě:

"Já už nepůjdu, já mám strach, já chci domů." Je mi jí líto. Holka-dítě dostává hysterák. Začíná lítat kolem cely a řve: "Já nechci bejt zavřená, já se bojím, já už nikam nepudu. Proč jsi mě s sebou bral. Já se bojím, slyšíš, mám strašnej strach, už nikam nikdy nepudu." Dávám jí facku. Škytne a rozbřečí se. Klučina v rohu na mě vyjeveně čumí. Konečně se holka uklidní a já ji беру za ruce a vysvětluju jí, ať se nebojí, že je převedu, a další kecy.

Konečně přichází pondělí a bachař nás tahá z cely jak kapry při výlovu. Každého instruuje, jak má jet nejrychleji zpátky za svým zájezdem a nevracet se.

"Jestli vás ještě jednou tady chytíme, tak vám to tak dobře neprojde," dodává důležitě.

Olin si balí pár švestek, které mu zbyly, a padá před basu. Venku už na něj čekají děti. Kupují mu cigára a flaštičku, o které v cele tolik básnil. Olin je za odměnu táhne na pláž, kde se pohodlně rozvalí a urazí hrdlo životabudiče. Děti na něj vyjeveně koukají, ale časem se uklidní, lítají v moři, dávají si hubany někam hluboko za ucho, zapomínají na večer, přechod, na starosti, co dál.

Šíleně jim to závidím. Nejraději bych vstal, nakopal je do prdele i s tou jejich posranou, blbou a ubohou láskou a šel sám.

Je večer. Táhnou se s dětmi do kopce vinic. Mají hrozné, nepředstavitelně těžké bágly a spoustu tašek okolo. Pomáhám holce a mám strach, že nevydrží vyjít až nahoru, že padnou v půli cesty a nepůjdou dál. Je tma, ale země nacucaná sluncem vydává šílené vedro a já mám hlavu jen pro flašku oroseného karla. První se skládá kluk, drží se za plíce a zoufale oddychuje. Připadá mi jako kůň, který spadl na poslední překážce a čeká, až přijde ras a ustřelí mu hlavu. Holka se nad ním sklání, přemlouvá ho, hladí ho po vlasech a mě napadá, že holky, když jde do tuhýho, jsou vždycky lepší než kluci. Konečně vstává a valíme se dál. Krpál je to zoufalý a děti padají na každých pár metrech. Takhle se nikdy nedostaneme přes čáru.

Olin se otočil a vrátil se k dětem:

"Kurva, seberte se, takhle nikdy nepřelezem, jestli se ještě jednou zastavíte, tak na vás seru a jdu dál sám." Oba se těžce zvedají a táhnou se za ním. Je po půlnoci a nejvyšší čas zahrnout k hranici, ale Olinovi se zdá, že je to ještě moc brzo.

"Já už nemůžu," říká kluk a nabírá moldánky. Olin se vztekle otočí a řve na něj:

"Tak si běž, kudy chceš, sráči posranej." Háže oběma tašky pod nohy a šlape dál. Projde zatáčku, pak ještě kousek k vrcholu a stáčí to na hranici.

"Stůj!" Baterka mu zašajní do ksichtu. Olin sebou trhne.

Milicionář mě sjede a spokojeně mi nasadí klepeta. Vede mě stejnou cestou, kterou jsem se před chvílí pracně škrabal. Za zatáčkou leží dvě rozházené tašky. Celník hned projede prostor baterkou. V dálce ve vinici je vidět dvě plahočící se postavy.

"Ti už jsou v Itálii," řekne si spíš pro sebe a já se dám do smíchu.

"Kamarádi?" ptá se nechápavě. Směju se dál. Celník balí tašky a z jedné vypadne malý opelichaný méďa. Topím ho do

kapsy. Zachoval jsem se jako kurva a ono mi to dalo přes držku. Tak to má být. Celou cestu dolů žmoulám v kapse toho mědu a je mi jak ve špatném filmu.

Po rutině mě šoupnou na celu. Je to jiná cela než minule. Taky lidi jsou podstatně jiní. Všichni už mají za sebou nejmiň dvě chycení, jeden dokonce čtyři. Berou to sportovně a dokolečka probírají, kudy to půjde nejlíp. Dokonce mají dohodu s bachaři. Za padesátiprocentní příplatek jim donesou, co chtějí.

Konečně se všichni dohadují na tom, že na rakouské ambasádě je možné dostat tranzitní vízum poměrně levně a bez průtahů. Dohaduju se s jedním Moravákem, že se sejdem před ambasádou. Pouštějí ho o den dřív. Dává mi prachy a pádí si to.

Ráno mě policajt vyhazuje s obvyklým kázáním. Seru na něj. Ptám se na výpadovku na Záhřeb, ale na stopa už nedocházím. Cejtím, že se potřebuju ožrat. Silně a bez pardonu. Kupuju si láhev vína a půlku rakije, dva balíky cigaret. Hned za městem si lehám do příkopu, polykám ten slastný přiděl a mozek se pomalu uklidňuje. Odnáší mě k Boučkům. Haš hraje na kejtru, ostatní zpívají s ním a mastí oko.

Na první mávnutí mi staví mladý Jugoš v přepychovém bouráku. Pereme to tak sto páde a já ho musím dvakrát zastavit, abych se mohl vyblejt. Směje se mi a vysvětluje, že rakiji nemůže pít každý vůl. Dávám mu za pravdu. Veze mě až před ambasádu. Stojí tam fronta lidí a aut s cedulkami CS na zádech. Na sloupku je tužkou napsáno: "Oline, čekal jsem, dneska jedu, sejdem se v lágru v Traiskirchenu, Morava." Sedám si na obrubník a pálím cigo.

"Pane, tady se nepředbíhá," upozorňuje mě tělnatá bába. "Hezky do fronty." Chtěl bych ji poslat do prdele, ale poposedávám si o tři místa dál. Přichází ke mně malá holčička a ptá se, jak se jmenuju.

"A jak ty?" hraju to do autu.

"Klárka, podívej, co mám," v malé špinavé ručičce mi ukazuje ušmudlaného medvídku.

"Nevíš, kde by se dalo napít?" ptám se podruhé do autu.

"Pojd'," podává mi ruku a hrdě si mě vede k naleštěné škodovce, kterou nervózně obíhá mladý chlápek.

"Jó, tak vodu, tu mám. Myslíte, že nám to dají, myslíte?" chytá mě za ruku a zapomíná na tu vodu.

"No jasně," uklidňuju ho.

"Jó, vám se to říká, vy jste tady jistě dýl, ale my už máme razítka."

"Jaký razítka?" šokuje zase on mě.

"Jó, to vy ještě nevíte. Jo, pojdte se podívat." Zamyká škodovku a vede mě k frontě, kde se na něj křečovitým úsměvem kření jeho žena.

"Jó, ukaž mu ten pas," říká pan Jó. Otevírámu tu psí knížku, která má přes první stranu nápis: "Platí jen pro Jugoslávii." Sedám si. Kurva, to jsou svině.

"A kdy s tím přišli?"

"Jó, včera večer na přechodu nám to přerazítkovali a ještě si celníci dělali prdel." Utře si pot z čela a paní Jó se znova zazubí.

"Myslíte, že nám to dají?" ptá se znova.

"Myslím, že jo, když je to od včerejška, tak možná o tom nebudou ještě vědět."

Nějaký chlápek za náma mi dává za pravdu: "Dneska už to někdo dostal i přes to razítko."

Držím se své rodinky: "A když to dostanete, vemete mě na hranici?" ptám se jich. "No jasně, jo, bože dej, ať to dostanem." Konečně nás fronta dokopává až do velký nepříjemný neosobní místnosti, kde jsou dvě okýnka, vyplněná ksichty znuděných úředníků.

"Další," říká jedno okýnko špatnou němčinou. Tlustej pán se skloní a podává pas. Okýnko v něm chvíli listuje, pak kroutí hlavou:

"Ale ten pas platí jen pro Jugoslávii a vy chcete tranzit přes Rakousko!" Tlustej zátylek zalapá po dechu:

"Prosím vás, já mám rodinu, nechci to zadarmo," něco zašustí a fronta se znepokojeně zachvěje. Paní Jó má nepříčetně vyvalené oči jako při souloži. Okýnko vyflusne prachy zpátky a znesvětil tak starý český obyčej.

"Prosím vás, prosím vás," cpe zátylek prachy zpátky. Okýnko je znova vrátil, pokrčí rameny, vezme papíry.

"To rozhodne pan konzul. Další, prosím." Zátylek vytáhne omylem z kapsy kus pucvoly a utírá si mohutnou hlavu. Ve dveřích se zastaví a nepřítomně říká dalším ovčím před porážkou:

"Jestli mě nepustí, dám klíčky od úplně nového žigulíka tomu, kdo mě převede." S lidmi to nehne, ani se mnou ne. Musím z té místnosti odejít, připomíná příliš vstup do ráje a svatýho Petra za okýnkem. Byl jsi lump, Ludvíku Kerne, říká zamyšleně Petr. Venku se fronta nezmenšila, další Ludvíci netrpělivě přešlapují před branami s nadějí. Po jedné cigaretě vychází rodinka Jó. Pan manžel je zpocený jako před chvílí zátylek:

"Ve dvě hodiny si máme přijít, pak nám řeknou, jak se konzul rozhodl."

Konečně jsou dvě hodiny a vrata ráje se znova otvírají. První z nich vybíhá zátylek; ten se svým mohutným břichem vydobyl první pozici. Před branou se zastaví a rozhoupá břicho a špeky do podivného tance:

"Mám to, mám to." Mám chuť za ním jít a zeptat se ho, jestli to s tím žigulem myslel vážně. Za ním vybíhá pan Jó a napodobuje jeho tanec:

"Pojd', na to se musíme napít." Z kufru tahá lahvičku slivky a cpe si ji do krku. Napodobuju ho, a není to nejhorší.

"Mámo, pojedem, pojd'" huláká jak malej Jarda. "Jedem, jedem," plácá mě po zádech. "Ty už máš pas?" "Já nemám pas," říkám mu tiše. Zalapá po dechu. "Ty vůbec nemáš pas?" Kejvu hlavou. Je z toho zelenější, ale statečně říká:

"To je jedno, pojedem." Sjíždíme do města a stavíme před automatem na cigára. Jó vytahuje šrajtofli:

"Na, kup mi jedny marlbora, ať si na to zapálíme." Beru prachy a lezu ven. Když jsem u automatu, slyším hluk startujícího motoru. Už se stačím jen otočit a zahlídnout prdel embasa s cejchem CS.

Vracím se k ambasádě a zkouším přemluvit někoho, aby mě vzal na hranice. V podstatě by brali, ale když zaslechnou, že nemám pas, tak na mě serou. Konečně se uvolí jeden s košičkou značkou: "Tak pojed'."

Jedeme kolem toho automatu a dál směrem na Rakousy. Chlapík v nejlepších letech mě sonduje: "Jak to, že nemáš pas? Tys ho zahodil, protože ses bál razítka, vid'?" Chci něco zablekotat, ale chlápek pokračuje: "Podívej na mě, člověk se nesmí bát, já jsem přešel bez pasu."

Překvapeně se na něj podívám. Dělá mu to dobře a pokračuje: "Na to je taková finta, která potřebuje pevný nervy, jako mám já. Do Maďar jsem znal cestu, na kterou nepotřebuješ pas. No a na maďarsko-jugošský hranici jsem si počkal, až pojede auto s diplomatickou značkou, najel těsně za něj, a když zvedli závoru, přidal jsem plyn a zavřel oči. Když jsem je otevřel a podíval se do zrcátka, na čáře stáli a klečeli Maďaři se sapíkama, ale báli se vystřelit kvůli tomu diplomatovi. Jugoši za mnou vyjeli, ale nechytli. Ujel jsem jim."

Divám se s respektem na čumák staré omláčené dácie. Suprman si toho všiml: "Ono to auto na to nevypadá, ale upravoval mi motor sám Gejza Gajdoš, znáš?" Kroutím hlavou. "To je ladič, kterýho chtěli i u Tajloraá," prodlužuje anglicky poslední hlásku a já si představuju pana Tajloraá, jak klečí před černým Gejzou z Košic v zaflusané hospodě a prosí ho, aby přestoupil z týmu dácie k nim. Marně, Gejza je vlastenec. Suprman mě tahá z přemýšlení:

"Podívej, co to umí." Z dlouhého kopce to rozjíždí až na sto deset. Motor skučí jak dobře nakopnutý pes. Konečně se dost pokochá mým děsem v očích a nakopnutý pes umlká na devadesátce.

"Podobně přejel před týdnem můj syn na terénní motorce." Představuju si marně suprmana mladšího. "Má pevné nervy po mně."

"A kam pojedete dál?" ptám se ho otázkou všech emigrantů.

"Ještě nevím, já vlastně můžu všude, anglicky umím dobře, brácha má v Austrálii velký hutní podnik, tak tam můžu za týden letět, jen co se spojíme, ale to víš, nechci na někom viset ani ten týden, já můžu všude, mám praxi, v Košicích jsem dělal ředitele výroby v železárnách. Pak mě sice vyhodili - to bude můj důvod pro politický azyl. Řekl jsem totiž komunistům, ať se mi nesorou do výroby, že tomu hovno rozuměj. Vyhodili mě."

"A to vás potom dál nestíhali?" ptám se zase vyjeveně. "Ne, oni věděli, že jsem rovnej chlap, že mě stejně nezloměj žádnou basou."

"To máte dobrý, to je jako u některých chartistů, ty taky ne a ne zavřít. Asi se jim nevyplatěj."

"Pchá, Charta," mávne rukou suprman a disident z Košic. "To jsou salonní páprdové, já jsem proti nim stál sám s odkrytou hrudí."

Konečně se objevuje cedule, že za pět kilometrů bude celnice. Loučím se se suprmanem a je mi to jasné: příští revoluce začne v Košicích.

Olin se posadil na patník, počkal, až Gejzův motor zmizí, a pak se dal do lesa. Ze začátku to šlo dobře. Les byl čistý a jen pomalu se zvedal. Asi po půlhodině cestička přešla v krpál. Před sebou uslyšel hlasy. Trhnul sebou a skulil se do roští. Projel ostružiním a zapadl do malinkého potůčku. Našel si velké balvany, za které si lehl, a čekal, až hlasy přejdou. Ale hlasy se zastavily přímo nad ním. Dva pohraničníci se pohodlně posadili, samopaly položili do klína a čekali. Dva lovci čekají na lidi, na lidi, kteří si řekli, že už nebudou žít tam, kde se narodili. Na lidi, kteří si řekli dost, nemůžu dál. Olin se opatrně otočil na balvanu. Potok tlumil hluk. Trochu se narovnal a korytem viděl rodinku, jak stoupá k celníkům.

"Měl bych zarvat," napadlo ho, "nechat se sebrat a oni by přešli... měl bych... musíš!" Leží na balvanu a nehýbe se. Konečně se ozve: "Stůj!"

"Jardo, chytli nás, co budeme dělat?" Jedno dítě se rozbrečelo. Celníci je šacoují a pak se dávají do doliny. Cestička je volná. Těžce se vstává a rovná rozlámané tělo. Je mu z toho blbě. "Proč?" ptá se. "Mně je to u prdele. Včera já, dneska vy." Cestička se na vrcholu lomí a Olin sestupuje do Rakous. Před první vesnicí si sednul a zůstal tam několik minut. Skutečnost, že je tady, ho fascinovala. Příjemný klid, který se v něm usadil, rušila roztočená myšlenka: má být šťastný, nebo řvát hrůzou? Jsem tedy svobodnej, už mi nikdo nebude mlátit dršku a říkat "zavřu tě, až budeš černej!" Nikdo, nikdy. Ale budu taky bez minulosti, bez záchytného bodu, minulost bude jen taková, jakou si vymyslím, jakou si postavím na střípcích paměti. Na co si šáhnou, až bude blbě? Kam uteču dát si jedno chlazený od pipy, až budu brečet, třeba jen nad blbostí nebo nad láskou? Odešel jsem, stanu se molekulou v prostoru, bez vazby, ale svobodnej, svůj, oponuju si. Pokládám svobodu na miskú vah, na druhé je minulost. Misky se zhoupnou a zůstanou v rovnováze. Trochu se setmělo. Sešel jsem do vesnice. U prvních baráků se Olin znova zastavil. Z obrovských reklam na něj svůdně hleděly nahaté ženské, které tvrdily, že jejich šampón je zaručeně nejlepší. Zavřel oči a znova je otevřel. "Je to jen konzum, tomu nesmíš podlehnout. Nesmíš, to jsou jen sračky na plakátě. Nežer jim to, nežer jim to," říkal si do kroku. "Buď furt frí." Zasmál se sám sobě. "Bože, já jsem vůl. S korunkou." Konečně sešel na silnici. Mával na rozsvícená auta jak šílenec. Rozsvícené světlušky létající stovkou na něj z vysoka sraly. Sklopil hlavu, ruce strčil hluboko do kapes a v mihotajících se světlech zkoušel za chůze najít vajgla. Šlo to. Spíš ty vajgly než chůze. Olin si uvědomil, že už dva dny nejedl. U cedule Vídeň tří sta našel krásnou skoro celou mentolku s obtiskem rtěnky. Zapálil si ji a do Vajnu mu už chybělo jen 299 kilásků a 999 metrů.

Pomalou se chystá na rozednění. Šlapu ho a pajdám na levou jak vysloužilý kůň. Na patě mi prasknul puchýř a krev příjemně zahřívá patu. Jdu, krok a zase krok. Nohy se melou, jak se jim zlíbí. Moje tělo, mozek už je dávno neřídí. Jdou si svobodně jak část těla, které mi nepatří. Krok a zase krok, cintají si do rytmu. Ráno vyhání tmu, fronta obrovské a každodenní bitvy se mi přehnala nad hlavou. Den vyhrává a krutě mi ukazuje štreku, kterou ještě musím. Zdá se mi nekonečná. Za noc jsem ušlápl šedesát kilo. Tedy už jen dvě stě čtyřicet.

Olin sešel ze silnice, prodral se křovím a zastavil se na starém opuštěném smetáku. Zpod malé břízy odkopal staré flašky a upravil si lůžko. Sedl si na zem. V hlavě měl absolutně prázdno. Z kapsičky si vybral solidního vajgla a zasunul ho mezi pysky. Stáhl si boty, z levé vylil krev, noha byla pěkně zřízená. "Kurva svět!" zarval do koruny smetákové břízy. Odpovědělo mu stereotypní hučení aut. "Jsme na tom stejně, kámo," usmál se do koruny jako před lety Lesní muž na něho. Típnul cigárko a stočil se do klubička na kořenech, které marně hledaly něco na povrchu. Zdálo se mu o Lesním muži, o jeho úsměvu nad světem, do kterého se Olin narodil, aniž kdy chtěl. O sochách v parku, kterým byla stejně zima

jako jemu. O Fašistovi, který vymýšlel atomovku, aby mohl se vším jednou skoncovat. A o pivu, jehož pěna přetéká přes hrany, přes tělo se tlačí do světa mého žaludku, mých nenasytých útrob. Pivo, sen, radost zapomnění, boží dar zalkoholizovaného mozku. PIVO, pivo, pivo. Olin se probouzí a sluníčko do něj pere. Olízl si rozpraskané rty a zkusil vstát. Rozbitou nohou projela nesnesitelná bolest. Praštil sebou znova na zem.

Pomalů se zase sbírám a snažím se dotáhnout k silnici. Závidím Meresjevovi, protězy nebolejí. Jediné nebezpečí u nich je červotoč. Konečně jsem u patníku. Sedám si na něj a mávám jak na prvního máje. Zřejmě ho ti přiblíží Rakušáci neslavěj. Auta si dál povýšeně hučí a házejí na mě velký bobky. Zase se to chystá na velkou válku mezi dnem a nocí. Stopuju už jen automaticky a sleduju ten boj. Velké černé naducané mraky se na západě připravují k útoku, generál měsíc tomu velí. Ze snění mě vytrhuje skřípění brzd.

Brouk s blikajícím okem stojí u krajnice. Sunu nohu za sebou, jak to nejrychleji jde. Aby si to oko nerozmyslelo. Dopadám na polštářované sedadlo a pak se teprve ptám: "Fáren si bite nach Vien?" Zdatná čtyřicátnice kejve hlavou: "Ja." Z krabičky vyklepává marlborku a brouk otvírá krovky.

Dávám si prda a žaludek mi vrací facku zevnitř. Jedem mlčky. Rozbitou nohu jsem posunul do ucházející polohy. Autem se rozlil děsný smrad. Špína na to měl vždycky větu: "Vždyť je to příroda, vysrat se na chemii, volové," ale tady to nefunguje. "Enšuldiken si bitem, ich bin šmucik." Volant se usměje. Pokrčí rameny a já usínám.

Brouk stáhnul krovky a zastavil. Volant třese Olinem. Vzbouzí se těžko, nerad. Konečně otevírá oči a čumí na dlouhou širokou ulici, plnou umělého světla, umělých domů a lidí.

"Videň?" ptá se česky. Hlavinka kejve a Olin vypadne na ulici. Rozleželá noha nabyla děsivých rozměrů.

Stahuju si boty a rozpadlé ponožky, budu chodit bos. Jakž takž to jde. Zkouším si vzpomenout na adresu, kde by měli bydlet známí, Orangasse, kurva, jak to bylo. Vleču se ulicí a mým snem není nic jiného než kašna. Město je prázdné, tiché a zlé jako všechna města. Připadám si jak opuštěný velbloud, kterého zapomněla karavana - nebo vykopla, poněvadž už nemůže dál? Velbloud uprostřed pouště betonu, asfaltu, pomalu zhasínajících světel, lhostejných lidí...

Ploužím se bos, orvané bulvárem, a levé zadní kopyto stojí za hovno. Na červenou se zastavím. Jak vůl, a ne jak velbloud, ten stojí jen u oázy. Červená a zelená mrkající oka z nás už dávno udělala roboty. Stojíme na barvy, které sem prskl nějaký kokot v uniformě a řekl si, tady se masa zastaví, teď půjde, teď pojede - a masa poslouchá. Vtom vedle mě něco zahučí a zastaví. Na litru hondě sedí mladá holka v koženém mundúru s rozpuštěnými dlouhými blondatými vlasy, které zakrývají matný lesk kombinézy. Odhodí si hřívu z čela a nervózně túruje koníky pod sebou. Popotáhne ze žvárka, které jí visí z perfektně krájené hubinky, a na oranžovou mizí. Neodjíždí, rozplynula se. To nebyla ženská, ale madona, madona doby, kterou žijeme, do které nás porodili. Kráska rozkročmo na stádu koní, to je naše doba. Rychlost a sex. Mrtvé oko televize a studené plátno, na němž se odehrávají příběhy, které bychom rádi prožili, kdybychom neměli strach. Sledujeme je, sníme, ale potajmu se díváme na hodinky: ještě deset minut, pak musíme jít. Spěcháme, abychom potkali bohyni na litru, spěcháme do práce, do postele, do kina, vždycky a všude spěcháme. Stíháme, co chceme. A neuvědomujeme si, každé stihnutí něčeho, každý pohyb ručičky, který nervózně pozorujeme na nádraží, nás odsunuje blíž k smrti.

Počkám si, až zase skočí červená, a spokojeně přecházím. Čapku, probud' se, jeden robot se zbláznil a jde na červenou! Bude zase o čem psát!

Přecházím ulici a na druhé straně zapadám do hromady hlíny. Usínám dřív, než dolehnu. Zdá se mi sen. Přicházím k obrovskému kostelu, nádherně udělanému ze skla a betonu. Před kostelem je děsná spousta lidí, kteří po kolenou vstupují dovnitř, tlučou hlavou o zem a bezzubými ústy šeptají modlitbu velkému trojrozměrnému obrazu, na kterém je blondýna v kůži s retkou na pysku. Chci vstoupit taky, ale knězi mě odhánějí, křičí na mě: "Ty nepatříš mezi nás, ty netoužíš po vůni benzínu, po rychlosti. Táhni pryč, táhni si a chceš být bez její milosti!" Strkají do mě a já padám po schodech uličkou mezi lidmi, kteří na mě plivou. "Ale já chci, já chci být jako vy, já po ní toužím. Jsem jeden z vás!" Ale dav mi nechce rozumět.

Probudilo mě sluníčko.

Olin otevřel oči a protáhl se. Drbající maminy s kočárky poděšeně odskočily a nevěřicně zíraly na podivnou postavičku, která se sbírala tak pozdě ráno z čerstvého výkopu.

Opřel jsem se zase o kandelábr, zapálil si jednoho vajgla a zíral do ulic města. "Seš tady, seš tady," říkalo mi moje horší já. "V ulicích města, kde se dá žít, kde se dá dejchat, přej i umřít. Seš tady, minulost zmizela jak mávnutím kouzelného proutku."

Bloudím ulicemi města skoro českých králů, nadávám, řvu...

Olin zapomněl adresu. Zkouší ji najít podle zbytečku paměti, úplně vysílen.

Nohy mám nateklé jak konve. Znovu sním o Meresjevovi. Už je zase večer a já sedím před putykou, hltám, opájím se vůněmi pečených buřtíků, bílé smetanové pěny, která přetéká, lehá si na buclaté prstíky tlustého hospodského s tučným zátylkem. Ráj. Sedím a marně čekám, až Petr otevře vrata a řekne: "Pojď, ty sem patříš, tady budeš už navždy doma." Petr ale na mě hází bobky a závrtné vůně mi lezou do mozku a tam hlodají jak hladoví švábi. Připadám si jak Pavlovův pes a nemůžu dál.

Vtom se otevře brána a jakýsi stařík se vpotácí do tmy. Něco si pobrukuje a chčije na chodník. Závidím mu, nejradši bych ho natáh, vzal mu prkenici, sed si do ráje za dveřmi a počkal si na policajty, kteří by přiletěli s majáčkem, sebrali by mě jak včelky med a já bych pak za tlustými betonovými zdmi snil o té smetanové pění. Dědek si odklepnul poslední kapku, ostatní strčil do vytahaného slipu. Chtěl se otočit o sto osmdesát, ale ujela mu noha, heknul a rozplácl se na chodníku do kapiček žluta. Konečně se zvedá a mizí za rohem. Nevěřicně čumím na místo velkého páření chcanek a dědka. V matném osvětlení leží na zemi prkenice. Listuju v ní a šeptám něco o zázraku. V kůži, která musí být stará jak dědek, spí kilo. Spícího vyndávám z kolíčky a kůži hážu pod lavičku. Dveře se otvírají a já vstupuju do ráje, mezi anděly, kteří si pověsili křídla do kouta mezi Kurýry, na věšák. Já křídla nemám, asi bych si tam měl pověsit krk.

Hned první pivo mě klátí do podivného světa, někam mezi vědomí a spánek. Vrací mě k Boučkům, k našemu stolu, u něho mlčky sedí celá naše parta, v čele Míra, který si to za chvíli sbalí a odkráčí si odsedět svoje tři járy, jak mu to zákon předeepsal. Sedíme a mlčky polykáme jedno za druhým jak na pohřbu, na pohřbu, který se už dávno konal tím, že jsme se narodili do tohoto bordelu, do téhle země. Haš neochotně vytahuje kytaru a jen tak tichounce zkouší pár akordů, vynknou se mu z ruky a kytara hraje sama hudbu šílenství, šílenství, které na nás sedá jak chuchvalce žabích vajíček, leze nám za nehty a ušima do mozku. Je to konec a my se mu smějeme drčkami, z nichž páchnou zkažené zuby. A jeden po druhém odchází odsedět si svoje, jen já sedím a zbytek udíveně zírám, čekám, kdy se zvednu. Konečně mi to všechno dojde a já se zvedám a jdu, ale jiným směrem. "Sráči!" řve už potisící Špína. Cpu si pěsti do uší.

"Noch ajnmal?" ptá se mě hospodský. Kejvu hlavou, ale jen opatrně, aby mi žaludek moc neplaval. Dávám si loká a znovu se potápím do minulosti, která přece měla zůstat na hranici.

"Noch ajnmal?" Noch, noch. Světla ve stanici Ráj pomalu skomírají. Motám se betonovou pouští čím dál tím rychleji, abych unikl smradu, který se za mnou táhne. Smrad jménem minulost.

Ještě se chvíli flákám ulicemi a čistím si mozek. Vzdávám hledání adresy, to už nemá véra.

Olin se přesunul k obrubníku a hledal solidní vajgly, na fizlárnu potřebuje člověk dostatečnou zásobu kuřiva, jinak je to na kazajku, velí dávná zkušenost. Konečně se mu zdá kapsička dostatečně nacpaná. "Tak, a jdem na to," říká si sám pro sebe. U modrého neonu, který hlásá "Polizei", si ještě zapaluje a v hlavě sumíruje větu "Ich bite politišen azil". Snaží se vzpomenout, jestli je to správně, ale pak toho nechá. Kurva svět, tahle věta by měla být na každý strance všech učebnic cizích řečí. Jsme národ, kterému by to velice prospělo.

Zvonek huláká někde hluboko v domě. Chvilí je ticho a pak se ozvou šoupavé kroky. Vopruzenej ksicht fizla se vsouká do okýnka:

"Co chceš?" přerušuje můj koktavý pozdrav.

"Ich bite politišen azil." Podrbe se za uchem a pak mu to dojde.

"Was?" Opakuju to ještě jednou bráně a pak jemu. Neochotně otevírá dveře a bere mě dovnitř. Přistrukuje mi židli a ve vedlejší místnosti budí komplice. Zachycuju útržky vět: "Chce azyl, má dlouhý vlasy, národnost neřek, vyhoď ho." To se mnou trhne. Měl jsem jít na nějakou větší fizlárnu, tady asi nevědí, co chci. Konečně se všichni nahnou do kanclu a ptají se: odkud, jak, proč, národnost, papíry. Zkouším to ze sebe vypotit, ale jde to pomalu, slovíčka mi prchají pod rukama a já zůstávám na rakouský fizlárně s blbou češtinou. Chvilí to ještě zkoušejí, ale pak tu marnost nad marnost nechávají plavat. Tlumí světlo a já usínám.

Ráno se mění služby, ale mě si nikdo nevšímá. Až v devět přichází jeden mladšas a sune mi kafe. "Azyl?" ptá se. Kejvu hlavou a on se směje: Asi má recht. Po kafi mě cpu do antona. Tak konečně se to hne. Už by bylo na čase, je pátek a ještě sobota a neděle na ulici by se mnou praštily. Stavíme před honosnou krásnou budovou. "Tady, rozumíš?" ptá se mladej s kafem. Ještě mi ukazuje dva prsty, mám tomu rozumět jako druhé patro nebo dveře? Hrnú se do baráku s jasným vědomím, že už tady na mě čekají, že mi píchnou a pomůžou.

První omrk mně dává facku skutečnosti. Desítky a stovky postavíček nervózně přešlapují před různými okýnký, potichu si šeptají prapodivnými jazyky, jen ta naše drahá a milovaná čeština na hovno mezi nimi není. Konečně se dostávám k okýnku, o kterém tuším, že by to mělo být ono. Příjem do Traiskirchenu. Sedám si na parapet okna a zjišťuju, že se tady mele už jen polsky. Vymoženost Solidárnošči, že se do Rakouska může bez víza, funguje tedy víc než dobře. Jednou za čas se z okýnka vykloní mladá holka, vykřikne několik zkomolených jmen, šťastlivci se k ní nahnou, ona jim rozdá blankety, vyvolení se zazubí a někam mizí. Každou hodinu s pravidelností kukačky v pendlovkách se tohle opakuje, jen já tady sedím jak vůl, hladověj jak vlčák a hlavně skoro grogy, s nohama do krve a s vylízaným mozkiem. Konečně se jeden Polák obětuje a vysvětluje mi, že když se chci dostat k okýnku, u kterého sedím, musím nejprve k okýnku na druhé straně chodby a tam vyplnit žádost pro okýnko číslo dvě. Jednoduché jak facka, kterou si za rohem dám. Fasuju dotazník a pracně ho luštím. Co minuta, to jedno slovo. Před okýnkem se to zatím prázdní. No sláva, aspoň něco ve všech těch průserech. Dopisuju poslední slovo a z boudy vychází holka, usměje se na můj dotazník a já zapředu: hned jí cpu tu hrůzu. Ona se ještě jednou zašklebí a ukáže na ceduli, kterou se snaží přibít na okýnko: Přes sobotu a neděli přijímá jen tábor Traiskirchen. Hezký víkend.

Olin si sedl na chodník a vybalil nohy z rozbitých bot. Nepředstavitelný smrad ho od úmyslu prohlídky odradil. Zvedl se a pomalu, jak po třiceti pivech, se potácel směrem, kde tušil Tryskáč.

Za chvíli se bude stmívat, velká krvavá koule se usadila přesně doprostřed silnice rovné jak prkno. Stačí tři vlasy a člověk má tři rady. Orval bych tě do plešata, než bys mi řekl to, co potřebuju vědět, směju se mu. Zakabonilo se malým mráčkem, zhouplo se v kolenou jak stydlavá holka a o kousek spadlo k obzoru. Černý rozpálený asfalt se pozlatil jeho vlasy, které bych si potřeboval vyrvat. Přečetlo mě myšlenky a zase o kousek zapadlo. Neboj se, nic ti rvát nebudu, vždyť se to všechno stejně dovím, ale nerad, kamaráde, protože už bude pozdě něco měnit, dovím se minulost. Bláhově si myslíme, že známe a žijeme ve třech časech. Blbost, směje se mi háratěj zlatohlávek, už skoro schovanej za kýčovitou řekou silnice. Budoucnost je abstrakce, přítomnost není, každý pohyb, každé slovo, které řekneš teď, se stává minulostí dřív, než si ho uvědomíš. Žiješ jenom minulostí, říká ospale s rukou před pusou, způsobně, tak, jak jsme se to od něj naučili my lidé. Tak dobrou, člověku minulosti, dodává trochu jedovatě a odchází spát za obzor. Zlato z asfaltu okamžitě mizí, ukradeno nenasytnými čumáky aut. Beru si posledního vajgla z bílé čáry a lezu do roští za benzínkou. Dělam to všechno mechanicky, s jakýmsi podivným nadhledem na svoje vyřízené já. Lehám si pod břízy na tlustou naducanou travu. Praská pod dotyky mého těla. Zvedám nohy do vzduchu a chvíli to pomáhá.

Olin se postavil a chytil vráscitého ksichtu břízy. Přejel jí po něm a pak jí vrazil dva prsty do očí. Zlomené nehty a nesnesitelná bolest ho trochu vrátily do přítomnosti. Vyštrchal se svou zelenou peřinou na násep cesty a pokusil se o několik strojových kroků. Krok a zase krok. Hymna posledních dnů. Několikrát mávnul, ale namyšlené prdele aut, rozesmáté a spěchající zadky, se mu vysmály. Tělo je už daleko za hranicí, které se říká K. O. Nic nepotřebuje, nic

nežádá, jen krok a zase krok. Olin prošel ztichlým náměstíčkem. Přímou před ním na dlažbě ležel vajgl z rodu královských. Zkusil se sehnout, ale nohy se podlomily. Zapotácel se, ukročil a bota šlápla přímo na vajgla. "Kurva," zaklel. Odněkud z parčíku se ozval smích. Narovnal se a pokoušel se prohlédnout záclonou. Smích zazněl mnohem blíže. Zelená sračka se znova usmála.

"Přebral jsi?" zeptala se holčičím hlasem.

"Cigaretu, zašláp, hledám lágr," koktám. Zeleno se rozpráhne jako k facce a přiletí zapálené retko.

"Pojď."

Snažím se zapamatovat cestu, ale je to marný. Nohy se mi pletou a já se chci chytit stromu před sebou. Ruka hmatne do prázdna, ale něčí ruka mě chytí.

"Neboj, ještě kousek, co seš?"

"Čech," říkám ruce, která nabyla konkrétních podob. Stojíme a já cejtím další retko mezi pysky. Vedle mě, vedle ruky, která mě drží, abych sebou nebouch, stojí holka.

"Dej mi vlas." Lekne se, ale pak si vytrhne nejdelší zrzavou silnici a dá mi ji mezi prsty.

"A teď pojď, už je to jen kousek. Jsi teda Čech? A jak dlouho takhle jdeš?" Směju se a tráva pode mnou zapraská, ale to bylo včera. Minulost, minulost, říká slunce.

Shluk lidiček na konci silnice se přibližuje. Konečně můžu rozeznat jednotlivé ksichty. Zrzavý bůh mě posadí na okraj plotu. Zeptá se první skupinky:

"Vy jste Češi?"

Pražština zmlkne. "Ja," odpoví někdo koktavě.

"Prosím vás, pomozte mu. Je úplně vyřízenej, potřebuje pomoc. Asi dlouho nejed."

Skupinka se pomalu rozpadá, a kdo může, mizí v davu.

"Proč mu nechcete pomoci, když je krajan?" Poslední chlap, který mluví německy, pokrčí rameny:

"My to tady neznáme, taky čekáme, až nás přijmou. Ať jde do fronty, oni ho vemou."

Mávám na zrzavý dobro stokilovou rukou.

"Ser na ně," žadoním česky.

"Tak mu aspoň pomozte!" říká už do prázdna. Vrací se ke mně:

"Proč jsou na tebe takoví?" Krčím rameny jako před chvílí ten chlap.

"Ale tak to nemůžu nechat, pojď se mnou." Prodírám se davem a někde v dále někdo breptá:

"Nabalí si rakouskou buchtu, pak se zpraská a myslí si, že bude předbíhat." Usměju se. Konečně zase mezi svými.

Před bránou stojí pupkatej policajt, pouští dovnitř jen na nějakou průkazku. Holka na něj vytáhne občanku, a pak mele závratně rychlou němčinou. Policajt krčí rameny, jako já, jako jeho kolega z Prahy.

"Tak zavolejte vašeho nadřízeného," rozumím akorát. Tlust'och se ušklíbne a za chvíli kluše maník ve vzorném kvádru.

Všechno vidím zpomalene jak ve staré grotesce. Zase kolem mě hučí němčina.

"Váš otec je ten poslanec?"

"Jo."

Další a další přívaly té podivné řeči. Konečně mě policajt bere pod rukou a někam vede. Dav za branami ráje Traiskirchenu zlostně zamručí. Procházím několika kancelářemi, z kterých si nic nepamatuju. Všude koktám svoje jméno a datum narození. Asi jim to stačí. Pak hučí vodopád výťahu a tohle je tvoje postel. Padám na ni a přes okno na mě kouká hároš: ještě chceš vědět, co bude? jako by se ptal beze slov. "Vodu, pít," říkám a stydím se. Někdo mě bere za ruku a táhne mě někam. V bílé kachlíkové místnosti jsou desítky kohoutků. Vypadá to jak v márnici. Pouštím si vodu a nechávám ji stékat po vlasech, přes ksicht, lačnou hubu až na fousy. Je lepší než pivo, rouhám se. Probouzím se na obrovské chodbě, která nikde nekončí. Dvoupatrové postele po obou stranách jí dávají nádech nemocnice.

"Už je líp," přerušuje mou prohlídku někdo polsky. Ohlídnu se a za mnou sedí vysoký hubený kluk.

"Já jsem Bogdan, ty byl včera pijany? Volal jsi nějakýho Špinu nebo jak a Hrbatou." Kroutím hlavou. Sedám si a šacuju se. Vajgly v kapsičce jsou beznadějně zmačkané.

"Na, vem si," strká mi pod nos krabičku marlboro. "A jak se tedy jmenuješ?" "Olin."

"Fajn, já jsem Bogdan." Libuju si, jak jsem tu polštinu zvládl za těch pár let, co jsem s Poláky dělal na pruněrovské dvojce a pral se s nimi snad ve všech hospodách Chomutovska. Rozumím bardzo dobře.

"Jestli potřebuješ cigarety, tak stačí jen spustit provázek se šilama, přidat lístek s tím, co chceš koupit, a oni ti to navážou a pošlou. Neokradou, jen jim musíš připlatit nějaký ten šila od cesty," zubí se. Ukazuju mu svoje dvě prázdné kapsy. Usměje se a mávne rukou. "Jaký chceš?" Jdu s ním k oknu.

"Víš, my jsme teď na tranzitu neboli v separaci, tady teď zůstaneme asi šest dní, než zjistíš, co a jak. Pak už nás šoupnou do normálního lágru. Ale těch šest dní nesmíš opustit patro." Spouští dlouhý provázek a dole se na něj vrhnou. Je slyšet několik nadávek. Nit se několikrát zhoupne a už tahá Bogdan plný pytlík. Je tady víc gangů, tak proto ten šrumec dole. Za chvíli zbytek chodby napodobuje Bogdana. Provázky putují jak pavouci sítě. Dole vypukne zmatek a řev, Bogdan se vykloní a dá se do smíchu. Zkusil to nějaký soukromník, tak mu dali přes držku.

"Až tady vocad vypadnem, tak se taky do něčeho pustíme, ne?" Chci mu říct, že na kšefty jsem nikdy nebyl, ale hrkne ve mně a beru to sprinterským tempem na hajzl. Žaludek maká jak při čardáši. Kafe, co se fasuje, mně trochu zvedá náladu, ale do housky se ještě pustit neodvažuju.

Druhý den už to všechno vypadá líp, nohy nám sice ještě nateklé jak konve, ale v hlavě už to v mezích schopností pálí. Sedíme proti sobě, kouříme Bogdanova retka a já poslouchám o Polsku z jiné strany, než to znám, o Solidárnošči, o stávkách v Katovicích, o obchodech, kde není nic ke koupi, a o přecpaných černotách, kde je úplně všecko. "Ještě Polska nezginěla," směje se mému kroucení hlavou. Závídím jim tu odvalu, udělat stávku, donutit tlustý huby k

vyjednávání, závidím to, jak berou život, jak se derou vpřed pomalu, krok za krokem, přes Gomulky, Giereky a další, s Rusákama už stovky let v zádech, jak znova a znova zvedají palice, přes které nedávno dostali. Nikdy bych neodešel, říká smutně, ale bylo nás doma hodně, jeden z nás musel jít, aby mohl rodině pomáhat z venku. Ale vrátím se, Polsko si tu svobodu stejně jednou vydupe. Říká to stejně jako chleba. A to mu závidím nejvíce. Ty naše věčný kecý (nic se nezmění, nemá to smysl), co říkáme s výrazem mučedníků, které je třeba litovat.

"A taky, Oline," vytrhuje mě z radostných úvah, "kde bych našel takovou vodku a takový ženský?"

Dny se vlečou jak na vojně. Pomalu, pomaličku, bez vzruchu a pohody. Potřebuju se spráskat. Našel jsem nějaké Čechy, a dokonce onoho Pražáka, který vykřikoval u brány něco o předbíhání. V první chvíli bych ho natankoval, ale pak ho nechám. V emigraci přece musíme být nějak lepší.

Všechny posedlo jediné téma: co dál? Učí se řeči, už žijí jinde. Kanada, USA, Austrálie. Furt dokola a já se do toho nemůžu nějak vejít. Už nikam nespěchám, jsem venku, tak proč? Tady už mě nikdo nelízne. Asi kecám. Nevím.

Konečně tranzit končí, někdo vykřikuje naše jména a vede nás dolů:

"Tady vyfasujete nádobí, deky a přístroje, někde si najdete postel." Bogdan vylitne jak šílenec a za chvíli na mě mává z rohu chodby.

"Oline, tady!" Jdu za rukou, která se podobá majáku. Chodba je dvojče chodby tranzitu. Plná postelí, lidí a lidiček a hlavně bordelu. V něm se motají pod nohama desítky dětí mluvících prapodivnou haťlamatilkou, složenou ze všech řečí, které se tady vyskytují. Rodiny jsou v obrovských pokojích, po pěti, po deseti. Nikdo se v tom nemůže vyznat, napadá mě. Za chvíli se z cimry vyvalí cikán a zařve na nás slovensky:

"Fasovat!" Jdu do kolen. Každému strká několik misek a deku.

"Čech?" zeptá se mě, když podepisuju příjem.

"Čech!"

"Nemám Čechy rád," zaleskne se mu v očích. Krčím rameny a zkouším co nejrychleji zmizet.

"A odkud?" chytá mě za ruku.

"Od Chomutova."

"A znáš Olahy?"

Usměju se: "Jasně, Ďulu, Josefa a Juru. Celou rodinu." Oči mu září:

"Já jsem jeho švagr, pocem," táhne mě na světlo, zkoumavě si mě prohlíží kouzelnými očima, co dovedou mluvit a vyprávět příběhy...

"Jasně, ty si ten s tím kniha. Tys byl na Jurovejch narozeninách, já tě znám." Tluče mě do zad. "Počkej chvíli, já jim to musím dát, pak to zapíjem."

Bleskově vydá několik dek a misek. Lidi je berou ze snědých cikánových rukou, a dokonce říkají děkuju. Usmívají se: doma by se ho nedotkli ani posraným klackem. Bláhově si myslím, že nás ta emigrace přece jenom dohnala k něčemu lepšímu, ale tlustá blondatá panička mi to za rohem vymluví:

"Viděl jste to, cikán nám dává věci, teď abych to pořádně vydrhla, jistě má nějaký svrab." Krávo, říkám jí v duchu, zavírám oči a už je tady mor, můj osobní mor minulost. Chci otevřít oči, zařvat ne!, a ona už mě hladí po tváři, zkušeným pohybem mě uklidňuje jak dobře zajetá kurva, laská se se mnou a vnucuje mi ten kýbl sraček, který měl zůstat tam... daleko.

"Tak je to dobrý, pojď," zatáhl mě do přítomnosti kakaový hlas. Vešli jsme do jednoho z těch obrovských hangárů, co patřily rodinám. Kakaový prošel nevíšimavě kolem klubka hrajících si dětí a zavedl mě do kouta, který byl od místnosti oddělen závěsem. Spadla mi sanice. Kout byl perfektně zařízený. Zamrkalo na mě oko barevné televize, přehrávala si něco z videa, vedle ní stál musicbox plný desek a kolem další stovky přepychových a zbytečných věcíček. Velký čtverec, který si z místnosti zabrali, je ještě půlený a další půlku obývá hejno snědých dětí.

"Dobrý, ne?" pase se na mém překvapení. "To víš," říká, když se cpeme za stůl. "Žádná země mě nechtěla vzít, tak jsem si to musel zařídit tady. Vydávám vercajk, žena s dítětem uklízí kancely, peněz je! Ještě každé měsíce posílám domů."

Zpod stolu vytahuje velkou fľašku vína a já už po první skleničce vím, že tohle přesně jsem potřeboval. Leju si to do hlavy a netrpělivě čekám, až se ozvou maličké mravenečky v nohou, pomalu budou postupovat přes břicho, až dolezou k mozku a celý si ho vezmou. A ráno se mi vrátí vybilovaný na kost. Poslouchám cikána na půl ucha a nemůžu se dočkat.

První láhev mizí, narážíme druhou, to už bude ta vytoužená.

"Amerika mě nevzala, Kanada mě nechce, Austrálie taky, ale já už na ně kašlu, mně je tady dobře, kde jinde bych chytil takovej šolich? No řekni, kde jinde?" Souhlasím, opravdu nevím, kde by se dalo něco takového vyšást. Chytil vlastně víc než džob, dostal funkci a lidi jemu, cikánovi z kanálu, musí děkovat a chovat se slušně. A ještě ty prachy, přepych, sláva, a já poznávám, že z té hrstky emigrantů, kterou jsem poznal, je to první úplně šťastný člověk. Nechce se mi to zdát: přece i člověk, který neměl to štěstí a nenarodil se cikánem, musí svoje já zase najít. Pijeme další láhev a svět se zahálil do mlyh poznání. Nevím přesně, o čem se blábolí, jen kejvu hlavou a vychutnávám tu slastnou chvíličku. Žárlivě si hlídám hladinu ve skleničce, aby zbytečně nevyschla.

"Všichni jsou rasisti, ve všech zemích, který mě nevzaly," slyším přes mluhu a je mi to úplně jedno. "A ty seš taky rasista?" Kejvu hlavou a nedočkavě si dolévám. Vtom si to uvědomím, bleskově vystřízlivím, ale už je pozdě. V cikánových očích plane nenávist jako hořící stoh slámy. Jsou to stejné oči, jako měl Ďulo, oči, které zabíjejí, které touží po krvi. Na udobřování je pozdě a já koukám, kudy bych vzal pali.

Olin se pomalu zvedl, ale dobře mířený hák ho zlomil v kolenou, upadl jako ve zpomaleném filmu na záda přes palandu a cítil, jak si ho cikán přitahuje a znova tluče na bradu. Bolest moc necítil a všechno bylo vlastně k smíchu, ale jsou slova, která u chlastu nelze vzít zpět. Děti, manželky a švagrové je roztrhly, Olina vyhodily na chodbu a začaly ošetřovat, spíš uklidňovat, svého pána a živitele.

Chytil jsem se postele a zkoušel se zorientovat na té nekončící chodbě. Šlo to těžko, mlhám se na mém mozečku líbilo.

Konečně jsem jakž takž dorazil k posteli. Svět se se mnou zhoupnul a já dopadl do milostivého spánku. Zdálo se mi, jak jsem si sbalil svých pět švestek a s pískáním, s rukama v kapsách přešel hranici, stopl si fáro a nechal se odvézt do Klostrdlé, kde všichni seděli u Boučků a měli hroznou radost, že jsem přijel. Objednal jsem rundu a vyprávěl jim o Vidni, o cestách a Jugošce, o kšeftech narvaných deskami, kde si můžeš koupit jakoukoliv kapelu za slušný peníz, každý na to vejral se spadlou sanicí, jen se Špinou to nehlo, toho zajímalo, kolik stojí Plejboj, kurva na ulici, kurva na telefon, já ze začátku jen krčil rameny, a při další rundě, aby se neřeklo, jsem si začal vymýšlet ceny a informace i o tomhle. Špina jásal a hned přepočítával holkám, kolik by si vydělaly na bony. A ty kroutily hezkými hlavičkami ve šťastné vidině prachů. Když jsem se později vracel z hajzlu, zastavila mě Karkula a vyptávala se, jestli bych ji nemohl vzít s sebou, že už toho postávání před Puppem má dost, že už konečně by chtěla taky mít prachy a žít. Při tom slově protáhla hřbet jak kočka na odpoledním slunci a přimhouřila psí oči. Zajel jsem jí rukou do vlasů a slíbil jí, že až v noci pojedou zpátky, tak ji vezmu s sebou, a ona mi celou další dobu předla na klíně plná vděčnosti.

Konečně se Packa rozhodl, že to zapíchne, a Cukr nás všechny nacpal do auta a vezl mě k hranici. Auto zastavilo, já hrdě vystoupil, vzal Karkulu pod křídlo a přišel k celnici. "Váš pas," usmál se celník.

Vrátil jsem mu zazubení: "Požádal jsem v Rakousku o politický azyl, tak se tam vracím a tahle kamarádka půjde se mnou." Celník zakroutil hlavou, znova se zazubil a nasadil mi klepeta. Začal jsem řvát, že mě musí přece pustit, že už tam patřím, a v duchu jsem řval na sebe, co já vůl jsem sem lezl. Kluci nastupovali do auta, jako by mě neznali, a pomalu odjížděli proti rozjetému antonu, který se zapnutou houkačkou spěchal pro mě. Věděl jsem, že tohle je poslední chvilka, kdy ještě můžu něco udělat, ale klepeta seděla perfektně. Nadechl jsem se a rozběhl proti namířenému samopalu pohraničnicka. "Štřilej!" zařval ten druhý. Štěkly dva výstřely a já ucítil děsnou bolest v prsou. Probudil jsem se. Chvilí jsem nevěřícně čuměl do stropu nekončící chodby, než jsem pochopil, kde jsem. Byla to nepředstavitelná úleva, říct si: Neboj, jsi tady.

Bogdan už poskakoval vedle postele: "Oline, vstávej, snídaně. A kdo tě tak zřídil?" Olin jen mávnul rukou: "Byla to moje chyba, je to dobrý." Snídani jsme vyfáslí do misek a Bogdan mi dlouze vysvětloval, kam všude ještě musím jít a co zařídít.

Šlo to pomalu. Beznadějné fronty, ve kterých se zásadně mluvilo polsky.

"Další!" Olin vlezl do kanceláře a někdo mu přihrál do ruky dotazník. "Tady si sedni a vyplň to." Chvilí se v tom babral a pak papír vrátil. Muž za stolem to znalecky přešel a zeptal se: "Kam chceš jet?" "Do Francie."

Chlapík se usmál: "Ta nebere. Musíš si vybrat jednu z emigračních zemí. Amerika, Kanada, Austrálie." Olin chtěl začít něco candat, ale po včerejší noci to nešlo. "Tak kam se rozhodnete, nechci vám radit, ale nejlepší pro vás jako svobodného by asi byla Amerika." Strká mi nový dotazník: "To bude trvat jen čtyři měsíce," usměje se povzbudivě. Termín vyleká i zalkoholizovaný mozek. Tak brzo z Evropy nechci zmizet.

"Já bych radši zkusil tu Austrálii, nešlo by to?" Protáhne obličej: "No šlo, ale budete čekat rok, možná i dýl."

"Beru." Za tu dobu bych se snad mohl dostat i do té Francie. Předě mnou leží dotazník, který je podstatně složitější.

Chtějí dokonce důvody politického azylu.

Olin hryže tužku a nemůže si vzpomenout, spíš nemůže sesumírovat, jak začít, jak všechno stěsnat do stránky, která je na to vyhrazená.

Mám psát o ostrovní vazbě? Ale kluci si to nakonec odseděli, já vypadl. Mám psát o masakru v Domažlicích? Ale to přece není, proč jsem utekl. Kdyby takovéhle masakry byly každý týden, tak rád zůstanu, to už by byl základ rozpadu. Hryžu tužku a vím, že to nenapišu, protože důvod byl život sám, každé ráno, každý den v práci, každý den doma, obklíčený blbostí, hustou slizkou mlhou, která má státní požehnání. Jsou to volové a nenávisť a jejich zlovůli nejde přece vtěsnat na jednu stránku. Byla by z toho kniha a musel by ji napsat sakra spisovatel, aby i čtenáři v Austrálii pochopili.

Pán nad Olinem zkušeně pokyvuje hlavou a radí, co sesmolit.

A já píšu píčoviny. Pravda o tom, proč jsem odešel, zůstává daleko. Někde tam, kde ji za pár let nenajdu ani já.

Dostávám podporu a s radostí padám za dveře.

Za týden, se skromnou podporou v kapse, pádím do Vídně - najít kluky, vyřídít vzkazy a rozumně pokecat. Aspoň doufám. Adresu jsem vyšáhl po krátkém telefonátu s Českem.

Olin si stoupl na kraj silnice a mávnul.

Usmál jsem se do fousů. Jestli mi to pojede jako sem, tak tam dorazím za dva dny.

Mávnul podruhé a auto poslušně zastavilo.

Procházím Vidni a marně zkouším chytit chuť tohoto města. Něco mí na něm vadí, běhám z ulice do ulice, hledám to, ale ono to vždycky zahne dřív za roh, než to stačím uvidět. Posedávám po levných putykách, usrkávám pivko... a pomalu nacházím.

Večer zvoním u obrovských vrat baráku. Otevře mi vlasatá hlava.

"Prosím tě, kde bych mohl najít Dejviho?"

"Je v Kanadě."

Ptám se ještě na pár jmen, ale všichni už odjeli. Krčím rameny. Co se dá dělat.

"Nevadí, pojď se mnou, dole u kluků se dneska chlastá." Lezeme do zahulené místnosti, pár rukou se zvedne na pozdrav a někdo se ptá, co jsem zač. V kostce jim to vypravuju.

"No dobrý, dřepni si a pij."

Mačkám v ruce sklenku vína a přemýšlím, jak se zapojit, ale nerozumím, o čem se baví; místností lítají jména nějakých úřadů, podpora, sociál, fondace. Až pozdě večer se to všechno rozjede a já kecám uprostřed davu. Vyprávím poslední drby a poslední průser, který jsme měli. Vtom se k nám přisune už slušně nadraná holka:

"Prosím tě, co to tady plácáš, vám se tam dělo hovno, po nás šli, nám se mstili, a s váma si jen hráli. Ty víš hovno, co je

výslech, domovní prohlídka," mele ožrale. Krčím rameny a koukám se někam ztratit. Ale je to marný, vybrala si mě za oběť:

"No, proč jsi nepodepsal, když seš takovej frajer?" Všichni mlčí, ale jasně čekají, jak mě dodělá. "A vůbec, ty sračko," huláká už nepříčetným hlasem, "jak to, že chlastáš, když jsi neplatil." Je to, jako kdyby mi vrazila facku. Hledám bundu. "Sedni si," říká mi jeden kluk v podobě Golema. "A ty už drž taky hubu, cos jsi zaplatila ty, a chlastáš tady dvakrát tejdně!" Holka se nadechne a nechává si to projít alkoholem.

"Sedni si," opakuje Golem a strká mi další sklenku. Holce to konečně došlo. S klidem si dolila, prošla se místností, aby upoutala pozornost, a pak tichým prdelolezeckým hlasem řekla:

"Dobře, neplatím, ale když ty se zastáváš nějakýho blbečka z lágru, tak já ti něco řeknu: proč lezeš Méd'ovi za starou?" Místnost se naplní řevem. Mizím do kouta, abych unikl vodopádům obvinění, pomluv a výčitek, výhrůžek. Láhve mizí před očima. Konečně vlna alkoholu přehluší vlnu vzteku. Je klid, lidi se udobřují a já lituju, že už se nedá nikam jít. A ven, na ulici - otřesu se. Doleju si další sklenku, když se ke mně připotácí kámoška:

"Promiň, kluku ošklivej, já už budu normální," říká zlým hlasem na udobřenou.

Konečně svítá a já se celej šťastnej plížím z bytu. Chodím po lágru, očumuju hezký holky, které se tu procházejí beznadějně obklíčené ctiteli a manžely. Dny se válejí jak líné naducané mraky na obloze. Nesleduju je, nesleduju hodinky a snažím se zapadnout do nekonečného volna. Bojím se nocí, ve kterých se opakují stejný sny. Sny o tom, jak přijedu domů a pak už nemůžu zpátky. Ty sny má snad každý z nás.

Konečně jedno ráno Bogdan přibíhá a řve na celé kolo: "Oline, balíme, jedeme do novýho lágru. Gecendorf nebo jak se to jmenuje." Nemám co balit, ale každá změna je velký štěstí. Autobus si nás, novodobé Jonáše, nacpe do břicha a vyplivuje nás před bránou, za kterou se tlačí skoro české paneláky z let našeho narození. Dostáváme karty a pokoje. Já s Bogdanem pokoj, který už je skoro obsazený. Zabíráme postele a představujeme se. Jsou to samí Poláci. I já mám na dveřích napsáno "Poloné". Jeden z nich se hned zvedá a maže pro flašku. U vodky jde všechno lip. Hlavně kecání. Jsou tu s námi dva muzici. Lešek a Janek. Lešek je klavírní suprtalent. Vytahuje z kufru balík diplomů, které si vyhrál. Je mezi nimi i diplom za vítězství klavírních talentů na Velké ceně Japonska. Smekl bych, kdybych měl co. Janek je jenom průměr, vlastně dělá Leškovi manažera. Je to zajímavá dvojjička.

Jurek s knírem á la Walesa mi stále dolejšá. Walesův knír a dětsky krásný mozek: "A při stávce jsme si v dílně roztáhli obraz Brežněva a házeli na něj nože. Jedinej, komunista, kterej tam zbyl, řval vzteky. Já ho trefil přesně do držky.

Jedinej." Pomalu, ale jistě se řeč točí na politiku. Jsou na sebe hrdí. Solidárnošć donutila vládu jednat, vybojovala jim moc. "Viš, co se u nás vypráví místo vtípů? Zprávy rádia Praha: polští komunisté by si měli uvědomit, že patří do světové socialistické soustavy," napodobuje Jurek hlas pražského komentátora. "Jací soudruzi?" ptá se hned sám sebe. "U nás už skoro žádní nejsou."

"Proč vy do nás tak perete?" ptá se Lešek. "Vůbec jste divnej národ." Snažím se mu vysvětlit, že ti v rádiu nejsou Češi, tedy jako národ. Kroutí hlavou:

"O to vůbec nejde, ale proč, když jste měli rok šedesát osm, jste to tak lehce položili?" Polykám naprázdno a zalejvám to vodkou:

"A proč jste nás přišli osvobodit?"

"To byli jen vojáci, hrstka. A u nás byly v tu dobu taky nepokoje." Používá oficiální slovník. "Snad nechceš říct, že příčinou je těch pár polských vojáků, kteří k vám přišli, ti by stejně nestříleli. Měl jsem tam bráchu, tenkrát zrovna sloužil. Ten se tehdy dohodl s kluky, když přijel do Ostravy, že i když dostanou do držky, nebudou se bránit. Lidi v ulicích, místo aby jim přes tu kušnu dali, jen brečeli a nadávali. Když brácha přijel, tak nadával, že posranější lidi nikdy neviděl."

"Ty si myslíš, že to u vás neskončí podobně, že to Rusáci takhle nechají?"

"Jasně," odpoví mi s klidem, "vědí, že bysme na ně šli všichni. Nenávidíme Rusáky, a když Polák nenávidí, tak až za hrob. Jedinej, co nás může porazit, jsou vlastní lidi..., z toho mám strach."

"Ty nám chceš něco vyčítat za šedesátej osmej?" pere to do mě i Bogdan. "Mýho strejdu zabili na ulici za Gomulky a vy jste se na to dívali. Jednou, dvakrát, potřetí. My vás už máme dost, jak furt čumíte, a nic. Jedinej národ, kterej ještě za něco stojí, jsou Maďaři. A přitom to byli Češi, co přinesli do Polska křesťanství, a podívej se dneska. Zradili jste Krista, zradili jste Poláky. Zradíte sami sebe." Ladí Svobodku, ze které mluví Walesa:

"Odbory musí být nezávislé, aby mohly chránit zájmy dělníků..."

Moje argumenty leží pod stolem, na kterém stojí láhev polské vodky. Trumfují mě revolucemi, stávkami, živými a mrtvými tlučé do mě ten národ dráteníků, žebráků navoněných, a já držím hubu, protože mají pravdu. Láhve jsou dopity a my lezeme do postelí. "Oline," říká Lešek ze svého bidla, "já neříkám, že třeba ty seš zbabělec, ale jako národ zbabělci jste. Velký. My Poláci jsme jiní, všelijací, ale poserové nejsme." Usínám a chce se mi blít. Jenom z toho chlastu?

Poláci mě berou mezi sebe. Už ani v jídelně nereaguju na český hovor. Večerní kecy o statečnosti a politice skončily, asi se dohodli, že to nemá cenu, a mě mají rádi. Když se moc zatoulám do dunajských rovin a nestihnu večeri, tak mi ji schovají, kupujou mi retka a chlast.

Jednou večer mě tahají do kostela, který patří lágru. Dostali klíč, aby mohli hrát na varhany. Padám na lavici a atmosféra mi sedá na ramena. Lešek se ještě omlouvá za to, že varhany za moc nestojí. Pak začíná hrát a mně se pod nohama propadá zem. Stojím ve vzduchu, lapám po dechu, rvu si vlasy a říkám si "To je jen hudba, tak se neposer!", ale hudba je silnější než já a ruka záchrany nepřichází, bloudím a mám chuť kleknout si na kolena a prosit Boha o odpuštění.

Dostali mě, svlíkli z kůže. Sám před obrovskou silou víry. Ale co vám je do toho.

Před dalšími koncerty prchám jak malý kluk. Mám to zapotřebí, ukazovat své holé maso? Maso bez kůže? Toulám se po lágru a znám se jen k Polákům. Ani nevím proč. Ba jo, vím.

"Ahoj, Oline," zdraví mě jeden z nich, jméno si nepamatuju. "Pojd' se mnou do baru." Ukazuju mu prázdný kapsy a on

mává se smíchem rukou. V baru je narváno. Vůbec jsem ještě nevysvětlil, jak bary vznikly. Lágr je pět kilometrů od silnice a opilci jsou líní maširovat. Proto ve sklepech, v barech, které kdysi patřily vojákům, si podnikavci otevřeli svoje podniky. Pijeme vodu a pivo, a co taky jiného my Poláci můžeme pít. Už jsme pěkně prdlí a můj hostitel mě tahá:

"Pojd' vedle, kluci si udělali pornokino, stojí pětku, ale já to mám zadarmo." Lezeme do začouzené místnosti, kde skrz chuchvalce kouře na nás kouká souložící pár. A další a další dvojice, trojice, celé skupiny. Nemůžu se dál koukat. Mám strašnou chuť. Na poklopce džinsů roste boule. Kurva svět, procházím se chladnou nocí a zhluboka dýchám. "Oline, chtěl by sis vydělat?" ptá se Bogdan. "No jasně," svítí Olinovi oči. "Tak zejtra tě vzbudím. Půjde o hlídání auta."

Teprve v autě se dozvídám, o co jde. Denně příjezdějí na nádraží desítky lidí z Polska, kteří chtějí do lágru. Ale nevědí, stejně jako jsem nevěděl já, kde to je. Na tom si Poláci, kteří mají auta, založili kšeft. Naberou je do vozů, odvezou na bránu a přihlásí. Tahle služba stojí kolem dvaceti dolarů, podle osob a zavazadel. Ale je konkurence a aut je dneska víc než emigrantů. Vznikly gangy, a konkurence, ale hlavně gang, který chce dobře vydělávat, si pořídí pár gorilek, které konkurenci probodnou pneumatiky. Proto mě Bogdan se svým novým kámošem Tonym vzali s sebou. Budu hlídat auto, oni kšeft.

Před nádražím se rolujeme do řady polských aut. Kluci to perou na nádraží, a já zůstávám sám s plechem. Parkoviště osiří. Cucám Bogdanovu retku. Za chvíli přijede vlak se zákazníkem, vyfasuju prachy a půjdu za kurvami. Sex, sex, šest. Sousední auto zahálí dva stíny. Jeden se ohlédne, druhý řeže gumy. Mohutné svaly si hrajou na spartakiádu. Beru si ze zapalování klíčky a muchlám je do dlaně. Mám z nich strach. Skončili a jdou k našemu autu.

"Nazdar," říká mi svalovec. "Vypadni a nezacláněj."

Usměju se: "Nechtěl bys vypadnout ty?"

"Á, Čech, to nebude žádný problém, nemá probléma."

Nasere mě, hlavou kmitají řečičky o statečnosti a posranosti národa. Levou naznačím pecku na solar a pravou s klíči mu cpu do ksichtu. Hekne a rozplácne se o chodník. Druhej mě bere botou na břicho; držím se zuby nehty, abych nešel do kolen. Ale další hák mě do nich dostává. Kurva, co jsem venku, pořád mi někdo rovná ksicht, napadne mě. Pomalu, s pekelnou bolestí v břiše, se opřu o bok auta. Ten druhej už má připravenou kudlu a chystá se párat. Beru ho zezadu na koule. Ani nehekne, jen vyvalí bezmocně oči. Beru ho botou do ksichtu, abych mu je zatlačil. Dostávám zezadu bombu a jdu na zem. Zapomněl jsem na druhýho. "Ty kreténe," řekl by Josef, "kopni, prašť, ale nikdy nezapomeň na nekrytý záda." Skučím jak pes pod dalšími kopanci. V lebce mi zpívají cvrčci. Do nich slyším dupot. Bogdan mě zvedá.

"Oline!" stírá mi krev. Zákazníci nervózně přešlapují. "My musíme jet, tady máš tisíc za to, žeš to zvládl."

Žmoulám bankovky a sunu se na hajzl. Voda, a bude to v pořádku. Tolik prachů! Zejtra si to rozmyslí a bude ho to srát. Dávám se do gala. Celkem to jde, jen pravá ruka bezvládně visí, překoplý sval nebo co.

Unytý a v gala si dávám v prvním baru tykadlo pro mozek. Je to kurva, chce další a další. Plácám se pryč. Pod Prátrek prý stávají. Procházím parčíkem. Mladý ksichtík se na mně zazubí.

"Ahoj, jak se máš?"

Krčí rameny. "Co ses zač?"

"Čech."

"Hm, já jsem drahá, stojí to pět set. Máš tolik prachů?" Strkám jí do ruky prachy,

Táhneme od hospody k hospodě a já si leju do hlavy. Holka je lepší, než jsem si myslel. Je to studentka z vesnice, která si přivydělává ke stůpku. Vzpomenu si na naše holky profičky a stydím se.

Konečně jsme v koleji. Nataša se svléká, lehá si do postele. Má krásnou figuru. Věčná boule na džínsech se zase zvětšuje. Rychle si z těla strhávám hadry a cpu se do postele.

"Takhle ne," odstrkuje mě. "Napřed se musíš umejt." Přináší mi lavór fialové vody hypermanganu. Sedím nad tím a boule už dávno zmizela.

"Chceš, abych tě umyla sama? Pochop, bojím se nemoci." Odstrukuji ji a narážím flašku z kapsy na horší chvíle. Holka má strach:

"Promiň, promiň," šeptá. "Bojím se tě, máš oči vraha." Piju a seru na ni. Oblékla se a pustila nějakou desku. Oči vraha, oči vraha, bubnuje to v lebce. Holka se opíjí se mnou. Je mi blivno. Pijeme mlčky a chceme zapomenout, každý to svoje. Láhve padají pod stůl jako naše starosti.

"Tak pojd' a nemusíš se mejt," říká znovu nahý z postele. A já k ní přiléhám a je nám jasné, že jsme všichni na dně a že to tak má být. Beru si ji tvrdě a neurvale. Vyřikne a pak se tomu oddá. Milujeme se jak zvířata. Nařká pod dopady mého těla, mé rozkoše. "Ještě ne," šeptá, ale já vím, že už se neudržím, a pouštím do ní svou radost, své štěstí, svou nadrženosť. Přivře oči, přijímá mě, slyšíte, přijímá mě, saje moji touhu svými roztaženými nohama, bere si mě jako do kapesníku zabalenou dlažební kostku. Bere si mě tak, jako bereme věc, která se nikdy nebude opakovat. Skučí a křičí, já tryskám svoje já do ráje, do hlubokého a nekonečného otvoru vášně - jediné radosti, kterou člověk má. Říká "ano, ano", ale já cítím, že je to zbytečně brzy a zbytečně hned. Holka pode mnou radostí vzdychá a já vím, že jsem zklamal. Že jsem utekl tam, kde mě potřebovali. Saju její parfém, který se mísí s mým semenem. Je krásný a úžasný. Je můj.

"Pojd' ještě jednou, miláčku," šeptá a já se dívám na svoje tetování na ruce. "Pojd'," hladíš mě ve vlasech a šeptáš, zvedá se ve mně nová vlna žádostivosti a znova se bořím do okenic odcházející noci. Bořím se, odcházím tam, odkud není návratu. Koušu tě do ramena a ty chápeš, že přišla chvíle, ze které není chuť odejít. Do rána zbývají jen chvilky a zbytek cigaret v krabičce.

Bořím se zase do tebe a ty křičíš ústy plnými štěstí. A ráno je za dveřmi. Pomalu, nenápadně klepe na lebky našeho já. "Chci tě," šeptám zavřenými zuby a ráno, které nás rozfízne jak řeznický nůž, je tu. Svítá, a nikdo si to nepřeje. Křičíš rozkoši a já beznadějí.

Přešlapuju před nádražím, ale vypadá to na klid. Většina aut vozí už třetího kunšafta, takže taktika goril a prořezaných gum přestala fungovat. Vymysleli si jinou fintu: čekali už u prvního semaforu před nádražím, kde vlak vždycky

přibrzďuje. Než dojede do stanice, tak nejlepší kšefty jsou dohodnuty. Už dvakrát jsme byli bez zákazníků. Tony mi zkroutil plat na krabičku retek a nějaké to pivo. A nahlas dumá o tom, že bude třeba pustit mě z kšeftu. Nedá se nic dělat, je to jeho auto a jeho prachy. A Tony umí počítat. Navíc proběhl s Bogdanem všechny ambasády a možnosti. Nejlip to mají rozjeté na Jižní Afriku a Zéland, to prý zařídil papež. Do týdne by měli vědět, co a jak. Taky se už balí muzici, kteří mizí do Ameriky. Na Leška si vzpomněla nějaká gramofonová firma a dělá mu sponzora.

Uvědomuju si, že jsem v lágru už pomalu druhý měsíc. Dva měsíce. Dokud byl tenhle kšeft, byly to příjemné měsíce. Pivko, vodka, někdy i Nataša. Slastně se protáhnou. Ale jen někdy. Kluci se zase vrací bez zákazníků. Tak je to jasné. Budu utahovat opasek. Co nadělaš, dětmi nezatopíš. Jedeme zpátky a Tony mi to říká na rovinu.

Pokoj je narvaný chlastem. Dneska na lagerlajtnunku vyvěsili změnu a muzici letí už zítra. Koupeme se ve vodce. Lešek mi hučí do ucha pokračování o statečnosti. Má skleněné oči, hubenou rukou s dlouhými prsty mě tlučte do zad: "Ale nic si z toho nedělej, ty stejně nejsi Čech, ty seš Polák, pamatuj si to. Ty patříš do Polska. Až to tam vyhrajeme, tak se všichni vrátíme a ty musíš přijet, seženeme ti nejhezčí holku, která u nás je. Vezmeš si ji a zůstaneš u nás. Olin je Polák!" huláká do chuchvalců cigaretového dýmu. Musím vstát a s každým vypít stakana vodky na znamení, že jsem dobrý Polák. Kdyby věděli, že jsem jenom vůl. Špína a Boučkovi se zlobí, a mě Poláka to už nezajímá. Plácáme se půlnocí ještě do kostela. Kluci se chvilku modlí a pak naposledy sedá Lešek za varhany. Je napraný, ale nevádí to. Začíná hrát a já jsem odhalen. Zase svlékám kůži, která mi je malá. "Ahoj, kluci," mačkáme pazoury jak uřvané báby. "Tak nezapomeň," říká Lešek ještě před autobusem. "Až bude svoboda, tak v Polsku."

Řvu smíchy: "Až bude po válce, tak v pět u Kalicha." Nechápatě kroutí hlavou. Dveře syčí a obluda se rozjíždí.

Dobíhám ji a hulákám do okýnka:

"A bejvá tam sranda?" Nerozumí. "Jestli tam bejvá taky sranda!" řvu znova. Lešek vystrkuje hlavu z okýnka: "Co říkáš?" Zastavuju se a mávám mu. Nic, už nic. "To byl autobus do Ameriky?" ptá se mě slovensky černovlasý, snědý kluk.

"No už jo." Čeština mi nějak nejde. Dáváme si retko a řeč. "Myslel jsem si, že seš Polák."

"Prej jo. Já jsem Olin."

"Bob." Natahuje packu. Bydlí na smíšeném pokoji, Češi a Slováci. Ale šlape jim to. To není zvykem, ve většině pokojů to stojí za hovno, atmosféra ponorky, závisti a krádeží. Založili si taky úspěšně šlapající bar. Všude, kde se jenom dá, je to narvané pivem, vínem a špiritusem. Na rozdíl od ostatních barů mají otevřeno celou noc. Stačí popojít, zaklepat a dostaneš, co chceš. Šéfuje tomu Ďuso z Bratislavy a do ansámblu patří všichni ostatní. Josef, nadějný šílenec přes počítače, Ludva, bývalý četkař. A Brady. Pivko nakupují u Kuglera, víno u soukromníků, cigára a špiritus u Stanislava, Poláka, který všude chodí s ukrutně nabitou prkenicí, jakou by si asi nemohla dovolit žádná místní honorace. Obchoduje se vším, stačí objednat a zaplatit, a už jsou tu kartóny vodky a cigár hluboko pod cenou. Kluci si přirážejí sto procent a hází to akorát cenu obchodů, spíš ještě o něco míň. Stačí tedy prodat lahvinku a druhá je pro barmany zadarmo. Bob mě představuje a přitom urážíme hlavičku jedné flašky za druhou. Kolem půlnoci začínají chodit hosti, flašky zpod postele pěkně mizí. Případá mi to jako nějaký divadelní horor. Držky strhané od chlastu nesměle klepou na dveře, klepou se strachy, jestli už nespíme, jestli máme. Když vidí spařenou obsluhu a narvaný pokoj, rozzáří se, tiše sunou prachy ze zpoceně dlaně a mizí v katakombách lágru. Podivná sekta bez názvu. Bohem je chlast. Ukazují mi Poláka, který se po lágrech fláká už druhý rok. Žádná, země ho nechce jako těžkého alkoholika: Krčí nad tím rameny:

"Ale flaštičku mi dáte? Zjutra fakt už přinesu prachy." Ďuso mu ji jen nerad sune. Ale je nemožné okrást tohohle člověka o potěšení. Jsme přece lidi, a ne svině.

Končí to hrůzně. Brady usíná s magičem pod hlavou, Bob pod stolem, Josef chrápe na posteli. Zůstáváme s Ďusem sami nad otevřenými laškami.

Za pár dní a za pár opic se stěhuju ke klukům. Už jsem se zase obstojně naučil československy a polština se mi do toho neplete. Bogdanovi je to celkem jedno, za pár dní fičí na Zéland. Jen Jurek je nasraný, ale chápe to. Slibujeme si, že se budeme chodit omrkávat.

V baru dávám všechny zbylé prachy do společné pokladny. Něčím to připomíná sudy v Táboře. Měl bych vlastně být šťastný, chlastu co hrdlo ráčí, dobří parťáci, ale presto mě prdel pálí. Tak dlouho jsem nevydržel sedět na jednom fleku ani na vojně. Tam jsem si to kompenzoval basou. Zuřivě se válím v hromadách exilových časopisů, zdají se mi perfektní, ale čím víc se v tom válím, tím víc mě začínají srát, a v rukou mi zůstávají jen Listy a Svědectví. Čtu si v Listech článek od Lederera "Jan Palach a Mistr Jan Hus." Nezdá se mi to, kroutím hlavou nad tím přirovnáváním Palacha, studenta, celkem neznámého do roku šedesát osní, a mistra, učitele. Josef si toho všimne a čte mi přes rameno. "Ukaž," tahá mi časopis z ruky. "Já jsem s Palachem studoval, já ho znal velice dobře." Chodí po pokoji, rozhazuje rukama a nadává. Pak si tahá četkaře Ludvu a smolí článek. O Palachovi, jak ho nikdo neznal. Josef s ním byl v roce šedesát sedm na brigádě v Rusku. Palach jako uvědomělý byl vedoucím výměnné brigády. Snažil se všechno omlouvat, všechno pochopit, třeba i to, že na té stavbě nemají krumpáče, a proto užívají jen sochoru. První výplatu jim zabral s tím, že v Sovětském svazu se nesluší opíjet se. A vůbec nejvíc dbal na účast při vztyčování sovětské a československé vlajky. To mu dělalo přímo potěšení. Až teprve tehdy, když mýty padly a Rusáci přijeli, se z něho stal Palach, kterého známe. Obdivuju Ludvu, jak z dlouhé zkomolené věty dovede vymáknout to, co sedí. Chtěl bych se naučit psát. Hlavně dneska, když mi zase splaskla jedna legenda. Článek cpeme do obálky a posíláme do Listů a Svědectví. Škoda známek, řeknu si, když nesu dopisy na poštu. Na mýty se nestřílí na žádné straně barikády, pane Pelc.

Olin si povzdechne, hází dopisy do schránky a snaží se na nic nemyslet. Fakt na nic nemyslí.

Život se nám scvrkl na pár věcí, chlast, noc a dopisy na lágrlantunku. Nerad tam chodím, poslední dopis, který jsem dostal, byl od Špíny. Má jen jednu větu: "Ať se ti tam dobře daří, posero." Chtěl jsem mu odepsat: "Poserovi se daří

dobře," ale nechávám toho. Zase jednou se stydím.

Chlastáme, lidi se pomalu chystají na odlety, to jen my, budoucí klokani, sedíme a čekáme. Čím dál tím víc se mi zdá o Francii. Říkám o tom Bobymu. Usměje se a ožralou rukou po mně šáhne:

"Vole, já mám v Marseji holku." A následuje příběh z emigrantské učebnice: Byla už jednou ve Francii. Poznala lidi a udělala si známé. Pak se rozhodla, že vezme kliku. Vzala to přes Jugošku, kde už ji čekali a převezli. Bob si koupil zájezd, a aby ji ještě stihl, vydal se na vlastní pěst do Jugošky. Pak seděl v Koperu, a teď tady. "Tak tam pojedem spolu," podávám mu flašku. "No jasně." Pijeme a meleme o cestě.

"Přes Německo by to asi nešlo," poučuje mě. "Tam už mě chytili. U Salzburku." Třeští oči. Usměje se: "Ty si snad myslíš, že tu budu sedět na prdeli? Půjdeme přes Itálii." Dáváme si další flašku, je to hotový. Půjdeme přes Neustadt a dolů na hranici. Projdeme severní Itálií až do Francie. Tam už nám Koleta, Bobova známá, píchne.

Všechno je strašně jednoduchý. Za týden bychom tam měli být.

Říkáme to klukům a Ďuso nám vyplácí náš podíl z baru. Chlastáme jak prokopnutý. Je zase noc a ráno, odpoledne.

Konečně nás jeden kámoš cpe do auta a veze na dálnici. Stojíme na jejím začátku.

"Tak tady máte ode mě," říká a cpe nám do ruky dvě krabičky olejovek. Je v prachu a já mačkám ty dvě kovovky jako nějakou svátost.

"Mám si je nechat, nebo je vyhodíme, když za ty čtyři dny budeme pít burgunský?"

"Mně je to jedno, já rybičky stejně nežeru," říká flegmatik Bob. Balím je pro štěstí.

Štřeka je natažená jak stužka přes obzor. Vykročíme a znesvítíme ji naším krokem. Krokem do neznáma. Skoro hned chytáme stopa. Dva mladé kluky, kterým došly retka. Pereme je do nich a vezeme se dobrých třicet kiláků. Celkem fajn kšeft. Vysazují nás na konci města. Začíná noc. Leháme si do orosené trávy, přikrýváme se ručníky, které mají představovat spacáky. Pálím poslední retko a koukám do sametové oblohy. Je čistá, posetá démanty hvězd. Stačí natáhnout ruku.

Probouzím se do šera. Marně přemýšlím, jestli jsem šel spát s nohama, anebo bez nich. Ohmatávám dva promrzlé kůly pod sebou a zjišťuju, že to jsou moje nohy. Zkusím se na ně postavit, jde to blbě. Bob se plouží za mnou. Až po pár kilometrech se rozcházíme. Silnice je rovná jako stůl a auta po ní frčí snad sto padesát. A jen velice nerada mění plyn za brzdu. Šlapeme a šlapeme, jak volové natažení na péro. Kupujeme trochu žrádla a zase dál.

Konečně nás nějaký nadšenec sveze asi čtyřicet kiláků. Vyděšeně koukám z obludy ven. Pomalu, ale jistě stoupáme do hor. Ještě k tomu začíná dobře pršet. "Kurva svět," nadáváme československy a dereme se do kopce. Rozhodli jsme se to zapíchnout na motokrosové trati, kterou zdobí nějaká kůlna. Kurva svět. Kůlna je bezpečně zabeďněná a my zůstáváme zaseknutí ve svahu. Balíme se do klubiček pod hustým bukem, kterému začíná prokapávat přes listí. Dlouho do noci kecáme o pičovínách, abychom oddálili chvíli, kdy každý zůstane sám se svou kosou. Převaluju se ve zvláštním polospánku a nějaká podivná síla mě zvedá a táhne do šíleného kina bez plátna. Končí titulky a do prostoru vstupuje dědek. Povytáhne si kalhoty, popotáhne hlen a na zem hodí mocného chrchla. Pak nabere znalecky vzduch a spokojeně pokývá hlavou. "Dobrý," řekne si sám pro sebe, "dneska je dobrej den." A ještě jednou se s potěšením zahledí do chladného a kalně špinavého rána. Pak se otočí a těžkým stařeckým krokem se škrábe do strmých schodů na půdu. Prošel temnou půdou až pod vikýř, za nímž stál starý oprýskaný bambusák. Byl to jeden z prvních bambusáků s očky, plný kolínek a ohybů, ořezaných dvojáků, dlouhých prasklin. Dědek ho láskyplně pohládl a zaklapal navijákem. Z kapsy si vyndal masný hadr a prut namazal, že se leskl jako za mlada. I dědek cítil, jak mládne. Patřili k sobě jako bratři. Dostal ho jako sedmiletý od svého dědka. Znovu pomalu zaklepal navijákem, na každé klapnutí se mu jak při růženci vracela vzpomínka. Klap. Stojí jako malý kluk po kolena ve vodě na jezu u Stvořitel. Těžká parma bojuje v proudu o život, a mladý dědek o svůj. Uklouzla mu noha a spadl z jezu. Poloutopeného ho vylovili sousedé pod jezem. Klap. Dědek prostřední stojí s napnutýma nohama na loďce, jeho kamarád brzdí vesly, co to jde. Bambusák praská ve švech. Čtyřicítka vlasce zvoní a dědkovi je líto prutu i sumce. Bere proto vlasce do rukou a nechává loďku táhnout přes dlaně. Vlasce se zařezává do dlaní, na usmolené kalhoty padají první kapičky krve. Honička pod Zvíkovem pokračuje ještě půl hodiny. Kalhoty už nejsou usmolené, ale kompletně krvavé. Dědek se bojí podívat na svoje dlaně a kamarád řve jako v agonii: "Pusť ho, pusť ho!" Dědek prostřední neposlouchá, jen zavře oči a zub si drtí o zub.

Konečně se sumec utahá, položí na bok a nechává táhnout k lodi. Kamarád sevře ve zpocených dlaních hák a zešíroka se rozkročí. Rychlý pohyb vyleká sumce těsně u lodě. Vymrští svoje padesátikilové tělo nad hladinu a dědkovi projede nesnesitelná bolest dlaněmi. Zařve a s výkřikem splyne jemné prasknutí vlasce. Dědkovi zanedlouho uříznou v nemocnici bezvládný palec a naviják udělá své suché klap. Dědek je mrzák a sedmáctiletý kluk schovává svou zmračenou ruku před holkami. Marně, která holka z vesnického gruntu by si vzala polovičního mrzáka. Klap, klap, klapne dvakrát a uplyne deset let. Dědkovi naroste knír, už nechodí na zábavy, za holkama, chodí zase na ryby. Sedává nad jezem, ostatní rybáře nenávidí, nenávidí holky, a hlavně nenávidí ryby. Surově a bez přípravy seká tak, že těm malým trhá hlavy rovnou ve vodě. Ty větší táhla na břeh a tam je v pisku nechává bezbranně leknout, nebo jim prstem rozetne plné břicho a kochá se pohledem na křečovitě pohyby žaber. Chytá a mučí. Mučí ryby a sám sebe. Je mrzák, zlý mrzák. a kluci-spratci z vesnice na něj řvou: "Sumec, sumec, na, na!" Na, na, klap, klap, klap. Co klap, to léta. Stejná blbá léta, která někdo nadělil, která nutno žít, i když se nechce. Klap, klap. Prst zajižďí do studených vnitřností a žábry naprázdno polykají vzduch. Klap. Vzduch. Další léta plynou, kdekdo je v krimu nebo utek, řeka pustá a pod Zvíkovem přehrada. Už se nikdo nesměje, ale čtyřicetiletému dědkovi je to jedno. Dál tluče ryby jednu za druhou, už podle počasí ví, kam si sednout, co navnadit, jak políčit. Tluče další desítky a stovky ryb. Klap, klap, klap. Někdo mu říká, že už zítra nemusí, že je v penzi, aby si užíval a opatroval zdravíčko. Chodí dál na jez. Vraždí a neslyší. Klap. Je kalné, pro lidi mrtvé a ubrečené ráno a dědek ví, že je třeba uvařit těstíčko, jemné, mazlavé, bramborové, s chutí zázvoru, těstíčko, které se jemně ve vodě drolí, opadává, láká kapry, co se rochnají v bahně, nežerou, jen mají chuť. Dovaří ho, neforemný knedlík strčí do kapsy a celou cestu k vodě ho v té kapse hněte. Na svém oblíbeném místě rozhrne rákosí a tiše jako vydra do

něj vpluje. Nahodí na špičku starého bambusáku, zavěsí policajta a nacpe si čibuk. Je v půlce, když se policajt nervózně zachvěje a pak neslyšně a pomalu stoupá k svému Mount Everestu. Dedek přisekne a prut se spokojeně prohne jako stará kočka. Zatočí navijákem, klap, klap. Žádný velký odpor, žádné úniky do stran, žádná snaha dostat se na hloubku. Dědkovi připadá, jako by táhl starou botu, svůj starý šedivý život. Bez úniku, bez šancí, bez naděje. Plochy a mrtvý, jen těžký tah. Konečně se mezi rákosím objeví velké lesklé tělo kapra. Velkého kapra. Dědek ho podebere a položí vedle sebe na trávu. Oči se mu spokojeně lesknou. Opatrně vyndá háček z huby a chystá se mu roztrhnout břicho. Vtom se jejich oči střetnou. Kaprovy studené, vypoulené, ale vyrovnané, a dědkovy plné vraždy. Otočí si ho na bok, aby mohl rozpárat břicho, a všimne si mechu a plisně na jeho boku. Kapr se změní v dědka a vrazí sám sobě nůž do břicha. Tělo se napne ve smrtelné křeči a vydá hluboký vzdech. Vzdech, vzdech, klap, klap, dědek běží do hospody a oběma dlaněmi si tiskne uši: "Nežiju, zabil jsem se, zabil, zabil." Hospodský mu sune ruma a dědek pláče na svém pohřbu. Klap, klap, prut mu donesli kluci. Strčil ho hluboko za trám. Klap, klap, odklapal si kolovrátek života dalších deset let. Deset let si dědek nesedl nad svůj starý bambusák, deset let. Dneska jde poprvé a cítí, že asi naposled. Hlava se mu točí, ale proutek drží v ruce pevně. Ztěžka se zvedl a vydal se na maratón ze schodů. V kuchyni se přidržel sporáku. Těsto už smrdělo, čoudilo a pánilo se. Po paměti, se zavřenýma očima, vypnul knoflík plynu. Počkal, až se hukot v hlavě uklidní. Vedle sporáku nahmatal láhev rumu a zhluboka se napil. Rum uklidnil šumot a vibrace. Zmrzačenou rukou opatrně vyndal vršek těsta. Zmuchlal malou kuličku, starý namaštěný bambusáček vzal do druhé ruky a vyrazil k řece. Tělo, ruce, mozek se bránily, ale něco hluboko v něm ho hnalo dál. Klap. Rozhrnul rákosí, na stejném místě, které se za deset let nezměnilo. Položil prut vedle sebe a uleh na chladnou trávu. Zavřel oči. Defilovaly před ním desítky a stovky ryb: placatí cejni s malými hubičkami, všežraví a vždycky při chuti, pruhovaní okouni, dravé štiky s dvěma sty zahnutých zubů, opatrní, váhaví, ale nesmírně bojovní kapři, a mezi nimi jeden jediný těžký vousatý sumec. Tělem projela bolest. Dědek zaryl vrásčité ruce do trávy. Ruce s prsty, kterých bylo jen devět. Ruce, které byly napůl chromé. Vstal a na háček ubalil bambátko z těsta, které vonělo zázvorem. Nahodil, ale tak slabě, že olůvko kaňklo jen několik metrů před něj. Neměl už sílu ho přehodit. Cítil, jak se s ním břeh a krajina hýbou. Byl proti tomu bezmocný. Ztratil pojem času. Probral se, až když slunce stálo vysoko nad obzorem. Rukou si přejel po pleši a zapálil nový čibuk. Bambusák se prohnul a naviják zavrčel. Dědek se s hekáním postavil a přiseknul. Prut se prohnul a dědek udělal krok dopředu. A pak další a další. Ryba byla silná a držela se na hloubce. Znovu povolil a podíval se na naviják. Byl skoro prázdný, ryba už si vzala skoro sto metrů. "Ještě krok, a pak už mu nedám ani metr, dostanu ho na hladinu a nechám mu loknout vzduchu," umiňoval si. Nohy mu v bahně ujely a cítil, jak loká vodu. Křečovitě sevřel prut a naviják udělal klap - vlasec - poslední metr se neslyšně odvinul.

Mrtvolu starce vylovili za čtrnáct dní hasiči pod Zvíkovem. Mrtvý měl kolem ruky omotaný vlasec, na jehož konci ležel břichem vzhůru starý, mechem obrostlý kapr.

Přehazují se z boku na bok, abych unikl velkým studeným očím kapra a dědka, ale oni jdou za mnou jak reflektory po obloze. Skučím strachy jak štěně s ošklivým snem. Zahrabávám si hlavu do shnilého listí, ale oči, velké studené oči prostupují zemí a čumí na mě vyčítavě zezdola. "Ne, já ještě nechci!" křičím. "Nechci, nechci!"

Někdo mě převrací na záda. Velké rybí oči se pomalu mění v oči Bobyho. "Oline, kurva, co je?" Vracím se a mám hroznou radost z deště ve větvích, z černé trávy kolem. Kam chodí spát barvy? Usměju se: "Půjdem? Stejně toho už moc nenaspíme," lžu. Mám strach zase zavřít oči a najít kapři. Jsou tři ráno a my šlapeme captavýma promoklýmá botama temnou šňůru asfaltu.

"Nic se nejl tak horký," říkám polohlasně. Ze tmy za námi do rytmu kroků se ozve temné klap, klap, klap.

Svítá a my chytáme dva krátké stopy. Díkybohu za ně. Cpou nás až do Grazu. Tady už stačí dojít na dálnici a je to kousek. Pak už budeme v Itálii a tam jde stop, že budeme čumět.

Jenže chyba: každý s přehledem sere na dvě promoklá, zmrzlá hovínka u krajnice. Kupujeme si vydatné žrádlo a rozhodujeme se pro sběr vajglů, naše prkenice se sevrkla na minimum. Rozhodli jsme se jít dál pěšky po dálnici a zkusit stopovat.

Je to než sračka a mučení těla. Máváme už jen mechanicky na projíždějící čtyřkolový šilence. Co kdyby. Kdyby stávil u krajnice. Je to malej brouk, už i tak dost narvané mladějma klukama. Cpeme se dovnitř jak sardinky do plechovky. Důležité vytahuju mapu a vysvětluju jim, kam se suneme. Kývají hlavou a mluví nějakou prapodivnou němčinou, který nerozumím ani slovo. Ted' zas já kejvám a přeju si, aby jeli co nejdál, někam strašně daleko na jih, kde je teplo a nejsou kapři. Projíždíme malinkejma vesničkama, silnice se mění v silničku. Na křižovatce před pár domky stavíme.

Vystupujeme do deště a já už nevěřím, že teplo ještě existuje. Ještě jednou ukazuju mapu. Jo, jo, to není problém. Auto zmizelo a my docházíme k cedulím na křižovatce: Jugoslávie 5 km. Bob tluče hlavou o zem: "Ty kretění, ty krávy." Mamě šátráme po mapě, kde jsme. Ale tyhle silnice na ní nejsou. Prolezáme proto vesnici a teprve před obchodem nacházíme nějakého dědka. Strkám mu mapu pod nos a sedám si na prdel. Vrásčítej obličej, studený rybí oči, a do mapy šátrá rukou, na který chybí palec. Směje se na mě, protože mě dobře zná:

"To musíte tudy přes hory a dostanete se až do Klagenfurtu, pak je to kousek." Dívám se na ty hory na mapě, mají kolem 1800 metrů, je to na mašli. Klap, klap, klap. Bob mi čte myšlenky a dělá nejrozumnější věc: v obchodě kupuje litr rumu a chleba.

"Jsme bez prachů, zbejvá poslední stovka, kterou musíme zašít na telefon, ale rum je od toho, aby se za něj utratily poslední prachy, ne?"

Šlapeme do hor, a hledáme něco na spaní. Nad vesnicí blízko silnice stojí černá nahnutá chalupa. Bereme to tam. Je to polorozpadlý, starý, mrtvý, uprostřed sadu. Sadu, kterej voní jablky a mně Nowakem a jeho "Až budeš katem, až budeš králem".

Lezeme na zatuhlou půdu, narážíme rum a olejovky. Ty na protest proti tomu, že ještě nejsme v Itálii. Rakušáci, styďte se. Rumu pomalu ubejvá a nám úměrně narůstají vzpomínky. Brouzdáme se jimi jak spadaným listím. Holky, vojna,

kámoši, holky, vandry, holky, holky. Holky, a potom ještě HOLKY. Jsou teď daleko hezčí a chytřejší než ve skutečnosti. Dopíjíme poslední lok a padáme do spánku. Ryby zůstaly daleko za přehradou rumu.

Vzbouzím se v osm, venku je stejně šedivo jako včera večer. Prší. Drobně a vytrvale. Nadáváme jak kurvy nad vejdelkem. Nacpat se do mokrejch zmrzlejších bot je hrdinství na válečnéj kříž. Pajdáme, lezeme, a hlavně nadáváme. Na jinou debatu nemáme chuť. Konečně vítr rozehnal mraky a my vidíme vrchol.

"Bobe, modli se, ať to nevede přes něj," říkám v hrůze. Po dvou hodinách je moje prosba vyslyšena. Silnice opravdu nevede přes vrchol, těsně se nacpala pod něj, ale hned za ním se zvedá k vrcholu ještě vyššímu. Zautomatizovali jsme se. Jdeme s dobou. Krok a zase krok. Ptám se nějakých houbařů: "Vifile kilometr ist Weiner Bene?"

"Asi tři nebo čtyři," uklidňují nás. Po další půlhodině je posílání s chutí do prdele. Je dávno po obědě a my teprve teď vidíme už snad konečně ten právej vrchol. Vítá nás na něm cedule: Eine Bene 1999 metrů a barák se zacpanejma okna pečlivě přikleplejch okenic. Sedáme si na pankejt a pálíme retka. Rozhled je extrovní, nakoplej botou ledovce, pod kterou se tu udělal tenhle neskutečnéj kýč. Zřejmě si někdo řekl, že už čučíme dost dlouho, a zakryl to cejchama mlhy. Zůstali jsme jen my, slabej proužek asfaltu, kleč a krávy, který pokojně přežvykují. Přemýšlejí, že tahle pastvina je ta nejlepší na světě, že má tu nejlepší trávu, málo much. Sem budeme chodit až do konce života, říkají si krávy a nevědí, že řezník už brousí dlouhý nože a žlábký na jatkách jsou do běla vydrhnutý. A lidi si říkají: to je nejlepší řezník, má maso bez flaks, pěkně ho upraví, nařeže, sem budu chodit až do konce života - a nevědí, mele se mi v hlavě. To by mohla bejt spása lidstva. Založím sektu, ve který budou mí nejvěrnější, který pomalu a plíživě seženou hodný lidi, který stejně jako my uvěří tomu, že nic nevědí. Až nás bude strašně moc, vydám rozkaz a sejdem se...

"Sejdeme," říká Bob a ukazuje do údolí a neví, že právě teď připravil lidstvo o spásu a naději. Plížíme se z kopce a puchejře v promočenejch kečkách zpívají Aleluja. Vypadá to na to, že tu budeme chrápat. Je to šílená představa. V dále zabručí čmelák. Bob vyskakuje dva metry do vejšky.

"Auto, auto!" řve a tancuje počtu slunovratu. Máváme jak zoufalci a nákladák staví. Je to krásná chvílka. Škoda že je tak vzácná.

Šofér nás vyhazuje šedesát kilometrů před Klagenfurtem. Rovnáme si zpřerážený nohy.

Na konci vesnice je nedostavěnej barák. Lezeme do něj a zkoušíme si z lepenky udělat nějaký lůžka. Ale pak toho necháme a padáme na hubu.

Točí se mi hlava únavou. Stárnu, kdeže ty časy jsou, kdy jsme s Boudákem udělali sto kiláků za den a noc. Á ráno šli do hospody. Teď už bych zmák akorát to chlastání, no ještě že něco, to má člověk hned pocit, že to s ním není tak úplně na hovno. Usínáme asi na hodinku a pak už jen klepem kaltnu. Betonová podlaha se změnila v ledničku.

Každíčkou částíčku těla, která se jí dotkne, zamrazí. Co si asi šveholí ledvinky. Kdyby měly ručičky, to by bylo facek. Začínám věřit teorii, ve který se praví, že měření času je blbost, že čas se měří našimi prožitky. Je to pravda. Hodina na betoně vydá za dva dny u Boučků.

Vyrážíme do hluboký tmy a věčného mrhnutí. Klepu se jak sulc a huba touží po teplým žváu. Sbíráme pár promoklejších vajglů a zkoušíme je uvést do chodu. Pár oken v domech, v teple, se rozsvěcuje. Nadšenci vstávají do práce, jsou skoro jako my. Máváme na těch pár aut, který už taky vstaly. Děláme to spíš mechanicky. Zkušenosti učí. Vtom se před náma rozsvítí brzdová světla brouka. Běžme k němu ve vábný předtuše tepla. Cpeme se do auta. Vrásčítej dědek za volantem mi někoho strašně připomíná, a ta zima taky. Jedeme se staženým okýnkem. Šíleně fučí. Dědek zahrabal svoje krásky do vysokýho límce hubertusu. Kdo to je? Solidní botky ze Svitlu Zlín se mění na klasicky španělský palečnice. Příjemnej ledověj vítr na nás vytváří slabej příkrov ledu. Dědek se ještě víc zachumlal.

"Příjemný ráno, ne," ozve se z límce. Následuje hrbatej zlej smích. "Moc příjemný."

"Zastavte," křičím na něho. Odpoví mi zas jen zlej smích. Nemám sílu něco udělat. Čučíme, jak se auto zvedlo nad silnici, pomalu nabývá vejšku nad zmrzlou a mrtvou krajinou. Všechno je jak ze špatný pohádky. Jen smích, zlej vrásčítej smích, je právej. Přistáváme zpátky na silnici.

"Máme krásný ráno, Oline, proč nic neříkáš?" skřehotá vrásčítej hlas. Chci pootočit hlavou, ale zmrzlej krk to nedovolí. Vytřeštěně civím na volant, na levý ruce řidiče chybí palec. Dědek. V hrůze lomcuju dveřmi. Auto staví a my padáme na silnici. Zvedám se a silnice před i za náma je beznadějně prázdná.

"Bobe!" řvu. "Jeli jsme autem? Jak vypadal šofér?" Bob chvíli kroutí hlavou.

"No jasně, že jeli. Šofér byl takovej špatnej dědek a chyběl mu palec na ruce. Přeci jste spolu děsně kecali, co šlíš?"

Jít dál už nemůžem, prší a zřízeným nohám se už vůbec nechce hejbat. Stoupáme si pod ceduli Klagenfurt 5. Tohle přece jenom musíme chytit i při naší smůle. Stojíme u tý cedule už skoro celej den. Studený potůčky mi stékají po zádech. A z oblohy místo deště padá dědkův smích. Jsem blázen, bojím se vlastních snů.

"A Bobe, co ty chceš vlastně v tý Francii dělat?" ptám se do deště.

"No přece najít Koletu, pak nějakou práci, naučit se šprechtit a normálně žít."

"A co je to normálně?" ptám se spíš sám sebe.

"No normálně, tak obyčejně," polopaticky mi vysvětluje Bob můj problém. "Viš, já nikdy netvrdil, že bych měl čistě politický důvody, u nás v Bratislavě Charta nebyla a vůbec nějsem, jestli bych ji podpísal. Ale ty denní sračky, věčný plakáty, schůze, předpisy, strachy, to mě sralo." Napadá mě, že je to to samý, jako jsem smolil do dotazníků. "To je horší, než kdyby po mně šli. To bych pak věděl, že v tom nejedu sám a že mám za čím stát. Ale takhle, sám a sám proti nim..." pokračuje a já myslím, že mu rozumím.

"Oline, pojď, zkusíme trošku popojít." Suneme se do Klagenfurtu, ale silnice nás vybočuje na Vilách ještě před městem. Už ani nezkoušíme stopovat.

Setnělo se a my stojíme před naší známou cedulí: Klagenfurt 5. Někde jsme to blbě ohli a vrátili se zpátky. Už nemáme ani sílu nadávat. Razíme znova a ani se nezastavujeme, protože bysme se už nikdy nezvedli.

Kousek před městem nám stavěj mladí kluci jen tak sami od sebe a táhnou nás na druhý konec města. Vybíráme si

malej parčík na nocleh, ale polda nás brzo žene ven. Bob mě ukecává a zkusíme ještě trochu jít. Asi po hodině dolízáme do malý vesničky. Bánhof, mrká na nás mrtvý neónový oko. Skoro vbíháme. Ten božskej smrádek dřevěnejch podlah, poškrabanejch a porytejch lavic. Padáme na tu nejbliž kámen, která hlásá velké LOVE. Usínám s hlavou na stole ještě dřív, než jsme dosedli. Zdá se mi, že jsem kluk, kterej nařiká ze sna, že si sbalil špatně polštář.

"Je jedenáct, zavíráme," lomcuje mi někdo ramenem. Těžce otvírám neónový oči. Výpravčí mi znova opakuje tu radost. Bob kleje jak pohan a chce mu rozbít hubu, já zkusím přemluvit úředního šimla, ovšemže marně. Sbohem love, vole.

Ještě pod dlouhou střešou sbírám vajgly. Otevřeným oknem ke mě doletí:

"Já, policaj, jsou dva, ano, ano." Zvedám se a za oknem sleduju výpravčího, kterej bonzuje. Trhne sebou.

Usměju se na něj: "Máš štěstí, že Bob neumí německy, asi by tě sejmul, já jsem na to moc srab," říkám mu česky. Táhnú Bobbyho na cestu od nádraží. Bonzák nás dlouho doprovází, když zmizí, vracíme se po kolejkách a zalezáme do podchodu k nádraží. Na schodech se balíme do prapodivnejch paragrafů a já Bobymu v polospánku vyprávím o bonzovi. Chtěl bych klejt, ale usíná. Několikrát nás polovzbouzí vlak, komisi těžký kroky, který nás ale minou.

Probouzejí nás lidi, který klušou do práce. Balíme to a vycházíme před mrtvého neóna. "Pár vajglů bude dobrejch," říkám v poloze sehnutýho sběrače nedopalků. Narovnává mě Bobbyho řev:

"Ty estébáku jeden zsranej, ty hajzle, rozbiju ti hubu." Než se do toho stačím nasrat, Bob mlátí Rakušáčkem, jistě z český rodiny, o zeď. Rvu ho od něj a dáváme se do klusu. Hned za vesnicí to lomíme do obilí, či co to je. Sedíme v něm hodiny a kecáme pičoviny. Pičoviny, z kterejch nakonec vylezjá jediná otázka: co jsme komu udělali, že jsme se museli narodit do takový prašivý doby a debilní země. Je to stejně blbý jako my. Ale pravdivý. Vylízáme až kolem oběda. Zimu už skoro necítíme.

Vílách je celkem sympatický město. Jen kdyby nebylo tak zkurveně daleko od Vídně. Případá mi jako Žatec. Ani ne tak podobou, kterou nemá, ale chutí na pivo, kterou zaručeně mám. Cpeme si kapsy vajgly a lebedíme si: tak už jen kousek a jsme v Itálii. Pískáme si, žmoláme vajgly a je nám královsky. Jen kousek, ještě kousek.

Zaskřípou brzdy a z auta se souká fízl. Doklady. Dáváme mu trajskáčský karty. Dlouze a moudře je zkoumá, a pak dlouho někam vysílá. Klepou se mi kolena a nejradši bych umřel. Všechno bylo nadarmo. Vlekli jsme se jen kvůli nějakýmu zasranýmu fízlovi. Kurva chlap. Čumím na sehnutý zátylek a přemýšlím, kam bych ho nejradši praštil. Chce to přesně za vaz, pak se nemusí dávat do úderu žádná síla. Tak mi to aspoň vysvětloval Josef. Fízl zvedá smrtelnej zátylek a vrací nám karty:

"Richtik." Fajn, šklebím se jak na vlastním pohřbu. Radost z toho, že můžeme dál, a hrůza z toho, že vím, kam praštit, Praštil bych?

Těsně před hranicí nás bere novej klifon. Je to typickej sedlák, na kterýho nezbyl grunt, tak se dal k policii. Je dokonalej. Bere nás na fízlaru a zkouší vyslýchat. Mluvíme s ním česky a vysvětlujeme na mapě, že děláme turistiku po Rakousku. Nevěří nám ani pozdrav. Zvedá telefon a dlouze čeká na spojení s šéfem. Potím se a v hubě mám senkrovnu.

Konečně telefon zachrchá. Hlásí se šéf a přidává nicotku o dvou lidech, který určitě chtějí načerno do Itálie. A je to jasný. Už se zas vidím ve frontě na oběd, ve který předbíhají Rumuni. Předě dveřma lágerlajtunku hledám v seznamech došlejch dopisů svý falešný jméno. Ale šéf zřejmě už chce mít padla. Sedlák vztekle seká telefonem a mně je do smíchu. Do hlubokýho osvobozujícího smíchu.

Italia 4,5 km. Italia 3,5 km. Silnice se zvedá a jsou vidět první baráky, zřejmě celnic. Zahejbáme do lesa.

"Tak tady za tou horou to je," říká Bob.

Nočního přechodu se vzdáváme. Temný nízký mraky nepouštějí ani kousíček vlasů měsíce. Stáčíme se kolem mohutnýho huňatýho smrku. Usínám a cigareta mi pálí prsty. Zdá se mi, že se vlečeme přes hrozný hory a údolí a v jednom z nich nacházíme jelení shoz. Táhnú ten paroh s sebou jako vlastní kříž. Jako nevěru svojí ženy. Stromy se před námi seskupují jak dobře vycvičení vojáci a paroh roste, roste tak, že ho není možné prostrčit mezi dva kameny. Dřu se s ním, nadávám, ruce mi krvácejí od ostrých jehlic, ale já ho přece nepouštím, i když Bob řve jak tur. Znova a znova, krok za krokem ho protlačuji výš, k vrcholu. "Zahod' ho, zahod', vole, na co to s sebou táhneš, vždyť nás takhle chytanou!" huláká Bob, ale nepomůže. Cítím, jak mi ujíždějí nohy, a já po břiše s parohem v ruce sjíždím z pracně vylezlýho svahu. Deru se znova nahoru a větve se mění v ruce, který mě chytají za šosy. vlasy, nohy, derou ze mě s vítězoslavným řevem kůži. Konečně jsem nahoře. Zbitej, odranej jak slepice.

"Tak pročs to sem táhnul?" ptá se znova krásnej a čistej Bob. "Na co ten paroh?"

"Viš, chtěl bych jí ho omlátit o hlavu," říkám tiše.

"Komu?" ptá se Bob nechápavě.

"No přece svý starý, vole."

Budíme se do rodícího se rána. K snídani je vajgl mentolky, která čistí hubu. Chci si tenhle den zapamatovat, ale všechno se mi slévá v jedno. Kopec, údolí, kopec. Na stráni v bukovině nacházím krásnej srnčí shoz. Směju se jak šilenec a tluču se jím do hlavy. Bob na to nereaguje. Už dávno ví, že jsem blázen.

Konečně se dostáváme k nějakýmu potoku a po něm k vesnici. Italská, nebo rakouská? Máme už příliš blbý zkušenosti s orientací. Za jedním barákem je smet'ák. Vrháme se na něj. Prázdný flašky od italskýho vína a piva, noviny, obaly, všechno italský. Bob si sedl na hromadu sraček, láhev od piva chová v klíně a tiše si zpívá:

"Z jedny strany Alpy, z druhý strany padaj miny, tak začíná vojna na Itálii." Řvu s ním.

Tarvisio moc nevnímáme. Jdeme s hlavou sklopenou jak dobře zapražení volí. Krok a zase krok. Známa hudba. Stačí jen poslouchat a plížit se. Hned za vesnicí si sedáme na pankejt a já cítím, že je konec. Zřejmě i Bob. Jen čekáme, kdo to řekne. Testujeme se, podbízáme se jeden druhýmu jak buzeranti před odestlanou postelí. Konečně se Bob odhodlá:

"Oline, sérem na to. Takhle už dál stejně nemůžem. Přihlásíme se, necháme odvézt do lágru, a až se trochu vzpamatujem, pojedem znova." Jsem celej šťastnej, že to vzal na sebe, a hned pokračuju ve šťastným lícení

budoucnosti. Je opravdu nádherná - v mý hlavě.

Vracíme se do vesnice a kupujeme bez problémů za šilinky mortadelu a chleba. Za zbytek cigára, budem je potřebovat na fízla. Pak u trati pálíme trajačácký zázračný karty a všechny rakouský věci. Naše historka bude oded'ka znít: dorazili jsme z Jugošky přes Alpy. Kdo by tvrdil něco jiného, tak je vůl. Love.

V první fízla nás kopou do zadku. "My karabiniéri nebereme politické emigranty. Musíte na nádraží, kde jsou státní, ti vědí, co s vámi."

Na nádraží nás taky vyhazují. Nasraně se suneme k východu. Vtom nás obstoupí pět civilů, tři vytáhnou bouchačky a zbylí nám skáčou na ruce. Teprv po důkladný osobní prohlídce nás jakžtakž povolují. V kanceli jím vyprávím o politickým azylu. Kývají důležitě hlavou a všechno si píšou. Když skončí, ptám se mladého fízla: "A proč ta komedie?" Usměje se.

"Devadesát procent zbrání našich teroristů je českého původu, většina z nich tam studovala. A já mám doma ženu a dvě děti, které mám rád, a nechci, aby žily bez táty."

Ted' zas kejvám hlavou já. Má recht. Dávají nám znova klepeta a věci zpátky do tašky. Mlad'as se zarazí nad mým nákladem: bílý použitý dámský kalhotky, plyšovej medvěd, kamínky a parůžek. Usměje se a hází to dovnitř. Kdyby ten love věděl, že to celý je vlastně můj nový život. Byl vůbec nějaký jinej?

Strčili nás do kupé první třídy a vezou do Udine, kde se rozhodne, co s námi. Eskortu nám dělají dva mlad'asi, jsou z toho víc vysraný než my. Sundávají nám sice v kupé klepeta, ale každé náš pohyb je děsí. Zřejmě mají představu, že vezou dva profizabijáky. Nakonec to jeden z nich vyřeší: rozepte si sako a civíme na obrovskou bouchačku. Naše vytřeštěný oči ho uklidňují, dokonce nám dovoluje i kouřit. Během cesty asi pochopili, že opravdu vezou jen dva ubohý emigranty, a pokojně si luští křížovky.

Před Udine je zase přepadně služební horlivost. Jeden z nich se k nám z každé strany připoutává a druhý si stoupá za povedenou trojičku. Jde jim to od ruky. Vyskakujeme z vlaku a mladěj nás žene na konec nádraží. Lidi zvědavě natahují krky, pár největších zvědavců se pouští za námi. Na rohu už čekají dvě polišauta a spousta fízlů. Velí tomu civil s naducanou kapsou. Překlápne nám železa tak, že máme každé svoje, podepisuje kus papíru a cpe nás do auta. Jsem první na řadě. Už mám zkušenosti, že nalít do nízkého auta s klepety není žádná prdel. Skrčím se v kolenou a pověším se mu na ruce. Policajtovi stačí jen do mě strčit. V poslední chvíli se zarazím a zapřu ramenem o dveře. Vztekla mě praští pěstí do ramene. Necítím to, jen vyděšeně čumím na samopal, kterej zapomněli na sedadle. Sednout si na něj týden po atentátu na synagógu by asi nebylo nejrozmumnější. Zaboja si nemůžu vzpomenout, jak se řekne samopal. Policajtovi docházejí nervy, strhává mi ruce s klepety a nohou mě tlačí do auta. Nic jiného mi nezbyvá, než si rozbít hubu o střechu. Je to děsná pecka a já cítím sladkou krev v hubě. Přiskakují další poldové a jeden z nich si všimne sapíku. Balí ho a můj buchar něco závratně mele v italštině a strká mi s omluvnou hubou do kapsy krabičku marlbor. Naskakují motory a čumilové se rozcházejí. Žádný střelení, no prostě nuda. Jen nějaký šílenec s foťákem poskakuje dokola a fotí. Doufám, že není z Rudýho práva. To by byly titulky: Dva čeští emigranti zatčeni italskou policií! Mají, co chtěli! Svoboda Západu!

A měli by pravdu. Máme, co jsme chtěli. V base, kam nás odvezli, je příjemný teplo, a po výsledku nám slíbili dlabanec. Všechno má perfektní režii. Výslech, fotky, otisky prstů, prohlídka pohlavních nemocí a pak konečně kýbl vysněnejch špaget. Cpeme je do sebe tak, že nám lezou i ušima. Fasujeme překrásnou celu. Vyleštěný lavice, stůl a pryčny, který jsou snad všude na světě stejné. Stahujeme si boty a celu naplňuje děsný smrad. V polospánku sleduju cizí paty, který patří mně a jsou jeden servanej puchýř.

Ráno nás budí a cpou do nás silnou snídani. Je mi jak v ráji. Jen boty nemůžu dostat na nohy, který jsou jak konve.

Vedou nás - legii pajdavejch - k náčelníkovi, kterej nám sune dva lístky do Latiny. Tam je tábor, tam se budeme mít dobře. Ještě smolí na kus papíru plánek nádraží, pak nám třese ploutví: "Hodně štěstí, Češi." Zní to docela pěkně.

Po menších problémech dorážíme do Latiny. Je to už čistě jižanský město. Na perónech kejvaj užvatlaný palmy svoje problémy mezi znužený, zpocený lidičky. Do lágru je to pět kilometrů a my je vláčíme snad dva dny. Není už kam spěchat a nohy by to ani nedovolily. Pakujeme se vajgly, který nám bodnou, před bránou, kde nás nechávají čekat, až přijde nějaký fízla. Nakonec to zpapírují a předávají nás nějakému civilovi:

"Co jste zač?" ptá se snad pěti jazyky. Na jugoslávštinu zabereme. Fasujeme deky, misky, číslo na žrádlo a máme havaj. Za chvíli po nás přivádějí nějaký Slováci a Bob je ve svém živlu. Vycházím před boudu a sedám si na široký schodiště. První, co mě na lágru t'ukne, je spousta bezprizornejch psů, co se tady melou. Je jich jak máku. Latina jsou bejvalý kasárna, se třema velkýma solidníma barákama, jedním vypáleným, kterej vypálili loni Rumuni na protest proti špatnému chování vedení. Zbytek jsou nizoučké dlouhý papírový baráky. Všude bordel, špína a humus. Jak v Česku na barákách stavbařů. Mezi domečky na volných prostranstvích velkejch stromů se plouží postavičky mejch kolegů. V pondělí dostávám umístěnku do baráku. Bob chudák zůstává na tranzitce. Možná že je to tak lepší. Už jsme byli spolu moc dlouho a lezeme si do nervů. Nesměle bouchám na dveře.

"Dál," ozve se česky a já si oddechnu. Nizounkej temnej pokoj s malým okýnkem krásně voní zatuchlejšima dekama.

"Ahoj," zdraví někdo z šera. Je to kluk a v posteli s ním leží holka. Usměju se. To bude příjemnej tábor. Vyvádějí mě z omylu. Jsou to manželé. Třetím je strašlivě dlouhej kluk, kterej leží na posteli a zálibně kouká na sbalenou bagáž.

"Kam chceš jet, kam to bude, kámo?" Znova melu něco o Austrálii.

"Vole, to je bez konce. Austrálie už nebere nejmně půl roku. To znamená, že budeš čekat rok, než se všechno optimálně rozjede. A víš, co to znamená, vydržet rok tady? Když ti neuřiznou hlavu Rumuni, tak se užereš nudou. Vyprdni se na to, pojed' do Ameriky, tam je havaj. Poslední země na světě, kde se ještě dá žít." Zálibně přitom hladí svoji bagáž. "Já už tenhle tejden letím. Kamaráde, vytočil jsem si skoro tři čtvrtě roku a za to bych měl dostat Nobela. Máš ty vůbec tuchu, co to je lágr Latina? Možná že už to nepoznáš tak jako já, trochu se to tu uklidnilo, ale furt je to prašivina. Modli se za to, aby tě šoupli na penzionát, nebo abys našel nějakou práci a nezůstával tady. Když jsem přijel já, řádili Rumuni tak,

že tu každej spal se železnou tyčí pod polštářem, i když to bylo hovno platný. Skoro každou noc vyrazili dveře, s bouchačkama v ruce si vzali, co se jim líbilo. Dokonce jednu Polku znásilnili a její starej na to musel čučet s pistolí v žaludku. Pak se to konečně provalilo a policajti udělali trošku pořádek. Ale jak dlouho vydrží, to nikdo neví. Zase přijeli Rumuni a dej na mě, bude veselo. Pak ještě Albánci, to taky nejsou žádný dobráci. Víš, kdo tě přijímal? Ten civil u policajtů, to byl sůtre, Jugoš, kterej už je tady pět let. Někomu v Jugošce zatočil krkem a teď tady hnípe, žádná zem ho nevezme a z lágru nemůže odejít, aby ho nevydali. A šéf lágru, to je mafián, kterej to bere na hůl, kde může. Jo, hochu, ber Ameriku a chvátej z Latiny. Takovejhle srab tady ještě nebyl, co tenhle lágr stojí."

Z krabičky dloube dvě retka a jedno mi cpe. Zkoumá, jestli jsem se už posral, nebo až za chvíli. V duchu se mu šklebím. O Tryskáči se toho nakecalo jak z hororu a byl tam veget. Rozmazlený lidi.

Hned druhý den ráno mu dává za pravdu. Obrovská fronta před jídelnou netrpělivě pošlapává a chřestí s miskama jak z elpíčka Cashe. Konečně se dveře otvírají a dav to bere dovnitř. Jako krávy, kterým otevrou výběh. Policajt se to snaží nějak urovnat, ale dav ho smete. Něco řve a tahá jednoho Rumuna z řady. Bere mu průkazku, a když se otočí k řadě zády, dostává děsnou bombu jabkem do hlavy. Čepice mu spadne na zem. Vztek se otočí a dlaň mu zajede k bouchačce. Ale pak mávne rukou a maže z jídelny. Rumuni si pokojně stoupají do čela a pár jejich goril se rozhlíží, jestli se to náhodou někomu nelíbí. Líbí se to samozřejmě všem, i mně, jak taky jinak.

Mám před sebou strašně moc papírování, jak mi vysvětlují manželata, ale tomu se vyhejbám jak čert kříží. Vyřizuju si jen ty nejdůležitější věci, bez kterejch se nedá existovat. Přitom fasuju jednorázovou a jedinou podporu 5000 lir.

Chlápek mi ji sune a vysvětluje, že je na holiče a na žiletky. Chytá mě za konečky vlasů a zálibně naznačuje stříhání. V duchu ho posílám do prdele.

"A kam chcete dál?" ptá se.

"Austrálie."

"No tak to budete muset přijít ještě příští týden na vyplnění papíru." Je mi jasný, že mě už neuvidí.

Bobyho to čeká odpoledne. Instruuju ho, dávám mu svoji známku na jídlo a mažu si to poprvé přes bránu. Probíhám městem, co noha, teď už zhnisaná, dovolí. Po cestě študuju bankovku. Jsou pěkný, tyhle liry, ale faktem zůstává, že prachy kazí lidi. Na konci města se stavím v supermarketu a kupuju dvoulitrovku nejlevnějšího a nejsilnějšího vína. Potom se pomalíčku a bos ploužím k moři. Začínám mít rád Itálii. Krajnice a příkopy jsou plný vajglů, ale člověk si musí vybírat jen ty zaručeně čerstvý, protože slunce je brzo vysuší a znehodnotí. Najdu dokonce půl krabičky mesek, což už je dar přímo z nebe.

Silnice končí na molu plným rybářů. Kroutí se mi ruce, ještě že se zkroutily na hrdlo láhve, která mě uklidňuje. Zalízám si daleko od těch šilenců s pruty a odpaňuju útlý hrdýlko flaštičky. Dlouhý lok a tělem se rozlévá slast. Čuším na nekonečnou hladinu, zrytou do malých vln, a vím, že je to nejkrásnější, co člověk kdy může potkat. Že je to větší chvíle než samo zrození. Že žádná, ani ta nejnádhernější soulož se nevyrovná tomu skleněnému pocitu v prstech. Těm dlouhým plochým lokům z plný láhve. Nic, nic. Svět je prázdný, uzavřený do skla. Všechny ostatní zbytečnosti, které za svého žití děláme, jsou jen klam, kecy o lásce a štěstí, ubohá berlička, kterou zakrýváme obrovské a jedinečné nádherné sny z láhve.

Láhve, láhve, opakuje se závistí zryté moře. Ubohé, věčné střizlivé moře. Víím, že by vyměnilo celou svou věčnost za láhev, za lahvinku, ale není pro ně vysvobození. Zrudne pod tou pravdou a pohyb v něm pomalu utichá; jeho barva se mění do fialová, až úplně černé závistí se zastaví vůbec. Všechny pohyby utichl. Nastalo hrobové ticho.

Vstávám a opatrně jako baletka se skleněným královstvím života v ruce jdu. Stoupám do černých vln a jdu po nich jak Ježíš v bibli. Bytostně vnímám, jak nohy zapadají do chladivého jemného mechu. Každý krok je slastný jak lok.

Uprostřed nekonečného černá začínají růst mrtvé rašelinové smrky. Procházím jimi a ony se roztupují a klaní, jako by vítaly krále, a já víím, že se neklaní mně, ale láhvi. Po chvíli docházím k malému domku, který se krčí uprostřed. Nesměle klepu, ale nikdo neodpovídá. Ramenem si otevírám dveře a vcházím do místnosti. Je to temná cimra, která mi připomíná šenk ze starých rytin. Kolem stolu sedí postavy v podivných oblecích. Od římských tóg přes různá brnění, šaškovské obleky roztočivých barev, až po uniformu z první války. Pomalu, lehce, jak motýli nad květy, zvedají hlavy. Oči se jim rozšiřují v krásné a mně nepochopitelné vidění. Jeden mladík, oblečený do fraku, stydlivě vstane a přiblíží se ke mně.

"Promiňte, já jsem Mácha. Z které doby račte být?"

"No přeci z týdla, z teďka!"

Smutně se nadechne: "Který rok se psal?"

"Snad ještě píše!" křičím v podivné předtuše. "Píše se rok 1981." Všem poskočí hlavy.

"Po Kristu?" ptá se ten v římské tóze.

"Ano, po Kristu," odpovídám a uvědomuju si, jak mi připomíná sochy Caesara.

"A znáte tam ještě moje jméno? Jmenuji se Mácha," opakuje zbytečně.

"Jasně, byl pozdní večer, první máj..."

Přerušuje mě mávnutím ruky: "To jsem nemyslel, ale jestli znají mé ódy na hospůdku tam u jezera."

"Ne, ty nikdo nezná, dokonce nevědí, jak jste vypadal."

"Což já," usměje se zase plaše, "ale vědí, jak vypadala ta hospůdka?"

Znova kroutím hlavou. Mácha se rozmáchle obrací k sedícím:

"Lidstvo zhovadilo."

"Ale děti ve škole dostávají sklenku medoviny, jak jsem psal, ne?" ptá se muž v hábitu, který připomíná Komenského.

"A na můj svátek se čepuje zadarmo?" Otázky padají jak déšť. Mácha mě bere za ruku a táhne k pípě:

"Na to je času dost," uklidňuje ten déšť. Okamžitě zmlknou a na čelech jim začnou vyskakovat kapičky potu. "Tady ta pípa je zázračná," ukazuje na dřevěnou, krásně ručně řezanou pípu. "Funguje na imaginaci. Každý z nás, kdo sem přišel, ji vyvolal, vždycky - totiž až donedávna. Teď sem chodí samí přepití lidé a ti to nedokázali. Neměli jednu značku, jednu

chuť. Jestli nás chceš zachránit, musíš si vybavit jednu značku piva tak živě, abys ji dokázal přivést až sem." Znova všichni zmlkli a já zírám na krásnou starou rozeschlou pípu. Pomalu se propadám do náruče vzpomínek. Packa s pahýlem své jedné ruky pomalu otvírá rourku, ze které začíná vytékat pěna, dopadá se skučením na hranu skla, kde se mění na zrzavou čirou tekutinu. Piva přibývá a já cítím v hrdle jeho nahořklou temnou chuť. Jeho studené pohlázení, které je ještě hebké než pohlázení mámy. Cítím jeho dráždivou a neskonanou vůni. Stará dřevěná pípa zahrčí jak kuřák s jednou plící po ránu a vykápně první kapka. Pot mi stéká za límec, vyrušuje mě a pípa utichá. Dav zklamaně vydechne. Utírám se a znovu se ponořuju do toho ráje. Chuť se vrací na jazyk. Packa točí další a další korbel a odněkud z dále ke mně doléhá pomalu a vtíravě Smetanova Vltava pod Čertovou stěnou, nabírá na dechu, hučí, huláká svou píseň nezkratnosti, radosti, živelnosti a Packa jak všemocný čaroděj pouští další a další pivo do sklenic. Cítím jeho chuť všemi póry těla, koupu se v ní a Vltava se rozlévá za Prahou do hlubokých tónů. Žádné kloktání, už jen majestátně plyne z Packových rukou a zní v nás. V našem hlubokém nitru. Nad řekou zafouká vítr, u břehu se usazuje pěna a já poznávám, že Vltava, o které Smetana psal, je řeka plná piva a k jejím břehům se začínají shýbat ti vyvolení. Hrabal vtírá pěnu Bondymu hluboko do fousů na znamení zasnoubení. Bondy jásá, mává malými ručičkami na počtu Smetanovi. Ještě více nabírám tu omamnou vůni do plíc, válím se s ní až do hluboké rozkoše, která končí mým vystříknutím, kapkou mého já na panenské ploše pivní Vltavy. Jsem šťasten, protože vím, že jsem vyhrál a že přijde doba, kdy se mezi námi objeví Bondy i Hrabal, a já jim svoji pěnu, pěnu se svým semenem, budu vtírat do pleše. Pěna vytryskne a shromáždění zařve nadšením, které mě srazí do kolen, ale hned se zvednu a čepuju do cínových korbelů. Strkám je do rozechvělých rukou. Když všichni mají, čepuju jedno pěkné po hraně jako Packa a strkám ho Máchovi. Mácha půlku upíjí a druhou si leje na hlavu na znamení příchodu jediného a věčného ráje. Pípa dál a dál zpívá svou nekonečnou píseň štěstí a slavní muži tahají ze záhybů svých tóg flétny, loutny, píšťaly a harfy. Smetana si stoupá do čela, mává rukama, až mu nohy fraku směšně poletují, a hrají píseň geniálního svátku piva. A tam daleko, na drahém břehu, stojí Bondy s Hrabalem, z rukou si udělali kornout a snaží se zachytit každý tón té rajske hudby, ale vítr, který tvoří pěnu u břehu, jim tóny odnáší a nechává jim jen kousíčky, úryvky melodie, v nichž se brodí jak spadaným listím na podzim. Snaží se je zachytit na papír, který jim prašiví a jinak nemocní abstinenti trhají pod rukama a netuší, že to je zbyteček něčeho, co my tu právě teď prožíváme. Člověk se zasnoubil s pivem a dosáhl tak titulu absolutní svobody.

Mácha mě vyzval k tanci a já s ním pluju po parketě jak v pohádce Tisíce a jedné noci. Lituju, že se sem nedostal nebožtík Václav Hrabě, nejgeniálnější básník všech dob.

"Proč?" ptám se Máchy v tanci.

"I ráj bejvá nespravedlivý," směje se opilý šťastím z nového moku. A přebírá mě Caesar, jak prodejnou děvku, kterou jsem.

Postavy mi čím dál tím víc ustupují a pomalu mizí. Bráním se tomu, chytám se rohů stolu a prosím pípu:

"Já nechci zpátky, já už tam nechci." Nikdo mě neposlouchá. Smetana nabral k dalšímu taktu. Komenský dokreslil další obrázek svého světa,

"Pro koho, pro co?" řvu mu do ucha a on se ke mně klidně obrací a říká:

"Pro dějiny, pro svět, pro budoucnost." A všichni přestávají tančit, Smetana hrát a řvou na mě:

"Pro dějiny, pro svět, pro vás mladé, pro poučení." A já stojím se svěšeným korbelem v ruce a šeptám:

"Jaký dějiny, jaký poučení, jaký mladý, jaký svět!" Šeptám a pláču, řvu jak stará kurva nad šestákem v dlani za celou noc milování, při kterém ji bolely revmatické kolena a hřbet.

"Jaký svět? Jaký poučení?" ptám se znova do ticha. A Bondy na druhém břehu si mne ručičky a říká: "To je ono, to je filozofie, to je žrádlo."

Probouzím se do tmy a někde u nohou mi posměšně pokyvuje moře. Chci se zvednout, ale hlava jak piliňák mě posílá zpátky do kolen. Převaluju se na břicho a je mi fajn. Už jsem se asimiloval.

Je zima a ráno se chystá na šichtu. Smutně se dívám na flašku u svejch nohou. Tolik radosti v malém ohraničeném skleněném světě se jinde nenajde. Kde teď seženu tolik peněz, abych se mohl vrátit a Máchovi natrhnout hubu a Zolově kámošce prdel? Tahle otázka mě pronásleduje celou zpáteční cestu. V lágru něco vztekle pyskuje Bob a ráno šlo na sváču. Padám na postel a odcházím do světa zakrytýho víčky. Je to ono a nikdo tu nepyskuje.

Dny na lágru pomalu chytly kasárenské rytmy, ohraničené žrádlem a vývěskou na dopisy. Dneska nic nedošlo, snad zítra. Zítra, snad pozítří. Žereme s Bobem za tři, aby bylo něco na cestu, ale moje zhnisaná noha zatím nedává vyhlídky. Zmůžu se tak ještě na pravidelnou cestu po městě za vajgly, aby bylo příští den co čadit. Pomalu se sune konec podzimu, což je poznat jen podle kalendáře.

Zkouším sehnat lavóro, ale je to bez šancí, Rumuni vyvrbí, co se dá. A ráno na stojce je mrtvý a hlavně, kdo by vstával. Až jednou nám manželata dohazují vinobraní. Mám o tom idylický představu, tak na to s radostí skáčeme. Ráno za půjčený prachy přijíždíme autobusem na zastávku uprostřed vinic. Kousek od ní stojí naducaný stodoly statku. Tlustej šéfík se vyvalí s košem nůžek. Teď začíná ten správný boj. Byli jsme dostatečně instruováni, takže víme, že v koši je přesně tolik nůžek, kolik ten den potřebuje lidí. Kdo má nůžky, ten pracuje, kdo nemá, hulí si brko. Odnášení a další fleky dělají Arabové, přijeli sem na vinobraní načerno z Afriky. Máváme s Bobem nůžkami nad hlavou jak šílenci. Bude na kus další cesty, už brzo pojedeme.

Hned na prvním řádku poznáváme, že to nebudou prachy zadarmo. Je to vysoká vinice a my s hlavou hluboce zakloněnou řveme a stíháme přezrálý, shnilý hrozny, plný vos a much. Sračka, kterou ve zkvašený formě tolik miluju, mi stejá do vlasů, za triko, až na koule. Řada pomalu ustupuje. Mladej, asi dvanáctiletý fracek, syn majitele, jde za náma a řve:

"Pronto! Pronto! Lavóro! Lavóro!"

Něj radši bych toho spratka zašlapal do mokré hlíny. Máme toho plný zuby a vinice neubývá. Mladej něco vykřikuje a jeden Polák to překládá do srozumitelný řeči:

"Prej se bude dělat bez přestávky, protože je poslední den sklizně. Komu se to nelíbí, může jít." Všem se nám to šileně líbí a radostně pokračujeme.

Konečně jsem po dalších pár hodinách ustříhl poslední sračku a sedl si do bláta. Za chvíli dorazil i Bob:

"Kurva, to byly nejstrašnější prachy mého života. Jestli za ně nedojedem do Francie, tak se vrátím a toho mladěse přetrhnu."

Za další hodiny se starej uráčil vydat prachy. Je toho polovina, co slíbil: Dav zatíná hučet a ze stodol vylezají Arabáši, připravený nás za pár babek srovnat.

"Je silnější, a proto má pravdu," tahám Bobyho pryč. Moc se mu nechce, vypadá, že by si spíš praštil.

Zpátky do lágru se pajdáme pěšky, ušetříme aspoň pár babek za autobus. Hnijící nohu mám jak konev. Měl bych jít k doktorovi, ale ten mě nevezme, protože papíry nemám v kupě. A udělat si papíry znamená dostat se na kompjútr, což ve Francii vůbec nemůžeme potřebovat. Budu to muset nechat přírodě a případně zkusit někde vyškemrat framykoin.

Poučen četbou Krále krysy si nohu očuchávám, jestli neucitím myšinu, což by měla být sněť. Zatím smrdí jen normální špinou.

Manželata mi radí, kde jsou český cimry, a já obcházím vyžebrať ten prášek. Cestou mě napadá, že je docela zajímavý, jak v Traiskirchenu drží Češi při sobě, aspoň tak nějak v mezích slušnosti. Tady nevím, že tu vůbec nějakí jsou. Bude to asi počasím.

Hned v prvním pokoji vyruším tři mladý kluky rozvalený v postelích. Odřikávám svou prosbu, ale nikdo mě neposlouchá. Až napodruhý mně jeden na půl huby řekne: "Nemáme."

Teprve ve třetím pokoji vstane jedna mánička a žene se ke mně:

"Já su z Moravy, Brno, neviděli jsme se někde?" Radostí řehtám jak kůň. Dáváme dohromady známý a z toho je jasný, že jsme se někdy museli vidět. Zpod postele tahá flaštičku vína a do huby mi cpe retko. Já mu za to ukazuju hnijící nohu.

"Vole, takhle nemůžeš zůstat. Chceš skončit jako bezručka?" Matně si vzpomínám na člověka s jednou rukou, kterej se poflakuje po lágru. "Ten už je tu, vole, tři roky. Když sem přišel, našel si práci na stavbě, vydělával balíky a strašně chlastal. Pak si vrazil hřebík do ruky, ale sral na to jako ty tak dlouho, až mu tu ruku ufikli. Asi za další rok se dostal do Ameriky. Tam se na to vysral a vrátil se sem. Voň teda tvrdí, že se vrátil, protože nějaká tetka či co ho vyšívala, ale voň strašně kecá. Neriskuj, vole, a jdi k doktorovi, je celkem dobrej a umí rusky."

Nemůžu mu vysvětlovat, proč tam nechci, ale jeho breptání mi sedí v kouli. Nebylo by nic příjemnějšího, než zůstat v lágru a do konce života pajdat bez nohy. Svádím proto řeč zpátky na bezručku:

"A není sám, kdo to má na doživotí. Je tady ještě jeden Albánc, takovej starej dědek, kterej utekl v sedmdesáti, prej předtím seděl třicet let jako vůdce nějaký opozice. Toho už taky žádná zem nevezme. Ale ten si tady strašně libuje. No, a nakonec ještě sůtre, toho znáš, a Pedál. Ty, pičo, ty neznáš Pedála?" Nalejvá mi sklenku a kroutí nevěřicně hlavou.

"Vole, Pedál už je venku od roku šedesát osm. Předtím žil hezkejš pár let v Rakousku, než ho párkrát vometli, protože furt krad. Nasral se a přijel sem. Tady už seděl taky několikrát, ale vydržel. Má svou metodu. Jezdí po kraji na kole a bere prádlo ze šňůr a pak je střílí na blešáku. Ty, pičo, ten má furt prachů jak želez. A viděls jeho pokoj? Televize, magič, rádio, no prostě všechno. Na to by se v Česku nezmoh ani za deset let. Jo, to je nápad, za ním skoč, ten bude mít všechno. Včera přijel zase na lágr, tak bude i v balíku. To by za to nemusel ani tak moc chtít."

Buším do perfektně opevněných dveří už asi půl hodiny. Konečně se otvírají a civí z nich na mě liščí držka s nepředstavitelně prožranýma zubama. Opakuju svou touhu po framykoinu.

"Tak prečo nejdeš k doktorovi?"

"Strašně se těch šarlatánů bojím a ještě by mi to řezal." Lžu marně.

"A kde sis to uhnal?"

"Šli jsme s kámošem z Jugošky pěšky." Začne se tomu frku řehtat a mě zahálí nepředstavitelnej smrad z jeho držky. Umiňuju si, že už neřeknu nic srandovního, není to k vydržení.

"Teda Traiskirchen, a kam máš namířeno dál?" Sedám si na postel a říkám. "Francie." Zatloukání nemá cveka.

"Hm," drbe se ve špinavý palici. "Tam dej bacha, policajti jsou svině. Já jsem pašoval pornočasopisy, lízlí mě, a abych nemusel sedět, tak jsem vzal legii. Pěkná sračka, jen tak tak jsem vzal pali. Jo, kdyby mě teď dostali do pracek, ty by mně dali." Líbí se mi, ještě přesně nevím, čím to je. Snad tím, že mi až příliš připomíná lidi doma.

"Lehni si," říká a stahuje mi bandáž. "Kurva, taky by ses moh někdy umejt." Beru to na vědomí v obrovským oblaku smradu z jeho huby.

"To musím otevřít!" Na nic se mě neptá a ze šuplíku tahá břitvu. Než se stačím ozvat, že to půjde vyléčit framykoinem, zajíždí mi do chodidla. Dělá si ze zubů moučku a Pedál s chutí reje dál. Kdybych nebyl tak ješitnej, klidně bych napsal, jak jsem řval. Ale jsem - tak jsem znova zatnul zuby a vydržel nevykřiknout. Konečně skončil a nohu zasypal bandou nējakejš svinstev.

"Dám ti novej obvaz a koukej se dneska ožrat, ať vydržíš noc. Máš na to?" Kejvu hlavou a stydím se za kapky vody v koutcích očí.

"A vůbec, já jdu s tebou. Za půl hodiny na bráně." Vleču se za Bobym a ještě bych řval. Díky bohu, že bolest pomalu utichá. Bob se na můj návrh na opici nedívá moc příznivě, ale nakonec to bere. Pedál už netrpělivě přešlapuje před bránou. "Odkud seš?" zkouší Bobyho.

"Bratislava. A ty?"

"Záhörje," odpovídá Pedál vznešeně jak gróf. Trochu se zdržel zapalováním retka a Bob mi v chůzi řekl:

"Viš, jak vznikne největší blázinec na zemi? Až zastřeší Záhörje."

"Jdeme k fašistovi, ten má nejlevnější víno v Latíně a je dobrej. Má velkou ideu, že se Mussolini vrátí."

Špeluňka je to fakt geniální, skoro česká. Starej orvanej chlap nám sune litřík červenýho v karafě a pajdá zpátky k

barevnému oku televize. Bob s Pedálem se hned pouštějí do rozboru Záhorje-Bratislava. Vychází jednoznačný řešení: obojí jsou blbci. Pomalu popíjím a je mi zas fajn. Hlavně v tom, že už jsem se odnaučil vzpomínat. Celejch pětadvacet let je v prdeli a já nemám potřebu ani nutnost na ně myslet. "A co ty, Oline, taky u vás byli takoví borci jako u nás na Záhoří?" vytrhuje Pedál Oline ze zamyšlení.

"No jasně, byli." Bob se usmál.

"Už je tady." Pedál ukázal do zadního kouta k hloučku lidí. "Patricia. Slovena, která chodí za prachy, ale jen s někým. Fajn slepice." Zabrejil jsem tím směrem, ale krátkozraký oči se nedostaly přes mlhu kouře. Pedál zamával rukama jak větrnej mlýn. Z mlhy se vynořila celkem ucházející buchta. "Tak ako, Pedálko?"

Obrovský prožraný kly se zacenily. "To vieš, pořád stejné. Ale z tebe začíná bejt nějaká krasavica. Som v balíku, sadni si k nám."

Okamžitě měníme směr drbů. Tokáme jak sto let nadržení tetřevi.

"A kam chceš jet dál?" ptá se Bob a culí se u toho jak měsíček na hnoji.

"Nevím, podala jsem si Ameriku a Austrálii, ale asi vezmu to druhý, je tam přej málo ženskéjch. tak snad by se tam moh najít nějaký starej bohatej páprda, kterej by si vzal chudou emigrantku." Jak se tak na ni dívám, docela tomu věřím. Flašek na stole pomalu přiběhvá a já se začínám radovat. Cukání v noze přestává.

Bob se přímo překonává. Na hajzlu si ulízl vlasy vodou do podivnejch tvarů poslední módy a teď přímo roste. Pedála to sebralo, ale ještě celkem spokojeně popíjí, protože ví, že Bob nemá prachy. Dorážíme poslední flašku a fašista nervózně poklepává klíčkama u dveří. Blíží se půlnoc a na třicátým pátým kanálu začíná porno. Nejradši bych zůstal s ním. Na Patricii nejsou prachy, tak aspoň to porno. Ale fašoun není náš boučkovskej, aby měl to pochopení.

Zpátky na zsranej lágr se vlečeme jak v grotesce. Z jedny strany se cpe na Patricii Pedál a pomalu zvyšuje své návrhy: "Osm tisíc." Jen se mu zasměje. "Tak dobře, deset táců a kartón cigaret." Přestane se smát a Pedála odstrčí.

"Tak počuvaj, já nejsem žádná kurva, chodím jen s tím, kdo se mi líbí. A když něco dá, tak to je jeho plus a moje dobro. A s tebou ani za milión. Páchne ti z huby jak z těch lágrovejch hajzlů."

Je to pecka na koule. Pedál vztekle nadává, ale na víc se nezmůže. Bob z druhý strany jí významně mačká ruku a hází zamilovaný pohledy. Pedál se stáhnul ke mně dozadu a z kapsy tahá flašku, kterou si pořídil na zapití.

"To je kurva, co? A přitom chrápe s kdejakým Rumunem. S každým, kterej si řekne." Dá si pořádnýho loká a sune mi flašku. "To není ani kurva, ale svině na entou. Místo aby chodila s našincema, tak chrápe s těma cikánama. Piča jedna." Pedál má pravdu.

"Je to vlastenka nahovno. Kde má vlast, kde má ideály národního souručenství? Copak nečetla Kollára, Štúra, Palackýho a další? Copak jí nic neříká vlast, zem, národ? Svině jedna."

Přizvukuju Pedálovi do kroku. Dáváme si další loky a vylučujeme tu kurvu z československýho národa. Ať si táhne mezi cikány do Rumunska. Je nám o něco líp a ve flašce zbylo ještě přes půlku. Sedáme si na zídku před lágrem, dopijíme zbytek a nadáváme na naše národy.

"Jak jsme mohli takhle hluboko klesnout," drží se Pedál za hlavu. "Rusové jí vlezli do prdele, uteče před nima a v Itálii, ve svobodným světě, dá kundu Rumunovi. U nás na Záhoří bychom jí uřezali kozy, ruce a nohy a nechali bejt pro cikány, sviní jednu."

"To u nás by jí tam Špína narval feferónku a pak šišku proti směru, aby nešla vyndat," vytahuju se Špínovým peřím. Dojme a pajdáme do starý okopaný brány, kde před chvílí zmizel Bob s tou sviní.

Druhej den už od šesti hniju před lágrem na stojce. Skončilo vinobraní a je nás tady děsná síla. Občas zastaví fáro, tlustej Talián vezme do auta jednoho dva nevolníky a odfrčí. Ti zbylí pojebou mat' ve všech východních jazycích, a čeká se dál.

Kolem osmý přestane bejt stojka zajímavá a Olin mizí do města.

Asi za týden mě na obědě zastavuje Patricia:

"Slyšela jsem, že hledáš práci. Abys neřekl, že jsem svině, dohodila jsem ti práci tady přes Ramóna. Zejtra buď v sedm na bráně. Půjdeš s nima. Prachy ti dá Ramón."

Běžím za Bobym a řvu, jako bych vyhrál první ve sportce: "Mám práci!"

Stojím po pás v díře a snažím se stačit v krumpáčování Rumunovi přede mnou. Makám jak barevněj a na dlani mi odešel první puchýř. Ručičky, který si už tolik měsíců užívaly dovolenou, zpívají blues. Bob s Pedálem leží spokojeně na zvětšující se hromadě, pálí retka a povzbuzují mě. Nejradši bych jim zasekl krumpáč do hlavy, nebo do tý černý kundy. Ale místo toho se marně snažím dohonit toho šilence přede mnou.

Konečně se začíná šefit. Blíží se konec galejí, jako konec vlnobití na pláži. Stejně zdoluhavé. Vylézám z díry a Ramón, kterej celej den na nic nesáhl, mi strká čtyřicet táců. Celej majlant. Místo, abych řval štěstím, rovnám si se slzami v očích přeražený hřbet. Bob zabavuje prachy a táhne Pedála na rozlučkovou flašku. Vleču se za nima. Mrtvej.

Ráno si kupujeme lístek do Říma a za zády někde v neskutečnu zůstává lágr s plnejma, zsranejma, posranejma hajzlama a věčným mučedníkem - Pedálem. A před náma? Francie. Sladká Francie.

V Římě jsme za hodinku, ale až skoro do večera hledáme Via Aurelia. Výpadovku, silnici, jak později zjistíme, skoro mámu.

Mávnul jsem do davu rozjetých aut. Všechna otevřela okna a hodila bobek.

Moje dlouhý vlasy se jim vyloženě nelíbí. Ale Bob mě nikdy nedokope k tomu, abych se ostříhal. Nadávat může, stříhat nikdy. Chytáme třicetkilometrovýho ušmudlanyho stopa a spíme v rouře pod silnicí.

"Ty, Oline," říká do hrobové akustiky roury Bob, "napadlo tě někdy, jak by se dalo žít, kdyby měl člověk pořádněj balík? Viděls ty věci v obchodech v Římě, ty autička, kvartýry, noční podniky? Tu nádheru? Nejstrašnější na tom je, že tam doma člověk nadává na ty zsranej komouše, který to posrali a budou za to mít až do konce světa hovno. A tady nadávám znova, že na to taky nikdy nebudu mít. Víš, mě serou lidi, který tvrdí, že prachy jsou svinstvo. Ty pěkně

kecají, protože všechno, co chtějí od života bez prachů, jde sehnat s prašulema podstatně lip a kvalitněji. Ba ne, prachy jsou jedinečný, to mi žádný blbec idealista nevykecá. Ty bys nechtěl mít prachy a kupovat si v těch narvanejch kšeftech, co chceš?"

Neodpovídám. Dělá, že spím, a pouštím si za zavřenými víčky film: plná prkenice, přepychovej krám s chlastem a přenádhernejma prodavačkama, snědýma Italkama, který se usmívají na moji prkenici a na rameni předou jak kočky. Prachy a konzum jsou svinstvo. Ale nádherný svinstvo.

Ráno se trochu hejbeme, ale vzhledem ke vzdálenosti, kterou máme ujet, je to pomalý. Zase šlapeme dlouhý fláky a má noha nabývá starých rozměrů. Zase capeme po bílý čáře, a střídáme se bez keců v mávání, ve sbírání vajglů. Za celý den si neřekneme ani slovo. Jsme na to už moc dobře vycvičení roboti. Procházíme nekonečnou Čivitavekiou a mě napadá, jak ta božská Itálie je beznadějně stejná. Nikde za celou cestu jsme kromě Alp neviděli kousíček lesa nebo louky ležet ladem. Lidi jak pijavice cucají všechno, co cucat jde. Nejvíce sami sebe.

Krok a zase krok. Dny, města, kilometry se slívají v jeden velký mišmaš. Šikmá věž v Pise, velký šišky na borovicích u Livorna, nekonečný serpentiny, skály a tříštící se moře u Sestry Levý. Nekonečná řeka aut, tekoucí odněkud někam v neustálým a marným spěchu.

Krok a zase krok, zpívají rozmlácený nohy a mě napadá, že jsem s Bobym naposledy mluvil včera, když jsme kupovali chleba.

Krok a zase krok. Mám toho už zas plný zuby. Do prázdný hlavy tečou vzpomínky. Nemám už ani sílu je nakopat a poslat, kam patří: do prdele.

Rozvalujeme se s Čerpadlem v pohodlnějších fotelkách, cucáme rumík a z kazetáku si plácá rozumy Třešňák. Mladounký buchty na válendě naproti nám mají nejistý kecičky a tvářičky. Snaží se to vyrovnat chlastíkem, ale moc jim to nejde.

Mrkám na Čerpadlo. Už by byl čas vyhodit Třešňáka, přešaltovat to na nějaký medový ploužáky, dřív než se nám ožerou. Jsou s tím špatný zkušenosti. Čerpadlář, bůh, madona všech ženskéjch od jedenácti do šedesáti ve městě, mě nebere na vědomí. Má čas a rumík je dobrej. Když to nevyjde tady, půjde o barák dál. Ale co já? Parazituju na něm už skoro rok. Je to příjemný. Jeho pěkný ksichtík sbalí bezpečně každou buchtou, která projde kolem. Ale většinou není sama. Tak se zavolá Olin a je pohoda.

Dopíjí sklenku a mění kazetu. Holky si nervózně poposednou. Konečně má přijít to, co snad ještě nepoznaly. Strach i radost se v nich střídají jak mraky na obloze. Roztahujeme váleнду a rovnáme si je na ni. Čerpadlář je suverénní. Za chvíli mi nad hlavou proletí trenky a kalhotky a já blbec jsem teprve u podprsenky. To je hrozný, jak se se vším seru. Holka vedle vykřikne a nařiká, jak to bolí. Ta moje se naježí a stočí se do klubíčka. Výkřiky hrůzy odvedle se mění do vzlyků v rozkoši. Ježek stáhne bodliny a já konečně stahuju podprsenku. Kozinky jsou příjemně tvrdý a velký, kalhotky nepříjemně narvané. Jen pomalu jak velká voda opadávají ke kolenům, ke kotníkům, a já cítím, že jestli nespadnou, už to bude zbytečný. Vzdychání vedle skončilo a já teprve naléhávám na pevné tělo. Panensky stažený stehna se roztahují a já se připravuju narazit, prorvat, roztrhat.

Vtom se ozve zvonek. Rveme se do hadrů v rekordním čase. Zvonek se ozve podruhé a podstatně víc nervózně.

"Kdo by to moh být?" ptá se Čerpadlář patnáctiletý hostitelky. Krčí rameny.

"Nevím, fotík je na služební cestě a máma v lázních." Čerpadlo jde otevřít a holky se k sobě tisknou jak lesby. Za dvěma se ozývají hlasy a pak je slyšet, jak někdo padá ze schodů.

"Byl to nějaký frajer, kterej chtěl dovnitř, tak jsem ho vyhodil," referuje Čerpadlář a sápe se na rum. "A jak vypadal?" ptá se hostitelka. "Takovej starší prošeďivělej, s velkým nosem, jako má Olin."

"Fotík!" řve buchta a běží ke dveřím. "Tak snad abychom šli," zvedá se Čerpadlář. Bere si ze stolku láhev rumu, Třešňáka, kterej patří bytu, strká do kapsy a padáme. Pod schody leží chlapík s nosem jak já, odpaněná dcera ho zvedá a šeptá mu: "Tati, tatínku..."

Před Bobym zastavilo auto. Dáváme se do běhu. Rozbitý nateklý nohy zpívají aleluja. Když užuž sahám po klice, auto se rozjíždí. Hlava mladýho kluka v zadním okýnku řve smíchy.

Krok a zase krok, zpívá si Via Aurelia. Sbírá solidního vajgla a s chutí si ho zapaluju. S jakou radostí bych tomu hajzlovi v zadním okýnku omlátil hlavu o bílou čáru. Krok a zase krok. Čára jak had mizí hluboko v nedohlednu.

"Genova, Genova," říká starší pán, kterému se cpeme do auta. Si, Si! Dobrých dvě stě kiláků a z Janova už je to za rohem. Projíždíme překrásnou krajinou za La Spezií a mně dochází, jak jsem Itálii křivdil. Je úžasná, ale Krušný hory - úžasnější - to nejsou. Podívám se tam ještě někdy?

"Projedeme město a ještě zkusíme stopa, je teprve sedm," pohvizduje si Bob. Za dvě hodiny mění názor. Motáme se uprostřed doků, opuštěných továrních hal, cesta matka Aurelia vzala někam roha. Procházíme ulicí a čtvrtí kurev, na který mám strašnou chuť a prázdnou kapsu. Deset, jedenáct, předhánějí se hodinové ručičky ve sprintu. Konečně kolem půlnoci se dostáváme na konec města do okrajové čtvrti, ale nohy už nemůžou.

"Zaseknem to tady," ukazuju na velký parkoviště s keřky okolo.

"Tak jo." Ve vysoký trávě si vyšlapáváme podestýlky jak štěpní psi.

Bob usne dřív, než zalehne. Závidím mu vlastnost usnout vždy a všude a celou noc pěkným barytonem prochrápat. Přikreju se ručníkem a tisknu skučící ledvinky na Bobyho záda. Když bůh dá, urvem aspoň pět hodin spánku. Tráva pod hlavou nepříjemně studí a ostrý řapíky nějakýho listí řezou do uší. Upadám do polospánku a zanedbanej mozeček by zase chtěl vyvádět.

Probudil mě nepříjemnej pocit, že se něco semele. Podmíněnej reflex z basy, kterej mě uchránil spousty průserů. Jednou mě takhle probudil a nad mým krčkem se roztahovaly vrásčité pazourky dědka Kociánka. Měl utkvělou představu, že jsem bonzák, kterej ho práskl ve dvacíťátém roce. Skoro do rána jsme pak seděli na posteli a já mu (marně) vysvětloval, že mýmu otci bylo v té době právě šest let.

Na okraji parkoviště zastavil kamión a někdo začal chřestit řetězy, co s nima na noc parkoviště zamykali. Kamión udělal

ladnej oblouček a zastavil přímo za našima hlavama. Zatřásl jsem Bobym a chrapot ustal. Kamión vypnul motor a na parkoviště začaly vjíždět osobáky. Levačkou jsem Bobymu zacpal hubu a pravačkou mu vytnul facku. Hekl a vytřeštil oči. Ukázal jsem mu na hemžení na parkingu. Auta mezitím najela k otevřeným vratům nákladáku a několik lidí začalo vykládat balíčky, který tahali zpoza nějakých beden. Viděli jsme jim přímo do kuchyně. Mrknul jsem na hodinky. Tři ráno. Silnice beznadějně pustá, chlapi, který nevykládali, zalezli do stínu. Jeden gorilí muž si stoup přímo před nás a začal chcát na naše roští. Bylo to nepříjemný, ale já fascinovaně civěl na jeho druhou ruku: držel v ní pistolku hrozitánskejš rozměrů. Pomalu mi to došlo. Drogy.

Vykládání nemělo konce. Zakousl jsem se do ruky a snažil se vzpomenout na modlitbičky školního mládí: "Pane Božičku na nebičku, opatruj mi mou dušičku, opatruj ji ve dne v noci od škody a od zlé moci." Šeptal jsem tuhle slátaninu upřímněji než všichni mniši dohromady. Připadalo mi strašně blbý a nespravedlivý skončit zrovna teď, kdy mi má začít nový život, jen proto, že jsem si lehl na parkoviště, na kterým se nějaký debilové rozhodli vykládat drogy. Ve vedlejším křoví to zachrastilo. Gorilí muž pozved pistolku a tichounce se k němu plížil. Stačilo, aby se otočil, a měl si do čeho picnout. Bleskově jsem se pokoušel vymyslet si historku o emigrantech. Snad ty komunisty taky nemají rádi, snad...

Z křoví vyběhla kočka a chlápek se usmál. Motor kamiónu naskočil. Chlápek si zastrčil bouchačku za triko. Znova zachrastily řetězy a parkoviště se ponořilo do ticha. Převalil jsem se na záda, čuměl do nebe a děkoval. Vroucně děkoval. Historka o chudejch emigrantech by nebyla vyšla. Kamión měl na dveřích, který byly vidět až při odjezdu, bílej oválek s černejma písmenama CS.

Bob mi podal vajgla, kterým si málem vypíchnu oko. Pokusy o zapálení vibrujícíma rukama vyšly naprázdno.

"Bobe, přežili jsme vlastní smrt." Bob se začal řehtat, trhat trávu kolem sebe a házet si ji na hlavu.

"Smrt, smrt, prd."

Na obzoru začíná svítat a my už máme zbytek Genovy za sebou. Pádíme, jako bysme vyšli teprve dneska. Znova a znova si do detailů přehráváme tu smrt. Chudák Josef, jak mu muselo bejt, když slyšel kroky na chodbě a v cele smrti nebylo žádný křoví, žádná noční obloha s hvězdama, žádný Bůh. Jen studená bílá chodba a na jejím konci smyčka. Snažím se do toho vžít, ale marně. Je možné, že už není žádná šance v cele smrti? Na co myslel Josef? Na to, že se přetrhne provaz a on dostane doživotí, na to, že ty kroky na chodbě znamenají papír se slovem milost v záhlaví? Řval bych. Těžko se chodí po Itálii, když se odněkud pořád vynořuje stín popravenýho kamaráda.

Chytíme stop až do Ventimille.

Na protější pláži je už vidět Menton, Francie. To je dobrý dopink. Voláme ještě Bobyho squaw, která nám slibuje maximální pomoc, ale až z Marseille. Ale to je přece kousíček, za rohem.

Za městem slejzáme ze silnice, podle našich propočtů nás čekají už jen dva kopce a budeme doma. Maličká, skoro neznatelná cesta pomalu stoupá. Noc vyhrála svůj boj a my co chvíli padáme do ostružin. Brzo jsme samá krev.

Džínsy, poslední relikvie z Česka, pomalu berou zasně. Do půlnoci jsme se doplazili na protější kopec. Jsou to strašný galeje. Cestička už dávno zmizela a my se pereme jen s těma bodlavýma šlahounama, zakrývajícíma terasy bývalých vinic. Kilometr nám trvá dobrý dvě hodiny, a to jsme na silnici dělali bez problémů šedesát kiláků za den.

Konečně jsme se dohrabali na druhé kopec. Pálíme všechno, co máme po kapsách a co připomíná Itálii. Tam jsme přece nikdy nebyli! Bob je geniální parťák, rozumíme si bez keců, a to je víc než všechno ostatní dohromady.

Na francouzský straně objevujeme turistický ukazatele. Vybíráme si ve světle sirky modrou, která vede do Monte Carla. Zase svítá a my si v malý studánce zkoušíme umýt rány. Mně chybí kolena džín a kus trika. Bob na tom není o nic líp. Část hadrů zůstala po cestě jako vlaječky vítězství.

Město před našima nohama pomalu vypíná noční osvětlení a připravuje se na den. My na vzestup. Předjíždí nás rolls-royce. Ze sportu na něj máváme, ale stavěj ho fízlové, kteří jeli těsně za ním. Melou něco podivnou hatmatilkou, zřejmě to bude franština. Snažím se něco blekotat německy o politickém azylu, ale neberou mě vážně.

Klapnou dvířka a my zas fičíme v policejním řádu.

"Stoprocentně nám dají azyl," snažím se uklidnit sebe i Bobyho. Ale v duchu vidím bílou studenou chodbu, kterou musel projít Josef.

Zajíždíme na fízlánu. Sepisují se obvyklý protokoly, kniha teroristů a máme to za sebou. O politickém azylu nechťj nic slyšet. Ten, kterej má nejvíc frček, někam zoufale telefonuje a řve. Pak sekne telefonem a rozzáří se. Rukama naznačuje držení volantu, hubou motor a máváním ruky, že vypadneme. "Itali, Itali," opakuje spokojeně.

Oddechli jsme si. Pořád lepší Latina než Čechoslováci, ne? Nacpali nás znova do auta a hezky zase zpátky. Na celnici už nás čekají. Nějaký civil si bere papíry a cpe nás do volný cimry, kam se asi celníci schovávají, když prší. Špinavým oknem je krásnej výhled na projíždějící zrudlý ksichty a na moře. Za chvíli naši sestavu doplní pár mladějch Arabů. Dveře klapnou a jeden z nich vytahuje cigárka. Čumíme na něj jak hladový psi. Vajgly nám vyhodili už v Monte Carlu. Arab se usměje a nabídne.

Dveře se rozlítly a do ajnclíku vlítnul civil s uniformou. Hned prvnímu Arabovi nasadil perfektního háka. Řvou něco o cigaretách a kluky pěkně skatujou. Tlačíme se s Bobym do kouta, ale nás si vůbec nevšímají, ani našich cigárek, který jsme si v tom fofru zapomněli tipnout. Prásknou dveře a Arab s retky si stírá z huby krev.

"Rasist, rasist," říká a ukazuje na dveře. Ze solidarity típám cigárko. Jak mu mám sdělit, že policajti jsou svině všude, bez rozdílu?

Je noc. Arabi už dávno někam odtáhli, škoda. Nudíme se, je to horší než v base. Nevíme, co s náma udělají. V base už je to jedno. Konečně nás civil vyvádí k italský policajtský dodávce. Italové znova udělají osobku a pak nám dávají klepeta. Jinej kraj, jinej mrav. Cpeme se s Bobym na sebe jako dva buzíci, v dodávce je málo místa a sapík mě nepříjemně dloube do žeber. Kluk, kterej ho drží ve zpocenejch rukou, je krásně vysranej. Zřejmě si myslí, že veze

nějaký supr esa, který Francie vydala.

Vezou nás až do Ipérie, kde už nás čeká s otevřenou náručí klasická basička, s nedohlednými kamennými zdmi a nezbytněma špačkárnama. Roztáčí se kolo rutiny. V mezích možností lámanou němčinou sepisují protokol, otisky, fotky, pohlavní nemoci, kartička - potvrzení o věcech z kapes, který nám zabrali, a jsme způsobilí vyfasovat celou, celou maličkou. Je v ní podstatně větší bordel, než na jaké jsme tady na Západě zvyklí. Ale proti Ostrovu pořád havaj. Kdykoliv mě zametou, udiví mě počet bas, ve kterých už jsem měl tu čest sedět. Znova a znova je přepočítávám a s vojenskejma mi vychází číslo patnáct. Kroutím nad tím hlavou. Bože, to je požehnání. Většina modráků tvrdila, že teprve v base se z člověka stává chlap. U mě to nějak nefunguje. Furt je ze mě sračička, jak na začátku. Dávám si ruce za záda a capu si pět kroků tam, pět zpátky, po druhým kolečku zavírám oči a délku kroků jen odhaduju. Okamžitě zapadám do rytmu. Se zavřenýma očima se dokážu zastavit dvacet centůů od zdi. Ale nechávám toho, příliš mě na to bolí nohy. Bob mě střídá. "Kurvy," přerušuje pohodu ticha cely, "aspoň nažrat by nám mohli dát." Dochází mi, že jsme už zase tři dny nejedli.

Chvilí buší na dveře. Otevírá je mladý chodbař.

"Prego, signor, mandžáre. Kvádno žur no mandžáre," koktá mu. Mladšas krčí rameny, ale za chvíli přináší housky, pár hrušek a krabičku těch nejlevnějších cigaret. Dveře nechal otevřený, přitáhl si do nich stoličku a pohodlně se posadil. Má viditelnou radost z toho, jak se na žrádlo vrháme. Dusím se suchou houskou a sním o flašce pivka. Ale to už je moc. Člověk Olin není nikdy spokojenej.

Mladej v italštině a francouzštině zkouší navázat rozhovor. Kroutíme hlavama, že nerozumíme. Zamele něco celkem obstojnou němčinou. Hned se chytám.

"My jsme z Československa, političtí emigranti."

A on na to: "Komunismus stojí za hovno. Socialismus taky. Demokracie nestojí za nic, podívej se na Itálii, tak dlouho po ní řvali, až ji mají, a jak to vypadá. Červený brigády, mafie, atentáty, násilí, a to jen proto, že je demokracie." Ušklíbne se tý demokraticky hrůze.

"Podívejte se." snažím se mu vysvětlit. "U nás terorismus není, ani mafie, a stojí to taky za hovno. Všechny ty ideály a politika je nahovno, snad jen křesťanství něco je, ale to by nesměli bejt lidi, aby se zrealizovalo. Lidi jsou dobytek." Říkám "dý týre", zvířata. Na dobytek si nemůžu vzpomenout. Doufám, že si to díky my výslovnosti nevysvětlí jako "dveře". Ale mladíkovi se rozzářila očička a chytá mě za ruku:

"Víš, existuje něco, co stojí za to, co je východisko. Fašismus." Reaguju klidně, tohle už jsem slyšel u Boučků denně a česky.

"Jedině fašismus," pokračuje. "Nadvláda vyvolenejch lidí může něco dokázat, člověk jako Mussolini může přinést Itálii zase klidný a šťastný život."

"Ale vždyť u nás je to to samý, hrstka lidí se snaží většině vnutit, co je zaručeně nejlepší. A lidi jim na to serou."

Usměje se z pozice člověka, kterej ví:

"Jenže komunismus je jenom špatná kopie fašismu." Je marný ho o něčem přesvědčovat, ani nemůžu. Sám nemám jasno, v čem bych chtěl žít. Všechno má svý nedostatky, který asi nejdou odstranit, jak ukazují dějiny. Nic není ani trochu dobrý. Všechno jsou jen kecy lidí, který by chtěli mít moc - když ji mají, stejně se na plebs jako já vyserou. Asi by to chtělo zrušit všechny státy a vrátit se až do doby kamenný. Mladej už dávno zaklapl dveře a já ještě do Bobyho chrapotu bloudím. Nemůžu si to všechno srovnat. Proč bych měl žít celej život jako vůl? Jenom proto, že jsem se narodil v Česku! Vzal jsem kliku a je mi hovno do toho, co právě teď dělají Krušný hory nebo Ohře. Ostatně, ty taky na mě odjakživa sraly. A lidi to samý. Ten Arab, kterej mi dneska dal retko, mi byl milejší než sto Čechů, který by mi ho nedali. Adijé, běž do prdele, vlasti.

Ráno po kvalitní snídani nás vlečou do přepychovýh kancelu nějakýh civila. Závratně rychlou komisní italštinou nám čte nějaký papír, a pak ho sune k podpisu. Zvěčňuju se a koktám:

"Grácia, signor." Spadla mu sanice. Nevěřicně nastavuje ucho a já znova opakuju: "Grácia, signor." Kroutí hlavou a nechává nás odvést. Až v cele mi dochází, že to byl asi soudce a četl nám rozsudek. Bob řve smíchy. Jediný, co není k smíchu, je, že jsme si nevšimli, kolik nám napařil. Tipujeme to na deset dní.

Pět kroků tam, pět zpátky. Pět tam, pět zpátky. K Boučkům, do práce a zpátky, v pátek na vlak, v sobotu pokecat, poslechnout si muziku a zpátky, narodit se, žít a umřít a zpátky, sednout si do hospody, vybílit mozek, štěstí a zpátky. Pět kroků tam, pět zpátky. Zpátky, zpátky, zpátky, na věčné splátky svědomí. A já fakt nevím, kdy jede poslední vlak do Hamel, říká nejgeniálnější básník všech dob, Václav Hrabě. Pět tam a zpátky ni krok.

Po třech dnech na nás večer klepe mladej. "Fašismus, jediná naděje," vytrubuje a směje se tomu na celou chodbu. Směju se s ním, protože nám vsunul krabičku retek. Kolem půlnoci si přitáhl zase židli a plácá si rozumy. Už se nedám vyprovokovat. Kejvu mu i na fašismus. Má z toho děsnou radost. Aspoň někdo.

Vtom se po chodbách rozlehe vysoký ženský hlas: "Madona mia, porko, porko. Madona mia." Mladšas bleskově mizí. Křik se uklidňuje a na celou k nám přivádí mladšas ženskou. Typickou kurvičku. Chvilí kope do dveří a vykřikuje něco o pórku. Pak už se věnuje nám. Rozesmáté oko mladšase za kukačkou zmizí. Hluboká italština duní celou. Když zjistí, že z její řeči známe jen mandžáre, číslovky a grácia, mávne nad tím rukou a povídá si dál. Zpod černého podvazku vytahuje balíček marlbora a nabízí. Je fajn.

Boby se jí vyloženě líbí. Žvatlá si přes pysk a zajiždí mu rukou hluboko do vlasů. Bob valí bulvy, ale neztrácí čas. Za chvíli rázuju celou do rytmu pohybujiho se zadku. Nahoru, dolů. Pět tam, pět zpátky. Oko v kukačce se zase tlemí. Mám chuť, že bych řval jak vlk. Zadek se uklidní a moje pět a pět zní ansámbl. Celou se ozývá nezbytný Bobyho chrapot. Kamarádka vyprostí opatrně ruku zpod Bobyho hlavy, druhou rukou ukazuje na volný místo vedle sebe. Přiléhávám, hlavně naléhávám, a černý podvazky ve mně probouzejí zvíře. Dobytek se německy řekne vieh...

Za čtyři dny už zase dřepíme v Latině. S láskou vzpomínám na ipérijský kriminál. Kdyby to bylo pravidlo, dal bych si

napařit doživotí. Na lágru je vše při starém. Manželata nás vítají jak ztracený syny, ale leháro na samostatným pokoji pro ně skončilo. Teď aby si zas chodili hodit na pláž. Na lágru nás nikdo nepostrádal, bordel je úděsný. Dny na lágru se zase jednou táhnou jak špatně vyblitý zelí. Situace se silně zlepšuje. Začaly noční mrazíky a topení v táboře samozřejmě nefunguje. Všechny cimry si sehnaly elektrický topení a v jeden den ho zapnuly. Světlo smutně zamrkalo a zmizelo na věčnost. U gumou smrdících rozvodů se seběhl dav Rumunů, který okamžitě začali tahat přímý dráty po svých pokojích. Ostatní cimry kontrolovali rozkopnutými dveřma, jestli je ty podřadný rasy nenapodobují a neužirají proud. Klepeme po nocích kosu pod slabýma erárníma dekama a nadáváme.

Na víc se nezmůžem. Pak vyhořely i rozvody a mrazíky přituhly. Lágr se proměnil v jedinou chodící nudli a stálý posmrkávání. Kapaso, italský šéf lágru, tomu nevěnuje pozornost. Zřejmě má doma teplo. Rumuni to řeší zase po svým. Už zvečera vyvrátili dveře z hajzlů a skoro až do rána je pálí na nádvoří, přes den spí. Za dalších pár dní není jedinej hajzl s dveřma. Rabujou proto prázdný cimry. Dokonce si s tím dávají takovou fušku, že vykopávají rámy z oken. Každý pokoj si začíná hlídat dveře, aby ušly spálení. Konečně to s Kapasem hne a začne se opravovat elektrika. Rok ukončení oprav má být ten příští. Na uhlí nejsou prachy. Skoro jako v Česku, libuju si, a zima dává aspoň trochu dohromady českou skupinu. Ale mě a Bobyho spíš zajímají vajgly, protože řadí konkurence. Kolikrát dorazíme na autobusák a ten už je pečlivě odvajglovanej. Je to k nasrání, přijít o nejlepší loviště. A pak nás mají zajímat krajaní. Další večer se dohadujeme, že si na konkurenci počkáme. Sedíme na klandru a klepeme kosu. Rozervaný kalhoty moc neohřejou. Musíme někde nějaký vyšašit. Konečně se od protějšiho nástupiště odlepí dvě postavičky a sjíždějí nádraží. Dělalí to strašným fofrem, na první pohled je vidět amatéry. S převahou profiků slézáme z klandru a jdeme k nim. Jsou to dva nový český přírůstky. Jeden chlápek v nejlepších letech, kterej si nechává říkat inženýr, ten druhý je nevýraznej, prej jeho kámoš.

"Zabrali jste nám flek," řeknu shrbený postavě. Inženýr nadskočí a v rukou nervózně žmolá pěknýho vajgla marlborky. "Ale můžem se dohodnout, vy budete chodit ráno po špiče a my večer," pokračuju.

"Jakýpak dohody, přece nejsem somrák, abych musel sbírat vajgly, tohle bylo z hecu," rukou si pročesává pěkně upravenou pěšinku. "Sbírání vajglů je pro takové trhany, jako jste vy dva." Bob zatnul pěstičky a je rozhodnutěj inženýrskou honoraci natankovat. Beru ho pod křídlo a táhnu pryč.

Po lágru se rozkřiklo, že za Čechy přijede nějaký člověk z Nejvyšší rady, prý je to organizace v Americe, která mluví za celý český exil. Všichni šílí, protože takovej papaláš by mohl sponzorovat pro Ameriku, a to by bylo terno. Dostat se do Ameriky se sponzorem je mnohem jednodušší a člověku to ušetří nejmíň pět měsíců lágru.

Jdeme s Bobym na velké barák, spíš pro tu srandu. Inženýr už rovná židle v jediný zachovalý místnosti.

"Prosím vás, vy dva si sedněte někam dozadu, ať není vidět, jak vypadáte. Pan Strejček to prý nemá rád." Za chvíli je místnost plná a já žasnu, co je na lágru Čechů. Ale polština vedle mne mě vyvádí z omylu.

Konečně se to utiší a inženýr přivádí do místnosti pana Strejčka. Perfektně ohozeněj stařík s obrovským prstenem na pěstěný ručce si prohlíží svoje ovečky. Inženýr to zahajuje.

"Přátelé, v těžkých chvílích, které naše drahá vlast už hodně let prožívá, stála vždy při nás Velká rada a pan Strejček. Já mu vašim jménem děkuji, že si našel čas ve svém nabitém programu a přijel mezi nás." Několik rukou zatleskalo, ale rozpačitě toho nechalo. Strejda se postavil před nás, jednu ruku zapíchnul do saka a začal řečnit.

"Děkuji za milé přivítání." Prdelolezec inženýr se nafoukl jak páv. Já jsem se mu obdivoval, že se ani jednou nesplet a neřekl soudruzi, jak byl zvyklej. Je to zřejmě talent.

"Vážení přátelé," nadechl se Strejda před dlouhým maratónem slov. "Jak situace s naší vlastí vypadá, vám nemusím vysvětlovat. Ale chci, abyste věděli, že naše Nejvyšší rada vždycky bojovala a bojuje za znovuzrození Masarykovy a Benešovy republiky a že tento boj je úspěšný. Každý rok pořádáme demonstrace na 21. srpna. Nedávno se nám podařilo přemluvit americkou veřejnost, aby se nezúčastnila koncertu Alexandrovců. A opravdu přišla jen polovina předpokládaných osobností. Možná že se vám to bude zdát málo, ale v politickém dopadu, který vy nemůžete odhadnout, je to úspěch nebývalý." Netečný dav ksichtíků apaticky zírá a přemějšlí o americkým sponzoru. Strejda to bere jako údiv a pokračuje.

"Vy noví, kteří jste zvolili svobodu před životem v totalitě, si musíte uvědomit, že sem do svobodné společnosti přicházíte už narušení komunistickou výchovou. Ale já věřím, že jste v jádru dobří lidé a včas se změníte. I za to, že můžete být v tomto táboře, byste měli být vděční. I kdyby vás žádná země nevzala a vy jste tu zůstali navždy, měli byste to brát jako úžasnou věc. Utekli jste a nějaká cizí země, která z vás nic nemá, vám poskytla ubytování, jídlo, pomoc. Vděčnost a pokora především, přátelé." Dav krajanů mírně zezelenal a mně se chce řvát.

"A na další věc bych vás rád upozornil. Existují tady ve svobodném světě, želbohu, organizace bývalých komunistů. Vyvarujte se toho se s nimi setkat nebo číst ten jejich plátek Listy. Jsou to pokračovatelé toho zla, které začalo v roce čtyřicet osm. Jak se tak koukám, jste převážně mladí a nevytrpěli jste pod komunistickou vládou ani setinu toho, co my."

"A kdy jste odešel vy?" skáču mu do řeči.

"V roce čtyřicet osm, v únoru."

"No to jste si od těch komoušů vytrpěl, že jich v tom Německu, nebo kde jste byl, bylo, že jo. Chcete, abysme tady vydrželi celý život a ještě byli vděční. Vy nám to říkáte v tom kvádru za tři hadry a s vyžranou cejchou. Pane, tady nedávno znásilnili manželku jednoho Poláka, rovnou před jeho očima. Vládnu tady Rumuni a mlátí každého, kdo se jim nelíbí. Šéfuje nám vrah sůtre, teplá voda neteče už tři roky a teď se netopí. Pojdte sem bydlet a buďte vděčnej," řvu. Strejdovi střídavě rudnou a blednou tvářičky.

"Mladíku, já jsem zasloužilý člen třetího odboje, každé v exilu vám to potvrdí. Já jsem na rozdíl od vás pro vlast něco udělal. A co jste udělal vy? A jestli mi chcete vyprávět o Chartě, tak toho nechte, nebo se vám vysměju. Vždyť je to samej komunista, kterej chce zpátky moc, a ne ideály Beneše a Masaryka." Vypěnil mě: "Já vám na ně seru."

Strejda lapá po dechu a mává rukama jak větrnej mlýn. Vstávám a jdu pryč, se mnou Bob a ještě pár normálních lidí, co chtějí do Austrálie a Kanady. Nejradši bych si nafackoval, takhle se nechat vyprovokovat.

"Třetí odboj," směje se někdo u dveří. "To je ale vůl." Za hodinku leze na pokoj Patricia:

"Ty jsi ale somár, nakonec dával každému tři tisíce, prý na známky, děsně na tebe nadával a říkal, že asi budeš komunistickéj agent, kterej má rozbít jednotu exilu a Radu."

Strejda odjel a tábor okamžitě zapomněl. Jsou důležitější věci než Rada. Sehnat svíčku, sehnat vařič na ohřátí vody, vyhnout se Rumunům. Pustili jsme se s Bobem do shánění práce. Je čas odjet. A děkovat. Vůl jeden. Ale s lavóro to vypadá na draka. Stojka před bránou je narvaná každéj den a práce je málo.

Blíží se konec roku, všechny země už mají vybraný kvóty na tenhle rok. Veškerej pohyb ustal. Je nula Fahrenheita.

Město, přeplněný profugánskými stíny, mlčí napětím. Olin s Bobem zapadají do toho pomalýho umírání. Žrádlo, prohlídka lovišť vajglů, žrádlo a večer, kterej pomalu stejka voskem svíčky do černý zinní tmy.

Svíčková zima a beznaděj se přenáší na lidi. Rumuni už spálili všechno, co na lágru mohlo shořet, agresivně bloudí lágrem a rozbíjej hub přibývá. Někdo přinesl zprávu, že se Albánci opevňují v prvním patře velký boudy. Ale neví se proč. Jejich spor s Rumuny je nám nepochopitelněj. Ale napětí z pořádnýho průseru už je cítit všude. Sůtre už zásadně nevychází bez doprovodu dvou až tří svých jugoslávských goril. Čekáme na Pedála jako na smilování boží a modlíme se, aby přijel dřív, než se to posere úplně.

Na jedný večeri chybějí Albánci a Rumuni dlabou se závratnou rychlostí a mizí z jídelny. Lágrem se ozve řev. Tmou probíhají postavičky s tyčema a klackama v rukou. Dobíháme na bránu a za chvíli doráží houf řvoucích Rumunů s tyčema. Nesou jednoho ze svých parťáků, kterej už neřve. Místo levýho oka má velkou krvavou díru. Policiajti volají sanitku, povytahují bouchačky, ale do tmy lágru se neodvažují. Moc velký riziko.

Do houkačky sanitky přibíhá inženýr. Drží se za zkrvavenou hlavu. "Už to začalo," řve. "Albánci postavili barikádu v prvním patře a Rumuni se na ně dobývají. Albánci mají nahoře snad na týden zásobu šutrů. Každý, kdo se jim připlete, dostane šutrem."

"Pojd'," tahá mě Boby, ale mně se jasně nechce. "To u nás, když se to začalo řezat s cigoši, musel druhěj den tma ulicema jezdit kropící vůz a smejet krev."

Před barákem je narváno. Ramón huláká do davu a organizuje šiky. Jakžtakž je srovná, vezme si do ruky železnou tyč a pak všichni vběhnou do chodby. Opatrně nahlížíme za nima. Široký kamenný schodiště je plný dlažebních kostek, který ještě před pár dny ležely před lágrem, připravený na opravy mírumilovných chodníků. Dav šilenců se vrhne na schody a svrchu, zpoza barikády udělaný z postelí, se za pekelnýho řevu vyvalí hejno dlažebních kostek. Šilenci se zastaví. Několik jich padne. Ti, co maj v rukou kameny, mrsknou je zpátky nahoru a prchají. Jen Ramón se dostal až k barikádě, ale i jeho, připomínajícího nezranitelného geroje starých časů, zaženou. Baterky zhasínají. Bitevní pole se noří do tmy.

Snažíme se s Bobem vysondovat, oč jde. Ale Polák, co se ho ptáme, se jen drží za hlavu a skučí: "Mám tam rodinu, ve druhým patře. Když se tam dostanou, všechny zabijou, říkali to. Volal jsem policajty, ale nechtějí o ničem slyšet. Mám tam rodinu!"

Ramón mezitím dává rozkazy k zapojení provizorního osvětlení. Poláci se dali dohromady a snaží se dostat ke svým rodinám. Ale rumunský tyče jim zatarasí cestu. A toho, kterej mi před chvílí šeptal do ucha o rodině, vlečou z bojiště s rozbitou hlavou, v bezvědomí. Možná že už tu rodinu neuvidí.

Rumuni znova a znova útočí. Po každým marným útokem vynášejí raněné.

"Policajti se zamkli ve vrátnici a vystrčili bouchačky z oken, jinak s tím nic nechtějí mít," křičí mánička z Brna, kterej se narval pod strom k nám. "Ale stejně, ti Albánci jsou frajeři, je jich čtyřicet, těch cikánů je dvě stě. Představ si to. A to je mezi tma čtyřiceti ještě půlka ženskejch a dětí," referuje s údivem. Vzpomínám si na tři Albánce, dorazili den po nás. Uteklo jich původně pět, ale dva zastřelili pohraničníci na lodi, další stál stydlivě na chodbě před příjmem s prostřelenou rukou. A teď znova bojuje.

Ramón velí k dalšímu útokem a tentokrát se už dvacet Rumunů dostává až k barikádě. Přechází se k boji na klacky. Nevýhoda schodů je znatelná. Jsou znovu odrazení. Ramón se snaží ještě pomoci jednomu parťákovi, kterýho Albánci tahají za barikádu, ale dostává dlažebkou do hlavy. Normální člověk by vyhodil kopyta do věčnosti, ale Ramón se jen oklepe a pomalu, vznešeně ustupuje. Albánci z něj mají strach. Nikdo si nedovolí hodit kámen na ustupujícího vůdce. Musela to bejt strašná pecka. Dívám se na dva prsty tlustou ránu, kterou obvazuje Patricia.

"Podrž to!" zařve na mě. Držím konec obvazu a ptám se: "Oč vlastně jde?"

"Ale jeden Albánc dostal včera přes držku v úplně bezvýznamný rvačce. Trochu ho píchli nožem. No a dneska za to Albánci tak zbili Nikolaje, to byl ten, jak ho nesli na bránu (předemnou se objeví díra bez oka), že v sanitce umřel. Jsou to svině," dokončuje Patricia odborně obvaz.

V prvním patře se otevře okno a na dlažbu před barák padá tělo Rumuna, kterýho zatáhli za barikádu. Dopad na kamennou zem, už ho nic nebolí. Prořízlej krk jak u kuřete odkloní hlavu do podivný pozice. Zátylek se dotýká zad. Dav zařve, Ramón se vytrhne Patricii ze samaritánskejch rukou a běží do útoku. Noc řve krví. Dobyli první posteť barikády, ale zase byli vytlačeni. Na albánský straně bojují ženy a děti. Stará strhaná Albánka stojí na barikádě s kovovou nohou od posteť a diriguje svoji armádu jak Johanka z Arku, po její levici asi desetiletěj kluk s dlažebkami v rukou, na pravý straně ten s prostřelenou rukou.

Chlapi mezi Albánci už skoro žádný nejsou.

Novej útok, nesenej na hřbetě nenávisti za mrtvý, taky ztroskotál. Patricia obvazuje další šilence a Ramón připravuje další šik. Teprve teď mi dochází to, co vědí bojující už od začátku: kdo vyhraje, bude žít, poražení nemají nárok. Ave Caesar, morituri té salutant. Ramón, nezničitelný Ramón, chce znova zaútočit, ale do zad mu vpadá asi deset fízlů se psy. Dav, připraveněj na výpad, zařve vzteky, obrátí se a během minuty není po fízlech ani památka. Jen smrad několika

výstřelů do vzduchu a mrtvej pes na cestě říká, že tu opravdu byli. Ramón znova posílá své lidi nahoru. Ví, že policajti nesnesou přes držku a že se brzo vrátí. Zbývá jen chvíle, než se vrátí v přesile a se samopaly.

Na schodech vzniká šílená řež. Zranění vynášejí další zraněné, o Albáncích není přehled.

"Přijely dva autobusy fyzlů a další ještě přijíždějí až z Říma," řve do řevu boje máňa. Ramón si stojí za barikádou a pomalu dobývá chodbu. Vtom se za našima zády ozve střelba sapiků a modrá vlna policajtů útočí na Rumuny. Boj tří stran v budově trvá deset minut a vycvičený poldové se štítí a obuchy získávají vrch. Těžce a jen s pomocí slzáku se dostávají mezi bojující strany. Konečně vytlačili Rumuny před budovu a dělají jakýstakýs pořádek. Ale každé jejich pokus o vytlačení Rumunů od baráků se setkává s řevem a dalším útokem. Tři sanitky, plný raněných fyzlů, odjíždějí. Ve tmě se před barákem jen těžko uhejbá dlažebkám.

Konečně policajti vyčistí místo před budovou a vyvádějí Albánce. Je jich hrstka, těch, co můžou vyjít. Převážně jsou to ženy a děti. Zabalený do turbanů, obvazů a jiných hadrů. Chlapů napočítáváme pět. Jen pět. Ty poslední chvíle se držely jen ženy a děti. Kostnatá Johanka a prostřelená ruka už o záchraně nevědí. Zbylí je nesou jak posvátnou relikvii. Policejní kordon se prohne a další fyzlové jsou na zemi. Ale dávky ze samopalů do vzduchu, štítí a pendreký rovnají znova jejich odstup a řady. Konečně sanitky, Albánci a část fyzlů odjíždějí. Zbejavají jen samopalníci, zatlačují všechny do baráků - a krev na schodech. Novinářský blesky nám ukazují cestu do postelí.

Ráno se z novin dovídáme o dvou mrtvých Albáncích, čtyřech těžce raněných a dvaceti lehce. Desetiletý kluk s dlažebkami umírá až v poledne. Rumuni mají dva mrtvé, deset těžce a třicet lehce raněných. Na lágru je klid. Schody umyl někdo za mírnejšího od Kapasa a novináři shánějí zprávy o Gromykově návštěvě v Etiopii. Pan Strejček řeční v Americe o nakažených emigrantech. A tady nakažený mladý bojovník za nic (za život?) umřel až v poledne.

Je poledne a klid. Žvejkáme podivný zabalený ptáky a docpáváme to špagetama s drobeným masem. Geniální. Je vidět, že ta rvačka přece jenom měla smysl. Zlepšilo se žrádlo, a Kapaso se dokonce rozhodl, že se bude přes den topit, to kdyby dorazila nějaká kontrola. Sluníčko pere do oken a radiátory brumljají do vedra pokojů, nedá se to vydržet. V šest, když slunce zapadá a začíná být kosa, se topení vypíná. Boby přichází s geniální teorií, že kdyby byly ještě tak čtyři rvačky a dvacet mrtvých, tak by možná Kapaso dal vyčistit hajzly a pustil vodu. Máňovi se to nezdá, sází se, že by to chtělo aspoň čtyřicet studených a taky pár fyzlů, aby tekla teplá. Sympatická zábava.

Balíme hliníkové misky a cestou na nádvoří se modlíme, aby u jediného přes den fungujícího kohoutku nebyla fronta. Není. Poměry na lágru se po řeži velice lepší. Na pokoji si vystřihuju stránku z novin, vkládám ji mezi stránky slovenský bible, která se dědí už od nepaměti s tímhle pokojem. Stránka mezi stránky. Doufám, že ji jednou někdo najde a zařadí k biblí jako další kapitolu o jednom malém klukovi, kterej si svobody užil přesně měsíc, než mu vděčná a krásná svoboda rozbila hlavu železnou tyčí.

Dny zase přecházejí v šedý stereotyp. A Pedál pořád nikde. Manželata si balí pingly, dostali jako většina rodin penzionát. Italové se přece jenom vyštajchovali. Moc velkou radost z toho nemají. Stejně za pár letí do Kanady, tak proč se stěhovat. Prožili si tady půl roku, a teď, když začíná být líp, aby jeli. Pak nám Milan vyrazí dech: bere nás na poslední chvíli k vetešníkovi a kupuje kalhoty. Posledních čtrnáct dní makal, tak je samá lira. Fasujeme ty nejlevnější. Já celkem zachovalý manšestráky na dvěstěkilovýho chlapa. Když si je stáhnou provazem, klidně si do nich svých šedesát kilo schovám. Na Bobyho zbyly pěkně vypasované sametové nohavice. Mají jenom jednu vadu: vypadá v nich jak buzerant. Jsou totiž červený.

Na hlavní vývěse se objevila zprávička, že řád Panny Marie v minulých dnech uspořádal sbírku oblečení pro český emigranty. Vydávat se bude zítra po obědě. Proč zrovna pro Čechy, nikdo neví, ale my s Bobym víme, že těch pět táců, co Milan vrazil do naší parády, by šlo pěkně prolít hrdlem, anebo použít na novou cestu. Poslední dobou ztrácíme naději, že se na ni ještě vypravíme. Po obědě je před schůzovní cimrou narváno. Stařícké revmatické jeptišky, většinou o holích, rovnají po stolech hromady hadrů. Inženýr nás drží před malou místnůstkou a řeční o vděčnosti a o tom, abychom nezapomněli poděkovat. Před dveře vychází snad nejstarší sestra. Je už úplně bílá a ohnutá jak luk. Jen oči má živý, jasný a vnímavý. Vůbec se nehodí k tělu. Jsou to takový ty moudré oči, jaký měl Werich.

"Já taky Čech," říká s hrozným přízvukem. "Ale já tady žít už padesát let a nemluvit česky. My udělat sbírka pro vás. Proto na víc nemít, my staré, moc staré, my žít v domov, kde se starají mladé sestry o nás. My špatně chodit. Ale jít po domech a pomáhat vám." Je vidět, že si svoji řeč připravovala. Je dojemná.

"Vy ale chodit krást do kostel svíčky. Vy nekrást," zpřisňuje hlas a moudré oči se zúží. Mrkli jsme na sebe s Bobym a bylo nám jasné, že ode dneška budeme mít tmou.

"Vy si říct a pan farář dá. Vy nekrást, to hřích, to špatné i pro nevěřící člověk." Ožrala Olin stojí se sklopenou hlavou a nejraději by vzal roha. Nejde to, moudré oči jsou všude. "Vy si vzít věci a my děkovat Bůh i za vás. Ještě chvíli, sestra připravit."

Sestra ukázala na dveře a dav ji smetl. Ruce, desítky rukou se vrhly na hromady a rvou je. Část toho spadla na zem, ale nikdo tomu nevěnuje pozornost. Nohy dupou a ruce rvou hadry, co tyhle staré babičky o holích těžce sbíraly. Česká sestra se s námahou posadila. Přiskočil jsem k ní a pomohl jí vstávat. Moc ji to bolelo. Měl jsem šílenou touhu vzít všechnu tu bolest na sebe, zakrýt jí ty oči, i její sestřím a odvést je odtud. Ale některé věci nejdou schránit, zakrýt milostivou dlaní. Je to opravdu vůle boží? "Proč, Bože, jsi tak krutý k těm dobrým?" chci zařvat do vzdáleného nebe, ale přítomnost sestry mi v tom brání. Konečně se nám s Bobym podařilo sestřičku postavit. Pláče a její kamarádky se tlačí v koutě a zřejmě se modlí.

Před dveře vyběhl inženýr, z narvaný náruče mu vlaje ženská kožená sukně a dětský punčocháče:

"Dělejte, víte, co to hodí na blešáku? To je pravá kůže," ukazuje sukni a sestře, která mu zřejmě nerozumí, nevěnuje pozornost. "Dělejte, volové, to bude balík," řve, ale nedomluví. Bobyho pěst se mu rozprskla na ksichtě jako vánoční hvězda. Přelít schody a spadl do prachu. Boby se nakrčil jak šelma a chystá se mu skočit na břicho, zabalený do té pravý kůže.

"Stůj!" překřičí sestra vřavu obdarovaných. Bobby se v poslední chvíli zarazí a udělá několik kroků do prázdna.

"Ty nebít, trestat může jen Bůh, ty nikdy. Ty pokora."

Bobby sklopí hlavu. Mezitím se chantivci nasytili a my vyvádíme sestru z místnosti. Vypadá to tu jak po výbuchu.

Dokonce se někomu v tom fofru podařilo vyrazit okno a rozložit stůl. Sestry po cestě ožívají a melou něco italsky.

Česka nám překládat nechce. Já se jí nedivím. Máňa brněnská, která podpírá poslední sestru, se snaží složit několik vět v tý hatmatilce na omluvu. Marně.

"Mám dvě zprávy," piští už ve dveřích máňa. "Jedna je špatná a druhá dobrá."

"Tak napřed ten průser," přejeme si.

"Inženýr s tím druhým volem prodali hadry za slušnej balík a po lágru roztrušujou, že jste volové, že ty báby jsou za to pěkně placený z peněz, který na lágr dává Amerika. A místo toho, aby dávaly a kupovaly nový věci, somrjou po barácích a cpou si kapsy."

Podívám se na Bobbyho postel, ale postel je už prázdná. Bobby stojí u dveří a rozcvičuje si své svalnaté ruce. Pak jedním kopem prorazí papírový dveře inženýrova pokoje. Ten sedí u stolu se svým poskokem a počítá prachy. Byl to opravdu balík, v emigrantskejš rozměrech tedy.

"Vypadněte, na cizí pokoj nemáte co lízt, budu si stěžovat." Bobby mu zavírá hubu pěstí. Jde to ráz na ráz, Bobby je starý praktik. Inženýr lítá po pokoji jak hadr.

"Vy nechat, člověk dobrý, člověk udělat Bůh," slyším hlas sestry. Poskok si počkal, až Bobby bude zády k němu, a skočil na něj. Měl bych vystartovat a předvíst, co mě naučil Josef. Ale bojím se vztáhnout ty ruce, který se umí přerovnat v pěstě. Stydím se, nemůžu, leží mi na nich stokilový závaží. Bobbyho oči se v sekundě vteřiny nechápavě zastaví v mých. "Nemůžu," říkám očima, ale Bobby nemá čas. Loktem nabral do zad poskoka. Ulít jak papír. Katuje je oba na střídačku. Přišel jsem ke stolu, srovnal ten emigrantskej sen - prachy - a zapálil je. Naskočil modrej plamínek, kterej přešel do žluta. Pěkný barvy, opravdu pěkný barvy. Inženýr se uklidnil a těžce polyká vlastní krev. Bobby spokojeně prohlíží bojiště a ještě ho trochu vylepšuje. Trandák rozbíjí o zed' a další maličkosti. Konečně můžeme vypadnout.

Venku mě chytá Bobby za ruku:

"Pročs mi nepomohl? Já vím, tys slyšel pořád tu sestřičku, nemysli si, že mě to taky nenapadlo, ale člověk nesmí bejt naměkko. Fakt ne. Kdybych se tím řídil, tak už jsem dávno studenej, po těch cikánech v Bratislavě."

Budu někdy lepší? Sestřička už se za to modlí a já ji zklamal už při těch modlitbách. Sestro, vyserte se na mě, vždyť já nejsem o nic lepší než ten inženýr. Vždyť já jsem zrovna takovej kokot a ještě k tomu notorik.

"Bože, mít tak dneska chlast," ujelo mi.

"Vy volové," vítá nás na pokoji máňa. "Vypadnete a nepočkáte na tu lepší zprávu. Pedál se vrátil!"

Noříme se do obrovskýho smradu Pedálova pokoje a jeho páchnoucí huby.

"Co dělá noha, meješ si ji někdy?" ptá se na přivítanou. Kejvu nejistě hlavou. Noha je dobrá, ale jestli si ji myju?

Pedál se položil na postel, pustil televizi a zapálil retko.

"Jak to, že jste zpátky? Chytili vás! Že se ptám! Jste prostě kundy z ryby. Kdyby bylo po mým, nechal bych každého emigranta v lágru aspoň pět let. Míň to nejde, jinak je emigrace sračka. Proč jste jim neřekli, že chcete do Aubagne k cizinecký legii? Vždyť jste oba mrzáci a oni by vás z legie za nějaký čas pro zdravotní důvody vylili. No jo, jste hovada," říká ten vůl, kterej nás nemoh instruovat včas. "Když mě pozvete na víno, vysvětlím vám, jak na to, a půjčím, tedy spíš dám, prachy. Ale vy sežeňte na víno, ukažte, jaký jste machři. Nepotřebuju, prachů mám jak slupek, ale jde o princip. Když do hodiny seženete deset táců, dám vám padesát a ještě se ožerem. Když seženete hovno, hovno dostanete. La merde, vu?" končí v cizí řeči.

Vypadli jsme na vzduch.

"Ses blbej, nebo co?" přijímá mě vlídně Patricie. "Myslíš, že ty prachy seru nebo co, a mimoto mi dlužíš tři tisíce."

Vypadni, než zavolám Ramóna. Počkej," říká ve dveřích. "Já jsem to tehdy fakt myslela vážně, když jsem ti řekla, že se mi líbíš. Ale nemůžu si dovolit city. Já chci mít prachy a bohatý život. City musí do prdele. Myslí si o mně, co chceš. Ale já fakt měla děsně zkurvený dětství. Bylo nás pět a fotr věčně v base nebo ožralej. Chodila jsem v hadrech, který nosily tři ségry přede mnou, a děsně jsem se styděla. Tehdy jsem si řekla, že jednou budu mít prachy a všechno s tím spojený. Kdybych jednou couvla, bylo by všechno v prdeli. Jednou jedinkrát. Já chtěla normálně žít a mít se dobře, líp než jako dítě. Ale narodila jsem se s kundou a i tou a za ní se platí. Myslíš, že mě nesere kouřit péro starým dědkům s velkým břichem, kterým se ani pořádně nepostaví, jako Kapasovi? Každý ráno řvu jako ted' a je to hovno platný. Ramón mi za ochranu přivleče další kšeft, dalšího páprdu. Jsem kurva, ale budu jednou mít, uvidíš, že jednou budu mít." Zatíná pěstičky, a pak přechází do útoku: "Pocem, ty somár. Myslíš, že nevím, proč nosíš ty dlouhý vlasy? Protože se chceš distancovat, ale stejně bys prachy bral, jenom kdybys měl kundu. Nenarodil ses do pěti dětí a rodiny notorika jako já, a tak nemáš čím si vydělat. Ty seš kurva jako já. Kolik jsi chtěl? Deset hadrů? Tady je máš."

Dobíhám k Pedálovi s deseti hadry v ruce minutu před limitem. Bobby už tam sedí a v ruce mačká tři tácy:

"Víc nepůjčili, kurvy."

Házím svých deset hadrů na stůl.

Fašista nám sune karafu červenýho. Upíjím první sklenku a čekám, kdy se objeví Bůh v podobě sestry a řekne mi:

"Ty nesmět, opilej - zlej. Zlej."

Vracíme se na lágr slušně s'atý. Pedál nám dává svíčku. Normální svíčku, která se najde za výkladem drogérie.

Zapaluju ji a v jejím světle otevírám slovenskou biblí na náhodné stránce: "Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on Mesiáš. Na to jim Jan řekl: Já vás křtím vodou. Přichází však silnější, než jsem já, nejsem hoden, abych mu rozvázal řemínek obuvi. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm." Čtu a vím, že je to ono. Přesto se věřícím nestanu.

Svíčka už dávno dohořela a Bobby chrápe. Zítra pojedeme. O cestách emigrantů v bibli nic není. Izraelci vytáhli z Ramesesu a Sukótu kolem šesti tisíc pěších mužů, kromě dětí. Vyšlo s nimi také mnoho přimíšeného lidu a obrovská stáda bravu a skotu. Doba pobytu, kterou Izraelci v Egyptě strávili, byla čtyři sta čtyřicet let.

Vystupujeme v Římě a máme den na to, abychom si ho prohlédli. Každá generace se pyšní před druhou svými jónskými, dórskými a korintskými sloupy. Koloseum s nedávnou krví albánských a rumunských emigrantů, nebo to byli první křesťané? Teď přesně nevím. Ale všechno si sedá na prdel před chrámem svatého Petra. Až moc. Přímobylostně mi vadí rozměry ostatních kostelů v něm. Stejně tak pokladničky na milodary v lavicích. V každé lavici. Vím, že z toho právě teď mají sestřičky oběd. Ale ta hrůza otevřených pokladniček se mi nelíbí.

Vlak do Ventimiglie o půlnoci samozřejmě nejede. Stávka o pár lir je jistě důležitější než dva emouši na peróně. Dřepíme na schodech a čekáme, až se ROH železnic dohodne s vedením. Jedinou zábavou, kterou máme kromě lidí kolem, je malá kartónová cedulka, kterou nám napsal Pedál. Prý je na ní adresa legie v Aubagne. Bude to fungovat? ptám se přeplněné nádražní haly. Krčí ramenními sloupy.

Konečně vlak vyjíždí, přesně jen o deset hodin později. Není to tak hrozný. Padesát hadrů od Pedála a deset od Patricie nám hodilo jízdenky a spoustu levnějších cigár. Co víc si můžeme přát.

Stojíme v otevřeném okně a co chvíli si křičíme do uší:

"Vidiš, vidiš ji? Via Aurelia, támhle jsme přece chytili Němce v tom oplu!" Oba důležitě pokyvujeme, i když to třeba není ani Via. Teď mě teprve napadá, že tři čtvrti Itálie, kterou jsme projeli, známe jako bílou čáru u krajnice. Ale ta je taky pěkná a italská!

Na nádraží ve Ventimiglie se poprvé posráváme. Je plné celníků. Nastupují a vystupují z kotců, šmejdí po nádraží. Mačkáme se do davu jako buzici. Před nádražím se rozbíháme. Až teprve hluboko ve městě padáme na lavičku a dáváme si retko.

"Kurva, to byla klika," odfoukne si Bobby. "O fous. Čuměli jak vrány. První klika, kéž by jich bylo dneska ještě sto."

S nastupujícím večerem vycházíme směrem k hranici. Rozhodli jsme se nejít po cestě, ale přes hory. Kolem pláží to nejde, tam už nás znají. Lezeme prašňačkou a v černejších křovích řvou cikády. Správně kýčovitý film. Poslední italská vesnice je dlouhá jako tejdén. Jdeme co nejtišeji, ale přesto se mi zdá, že nás za záclonami rozsvícených bytů pozorují stovky očí. U posledního baráku už na nás čekají. Finanční stráž. Dáváme ruce nad hlavu a necháváme se prořezávat. Za rohem na fízla nás prohlíží podrobněji. Bobymu vypadne z kapsy Pedálová cedulka. Fízl ji zvedá, čte jednou, podruhé, a pak s ní někam mizí. Za chvíli přichází ten, kterej má nejvíce frček. Potácí se na nejistějších krátkých nožkách a snaží se ozračnými očky přečíst Pedálův škrabopis. Pak si volá podřízeného a tiše, tichounce, že to slyší i přilehlé baráky, šeptá:

"Ležion? Ležion! Ležion." Pak vrací kartičku Bobymu a pochvalně mručí. Připíná si bouchačku, která se mu fláká u kolen jak Billy Kidovi. Tahá nás před barák a marně se snaží trefit do klíčové dírky služební alfy. Bručí jak motor, ukazuje do Francie a šeptá:

"Ležion, bon. Ležion bon. Ležion, Arab kaput. Kapito, kaput?" Rve klíčky do zrcátka a nadává. Konečně ze strážnice vyběhají jeho ovečky a odnášejí šéfa domů, do práce. Oddechne si. Ten, co nás sebral, se vrací a ukazuje na skoro neznatelnou cestičku k hranici:

"Vít, vít!" Nemusí nás pobízet. Makáme jak atleti nadrženci. Až když světla strážnice zmizí, sedáme si do známějších ostružin.

"Ty, Bobby, a co když nás nevyhodí kvůli zdraví, co když Pedál kecal a my tam skejsnem na pět let?" Bobby mně dává háka svým úsměvem:

"Somár, co je to pět let tady, když přece nikam nespěcháme?! V legii dostaneš občanství, naučíš se jazyk, projedeš svět. Možná, když se ožením s Koletou, že mě nechají ve Francii, co nám bude chybět? I prachy budou."

Lezou mi z toho nehty a jizvy na zápěstí, jizvy přes tepny mě svědí. Tak v jednom bordelu si div neuříznu zápěstí, abych se z té pakárny dostal, a teď mám do ní lízt? Nechávám Bobyho v jeho spokojenosti a umiňuju si, že když bude třeba a nebude úniku, znova se máznu. Když má člověk praxi, není to tak hrozný. Ani to nebolí, nejvíce bolí přerušit vlastní strach, nacpat si žiletku hluboko do ruky.

Dokuňujeme a zvedáme se na poslední metry v Itálii. Zní to hezky. My věční optimističtí volové. Cestička po pár stovkách metrů mizí. Prodíráme se starými známými šlahouny, který mi žerou nervy na sto let dopředu. Kurvy, kurvy, trhám šlahouny z nohou a ruce se barví krví. Za celou noc se dostáváme zase k turistické ceduli, jako minule. Opravdu, jako z pohádky. Kartička nám ovšem, na rozdíl od první cesty, dodává klidu. Balíme se do klubička kolem sloupu cedule a usínáme do přicházejícího rána.

Probouzejí nás střílné rány a broky dopadající kolem nás. Opatrně zvedám hlavu. Kolem nás se pomalu zužuje kruh myslivců. Je hon a my jsme uprostřed kola. Když se trefí, budou mít pěkný výřad. A my cestu do Francie bez problémů. Ponesou nás ti psi zelení a prachatí. Svázaný za ruce a nohy, uprostřed bude tyč. V hubě budu mít zelenou větvičku a střelec mi uřízne paroží. Nevypadá to špatně. Spíš hůř.

Konečně toho zelení šílenci nechávají a my přežíváme. Je čas vydat se do údolí.

"Divné to věci dnes dějou se v údolí, divné to věci dnes dějou se v údolí," zpívám si prastarý spirituál.

Na konci turistické stezky hned u vodárny na nás čeká policejní auto. Unavený nohy si hoví na dlouhý cestě do Mentonu. Toužím po retku a strkám druhému fízlovi, který mě dloube bouchačkou do žeber, kartičku s adresou legie. Neříká ani tak, ani onak, ale kartičku si balí do kapsy. Na fízla mě nás vrazí bez ceremonií do cely. To vypadá nadějně, kdyby nás chtěli vrátit, tak sepisují protokoly. Dostáváme vězeňský oběd a balíček gauloisek.

"Sladká Francie je geniální," komentuje Bobby.

K večeru se otevírají dveře cely a v nich stojí chlapík ve světle zelené uniformě a bílý vysoký čepici. Bílá képi.

Vzpomínám si na vyprávění Pedála:

"Na tu budete mít nárok až za půl roku. Pak už bude havaj."

"Tak pudem," říká havaj jugoslávsky a my opouštíme poslední basu naší cesty. Aspoň doufám. Odcházíme a do stěny za náma zůstává vyrytá velká šestnáctka. Do šestnácti všeho dobrého a zlého.

Bílá képi si nás rovná do auta a fičíme. Teprve v autě povídá:

"Dobře jste udělali, jedině legie, to je to správný pro chlapa, já už sloužím deset let. A je to výborný," říká polsko-jugoslávsky. Kroutíme nad tím hlavou. "Reč," usměje se, "v legii jsem se jich naučil sedm a tuhle slovanskou hatnatilku. U nás jsou i Češi, Slováci, Poláci, Jugoslávci, i Ukrajinci. Všichni proto, že je z domova vyhnal komunismus. Budete mít možnost proti němu bojovat jak v Čadu, tajně proti povstalcům, tak i v Asii a jinde, všude tam, kde je třeba."

V Nice před obrovským barákem stavíme. Povídá képi:

"Jsme doma. Teď jste na pět let doma. Mezi námi."

Dostáváme mísu mozečku a ještě větší mísu brambor, cpeme se až do ztuhnutí. V legii je fajn. Přichází bílá képi a prosí nás, abychom umyli nádobí a setřeli chodbu.

"My tady nejsme kasárna, jen náborový barák. Tady zůstanete týden, pak pojedete do Marseille, do slavné pevnosti svatého Jana. Tam z vás udělají stín legionáře, pak na Korsice chlapa." Stírám chodbu a tlemím se: tak tohle má být legie? V Martině mi na tříkrát větší chodbu vyplácali dva kýble mazlavého mejdla a požární hadici nastříkali po kotníky vody. Bylo to v listopadu a já to v trenýrkách měl do hodiny provést načisto.

Na konci chodby je nápis snad ve všech řečech světa, i česky: "Stín jejího praporů přikryl celý svět a slunce nezapadá nad stopami jejich vítězných kroků. Legie je hrdá na to, že její velitelé se nemusejí ohlížet, aby se přesvědčili, zda je vojáci následují. Maršál Franchet d'Esperey." Pod ním je ještě jeden, mnohem hůř čitelný: "Právě takový hrob jsi potřeboval, hrob hrdiny, navštěvovaný při západu slunce jen studeným větrem pustého kraje."

Tři dny se poflákujeme po budově a odpočíváme v dýmu gauloisek. Sebrali nám civila. Vyfasovali jsme zelený tepláky a kecky stejné barvy. Z těch mám největší radost. Moje boty už totálně odešly. Civil zmizel ve velkém papírovém pytli. Prohlídka, kterou už netrpělivě čekám, má přijít zítra. Zatím se mi v legii líbí. Žrádla máme, že ho nesežereme. Na den fasujeme krabičku cigár a pár rajónů, který jsou směšný. Ten, který nás přivezl, mi prorokuje velkou budoucnost jako řidiči tanku T-54 Modesta. Martinskou poddůstojnickou školu si považují i tady, na rozdíl od mého zámečnického diplomu dělníka.

Druhý den čekáme v čekárně civilní nemocnice mezi civily, kteří nevěřicně čumí na naše zelené tepláky.

"Saša Rostin," vykřikuje sestra ode dveří. Čekárna nereaguje. Náš képi mě kope do nohy: "To seš ty, plav."

Zvedám se a mizím za sestrou. Všechno v pohodě: srdce, plíce, mozek. Konečně přichází trumf v podobě očí: tři dioptrie na levém, dvě na pravém, píše mi do zelených papírů a kroutí hlavou. Mám to v kapse.

Ještě jde Bobby coby André Dupont. Má to hrát na své žaludeční vředy. Vyjde to? V kasárnách si mě volá velitel:

"Vy jste neschopen, špatně vidíte," říká přepychovou němčinou. "Musíte odejít. Váš kamarád tady zůstane, je zdrav. Škoda, měl jste slušnou kvalifikaci. Chcete požádat někoho tam venku," mává opovržlivě rukou za stěnu, kde chodí lidi bez képi, "o pomoc?"

Přikyvují a volám Bobbyho Koletě. "Ne, není tady, odešla s nějakým chlapem a chce se vdávat," říká mi někdo francouzsky v šéfově překladu. "Tak to je všechno," loučíme se s náčelníkem. Beru si z papírového pytle civil, ale nechávám si nový zelený kecky. Na chodbě potkávám stejné zelenýho Bobbyho.

"Tak čau, Bobby," krček mám stažen jak bába na pohřbu toho svýho, kterýho denně vídala snad sto let. Pět měsíců spolu, den co den. Záda, ledvinky přitlačený jeden k druhýmu jak buzeranti v noci a doby na silnici bez kousku žvance. Kurva v cele, symbol bratrství. Fízlové a basy. Opice a lidi. A teď na to mám pár vteřin, říct čau, a je. Oběma se chce pofňukávat, ale každé čeká, až začne ten druhý. Jako vždycky.

"Neřvi," říká Bobby. "Mě taky vyhodí a sejdem se u Kolety, a pak si řekneme, jak jsi mi vyprávěl o Knize džunglí: Jsme stejné krve ty a já. A strašně se ožerem." To už brečím a nedovedu mu to říct, totiž že Koleta není. Čau, Bobby. Rve to ze mě poslední plát cynismu, kterým jsem se obalil proti zlýmu a prdelnímu citu: citu přátelství.

Vrata se zavírají a uždibují další kousky mého já, který jsem rozdál mezi kámoše. Zavírají se s rachotem, stejně jako hranice. Uvědomuji si, že už se nebudu mít koho zeptat: a kam teď dál?! Bobby, kámoši, řvu jak stará kurva.

Fízlámu najdu celkem lehce. Shánějí někoho, kdo by byl schopen překládat z němčiny. Typický otázky a protokoly. Mám strach, aby mě nešoupli zpátky do Itálie. Lžu a dělám, že nerozumím. Policajt volá do legie: "Znáte nějakého Olina?" Chvilí poslouchá a pak zvedá vítězoslavně hlavu: "Vás, tam neznají."

"Zkuste Sašu Rostina, toho snad," chytám se stěbla.

"Vuj, vuj, Rostin, vuj." Policajt pokládá sluchátko. "A teď nám řekněte, jak se vlastně jmenujete," útočí neúprosně.

"Jste Rus?" Kroutím hlavou. "Já jsem fakt Olin," zeptejte se Špíny, dodávám v duchu. Konečně protokol končí a já jsem v žádosti o politický azyl jako Rostin a bojovník v řadách legie proti komunismu. Jeden fízl mě odvádí k starobyklým vratům v uličce Pabla Nerudy do řad orvaných, špinavých lidí. Vybírá si toho nejmladšího a něco mu říká francouzsky. Pak se německy obrací ke mně:

"Tady máš kart provizoár. Přijdeš ke mně po Novém roce. Dostaneš lepší kartu. Hezké svátky." A mně dochází, že bude konec roku.

Fronta se hne a instruovanej kluk na mě mávne. Vcházíme do vrat kolem chlapíka v černém kvádru s velkým křížem na prsou. Každýmu podá ruku a prohodí pár slov. Mě jako novýho si chvíli prohlíží. Kluk vedle mě mu něco vysvětluje. Pokyvuje hlavou a třese mi ploutví: "Bon, Bon kuráž."

O patro výš se fronta roztdivnejch lidiček zase zastaví a chlapík si nás zapisuje. Pak každé vyklopí bůra. Diktuju svoje jméno, který samozřejmě zkomolí. Místo bůra mu ukazuju prázdnou kapsu. Usměje se, mávne rukou. To se ještě namáváš, než seženu prachy, říkám si v duchu.

Vedou nás do jídelny. Kluk se představuje:

"Mišel, a ty?"

"Olin."

"Olin," zkusí to poválet po patře. Celkem mu to jde. Pak přichází to nejlepší: jak se domluvit.

Angličtina k údivu Mišela zklamává. "Co se divíš, vole, myslíš, že v učňáku se nic jiného nedělá, než učit anglicky?"

"Komprán pa. Rijen!"

"Rus?" ptám se, abych mu ukázal, co všechno umím. "Dojč?"

"Já, fil nicht." Poskočím radostí, ale předčasně. Jeho almán je opravdu zoufalá. Stačí to jen na pár slov: ber si, jez, cigareta, kouřit. Ale zatím to stačí. Bude hůř.

Po večeři, kterou vydával starý kněz, jdeme ještě o patro výš. Každý fasuje plastické číslo a proužek hajzl-papíru. Podle čísla si najde postel, jak vysvětluje Mišel. Dostávám bidlo nad dědkem, kterej děsně heká. Bude to těžká noc. Je to velká cimra, přepažená asi dvoumetrovými deskami na kóje. Každá kóje má čtyři tupláky postele. Je narváno. Ani se nedivím, venku je slušná kosa a tady příjemně teplo a překvapivě čisto. V devět se zhasíná. Slušnej režim, ale jak dál? Do konce života v kóji? Ráno se budu muset zeptat Mišela na práci a na život tady vůbec.

Budí mě siréna jak na vojně. Hodinky ukazují šest hodin. To je nekřesťanský. Už jsem si odvykl na pětku z Česka, rozmlsanej lágrem a legií. K snídani je hrnec káfe, podivnej chleba, kterej zvou baget, a trochu sýra. Házím to do sebe a chlápek už přešlapuje u dveří. Nechávám si u něho tašku a vycházím do černýho rána.

Není nic horšího než černý zimavý ráno. To je člověku na kuličku do hlavy. Mišel mě bere do ochrany a zkouší se dorozumět. Je optimista. V takovýmhle ránu se dovedu jen s bídou podepsat. Odvedl mě na nádraží. Je tu teplo. Sbírá si vajgly a Mišel kroutí hlavou a tluče se pěstí do čela. Mezinárodně mi vysvětluje, že jsem blbec. Zvedne se z lavičky a proběhne řadu čekajících na lístek. Vrací se a s úsměvem ukazuje dlaně: v jedný má pár drobných franků, v druhý pět cigárek. Perfektní samoška, bude tady asi lehčí život. Jakou fušku by dalo v Česku vysomrovat pět marlbor, to by mohlo trvat i celý život. Za drobný kupuje Mišel malej sešitek a píše do něj strašný slova: "Gar de Treny," vyslovuje pečlivě. "Bán-hóf alman." Opakuju to po něm a snažím se to vtlouct do hlavy. A to je ráno, prosím pěkně. Bolí mě z tý námahy makovice. Do sešitku přibývá slov. Venku se rozednívá. Přišli jsme v učení na hatmatilku, kterou se dorozumíváme celkem fajn. Je to hlavně posuňkovština, němčina a pár mezinárodních slov. Mišel mi vysvětluje, že byl lampasák s dobrým platem, ale vysral se jim na to. Taky na Paříž a manželku.

"Proč?" ptám se ho, asi blbě.

Usměje se. "Nebavilo mě žít mezi skoro lepšíma lidma. Tady," rozmáchne se rukou po okolí, "je líp, uvidíš."

Zvedáme se a pomalu jdeme městem. Po cestě Mišel somruje. Zkouším mu pomoci, ale každě, kdo uslyší moji hatmatilku, háže na mě bobek. Mišel je úspěšnější. V kapse mu příjemně cinká. Malou uličkou vcházíme na nábreží. Nábreží v Nice. Čumím na tu nádheru, kterou jsem viděl ve filmech. Po levý ruce mi vlaje vlajka hotelu Nekrasko. Z garáže z hlubin hotelu vyjíždí obrovské stříbrné rolls-royce. Musím se štipnout, abych uvěřil.

Pár kroků od toho sedí ve výklencích zazděných oken několik neuvěřitelně špinavejch a odranejch postav. Zdravíme se s nimi. Sedám si mezi ně a zkouším zachytit první teplý paprsky slunce. Nehřejou, a já tluču kosu. Mišel mezitím vysvětluje, kdo jsem. Někdo mi podává láhev vína.

Flaška a balíčky cigaret se točí dokola a já si lebedím na slunku. Koloběh je jednoduše jak hodiny. Dva se zvednou a jdou somrovat na kolonádu, nebo jak se to dá nazvat. Když vysomrujou na dvě flašky a balík gauloisek, sednou si, pijou a nastupuje další dvojice. Já mám výjimku. Tím pádem piju pořád.

V poledne se k nám blíží impozantní postava, zabalená v kožichu až k vysokým jezdeckým botám. Na hlavě má překrásnou ruskou papachu. Mišel vyskočí a žene se k ní. Mává rukama a ukazuje na mě. Dívám se do vrásčité tváře, na uši, už léta prodlužovaný šíleně velkýma, zřejmě zlatýma náušnicema. Vytáhly uši do velikosti plachty.

"Zdrástvuj, Olin, ty panimáješ pa rusky," lahodí po tý francouzštině uchu ruština.

"Da, panimáju."

"Já jsem kozák, donskej kozák," říká nadutě. "Mě sem vysadili jako partyzána za války a já se nevrátil, nebyl jsem blbej, abych lez Stalinovi pod pazouru. Ale Francouzi byli blbí, chtěli mě poslat zpátky. Tři roky jsem se schovával, a pak se na mě vysrali. Od té doby tady dělám klošára. Podívej na ty ruce. Za celý život nedělaly, dělat nebudou a ani nemůžou. Copak můžu dělat já, syn atamana? Žamé! Ale tady je dobře. Naučíš se žebrot a do konce života máš vystaráno.

Nádherný. Poznáš sám. Jak se začneš srát do normálního života, zařveš. Zginěš." Flaška přerušuje rady do života.

"A co ženský?"

Zasměje se. "Ty chóčeš?" Kývu hlavou.

"Zařídím," směje se znova.

Den lině plyne v oparu vína. Občas někdo koupí místo cigár bagetu. Vážně, co potřebuju víc? Když se setmí, vracíme se do noclehárny.

Ráno nádraží, slovíčka, za rozednění pláž, ruština, spousta moudrosti, a hlavně vínko, nazlátlý, roztomilý. Ztrácím přehled o dnech, ale Mišel mě tahá zpět.

"Dneska jsou vánoce," říká do ranní tmy. "Dneska bude dobře."

Nejdřív jdeme do lázni. Máme na ně bon, zadarmo. Ve všech sprchách spokojeně mručí klošáři. Vymydlení do bělá nejedeme na nádraží, ale na nejrušnější ulice, kde somrujeme. Štědrý den. Vydělávám balík i já. Zázrak. Zazobanci jsou ve sváteční náladě. Dávají jak diví, někdy ani člověk nemusí říct, co chce. S plnou kapsou se přesouváme na pláž. V oknech je už narváno. Ataman na mě z dálky mává. Vedle něho sedí strašný stvoření jak z Felliniho filmu: babice s bezzubým úsměvem, zahalená do toho, co ulice dá. Když k nim dorážíme, dochází mi, že ta s náma dneska ve sprše tutově nebyla. Páchne skoro jako Pedálovi huba. "Tý chóčeš děvočku, tady ji máš. Ona tebe tóže chóčet." Děvočka se usměje bezzubými dásněmi.

"Víš, já jsem křesťan, dneska je náš svátek, dneska nechci hřešit. Nezlob se na mě," rozmlouvám mu to. Kejve hlavou: "Vy Češi jste asi podivná sebranka. Vánoce nevánoce, když to stojí, tak se přecá, a hotovo." S ulehčením vítám flašku, která k nám dorazila. Krasavice děvůška upíjí s pysky omotanými kolem hrdla. Mám chuť se ožrat, spěchající lidi kolem nás s náručema plnými dáreků mě k tomu provokují. I když to v sobě ubíjím, leze na mě potřeba k někomu patřit, někomu dávat dárky, od někoho něco dostat. Večer nás chlápek vítá a já mu sunu svého prvního vydělaného bůra. Urazí mě, dneska je to zadarmo. Stoly jsou prostřeny, večere nad úrovní český dvojky. Po ní fasuje každý půl litru vína a čtvrtku šampaňského v malý příjemný flaštičce. Někdo zhasne a vzápětí se za námi rozsvítí jesličky. Starý mnich začne zpívat a ostatní se k němu připojují. Starý nakrápľý prochlastaný vyhulený hlas se radují, že se narodil Ježíšek. Všechno neskutečně šilený. Kněz slouží mši, klošár, kterej v posteli pode mnou tolik chrápe, brečí. Nakonec se celá jídelna mění v jeden obrovskéj doják. Řveme jak starý děvky a kněz zpívá Aleluja. Brečíme z toho, že se narodil maličký Ježíšek Mesiáš. Řveme, my notorici a kriminálníci, a kněz se nám dívá do duše až na dno. Na černé blátivé dno, které ještě nikdo nikdy neviděl. Konečně skončil mši a něco povídá. Mišel v mezích možností tlumočí: "Už jsem tento večer sloužil mnoho mši. Lidem bohatým i chudým. Ale takovouhle pokoru a úctu jsem nikde nezažil. Jste lidé se špatnou pověstí, ale stejně jako on," ukazuje k jesličkám, "chudí a bezbranní. Jste obžalobou tohoto světa a nesete mnohem těžší kříž než ti majetní. Já vím, že vaše duše jsou černé, ale pláčem mi pověděly, že i bezbranné. Krásné jako dílo boží. Udělali jste mi hroznou radost, abych se přiznal, měl jsem strach vám kázat, a vy," otočí se, aby si utřel slzy. "Víte, dneska bude hodně mši a všechny navštívené, ale nikdo nebude plakat, jen my. Vy jste dnes Bohu nejbliž. Pomodleme se ještě jednou za ten Boží dar porozumění." Nikdo se nemodlí, všichni řvou. Kněz končí mši a my narážíme flašky. Těším se na ni jako malý kluk. Jeden z gardy starých klošárů bere do huby foukačku a až skoro do rána fouká za našeho řevu, skoro zpěvu, fouká radost. Dny do Silvestra probíhají v přežrané lenosti. Nejstrašnější vína vystřídala značková, místo gauloisek se kouří doutníčky, bagetu zaměnili za paštiky, okurčičky, a jednou dokonce někdo přitáh i ústřice. Připadám si jako člověk ze Štorchových Lovců mamutů. Když se takový mamut zabije, tak se celý sežere a budoucnost ať vezme čert. Opravdu nikoho nenapadne schovat si frank pro strejce příhodu, i když žebrota dnes vynáší nepředstavitelně. Odhaduju, že bych za den dokázal vydělat dvě stovky. Možná i víc. Mišel i čtyři. Ještě před pár dny bylo dobré vysomrovať pár franků. Lidi jsou volové, dávají proto, že mají vánoce a Silvestra na krku. Pak nám zase naserou, dušička má klid. Myslím na Bobyho a hryžu si zatnutý palec. Boby, držím. Večer nejdeme do útulku, ale Mišel mě vede do té nejlepší a nejzazobanější čtvrti. Drže jdeme ode dveří ke dveřím. Před některými stojí gorily s bouchačkou za pasem. Tak tady zahrávají hvězdy filmových pláten a mikrofonů. Zvoníme a služky, které otevírají, nám do náruči cpou kopy krevet, ústřic, krabů, nadívaných kuřat a vín. Obtěžkáni nákupem se vracíme na pláž. Tentokrát míjíme okna a scházíme až k moři. Už je tu narváno. Všichni klošáři z města dřepí v řadě. Mišel a pár dalších rozkládají před nás ty dobroty. Flašky staví vedle. Pak začíná hostina. Každý si bere, co chce. Saju jemný masíčko z klepeta kraba a zapíjím vínem, na který v životě nebudu mít. Moře přílivem opakuje svůj protest a závist. Hlavně závist. Házím mu prázdnou láhev jako psovi kost. Nažer se, blbečku, jestli můžeš. Přichází k nám ataman a otevírá flašku šampaň. Mišel ji zkoumá a ukazuje mi prsty: ta flaška stála nejmíň pět set. Láhev bouchne a já nábožně upíjím ten mok. Neubráním se odhadu, kolik stojí takové pohnutí ohryzkem. Majlant. Ataman si bere ode mě flašku a pije to jako pivo. Pak to zažere zavináčem. Lezou mi z toho nehty a chápu, kolik mi chybí, abych se stal klošárem. Chápu, jak mě tam daleko na obzoru zkurvili. Atamana by ani nenapadlo počítat, kolik stojí lok. Jsem teprve smrad z hovna klošára. Někde za námi vyletí rakety, které se syčením padají do moře. Půlnoc. Hubany mlaskají až na Korsiku. Půlnoc a Nový rok. Mlaskám s nima a držím Bobymu palec. Mlaskám a čeká mě nový rok. Zase rok, první rok na svobodě. Sral bych ježky. A co dál? Jakej bude? Budu mít sílu stát se jiným, budu mít sílu začít žít? Starý klošár, co tak chrápe, mi přináší dárek: obnošený, ale pěkný kožíšek na zimu. Už bych zase brečel, ještě že je tma. Krásná černá tma. Rakety za zády šílí. Poserte se a zejtra v kanclu přehodte jedničku na dvojku, bude hůř. Svět si poskočil o jeden krok, my o rok. Mišel se chystá vypadnout někam do Marseille a já za pár na fízlármu. Ujal se mě starý chrápavej klošár. Vodí mě všude s sebou a říká mi synu. Příliv prachů ustal, ale na tu flaštičku se dá vždycky vyšáší. Na fízlármě, na kterou mě děda za patřičného údivu úředníků doprovází, fasuju kartu a lístek na vlak do Paříže. Tam prý se o mě postarají. Ležíme s adoptivním fotříčkem na pláži, kolujeme láhev a čumíme na moře. Hodinu, dvě, tři. Konečně se fotřík na lokti pozvedne a řekne: "Se bon, nes pa?" Pěkný, není-liž pravda? Nad námi spěchají kroky lidí odnikud nikam ve věčném zbytečném fofru. A já pochopil. V tom to je. Ležet na pláži hodiny a dívat se do moře. Pak teprve člověk pozná, pochopí jeho krásu, krásu života, který nic nemusí, nikam se nežene. To je smysl života. Klid, dívat se, pohoda nad lahvičkou. Saju všechny svoje omyly a zbytečné snahy. Tady, právě tady na pláži, z úst orvaného a špinavého klošára promluvil život. Takhle a pro to chci žít. "Vuj, se bon," říkám mu a v kapse muchlám jízdenku. Ví, že kdybych do té Paříže jel, byl bych nepředstavitelně velkej vůl...

Paříž 21. a 22. října 1984